

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Öldüren Sırlar

LYNDA LA PLANTE

OLAY YERİ GİRİLMEZ POLİS

"Lynda La Plante suç romanını baştan yarattı."

KARIN SLAUGHTER

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

AB/366
ABG/162
AÇ/118
A/55

ÖLDÜREN SIRLAR

Lynda La Plante

Orijinal Adı: *Silent Scream*
Genel Yayın Yönetmeni: İlgin Sönmez
İngilizceden Çeviren: Zeynep Heyzen Ateş
Türkçe Düzenleme: Alp Özalp
Yaratıcı Yönetim: photoRepublic
Grafik: Asmin Ayşe Gündoğdu - Murat Yıldırım

1. Basım: Kasım 2012
ISBN: 978 - 605 - 142 - 096 - 7
Sertifika No: 10905

Lynda La Plante © 2009

*Bu kitabın Türkçe yayın hakları Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.*

ARTEMİS YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor@artemis yayinlari.com
www.artemis yayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiftelhavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 12088

Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.

Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Öldüren Sırlar

LYNDA LA PLANTE

Kız kardeşim Gilly Titchmarsh için...

BİRİNCİ BÖLÜM

O gece direksiyondaki adam, kadının her zamanki şoförü değildi. Filmin çekimleri planlandığından erken tamamlanınca, uzun zamandan beri ilk kez o gece Batı Londra'daki film setinden beklediğinden daha erken bir saatte çıkabilmişti. Amanda Delany, şoförün farklı olmasını dert etmedi, film ekibi zamanla bütün şoförlerle samimi olmuştu. Mercedes, Belgravia'daki villanın önüne yanaştığında genç kadın çabucak arabadan indi. Şoför, yeniden yola çıkmadan önce kadının güven içinde eve girdiğine emin oldu. Ön kapıyı çevreleyen sarmaşıklar, arkasına birilerinin saklanabileceği kadar gür olduğu için, genç kadın, şoförlerin kendisi eve girene kadar beklemesini istedi. Hayranları arasında yeni adresini bilen olmasa da temkinli davranmayı tercih ediyordu.

Amanda, küçük olmasına rağmen evini seviyordu. Villayı on sekiz hafta önce satın almıştı ama en fazla sekiz haftadır orada kalıyordu. Dekorasyon ve tamiratlar o taşınmadan önce tamamlanmış ama boya ve yeni halı kokusu hala dağılmamıştı.

Çok yorgundu, saat neredeyse geceyarısına geliyordu. İçten içe, sabah dörde kadar çekim yapmadıklarına şükrederek doğrudan yatmaya karar verdi –normalde çekimlerin bitmesi

sabahı bulurdu. Ertesi gün öğleden sonra onu almaya geleceklerdi. Mevsimlerden yaz olduğu için hava dokuza kadar kararmıyordu ve gündüz çekimlerini diledikleri gibi uzatabiliyorlardı.

Amanda hızlı bir duş alıp evdeki her şey gibi yeni olan yatağa yattı. Burası sahip olduğu ilk evdi, ilk kez ev arkadaşı veya erkek arkadaşı olmadan, kendi başına yaşıyordu. Film çevirdiği hızla sevgili değiştirdiği için bulvar gazeteleri ona bayılırdı. Sevgilileri her zaman rol arkadaşlarıydı ve Amanda, henüz yirmi dört yaşında olsa da şimdiden iki evliliğin bitmesine neden olmuştu. Meşhur bir film yıldızıyla olan son ilişkisi, yakın zamana kadar herkesin dilindeydi. Amanda, yıldızı parlayan genç güzel oyuncuların biriydi ve menajeri onu, seks maceholarına dikkat etmezse kariyerine zarar vereceği konusunda uyarmıştı.

Hemen derin bir uykuya daldı ama bir saat sonra uyandı. Bir süre nerede olduğunu çözemedi ve zihni açılmaya başladığında yatağın kenarındaki masada duran saate uzandı. Yanlışlıkla alarmı kurup kurmadığını merak ediyordu. Gece çekim yapmaya alışmak zordu. Daha doğrusu, gece çalışıp gündüz uyumak kadın için kolay değildi. Programı mı değişmişti? Telefon sesine mi uyanmıştı? Amanda örtüyü ittirip avluya bakmak üzere pencereye gitti. Avlu boştu.

Yatağa dönüp örtünün altına girdi, yeniden sızmış olmalı ki irkilerek uyandı. İğrenç bir çığlık. Kadının kalbini korkuyla dolduran acı ve dehşet dolu bir çığlık. Doğrulup sese kulak verdi, çığlığın devam etmesini veya başka bir şeyler olmasını bekledi. Ama hiçbir şey olmadı. Dehşet içinde, yeniden pencereye gidip avluya bakmak için yataktan kalktı. Işıkları açıp

yatakodasından koridora çıktı. Her yer sessizdi. Alt kattaki mutfağın penceresinden arka bahçeyi kontrol etti. Duvarlarla çevrili, ufak, kare şeklinde bir bahçeydi. Duyduğu, yaralı bir hayvanın gürültüsü olabilir miydi?

Bütün ışıkları açık bırakarak yatakodasına döndü, korkunç çığlık zihninde yankılanıyordu. Ne kadar düşünürse, çığlığın bir kadına ait olduğuna o kadar emin oluyordu. Bir keresinde bir seri katilin kurbanını oynamış, böyle bir çığlık atması gerekmişti. Kendisi tınıyı doğru tutturamayınca, insanın kanını donduran çığlıklar atmakta uzmanlaşmış başka bir kadın oyuncuyu getirmişlerdi. Filmin son halini izlediğinde ne kadar ürperdiğini hatırladı.

Sonunda iki uyku ilacının da yardımıyla yatağına geri döndü. Öğlen olana kadar uyanmadı ve kahvesini hazırlarken, hepsinin bir kabus olabileceğine karar verdi.

Günün geri kalanını, gece yapılacak çekimlere hazırlanmak için repliklerini ezberlemekle geçirdi. Her zamanki şoförü öğleden sonra makyajının ve saçının yapılması için onu sete götürmeye geldi. Şoför, önceki gece kadını evine bırakamadığı için özür diledi.

“Dün gece garip bir şey oldu,” dedi kadın.

“Sizi eve kim bıraktı?” diye sordu adam.

“Hayır, onunla bir ilgisi yok. Yatmıştım. Derken, korkunç bir çığlık beni uyandırdı.” Kaşlarını çatıp öne eğildi. “Aslında beni uyandıran çığlık mıydı emin değilim -yani çığlığın ne zaman başladığını bilmiyorum- ama uzun ve korkunç bir bağırsıtı. Gerçekten ödümü patlattı.”

“Belki bir kedidir veya sürekli bahsettikleri, yanlışlıkla şehre inen şu tilkilerden biri.”

“Hayır, onların seslerine benzemiyordu. Önce yaralı bir hayvana ait olabileceğini düşündüm ama... Sanırım bir kadının çılgılığıydı.”

“Polisi aradınız mı?”

“Hayır, aramadım. Çünkü hemen ardından ortalık sessizleşti ve kontrol ettiğimde önde de arkada da kimseyi görmedim. Ben de yatağa geri döndüm.”

Amanda makyaj karavanına geçtiğinde, aynı şeyleri kuaforüne ve makyözüne de anlattı. Makyözle kabus gören kızlardan ve gece çalışıp gündüz uyumanın ne kadar zor olduğundan bahsettiler. Sıra çekimlere geldiğinde, yönetmene ne kadar korktuğundan bahsetti. Adam, bu korkuyu şimdi çekecekleri sahneye yansıtırsa oyunculuğunu geliştirebileceğiyle ilgili kötü bir espri yaptı. Filmin kötü adamıyla karşılaşacağı sahneyi -kadının kendisini teşhis etmesinden korkan adamın, onu boğazlamaya çalıştığı sahneydi- çekmek üzereydiler.

Film, Ingrid Bergman'ın Oscar kazandığı *Mum Işığı* filminin yeni bir versiyonuydu. Genç bir kadının, mirasını ele geçirmek isteyen kocası tarafından taciz edilmesini anlatan bir Victoria dönemi gerilimi. Özetle koca, karısını korkudan öldürmeye çalışır. Senaryo, özel efektlerin de yardımıyla, onu başarılı bir cinayet filmine dönüştürmeyi uman genç bir yazar tarafından uyarlanmıştı. Senaryonun, *Nosferatu*'ya ve erken dönem sessiz korku filmlerine göndermeler yapan karanlık bir tarzı vardı. Yönetmen şimdilik tek bir başarılı filme imza atmış -o da sanat filmiydi- Julian Pike adında, yirmi yedisinde bir gençti ve kariyeri, bu büyük bütçeli maceraya bağlıydı.

Çekimler iyi gitti, sadece bir iki gecikme yaşandı. Dış çekimler, asıl setin yer aldığı dev hangarın arkasına inşa edilen,

gaz lambalarıyla aydınlatılmış Arnavut kaldırımli sokakta yapılıyordu. İç çekimlerin yapıldığı setse Victoria dönemi evlerinin görkemli bir kopyasıydı. O gece, genç eşi oynayan Amanda'nın kocasıyla operadan döndüğü ve eve girmek üzere arabadan indiği sahneyi çekeceklerdi. Sütunlardan ve kapıya uzanan üç basamaktan oluşan sahte girişin önünde çekim yapılıyordu. Kapı, yerden bir buçuk metre yükseklikte ufak bir platforma açılıyordu. Platformda en fazla iki kişinin yan yana durabileceği kadar yer vardı. Hizmetçinin kapıyı açıp çabucak geri çekilmesine karar verilmişti. Asistanlardan biri figüranın inmesine yardım edecek, böylece içeriye girmeye hazırlanan iki oyuncuya yer açılacaktı. Son derece sıradan bir çekimdi ama doğru yapabilmek için defalarca çekmeleri gerekti. Tekrarlar yüzünden Pike'ın sabrı tükeniyordu.

Bir sonraki sahnede, Amanda'nın korku içinde koşarak evden uzaklaşması gerekiyordu. Kaçmak için yolun karşısına geçiş, Hansom tipi at arabasını durdurmaya çalışır, başaramaz. Arabanın altında kalmaktan güçlükte kurtulur. Sette yağmur makineleri ve yıldırımları yaratmak için kurulmuş aydınlatma sistemleri vardı. Gök gürültüsü, filme sonradan eklenecekti. Duman makinelerinden gelen sis iyice arttığında Amanda'nın korktuğu adamla çarpışması gerekiyordu. Sonra da çılgılık atması. Hiçbir şey yolunda gitmedi: Yıldırımları yapmakta kullanılan ışıklar atları ürküttü. Duman makinesinin Amanda'yı öksürtmesi yüzünden çekimlerden biri mahvoldu. Amanda ve züppe yönetmen arasında tartışmalar yaşandı. Sahte yağmur altında ıslanıp duran kadın, artık soğuktan donuyordu.

Kostümleri hazırlayanlar, Amanda'nın elbisesinin eteklerini temiz tutmakta güçlük çekiyordu. Kadife etekler ve kor-

senin iskeleti çamura bulanıyor, peruğunun tokaları yerlere dökülüyordu. Yeni bir kavgaya tutuşan Amanda ve yönetmen, bütün set ekibinin önünde birbirlerine bağırmaya başladı.

Amanda'nın çılgılığının yakın çekimine sıra geldiğinde genç kadın o kadar öfkeliydi ki korkudan çok, bir öfke çılgılığı attı. Yönetmen, kadının önceki gece duyduğu çılgılığın bir benzerini atmaya çalışmasını söyledi. Yine kavga ettiler. Sonunda Pike, istediği sesi elde edemediğini bilse de çekimleri o gecelik durdurdu. Amanda'ya gidip iyi bir uyku çekmesini söyledi, yarın günün ilk çekimleri için sete dönmesi gerekcekti ve daha iyi bir ruh halinde olması herkesin hayatını kolaylaştırırdı.

Amanda her zamanki şoförüyle eve döndü. Villaya doğru yola çıktıklarında yorgunluktan ölmek üzereydi. Dar korse ve ağır etek belini acıtıyordu. Çılgılık atmaya çalışmak da başını ağrıtmıştı. Ayrıca çok üşüyordu, set çok soğuktan ve yağmur efektleri yüzünden sürekli sırsıklam dolaşmıştı. Eve dönerken Mercedes'in arka koltuğuna gömüldü. Neredeyse hiç konuşmadı. Eve vardıklarında şoförü arabadan inmesine yardım etti ve onu ön kapıya kadar geçirip direksiyonun başına döndü. Geri geri giderken arka farların ışığında kadının ön kapıyı açtığını gördü: Kadın dönüp adama el salladı. Şoför bir kez daha onun ne kadar güzel bir kadın olduğunu geçirdi içinden. Çok yorgundu, makyajsızdı ve yüzü bembeyazdı. Neredeyse hayaletleri andırıyordu. Yine de çok güzeldi. Kadın tatlı bir gülümsemeyle adamı ödüllendirdi.

Aynı şoför daha sonra geri dönüp son çekimler için onu alacaktı. Ve ardından, herkesin ihtiyaç duyduğu haftasonu tatili... Sonrasında, her zamanki gündüz çekimlerine döneceklerdi. Zor bir süreç olmuştu ama bitirmelerine günler kalmıştı.

Şoför, Amanda'yı tekrar almaya geldiğinde, zili çalıp arabasına geri döndü. On dakika bekledi. Kadın bazen onu daha uzun süre bekletirdi. Şoför, genç oyuncuya yirmi dakika vermeye alışkındı. Yarım saat geçtiğinde kadına telefon etti ama telesekreter çıktı. Cep telefonunu aradığında da yanıt alamadı. Bunun üzerine amirini arayıp Amanda'nın evinin önünde olduğunu ama kadının gelmediğini ve telefonları açmadığını haber verdi.

Kadının makyajını ve saçını yapmak için bekleyen görevliler sabırsızlanıyordu. Makyajı tamamlayıp peruğu oturtmak yaklaşık iki saat sürüyordu. Derken kostüm sorumlusu gelip Amanda'yı sordu. Kadının o gün giyeceği elbise için korse takması yeterli değildi. Elbise, genç oyuncunun üstüne dikilecekti. Yönetmen yardımcısı onlara katıldı, Amanda'nın arabaya atlayıp kendi başına sete gelmeye kalktığını umuyorlardı çünkü evini arayan hiç kimse kadına ulaşamamıştı. Julian Pike öfkeden küplere bindi. Zaten yüklü bir programları vardı, sonunda Amanda'nın olmadığı tek sahneyi çekmekte karar kıldı. Kadının şoförüne kapıyı çalmaya devam etmesi talimatı verildi ve oyuncular ilk sahneyi çekmeye hazırlanırken yapım asistanı, Amanda'nın menajerini aradı. Endişelenen menajer, villanın yedek anahtarının kendisinde olduğunu ve hemen Amanda'nın evine gideceğini söyledi.

İki saat sonra Amanda'nın dublörü, kadının kostümünü giymiş, çekime hazırlanıyordu. Yönetmen filmin devam edebilmesi için, yakın çekimlerin etrafından dolanmanın yollarını bularak o günkü sahneleri çekmeye karar vermişti. Settekiler, adamın 'sürtük' ortalıkta olmayınca çekimlerin daha iyi gideceğini söylediğini duydular.

Bu arada 'sürtük' yeni yatağında çırılçıplak yatıyordu. Elleri bağlanmış, bacakları iki yana açılmıştı. Çarşaf, bıçak yaralarından damlayan kanlarla kızıla dönmüştü. Bu korkunç tabloyu gören menajer, geçirdiği şokun da etkisiyle donup kaldı. Amanda Delany'nin vahşice öldürüldüğü açıktı. Güzel yüzünde tek bir çizik bile yoktu, gözleriyse kocaman açılmıştı.

İKİNCİ BÖLÜM

Müfettiş Anna Travis bütün gününü adliyede geçirmişti. Dava uzadıkça uzamış ama kadın iddialı savunma ekibinin karşısında iyi dayanmıştı. Cinayet davası bütün gazetelerin manşetlerindeydi. Kocasını öldürmekle suçlanan kadın, tanınmış bir aileden geliyordu. Leydi Melena Halesbury savunmasında, kocasının ona şiddet uyguladığını ve kendisini korumak için adamı vurduğunu iddia etmişti.

Anna'nın soruşturması sayesinde savcılığın işine yarayacak güçlü deliller ortaya çıktı. Öncelikle kurban Lord Anthony Halesbury, parkinson hastasıydı ve vurulduğu sırada karısının iddia ettiği gibi kadına saldırmış olması imkansızdı.

Kadını savunan avukatlar, tıbbi konularda uzman sayısız şahit çağırıp adamın kadına fiziksel tacizde bulunmasının mümkün olduğunu iddia etti.

Ne var ki Anna'nın bulduğu şahidin verdiği ifade, davanın gidişatını değiştirdi. Dilys Summers kurbana bakması için tutulan hemşireydi ve ifadesinde adamın sağ kolunu kıpırdatmadığını, elininse hiç durmadan titrediğini söyledi. Yani karısı, iddia ettiği gibi, binbir güçlkle silahı kendisini boğmaya çalışan kocasının elinden almış olamazdı. Böylece, kadının

kendini savunmak için kocasını vurmuş olduğu iddiası da çürütölmüş oluyordu.

Anna, olaydan iki ay önce işten atılan hemşireyi bulabilmek için canını dişine takmıştı. Hemşire Summers'ın yerini tespit etmeye çalışırken kurbanla sevgili olduklarını keşfetmiş ve Summers artık ona bakmakla yükümlü olmasa da gizli gizli buluştuklarını öğrenmişti.

Summers bu sayede Lord Halesbury'nin durumundan haberdardı. Vurulmasından bir gün önce gizlice buluşmuşlardı. Eşinin verdiği ifade tamamen yalandı, adamın hastalığı gerilemiş olabilirdi ama Lord hala çok hasta bir adamdı. Kesinlikle kimseye saldıracak gücü yoktu.

Savcılık, kadının, boşanmanın kaçınılmaz olduğunu anladığı için adamı vurduğunu iddia etti. Böylece cinayet sebebi ortaya çıktı. Sosyal statüsünü kaybetme ve yoksul düşme korkusu, Leydi Halesbury'yi cinayete itmişti. Jüri üç saatten kısa sürede *suçlu* kararıyla geri döndü.

Karakola dönüp bu olaya ayrılan toplantı odasına geçtiklerinde, davadan sorumlu müfettiş, Anna'yı bir kenara çekti. İriyarı bir adam olan Müfettiş Vince Mathews'un emekliliğe hazırlandığını herkes biliyordu, 'eski tüfeklerdendi' ve Anna'nın bir önceki amiri Kıdemli Başmüfettiş James Langton'a hiç benzemezdi.

Hırslı bir adam olan Başmüfettiş Langton, mesleğinde hızla yükselmiş ve Scotland Yard'a atanmıştı. Metropolitan polisindeki Mathewsların sayısıysa gittikçe azalıyordu. Başmüfettiş Mathews, geniş bir ailesi olan ve işleri ağırdan almayı seven biriydi. Ne koşturmasını ne de inisiyatif kullanmasını sevdiğinden, davayla ilgili her işe Anna koşmuştu. Herkes bunu

bilse de Mathews'u sevdikleri için görmezden geliyorlardı. Yaşlı komiser her zaman yanlarında olmuştu ve cuma günleri erkenden evine gitse de yeri geldiğinde onun da kendilerine destek olacağını biliyorlardı.

Masasının karmakarışık olmasından rahatsız olmuyormuş gibi görünen Mathews, koltuğuna geçip kahvesinden bir yudum aldı.

“Bugün çok başarılıydın Travis.”

“Teşekkürler efendim.”

“Sayende davayı kazandık. Senin de bildiğin üzere, Metropolitan Polis Kuvvetleri’nde bu yıl boşalan doksan kişilik başmüfettişlik kadrosu var. Her karakola belirli sayıda aday gösterme hakkı tanındı. Cinayet Masası’na dokuz kişi atanacak. Zorlu bir rekabet olacak çünkü en az yüz aday çıkması bekleniyor.”

Kulaklarına inanamayan Anna, ağırlığını bir ayağından diğerine aktardı.

“Beni aday mı göstereceksiniz efendim?”

“Doğru duydun.”

Adam çekmeceyi açtı, başvuru formlarından birini eline alıp kadına uzattı.

“Bu formu doldur. Terfi edersen, nasıl bir performans göstereceğine dair sorular sorduklarında ne yanıt vereceğini şimdiden düşünsen iyi olur. Yedi ayrı konuda her biri yirmi satırı geçmeyen birer kompozisyon yazıp iletişim, planlama, organizasyon ve halkla ilişkiler gibi konuları nasıl ele alacağını açıklamak gerekiyor. Irk, strateji, değişime açık olmak, kişisel sorumluluk anlayışı gibi başlıklar da var.”

Ne diyeceğini bilemeyen Anna’nın yüzü kızardı.

“Tamam, haydi başvurunu alıp eve götür ve sakın unutma, mülakatta ne söyleyeceğini önceden düşün. Bu formu teslim ettikten sonrası sana kalıyor. İyi şanslar Travis.”

“Teşekkür ederim efendim. Bu iyiliğinizi unutmayacağım. Yüzünüzü kara çıkartmayacağıma emin olabilirsiniz.”

“Umarım öyle olur. Önünde parlak bir gelecek var.”

Anna amirine teşekkür edip hızlı adımlarla ofisten çıktı. Ağzı kulaklarına varıyordu. Kendi ufak ofisine geçip başvuru formunu çantasına kaldırdı. Eşyalarını çoktan toplamıştı ve çıkmaya hazırdı. Diğerleriyle birlikte davanın sona erişini kutlamak için yakınlardaki bir bara gidecek, sonra da yeni dava için kolları sıvayacaklardı. Terfi başvurusundan kimseye bahsetmedi. Bunun yerine birkaç kadeh şarap içtikten sonra evine döndü. Yorgunluktan ölüyordu.

Londra Kulesi yakınlarındaki dairesine döndüğünde, doğrudan yatakodasına gidip çantasını yatağa fırlattı. Merhum babasının fotoğrafını komodinden alıp öptü.

“Baba, terfiye aday gösterildim. Başmüfettiş olacağım...” Ardından bir kahkaha atıp fotoğrafa sarılarak yatağına uzandı. Babası merhum Başmüfettiş Jack Travis, bugünleri görse kıızıyla gurur duyardı. Genç kadın formu elinden gelen en iyi şekilde doldurmaya karahydı. Soruları yanıtlarken hata yapmayacaktı.

Anna bir şarkı mırıldanarak saçlarını yıkamaya başladığında hiç olmadığı kadar iyimserdi. Kendini harika hissediyordu. Çok zorlu bir soruşturma süreci olmuştu ve sonuçta ‘suçlu’ kararı çıkmış olsa da bu vakadan kurtulduğuna seviniyordu. Kararın çıkmasını sağlayan delilleri bulmak için canı çıkmış, hemşireyle saatlerce konuşması gerekmişti. İnsanların, hayat-

larını düzen içinde tutmaktaki beceriksizlikleri, Anna'yı her seferinde şaşırtıyordu. Kıskanç bir eş, hasta koca ve orta yaşlı anaç hemşireden oluşan trajik aşk üçgenini düşündü. Başlangıçta kadının, kendini işine adanmış bir hemşireden fazlası olabileceğini düşünmemişti. Dilys, kırklı yaşlarda, kilolu, saçlarına kır düşmüş bir duldu ve kurbanın kendisine karşı ne kadar nazik olduğundan bahsetmeye başladığı ana dek, Anna ikisi arasında profesyonelliğin ötesine geçen bir ilişki olabileceğinden şüphelenmemişti. Uzun görüşmelerin ardından bir gün, kurbanla ilişkisi olup olmadığını sorduğundaki kadın kalkanları suya indirmişti. Gözyaşları içinde hastasını ne kadar sevdiğini, hiç yakınmamasına duyduğu hayranlığı ve adamın bazen ne kadar çekici olabildiğini anlatmıştı.

Leydi Halesbury herhalde ikisi arasında bir şeyler olduğundan şüphelenmiş ve Dilys'i işten atmıştı. Hemşire, kendini berbat hissetse de valizini toplayıp Paddington'daki dairesine geri dönmüştü.

“Ona aşkıttım,” demişti Anna'ya.

“Birbirimizi seviyorduk. Hayatım boyunca tanıdığım en nazik ve en tatlı adamdı...”

Anna, kadının gözlerinde ısıltılarla ilişkiyi anlatışını dinlemişti. Bir süredir sevgiliydiler. Lord Halesbury ondan boşanma tamamlanır tamamlanmaz kendisi ile evlenmesini istemişti. Hemşire, adamın cinsel açıdan aktif olamayacağını bilse de onunla olmak istiyordu. Önlerinde harika yıllar olduğuna inanmıştı.

Yatağına uzanmış davayı ve suçlu kararını düşünen Anna iç çekti. Ufak tefek anaç hemşireyi, merhumdan bahsederken yüzünde beliren saygı ve sevgiyi düşündü. Sonra aklına, koca-

sını ve servetini kaybetmektense cinayet işlemeyi seçen kötülük dolu eş geldi. İki kadın da genç değildi, yine de tutkularının kurbanı olmuşlardı. Anna hayatı boyunca sadece tek bir kez aşık olmuştu –James Langton’a... Bir daha başka birini öyle bir tutkuyla sevip seveyeceğini bugün bile bilmiyordu.

Uyumadan önce bir bardak daha şarap içmek istediğine karar vererek şişelerden birini açtı ve bir kadeh doldurup pencerenin önüne geçti. Thames Nehri’ni ve köprüyü seyretti. Langton’ı sekiz aydır görmemişti ama ondan haber getirenler oluyordu. Ayrıca polis bülteninde de adamla ilgili haberler vardı. Şarabı bitirince kendine bir kadeh daha doldurdu. Üstüne bir hüznün çökmüştü. Birlikte oldukları son zamanı düşünmek bile, utançtan kızarmasına yol açıyordu.

Üzerinde çalıştıkları cinayet soruşturması için, adı çıkmış bir uyuşturucu tacirinin, Alexander Fitzpartick’in peşine düşmüşlerdi. Araştırma sırasında Anna, sonradan soruşturmada önemli rol oynayacak kadınlardan birinin kocasıyla, Damien Nolan’la tanışmıştı. Anna, onunla tanışır tanışmaz, Damien’in çekici bir adam olduğunu düşünmüş ve davayla işinin bittiğine inandığında, büyük bir budalalık edip adamın çıkma teklifini kabul etmişti.

Böyleksi bir durumun profesyonellikten uzak olduğunu, Damien’in eşinin avukatları tarafından şahit olarak çağırılabilirliğini biliyordu. Yine de şüphelerini bir tarafa bırakıp adamla görüşmeyi kabul etmişti. Üçüncü randevunun ardından kadının dairesine gidip seviştiler. Seksi bir adamdı, güzeldü ve deneyimli bir sevgiliydi. Anna pek çok açıdan, bu ilişkinin, kendisini Langton’ın etkilerinden kurtardığını hissetmişti. Yaptığının aptallık olduğunu bilmekse yasak iliş-

kisine ayrı bir heyecan katıyordu. Damien zekiydi, eğleneliydi ve genç kadın onunla zaman geçirmekten hoşlanıyordu. Adam, Anna'ya kendini çekici, hatta seksi hissettiriyordu. Anna, aralarındakinin aşk olmadığını farkındaydı. O güne kadar hiç yaşamadığı bir şeydi –bir tür tutku demek gerek belki de. Anna'nın az sayıda arkadaşı ve daha da az sayıda sevgilisi olmuştu, sonuncusu ve en önemlisi James Langton'dı. Ayrıldıklarında sarsılan kadın, Damien sayesinde özgüvenini toparlamıştı. Adam ona seksi iç çamaşırları getiriyor, daha hoş giysiler giymesi için onu cesaretlendiriyordu. Yeni bir saç modeli bile önermişti.

Anna o kuaför randevusuna hiç gidemedi. Randevu günü Langton kapıda belirdi. Mahkemeden üç hafta önceki pazar-tesi sabahıydı. Eski sevgilisini görmek kadının canını sıktı, Langton'ın da işleri kolaylaştırmaya niyeti yoktu. Kadının kahve ikramını reddettikten sonra iş için geldiğini söyledi. Paltosunu kanepeye fırlatıp bir sigara yaktı. Anna kültablasını adama uzattı. Langton'ın tavırlarından, bir şeylerin yanlış gittiğini anlamıştı.

“Tamam, uzatmadan konuya gireceğim Anna. Damien Nolan'la bir ilişkin mi var?”

“Evet.”

“O zaman derhal bitir, seni aptal kız. Birincisi, adamın elimizdeki soruşturmayla bağlantısı var. İkincisi, adam savunmanın şahitlerinden ve üçüncüsüse yaptığın hiç profesyonelce değil.”

Anna, adamın yüzüne bakamıyordu.

“Onunla sevişiyor musunuz?”

“Seni ilgilendirmez.”

“İlgilendirir Anna. Bu dosyadan sorumlu olan müfettiş benim.”

“O hiçbir şeyle suçlanmadı!”

“Tanrı aşkına Anna, eşi suçlandı ve ondan da şahitlik yapmasını isteyecekler. Bu yaptığına, emirleri çiğnemenin de ötesinde, aptallık denir. Seni rahatlıkla disiplin kuruluna sevk edebilirim. Sonunda terfin geri alınır, hatta polis kuvvetlerinden atılırsın. Bu kadar profesyonellikten uzak bir şey yaptığına inanamıyorum. Hem senin gibi birinin öyle bir serseriyle ne işi olabilir?”

Anna *seks harika*, demek isterdi ama tek yapabildiği, göz yaşlarına boğulmak oldu.

“İlişkiyi hemen bitirirsen bundan kimseye bahsetmeyeceğim, beni anlıyor musun?”

“Evet.”

“Güzel, o zaman bir an önce şu işi bitir. Eğer arkamdan onunla görüşmeyi sürdürdüğünü duyarsam veya onunla teması koparmadığını öğrenirsem, o zaman bunun acısını fena halde çıkarırım.”

Paltosunu alıp kapıya gitti.

“Buraya seni küçük düşürmek için geldiğimi bir an bile düşünme. Şahsi bir şey değil. Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

“Evet.”

“Güzel. O zaman bu konuyu burada kapatabiliriz.”

“Teşekkürler.”

Adam öfkeli bakışlarını kadının üzerine dikti.

“Evet, gerçekten bana bir teşekkür borçlusun çünkü bunun dedikodusunun dahi yapılmasına izin vermeyeceğim. Önünde parlak bir gelecek var ve az kalsın her şeyi mahvediyordun.”

Genç kadın azarlanan liseli kızlar gibi başını öne eğdiğinde, adam kapıyı çarptı ve çekip gitti.

Anna o günden sonra bir daha Damien Nolan'la görüşmemişti. Adamın eşinin duruşması sırasında diken üstündeydi, Damien'in şahit kürsüsüne çağırılmayacağını umuyordu. Çağırılmadı ama mahkemeye geldi. Anna ona bakmamak için elinden geleni yaptı. Adamın soru soran bakışlarına karşılık vermedi. Damien'in eşi, yalancı şahitlikten, suç ortaklığından ve satma amacıyla uyuşturucu bulundurmaktan on iki yıl hapse çarptırıldı. Fitzpatrick'in kaçmasına yardım ettiği için buna beş yıl daha eklendi. Uyuşturucu taciriye hiçbir zaman yakalanamadı. Polis, adamın yerini tespit edememişti. Onu adalete teslim edememiş olmanın ağırlığı, soruşturmaya dahil olan herkesin, özellikle de Langton'ın omuzlarındaydı. Fitzpartick, polislerden hızlı davranmıştı ve duruşmalar sona ererken, Langton onu yakalayamayacaklarını kabullendi. Kapatamadığı ender vakalardan biriydi ve düşündükçe öfkeden kuduruyordu.

Telefon çaldığında Anna uyuyordu. Saati kontrol etti, sabaha karşı 04:30'du. Arayan, Başmüfettiş Mathews'tu ve hiç mutlu değildi.

"Amanda Delany'nin başına gelenleri duydun mu?"

Hala uyuklamakta olan Travis yanıt vermedi.

"Film yıldızı Amanda Delany'den bahsediyorum. En azından bir zamanlar öyleydi. Ölü bulunmuş. Henüz tüm detayları ben de bilmiyorum. Cinayet mahalline gitmek üzere yola çıktım. Hemen bana katılmanı istiyorum."

Annâ, Amanda Delany'nin villasına, gecenin o saatinde kısa sürede gitti. Onu kapıda karşılayan Mathews, adli tıp görevlilerinin tulumlarından giymesini işaret etti.

“Ceset, yatakodasında.”

Anna adamın peşinden holü geçip merdivenlerden çıktı. Olay yeri ekibi, gözle görülmeyen lekelerin tespiti için özel bir ışıklandırma kurmakla meşguldü. Yatakodasının kapısına vardıklarında, Mathews başını sallayıp önden gitmesini işaret etti.

“Büyük bir oda değil. İşin bittiğinde, olay yeri ekibi eşyaları paketlemeye başlayacak. Elini çabuk tut. Beni ararsan alt kattaki mutfakta olacağım. Devriyeleri, komşuları kontrole yollamıştın, belki dönen olmuştur.”

Anna adımlarına dikkat ederek yatakodasına girdi ve cesedi daha iyi görebilmek için yatağın etrafından dolaştı. Ölünün bacakları iki yana açılmıştı. Baş döndürücü bir güzelliği vardı, öyle ki ölümünde bile güzelliğinden bir şey kaybetmemişti. Mavi gözleri açıktı ve sarı saçları, özellikle yapılmış gibi yastığa saçılmıştı. Anna'ya, yatak örtüsünün kaldırılıp laboratuvara gönderildiği söylendi.

Adli tıp görevlilerinden biri Anna'ya döndü. “Kim olduğunu biliyor musunuz?”

“Evet. Basında son zamanlarda onunla ilgili bir sürü haber çıkıyor.”

“Şimdi daha da fazla haber çıkacak!”

Dışarıda toplanan gazeteciler, kendilerinden bahsedildiğini anlamışçasına flaşlarını patlattı.

Üst kata dönen Mathews, kapıya gelip Anna'ya dışarı çıkmasını işaret etti. “Ceset ılık ama katılaşma başlamış. Adli tabibe göre üç ila sekiz saat önce ölmüş. Burada yapabileceğimiz bir şey yok. Ben karakola dönüyorum.”

Yeniden flaşlar patladı ve onları basın mensuplarının bağırışları izledi. Mathews basın açıklaması yapmak için dışa-

rı çıkarken Anna yatakodasının eşliğinde durmayı sürdürdü. Başmüfettiş, kurbanın yirmili yaşlarda, beyaz bir kadın olduğundan başka fazla bir bilgi vermedi. Ölüme, cinayet gözüyle bakılıyordu.

Anna villada bir saat daha oyalandı ve insanların ayaklarına dolaşmaktan başka bir işe yaramadığını hissedince karakola dönmeye karar verdi. Olay yerinde silah bulunmamış, ne ön kapının ne arka kapının kilitleri zorlanmıştı. Amanda'nın mücevher kutusuna dokunulmamıştı ve iç çamaşırı çekmeceesindeki beş bin sterlin de yerli yerindeydi. Polis, kadının çantasını bulup cep telefonunu kontrol etmiş, gelen aramalara ve mesajlara bakmıştı.

Anna, Pimlico yakınlarındaki karakola ulaştığında saat neredeyse ondu. Amanda'nın menajeri tarafından teşhis edilen ceset, morga götürülmüştü. Adli tabip, en kısa sürede cesedi incelemeye başlayacaktı. Genç oyuncunun vücudundaki bıçak izleri nasıl öldürüldüğünü açıkça ortaya koysa da adli tabibin raporu gelene dek, öldürülmeden önce tecavüze uğrayıp uğramadığını bilemezlerdi. Mathews'u Delany vakasına atayan Langton, ondan Halesbury vakasına bakan ekiple çalışmasını istemişti. Ekip şimdi toplanmış talimatları bekliyordu.

Anna bulguları panoya yazdı: Hiçbir şey çalınmış görünmüyor / villanın kilitleri zorlanmamış / Amanda'nın saldırganı tanıyor olması muhtemel.

Şimdilik ellerinde sadece temel bilgiler vardı. Olay yeri eki bi işi hiçbir zaman aceleye getirmezdi, hala kurbanın evindeydiler ve iki üç hafta daha orada kalacaklardı. Polisler otopsi raporunu beklemek zorundaydı. Mathews, ekipten dört kişiyi, polise yardım eden sivillerden oluşan POLSA adlı grubu

organize etmeleri için yollamıştı. Hep birlikte evde ve çevresinde cinayet silahını arayacaklardı. Ayrıca bu grup evden eve dolaşp komşuları sorguya çekecek ve kimsenin şüpheli bir şey görüp görmediğini öğrenecekti. Amanda'nın ailesiyle iletişime geçilmişti. Fransa'nın güneyinde yaşayan çift, en kısa zamanda ülkeye dönecekti.

Mathews höpürdeterek kahvesinden bir yudum aldı.

"İhtiyacımız olan, öncelikle cinayet sebebini tespit etmek. Hiçbir şey çalınmamış, mülke zarar verilmemiş, kapılar zorlanmamış. Demek ki sebep hırsızlık değil." Amanda'nın mutfağından aldığı takvimi havaya kaldırdı.

"Amanda Delany çekim saatlerini ve günlerini takvime not etmiş: Onu kaçta alacaklar, kostüm provası ne zaman, peruk kaçta takılacak, buna benzer şeyler. Ama özel hayatına dair en ufak bir bilgi yok. Katilin, kadının tanıdığı biri olması muhtemel. Arkadaşlarının, sevgililerinin ve meslektaşlarının bir listesini yapmalıyız. Villadaki onarımlar için kim tutulmuş, kim çalışmış, öğrenin. Onlara yedek anahtar verilmiş olabilir. Ayrıca kadınla çalışan herkesi sorgulamalıyız. Onu hayatta gören son kişiler, muhtemelen onlar."

Yarım saat sonra, Mathews talimat vermeyi tamamladığında görev dağılımı yapıldı. Takvimin ve kadının deri kaplı telefon defterinin kopyaları çıkarıldı, listedeki herkesin sorguya çekilebilmesi için polislere dağıtıldı. Mathews, Anna'ya ofisine gelmesini işaret etti. Kadından, Amanda'nın hayatıyla ilgili tam bir rapor hazırlamasını ve işe genç oyuncunun birazdan kara-kola gelecek olan menajerini sorgulayarak başlamasını istedi.

"Bu vaka başımıza bela olacak," diye mırıldandı saatine bakarak. "Birkaç hafta yıllık izin kullanmayı umuyordum ama

olmayacak anlaşılır. Bunun herkesin tepemize bindiği soruşturmalardan olacağını hissediyorum. Basın bürosu, çoktan telefonumu çaldırmaya başladı.”

“Ölen kadın ünlü biriydi,” diye hatırlattı Anna.

“Yolda görsem tanımazdım ama öyleymiş,” diye karşılık verdi başmüfettiş.

“Filmleri gençlere hitap etse de tanınan biriydi. RADA’dan mezun olur olmaz bir sürü başarılı filmde rol almış.”

“Bundan sonra rol alamayacak. Travis, umarım bu vakayı biran önce kapatırız. Jimmy Langton sürekli tepemizde olacak –nasıl biri olduğunu bilirsin. “Yanımızdan ayrılma-yacağına eminim, ne de olsa reklama bayılır. Böyle giderse soruşturma boyunca basın da bizi bir saniye bile rahat bırakmayacak zaten.”

Kendini tekrarladığını fark etmişçesine duraksadı. Langton’ın adını duyduğunda, Anna’nın irkildiğine dikkat etmemişti. Genç kadın konuyu değiştirmek için ortağının kim olacağını sordu. Mathews iç çekti.

“Aklımda belirli bir isim yoktu. Soruşturmanın başına kimi istersem getirebilirim, belki sana yardımcı olması için bir müfettiş daha isteyebiliriz.” Boştaki müfettişlerin listesini kadına uzattı. “Sen seç. Birlikte çalışmak istediğin biri varsa söylersin. Sonra...”

“Dürüst olmak gerekirse efendim, birlikte çalıştığımız son vakada sürekli koşturmam gerekmişti ve sizin de belirttiğiniz gibi, herkesin gözü bu soruşturmada olacak. Terfi için önerilmek beni çok gururlandırdı ve açıkçası, mülakatlara hazırlanmak için birkaç hafta izin almayı düşünmüştüm.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Yerime birini bulmanız mümkün mü?”

“Hayır.”

Anna’nın canı sıkıldı. “Bu durumda, yanıma deneyimli bir müfettiş atamanızı rica ediyorum.”

Diplomatik davranmaya çalışıyordu. Kendisine verilen listedeki isimlerden hiçbiri, yetenekli veya genç kadın gibi bitmek tükenmek bilmeyen saatler boyunca çalışmaya hevesli kişiler değildi.

“Listeyi bana ver. Sana haber veririm.”

“Teşekkürler efendim.”

Oyuncunun menajeri Andrea Lesser’ı sorgulama odasına almışlardı. Menajer, yok denecek bir makyaj yapmış, kırklı yaşlarında çekici bir kadındı ve baştan aşağı Prada giyinmişti: Gri etek, gri kaşmir kazak ve iskemlenin arkasına astığı hoş bir ceket. Londra’nın en büyük ajanslarından birinin sahibiydi.

“Bizimle görüşmeye geldiğiniz için teşekkür ederiz,” dedi kadının karşısındaki iskemleye geçen Anna. Su ikram ettiyse de Bayan Lesser başını iki yana salladı.

“Şu işi bir an önce bitirelim. Hala şoktayım.”

“Sizin için çok zor olduğuna eminim. Bayan Delany’yi iyi tanır mıydınız?”

“Evet, RADA’dan mezun olduğundan beri Amanda’nın menajeri benim. Herhangi bir şey bulabildiniz mi, bunu kim yapmış olabilir?”

“Şu an için hala araştırma aşamasındayız. Bu yüzden, sizden öğreneceklerim hayati önem taşıyor. Kurbanın son dönemde neler yaptığı ile ilgili ne kadar bilgi verebilirseniz seviniriz.”

“Yakın arkadaş olduğumuzu söyleyemem –aramızda iş ilişkisi vardı. Onu tanırdım ama özel hayatını fazla bilmezdim... Demek istediğim... Aman tanrım... Düzgün düşünemiyorum...”

“Evinin anahtarlarını vereceği kadar yakınmışsınız.”

“Evet, bana güvenirdi. Villadaki tadilatların onu tatmin edecek şekilde tamamlanıp tamamlanmadığını kontrol etmem için anahtar vermişti. Oraya taşınalı sadece birkaç ay oluyor. Dekoratörün bütçeyi aşmadığından ve mobilyaların doğru geldiğinden emin olmamı istemişti...” İç çekti.

“Sanırım bunlar, normalde bir menajerin yapacağından fazlası,” dedi Anna nazikçe.

“Evet, görev tanımımın dışındaki işlere koştüğüm doğru ama Anna önemli bir müşteriydi. O kadar genç ve deneyimsizdi ki onunla, temsil ettiğim diğer oyuncularından daha fazla ilgilenmem gerekiyordu. Dürüst olmak gerekirse buna içerlediğim zamanlar oldu ama ona yardım edecek başka kimsesi yoktu.”

“Ya ailesi?”

“Ailesiyle arası iyi değildi, hakkında çıkan kötü haberlerden sonra araları daha da açılmıştı. Anne ve babası katı insanlardır, bulvar gazetelerinin peşlerinde dolaşmasından hoşlanmıyorlardı.”

“Ya Amanda?”

“Ya Amanda ne?”

“Gazeteciler tarafından avlanmak konusunda ne hissediyordu?”

“O da hoşlanmıyordu ama başına bu belaları açan çoğu zaman kendisiydi.”

“Ne demek istiyorsunuz?”

Yanıt vermeden önce tereddüt eden Andrea Lesser, ayağını yere vurmaya başladı.

“Amanda, özgür ruhlu bir genç kadındı ve tanınmış oyuncularla yatmayı severdi. Bu durumun gazetelerin dilinden düşmediğini ayrıca söylememe gerek yok.”

“Son sevgililerinin bir listesini verebilir misiniz?”

“Uzun bir liste olacak ama elbette verebilirim. Daha birkaç gün önce onu kendisine çekidüzen vermesi konusunda uyarmıştım. Bana kimseyle görüşmediğini, filmin çekimlerine konsantre olduğunu söyledi. Son filminden birileriyle çıkıp çıkmadığını bilmiyorum.”

“Onunla son konuştuğunuzda, başına bela olan birilerinden bahsetti mi?”

“Başına bela olan birilerinden mi? Hayır. Yeni evine taşınmak konusunda çok heyecanlıydı. Tamamen kendisine ait olan ilk evdi bu. Bir süre tek başına kalmayı dört gözle bekliyordu. Villayı satın alana dek hep kirada oturmuş veya erkek arkadaşlarıyla yaşamıştı.”

Andrea Lesser çantasını açıp bir mendil çıkarttı.

“Olanlara inanamıyorum,” dedi gözlerini silerken. “Daha fazla devam edemeyeceğim, özür dilerim. Ofise dönüp işlemlerle ilgilenmeliyim.”

Anna saate baktı. Belki görüşmeyi sona erdirmeliydi. Menajerin anlatacak çok şeyi olduğunu hissediyordu ama o haldeyken kadından laf alamazlardı. Anna, kadından, karakoldan ayrılmadan önce Amanda’nın erkek arkadaşlarının bir listesini yapmasını istedi. Ayrıca dekoratörün ve evin tadilatını üstlenen işçilerin numaralarını bulmasını rica etti.

Ardından menajeri, Barbara adlı polis memuruyla baş başa bırakıp toplantı odasına döndü. Mathews panonun başına geçmiş Amanda'nın resimlerini inceliyordu. İçeri girdiğini görünce Anna'ya baktı, sonra bakışları arkaya kaydı.

"Ah, demek geldin. Seni Müfettiş Anna Travis ile tanıştırayım."

Anna başını çevirdiğinde uzun boylu, iri yapılı sarışın bir adamla karşılaştı. Tüvit takım giyen adam, kravatını düzgün bağlamayı becerememişti.

"Bu, Müfettiş Simon Dunn. Soruşturmayaya yardıma geldi." Mathews gözucuyla Anna'ya baktı. "Deneyimli birini istemiştin. Ben de sana deneyimli birini buldum."

Çelik mavisi gözlü, kirli sakallı Simon Dunn, genç kadınla tokalaştı. Anna o sakalların bir polise yakışmayacak kadar uzun olduğunu düşünmekten kendini alamadı.

"Bu vakaya bakmayı kabul ettirene kadar peşimi bırakmadı. Oysa izin alıp yelkenliyle açılmaya hazırlanıyordum." Adamın sesi genizden geliyordu ve Anna'nın elini parmaklarını ezecek kadar güçlü sıkıyordu.

Mathews onlara film ekibindekileri sorgulamalarını emretti, ellerine bir liste tutuşturdu ve işe yönetmenden başlamalarını önerdi.

Boş bir ofis bulan Anna, Simon'la birlikte, Andrea Lesser'ın anlattıklarının üstünden geçti. Adam, lafını kesmeksizin kadını dinledi ve Mathews'un ellerine tutuşturduğu film ekibi listesine baktı. "Bir sürü kişiyi sorgulamamız gerekiyor," dedi sonra. "Listedekilerin kaçının, kadınla bir ilgisi olduğunu kestirmek güç, birer birer elememiz gerekecek. Sen elimizdekilere bir göz at, ben de gidip kahve bulayım."

Listeyi eline alan Anna, gözlerine inanamadı. Yetmiş beş isim vardı, yemek servisi yapanların adları bile listeye eklenmişti. Simon'ın başını kapıdan uzattığını fark edince dönüp baktı.

“Kahveni nasıl istediğini sormayı unutmuşum.”

“Sütlü, şekersiz. Kaç kişiyi sorgulamamız gerektiğini saydın mı?”

“Evet. En üstten başlayıp listenin sonlarına doğru ilerleriz. Bu arada, yanlış görmediysem o listede oyuncular eksik. Bir de onları eklememiz gerekecek.” Anna iç çekerken, adam gözden kayboldu.

Simon'ın Saab'ıyla Ealing'deki stüdyoya giderlerken hala isimleri sayıyorlardı. Araba iyi durumdaydı. Anna, eski bir model olmasına karşın arabanın kilometre sayacının düşük olduğuna dikkat etti.

“Anlaşılan bu arabayı pek sık kullanmıyorsun,” dedi, cilalı ahşap konsola dokunarak.

“Hayır, normalde yalnızca haftasonları bu arabayı alırım ama bugün diğer arabam tamirde. Bu araba benim bir tanem, hızlı, tam bir klasik. Ama bu aralar ona gereken ilgiyi gösteremiyorum.”

Anna yol boyunca başka bir şey söylemedi. Simon iyi birine benziyordu ve arkadaş canlısı bir gülümsemesi vardı. Genç kadın, adamdan hoşlanmış olsa da birlikte iyi çalışıp çalışmayacaklarını merak ediyordu. Sorunun yanıtını kısa süre içinde öğrenecekti. Çekim yapılan devasa hangara ulaştılar. Ön tarafına yan yana karavanlar park edilmişti. Diğer tarafta elektrikçilerin arabaları, özel efekt karavanı ve yemek çadırı vardı. Çadıra, oyuncuların yemeklerini yiyebilmesi için masalar ve koltuklar yerleştirilmişti.

Film ekibi için çalışan dört Mercedes'le bir Range Rover ve bir Jaguar'ın park edildiği otoparka arabalarını bıraktılar. Şoförler, yemeklerin getirildiği minibüsün yanında durmuş sigara içiyordu. Bakışları çabucak, yanlarına gelen Simon ve Anna'ya odaklandı.

"Mike Reynolds ile görüşmemiz gerekiyor," dedi Simon.

Şoförlerden biri yan kapıyı işaret etti. "Yapımcıların ofisleri o tarafta."

Reynolds'ın ofisi, harap binanın en karanlık bölümündeydi.

"İçeri girin, oturun lütfen. Gidip kahve getirmelerini isteyim," dedi adam, onları görür görmez.

Reynolds otuzlarında, gençten bir adamdı. Tişört, kot ve deri çizme giymişti. Masası senaryo doluydu. İlk olarak onunla konuşmayı öneren Simon'dı, kimin kim olduğunu öğrenmenin en kısa yolunun, yapımcıya sormak olacağını düşünmüştü.

"Amanda'nın başına gelenler hepimizi şaşkına çevirdi. Soruşturmanızda size yardımcı olmak için elimizden geleni yapmaya hazırız. Yapabileceğimiz bir şey olursa, lütfen söylemekten çekinmeyin..."

"Tam olarak ne iş yapıyorsunuz?" diye sordu Simon.

Reynolds gülümsedi. "Yapımcının yardımcısıyım, daha net konuşmak gerekirse sağ koluyum. Her şeyin yolunda gittiğine emin olmak için buradayım."

"Gündüz ve gece çekimlerine kimlerin geleceğiyle ilgili listeleri kim hazırlıyor?" diye sordu Simon.

"Birinci ve ikinci yönetmen yardımcıları. Benim de listeleri bilgisayara geçiren ve şoförleri ayarlayan asistanlarım var.

Oyuncuların çekime hazır olmalarını sağlamaktan sorumlu olan kişi, ikinci yönetmen yardımcısıdır.”

“Amanda ile aranız nasıldı?” Bunu soran Anna’ydı ve soruyu sormadan önce hafifçe öne doğru eğilmişti.

“Benim işim, herkesle iyi geçinmek. Dışarıda nasıl biri olduğunu bilemem –ilgisini çekecek kadar çekici değildim.” Nazikçe güldü. “Şimdiye kadar çalıştığım bazı yıldızların aksine, zor biri değildi. Profesyonel sayılırdı ve geç gelmezdi. Ama çekimler sırasında zamanımızı ziyan ettiği olurdu.”

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Bazen perüğünü veya kostümünü beğenmez ve kavga çıkartırdı. Bu tür öfke krizleri hiçbir zaman uzun sürmezdi. Çok gençti ve dikkatli olduğunu duymuştum, bu yüzden ona karşı nazik davranmaya özen gösterirdim. Gerilimi yükseltmenin alemi yoktu. Bu sayede bütün sorunları kısa sürede çözüyorduk.”

“Kullandığı şoförlerin adlarına ihtiyacımız var.”

“Sizin için isim ve adres bilgilerini çıkarırım. Görüşmek isterseniz, şoförlerin hepsi burada.”

“Amanda filmde birileriyle çıkıyor muydu?”

“Çıkmak derken, ilişkisi olup olmadığını mı soruyorsunuz?”

“Evet.”

“Yanıtı bilmiyorum ama dürüst olmak gerekirse, kimseyle çıkmaya fırsatı olduğunu sanmıyorum. Çok yoğun bir çekim programımız var. Oyunculardan biriyle işleri ilerlettiklerine dair dedikodular duymadım. Ama dediğim gibi, özel hayatını bilmiyorum. Arkadaşım değildi, izin günlerinde ne yaptığını veya karavanında kimseyi eğlendirip eğlendirmediyini bilemem.”

“Karavanına göz atmamız gerekiyor,” diye hatırlattı Simon.

“Bana bunu yapmayı isteyebileceğiniz söylenmişti. İşinizin ne kadar süreceğini biliyor musunuz? Karavana ne zaman başka biri taşınabilir? Ayrıca almamız gereken eşyalar var. Amanda’nın bazı sahnelerini yeniden çekiyoruz ve eşyaların çoğu karavanda.”

“Karavanı işimiz ne zaman biterse o zaman geri alırsınız. Bir karavana daha ihtiyacımız olacak, iki polis daha bize katılmaya geliyor ve gün sonunda toplantı yapabileceğimiz bir alana ihtiyacımız var.”

“Elbette, ne yapabileceğime bakarım.”

“Onun yerine birini buldunuz mu?” diye sordu Anna.

“Henüz bulmadık. Sigortadan haber bekliyoruz. Bu arada dublörünü kullanarak çekim yapıyoruz. Neyse ki sadece beş günlük çekim kalmıştı. Elimizdeki sahnelerin hepsini tekrar çekmemiz gerekmeyecek. Etrafından dolanarak sorunu çözmeye çalışacağız.”

Reynolds’ın telsizi biyledi. Genç adam özür dileyip çağrıya yanıt vermek için koridora çıktı.

Simon gözcüyle Anna’ya baktı. “Baksana, hiç zaman kaybetmemişler. Şimdiden kızın yerine birini bulmuşlar,” diye gözlemini dile getirdi.

Kabarık montlu, kot pantolon altına süet ayakkabı giymiş kel bir adam kapıda belirdi.

“Aiden Brook, filmin yapımcısı,” dedi elini uzatarak. “Büyük bir felaket. Hala olanları tam algılayamadık. Bir oyuncunun ölümü, yapımcıların en büyük kabusudur. Sersemlemiş durumdayım. Bana haber verdiklerinde, ofisimdeki çekim fotoğraflarına bakıp ne kadar hoş bir kız olduğunu

düşünüyordum. Kalıp size etrafı göstermek isterdim ama telefonum susmak bilmiyor. Bunun film için ne demek olduğunu açıklamama gerek yok. Amanda olmadan filmi nasıl tamamlayacağız bilmiyorum ama kurtarabildiğimiz kadarını kurtaracağız...” İki polisin gözlerinin içine baktı. “Sizi Mike Reynolds’ın ellerine teslim etmemin bir sakıncası var mı? Sabahdan akşama kadar toplantım var. Beni ararsanız, yapım karavanımda olacağım.” Duraksadı. “Onu kimin öldürdüğünü biliyor musunuz?”

“Henüz değil,” dedi Anna.

“Tanrım, kızım onunla aynı yaşta: 24. Neyse ki bu sektörde değil. Amanda’nın öldüğünü haber verdiklerinde aklıma kızım geldi. İlk iş onu aradım. Amanda’nın ölümünü ancak şimdi şimdi gerçekten algılıyorum.”

“Neredeydiniz?” diye sordu Simon.

“Çekimler bittikten sonra mı? Burada kalıp editörün seçtiği parçaları inceledim. Önceki gece yapılan çekimlerden biri bizi endişelendirmişti. Bir saat kadar çalıştıktan sonra Chiswick’teki evime döndüm. Yatağa yığıldım –gece çekimleri insanı bu hale getirir. Şoförüm Tony’dır. Beni eve o götürüp getirir...”

Brook kapıya yönelirken, “Öğle yemeğine girmekten çekinmeyin. Ne isterseniz alabilirsiniz. Şimdi izin verirsiniz...” dedi ve çekip gitti.

Reynolds geri gelip listeyi müfettişlere uzattı.

“Bu, bütün çekim ekibinin listesi. Hepsiyle görüşmeniz için bugün iyi bir gün çünkü hemen yan tarafta çekim yapıyoruz. Seti gezmek isterseniz sizi dolaştıracak birini ayarlayabilirim. Bugün, Victoria dönemi Scotland Yard’ında çekim yapacağız. Muhteşem bir set. Eminim şimdi çalıştığınız yerden

tamamen farklıdır. İçinde teknoloji eseri hiçbir şey yok, hepsi hepsi eski daktilolar ve bir de telefon. Asıl çekimleri yarım saat uzaklıktaki bir hangarda yapıyoruz ama bizim konuşlandığımız yer burası.”

“Bize verdiğiniz listede Amanda’nın arkadaşı olan kimse var mı?” diye sordu Simon.

“Yıldızlarla başlayın. Film ekibinden kimseyle arkadaş olduğunu sanmıyorum. Belki şoförü Harry James size daha fazlasını anlatabilir.”

Anna ve Simon, Reynolds’ın peşi sıra koridora çıktı. Adamın telsizi yeniden bipledi, onu sete bekliyorlardı. Reynolds, bir karavan ayarlayamadığını ama yapım şirketine ayrılan ofislerde ekibi sorgulayabileceklerini söyledi ve çekim sırasında sete girmemelerini rica etti.

“Çok yardımsever biri,” diye gözlemini dile getirdi Anna, Reynolds aceleyle yanlarından uzaklaşırken.

“Sanırım uzun bir gün olacak. Bence listeyi aramızda bölüşmeliyiz.” Simon saatine baktı. “Saat birde öğle molası verecekler. O saatte yemek kamyonunun önünde buluşuruz.”

Anna, kostümcüleri ve makyaj sanatçılarını almayı önerdi. Adam da şoförlerle görüşebilirdi.

“Tamam, buradakilerle işimi bitirince onlara geçerim. Sonra görüşürüz.” Simon, yapım şirketine ayrılan ofislerden birinin kapısını tıklattı. Anna binadan çıkıp avluyu geçti, makyaj ve kostüm karavanlarının yolunu tuttu.

Anna makyaj karavanının ne kadar büyük ve ne kadar rahat olduğunu görünce şaşırdı. İçeride baş yaslama ve ayak dinlendirme yerleri olan özel yapım dört deri koltuk vardı. Koltukların bulunduğu bölümlere ışıklı aynalar yerleştirilmişti. Her taraf

makyaj malzemeleriyle kaplıydı. Carmen bigudiler, saç düzleştiriciler, peruklar, tıkabasa raflardan birine doldurulmuştu. Karavanda tek bir kişi vardı, o da makinede kahve hazırlamakla meşguldü. Anna'nın içeri girdiğini görünce başını çevirip müfettişe baktı ve kendini Cynthia Miller olarak tanıttı.

"Amanda'nın makyajını siz mi yapıyordunuz?" diye sordu Anna.

"Hayır, ben figüranların makyajıyla ilgileniyorum. Görüşmeniz gereken kişi Carol. Şimdi sette."

"Ya siz, onu tanır mıydınız?"

"Amanda'yı mı? Biraz. Bana karşı her zaman arkadaş canlısıydı ama Carol'ın canını sıktığı zamanlar olurdu."

"Filmde çalışanlardan görüştüğü kimse var mıydı, biliyor musunuz?"

"İş dışında mı? Hayır, kimseyle görüşmediğine eminim."

"Kendisini endişelendiren bir şeylerden bahsetmiş miydi?"

"Hayır, gerçi son geldiğinde..." Cynthia tereddüt etti. "Cinayetden bir önceki geceydi. Bize korkunç bir çılgılığın kendisini uykudan uyandırdığını söyledi. Sarsılmıştı. Çılgılığın bir kadına ait olduğuna emindi ama pencereden baktığında kimseyi görmemiş ve o tek çılgılıktan başka bir ses duymamıştı."

"Polisi aramış mıydı?"

"Hayır, sanmıyorum. Ama korktuğunu söyledi."

Karavanın kapısı büyük bir gürültüyle açıldı ve bir ses, "Ortalıkta insanlara soru soran bir polis var," dedi.

"Carol..." Cynthia, Anna'yı işaret ettiğinde, meslektaş kapının eşiğinde donup kaldı.

"Özür dilerim, sizi görmemişim. Özel mi konuşuyordunuz yoksa içeri gelebilir miyim?"

Anna koltuğundan kalkmadan kapıya döndüğünde, mak-yöz, yanıt vermesini beklemeden içeri girdi.

“Merhaba. Ben Carol Maynard.” Carol otuzlarında ve hafif kilolu olmakla beraber, çekici bir kadındı. “Bana sormak istediğiniz bir şey var mıydı?” diye devam etti. “Varsa lütfen acele edin. Çünkü hemen sete dönmem gerekiyor.”

Anna, Carol’ın elindeki bıyığı iki kumaş parçasının arasına yerleştirmişini seyretti.

“Oyuncu domuz gibi terlediği için bıyık düşüp duruyor.”

Cynthia, Carol’a, Amanda Delany’nin öldürülmeden önceki gece duyduğu çığlığı hatırlatırken tedirgin görünüyordu.

“Ah evet, Amanda çığıltıdan etkilenmişti –işkence gören bir kadının çığıltısını andırdığını söyledi.”

Anna, birkaç fondöten ve ruj seçen Carol’ı izlemeyi sürdürdü.

“Çekim ekibinden kimseyle görüşüp görüşmediğini biliyor musunuz?” diye sordu kadına.

“Hayır görüşmüyordu. Ölünün arkasından kötü konuşmak istemem ama rol arkadaşlarıyla yaşadığı aşklar yüzünden adı çıkmıştı. Yakışıklı kim varsa asılırdı. Hafifmeşrep de diyebiliriz ama...”

“Bu filmde fazla bir seçeneği yoktu,” diye araya girdi Cynthia.

“Filmin küçük bir kadrosu var,” diyen Carol, susması için uyarıcasına Cynthia’ya baktı. “Başroldeki erkek oyuncu hem Amanda’ya göre yaşlıydı hem de onunla ilgilenmiyordu. Büyük yıldızımız Rupert Mitchell ama bugün çekimi yok. Bir zamanlar Amanda’yla sevgiliydiler ama sonra eşine geri döndü. Rupert ve Amanda ayrılığı kolay atlatmış gibiydi. Birbir-

lerine bağırp çağırıldıklarını hiç duymadım. Haksız mıyım Cynthia?”

“Gördüğüm kadarıyla iyi anlaşıyorlardı.”

“Ya figüranlar?” diye sordu Anna.

“Amanda’nın hiçbirine ilgi göstereceğini sanmıyorum. Sıkı bir çekim programıyla çalışıyorduk ve Amanda sahnelerin çoğunda vardı. Yani gönül eğlendirmeye zamanı yoktu.”

“Şansımız varmış demek doğru olur mu bilmiyorum ama bütün büyük sahnelerin tamamlanmış olmasına seviniyorum. Kalanları da dublörü Emma’yı kullanarak tamamlamaya çalışıyoruz. Her şey yolunda giderse diğer sahnelerden kalan yakın planları kullanarak filmi tamamlayacaklar,” dedi kahvesini yudumlayan Cynthia.

“Emma çok yetenekli.” Carol bu sözün ardından gözücuyla Cynthia’ya baktı. “Gidip Scotland Yard’ı kontrol et. Bu sahnede iki yeni figüran var ve az önce kahve molası vermişlerdi. Bıyıkları ve favorileri hala yerinde mi, bir bak.”

“Tamam.” Cynthia makyaj çantasını alıp karavandan çıkarken Anna’ya gülümsedi.

Anna sessizliğini koruyup aynaya bakmayı sürdürdü. Carol ise fırçalarını temizlemeye geçti.

“Onu sever miydiniz?” diye sordu Anna alçak sesle. “Yanılmıyorsam makyözü sizmişsiniz.”

“Evet, daha önce de onun için çalışmıştım. Aslında, imza attığında özellikle beni istemiş.”

“Yani iyi anlaşıyordunuz?”

“Bazen sabrımın sınırlarını zorlasa da tanıdığım bazı oyuncuların çok daha iyiydi. Ne istediğini bilirdi ve bunun gibi bir filmde makyözün çıkarttığı iş önemlidir. Tarihi filmlerde

makyajın mükemmel olması gerekir. Amanda ağır bir göz makyajı istiyordu. O döneme kesinlikle uymayacak bir şeyler. Neyse ki sonunda onu ikna etmeyi başardık.”

“Görüştüğü kimse var mıydı?”

“Hayır, size söyledim. Bu, onunla çalıştığım diğer filmden farklıydı.”

“O zaman biriyle ilişkisi mi olmuştu?”

“Evet, rol arkadaşı Scott Myers’la. Size gizli bir bilgi vermiyorum, gazeteler sürekli onları yazıyordu. Adam, Amanda için karısını ve üç çocuğunu terk etti. Bu filmin çekimlerine başladığımızda, bilirsiniz işte, ona hala Scott’la olup olmadığını sordum. Güzel ellerine şöyle bir baktı ve çocuklar başını ağrıtmaya başlayınca ilişkiyi bitirdiğini söyledi. Haftasonları onları görmek zorunda olmaya katlanamıyormuş. Akıl alacak şey değil! Ortalığı altüst ediyor, herkesin kalbini kırıyor ve sonra Scott’ın boşanma yüzünden intihar etmeye kalkan eşini kendisi için terk ettiği gerçeğini elinin tersiyle bir kenara ittirebiliyor. Bir de bu karmaşanın ortasında kalan çocukları düşünün.”

Carol aniden susup aynadan Anna’ya baktı. “Lanet olsun, tam bir sürtük gibi konuştum. Scott’ın kıskanç biri olduğunu veya Amanda’yı öldürebileceğini düşünmüyorum. Ama böyle olmamalıydı. Çok yakışıklı biridir, dünyalar tatlısıdır ve şimdi karısına geri döndü. Sanırım Amanda, Scott’tan Rupert’a geçmişti ama benim sözüme güvenmeyip kontrol edin. Galiba ondan sonra da Colin O’Dell vardı...”

“*Kırık Kalpler*’deki İrlandalı oyuncu mu?”

“Evet, Amanda’nın son zaferi oydu. Benden duyduğunuzu kimseye söylemeyin lütfen.”

Anna, Carol'a güven vermek istercesine gülümsedi. Not defterine Scott Myers'ın adını çoktan yazmıştı, altına Colin O'Dell'i ekledi.

“Demek ondan pek hoşlanmazdınız?”

Carol başını iki yana sallayıp öfkeyle makyaj çantasını doldurmaya koyuldu.

“Onunla iyi geçinmek işimin parçasıydı ama hoşlanmak zorunda değilim. Şimdi ondan hoşlanmadığım için bana kendimi suçlu hissettirmeyin. Canı istediğinde tam bir baş belası olabiliyordu ve bütün çekim ekibinin önünde bana hakaretler yağdırırdı. Ben de ağzımı açtığım anda işimi kaybedeceğimi bildiğimden ne söylerse söylesin sineye çekerdim.”

Karavanın kapısı açıldı. Cynthia başını içeri uzattı. “Carol, çekime başlamak üzereler.”

“Kahretsin, hemen gitmeliyim.”

Anna kadının çantasını kapıp dışarı koşuşunu izledi. Carol çıkarken, Cynthia içeri girip koltuklardan birine yığıldı.

“Yönetmenin korkunç günlerinden biri... Adam tam bir kontrol delisi.” Fırçalardan birini alıp saçlarını fırçaladı. Anna'nın kendisine baktığını fark edince de fırçayı yerine koydu.

“Carol size çılgınlıkla ilgili başka bir şey söyledi mi?” diye sordu müfettişe.

Şoförlerle işe başlayan Simon, birinin sorgusunu bitirmiş, Mercedes'inin koltuğunda oturmuş sigara içen diğer şoföre geçmişti. Simon, arabanın camları açık olduğundan, şoföre doğru eğildi.

“Siz Anthony James misiniz?”

“Evet efendim. Ama herkes bana Tony der.”

Simon kendini tanıttığında, Tony arabanın kapısını açıp dışarı çıktı ve sigarasını yere fırlattı.

“Amanda Delany’yi evine bıraktığınız son gece hakkında sizinle konuşmak istiyordum,” dedi Simon, çay alıp yemek çadırına geçtiklerinde.

“Evet, elbette. Öldürülmesinden önceki geceydi. Ben her zamanki şoförü değildim ama onu eve ben götürdüm. Çünkü çekimi erken tamamlamışlardı ve her zamanki şoförü başka bir işe gitmişti. İkinci bir işi olduğunu kastetmiyorum, setten başka bir oyuncuyu evine götürüyordu.” Tony çayından bir yudum aldı. “Bu yüzden onun yerine beni yolladılar. Normalde çekimler sabaha karşı üç buçukta bitecekti ama yönetmen erken bitirmeye karar verdi.”

“Yani normalde onu eve siz götürmeyecektiniz?”

“Hayır, söyledim ya. Onun kendi şoförü vardı. Daha doğrusu Bayan Delany, onun kendi şoförü olduğunu düşündü. Oysa şirket, hepimizi herkes için kullanır. Ama film yıldızları böyledir. Kendi arabaları ve şoförleri olmasında ısrar ederler.”

Tony, otuzlu yaşlarda, mavi gözlü, yakışıklı biriydi. Saçlarını tarayış biçiminden, başının kelleşmesinden hiç mutlu olmadığı anlaşılıyordu. İyi giyimliydi. Takım elbisesini pırıl pırıl bir beyaz gömlekle tamamlamış, yeşil kravat takmıştı.

“Bana Amanda’yı eve bıraktığınız geceden bahsedin,” dedi Simon.

Tony omuz silkti. Söylenecek bir şey yoktu. Kadın çok yorgun görünüyordu ve villanın kapısından içeri girene dek evin önünden ayrılmamasını rica etmişti.

“O içeri girene kadar bekledim. Bilirsiniz, güvende olduğuna emin olmak için. Sonra sete geri döndüm. Onu son görüşümdü.”

Anna kostüm karavanına geçip kırmızı yanaklı, hoş bir kadın olan Joanna Villiers ile görüştü ve Amanda’nın giydiği korseyi gördü. Kadın ona kostümlerin ne kadar ağır olduğundan, Amanda’nın eteğin ağırlığından ve korseyle baş etmekte ne kadar güçlük çektiğinden bahsetti.

“Gerçekten ufak tefek zayıf bir kızdı. Korseyi giydiğinde, beli elli santime iniyordu.”

“Amanda, endişelendiğinden veya birilerinden korktuğundan bahsetti mi?” diye sordu Anna.

“Onu huzursuz eden bir gece geçirmiş, birinin çılgılığıyla uyanmıştı. Çok korktuğunu söyledi –bir kadına işkence ettiklerini sanmış. Öldürülmesinden önceki geceydi...”

Amanda Delany’nin “özel” şoförü Harry James’in, Tony’nin ağabeyi olduğu ortaya çıktı. Kardeşi kadar yakışıklıydı ama saçlarına ak düşmüştü. Açık sözlü biriydi. Amanda’nın ölümünden etkilenmiş görünmüyordu. Simon’a kadından hiçbir zaman çok hoşlanmadığını, Amanda’nın bazen tam bir sürtük gibi davrandığını söylemişti. Yıldızlarla şoförleri arasındaki ilişkiyi açıklamaya hevesliydi. Anlaşılan, oyuncular zaman öldürmekten hoşlandıkları için, tek işleri kendilerini zamanında sete götürmek olan şoförlere hayatı zehir etmeyi seviyorlardı.

“Zaman öldürmek derken tam olarak neyi kastediyorsunuz Bay James?”

“Bakın, eğer arabaya binmezlerse bekleriz. Onlar gelene kadar en az yarım saat zaman geçer. Bazen daha bile uzun sürer. Zillerini çalarsınız, telefon edersiniz, sete dönmeleri gere-

kiyordur ve onları oraya götürmek sizin işinizdir. Ne yazık ki kolay bir iş değildir bu. Bir keresinde, sürekli gece kulüplerinden toplamak zorunda kaldığım bir oyuncu için çalışmıştım. Amanda da tam bir baş ağrısı olabiliyordu.”

“Beni, onu almak için evine gittiğiniz son gün ilgilendiriyor. Bir şey gördünüz mü ya da şüphe uyandıracak bir şey duydunuz mu?”

“Hayır, ne gördüm ne duydum. Tam zamanında villaya gittim, zili çaldım ve uzunca bir süre bekledim. Dışarı çıkmayınca paniğe kapıldım. Ev telefonunu aradım, cep telefonunu aradım, yanıt veren olmadı. O zaman settekileri arayıp haber verdim. Çünkü endişelenmeye başlamıştım.”

Simon çekimler boyunca Amanda’yı başka bir yere, bir başkasının evine götürüp götürmediğini sordu. Kadın, filmde biriyle görüşüyor muydu?

“Hayır, bu filmde öyle bir şey yoktu.”

“Önceden Amanda’yla çalışmışlığınız var mıydı?”

“Evet, gerçi ben olsam buna onunla çalışmak demezdim. İki filmde daha ekibin şoförlerindendim.”

“Demek onu diğerlerinden daha iyi tanıyordunuz?”

“Ben onun şoförüydüm, onu tanıdığımı söyleyemem. Ona karşı nazıktım, hepimiz nazıktık ama arabada neler olup bittiğini soruyorsanız... Şoförler her şeyi görmezden gelir. Oyunun kuralı bu –hiçbir şey görme, hiçbir şey duyma, hiçbir şey söyleme. Üç maymunu oynarız.”

“Önceki filmde nasıldı?”

“Villada yaşamıyordu, Maida Vale’de bir dairede kalıyordu. Ama onu her zaman kendi dairesinden almazdım, çoğunlukla diğer oyuncuların birinin evinde kalırdı.”

Harry sigarasını yakmak için duraksadı. “Laf taşıdığımı sanmayın,” diye devam etti. “Hafifmeşrep olduğu herkesçe bilinir.”

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Daha açık konuşabilir miyim bilmiyorum. Yaramaz bir kızdı diyelim, oyuncudan oyuncuya geçerdi. Benim için tam bir baş ağrısıydı çünkü onu nereden alacağımı asla bilemezdim.”

“Bize verebileceğiniz isimler var mı?”

“Gazeteler hepsini yazdı.”

“Öyle olsa da isimleri sizden almayı tercih ederim,” diye ısrar etti Simon.

Harry sigarasının dumanını dışarı üfledi. “Hepsini mi istiyorsunuz?”

“Evet.”

“Liste uzun olacak. Dedğim gibi, hafif bir kızdı. Ama bu filmde kendine çekidüzen vermişti. Sanırım birileri onunla konuşmuş. Hakkında çıkan kötü haberlerin kariyerini kötü etkileyeceği konusunda onu uyarmış. Duymuşsunuzdur, sevgililerinden ikisi evliydi, adamların yuvasını yıktı. Bu yüzden, paparazziler Amanda’ya bayılıyordu...”

“İsimler lütfen.”

Kostüm karavanında Anna, Joanna Villiers’ten benzer bir hikaye dinliyordu. O da bir önceki filmde Amanda’yla çalışmış, basının Scott Myers’la ilişkisi yüzünden kızın peşine düşüşüne şahit olmuştu. Joanna, Anna’ya son filmde Amanda’nın kendine çekidüzen verdiğini söyledi. Harry James gibi o da birilerinin genç oyuncunun kulağını çektiğini düşünüyordu.

“Belki yönetmen onu uyarmıştır, bilmiyorum, adam tam bir kontrol delisi. Sık sık atışlırdı. Bir iki kez çekimi kesmek yerine Amanda’nın dublörünü kullanarak devam edip herkesi şaşırttı. Cinayetten sonra hepimiz çekimlere bir süre ara verilmesi gerektiğini düşünmüştük ama o, devam etmekten başka bir seçeneğimiz olmadığını söyledi. Yoksa seti kapamamız gerekirmiş.”

“Amanda’yla hangi konularda tartışılırdı?”

“Bazen Amanda repliklerini ezberlemediği veya geç kaldığı için kavga ederlerdi. Jullian’ın öfkesi saman alevi gibidir. Amanda da az değildi. Ağzını açtım mı onu susturamazdınız.”

“Bir örnek verebilir misiniz?”

Joanna iç çekti. Elindeki su şişesinin kapağını açtı. “Bir keresinde sürekli gülüp durduğu için çekimler uzamıştı. Yağmur makinesi yüzünden peruğunun bukleleri düzleşiyordu. Amanda, karavanıma döneceğim diye tutturdu. Julian, Amanda’ya bağırıp toparlanmasını söyledi. Amanda da ona küfretti.”

“Setten ayrıldı mı?”

“Evet ayrıldı. Sonunda Julian’ın alttan alması ve gidip Amanda’yı işe dönmeye ikna etmesi gerekti. Birbirlerine bağırıp durdular –herkes onları duydu. Amanda, Julian rica ettikten yaklaşık on beş dakika sonra sete geri döndü. Günün geri kalanında dünyalar tatlısıydı.”

“Demek iyi ilişkileri yoktu?”

“Julian kendini kral zanneder. Bazen buraya gelip ağırlığını koymaya çalıştığında çekip gidesim geliyor. Yalan yanlış şeyler söylüyor.”

“Amanda’nın ölümüne nasıl tepki verdi?”

“Yanında değildim. Bana masasını tekmelediğini ve küfrettiğini söylediler. Hepimiz sarsılmıştık. Sonra onu yalnız bırakmalarını istemiş. Bir şey hissedip hissetmediğini bilmem ama az önce de söylediğim gibi, yas tutmakla zaman kaybetmedi. Hemen işimizin başına döndük.”

“Amanda’nın bir zamanlar Rupert Mitchell ile ilişkisi olduğunu biliyor muydunuz?”

“Evet, hepimizin bildiği bir gerçek. Ama bitmiş bir ilişki ve onları birlikte görseniz, bir zamanlar sevgili olduklarını tahmin edemezsiniz. Amanda bir keresinde ilişkinin bitmesinin iyi olduğunu söylemişti. Çünkü adam, Amanda’yı öldürmek isteyen kocayı oynuyor. O da ayrıldıklarında yanılmıyorsa karısına geri dönmüş.”

“Ya Colin O’Dell ?”

Joanna gözlerini devirdi. “Eteği olan herkese atlar –en azından ben öyle duydum. Onunla çalışmadım ama çalışmak isterdim!”

“İlgi çekici bir şeyler bulabildin mi?” diye sordu Anna, Simon’a, yemek aracının önünde buluştuklarında.

Simon başını sallayıp not defterini karıştırdı. “Kurban bir sürü erkekle yatıyormuş, bu filmde çıktığı birinin olmadığını söylüyorlar ama bahsi geçen herkesi sorguya çekmeliyiz.” Birkaç masa ötede oturmuş, sigara içen James kardeşleri işaret etti. “Kadının şoförleri –Harry ve Tony James.”

“Dünden önceki gece duyduğu çığlıktan sana bahsettiler mi?”

“Evet. Onu da kontrol etmeliyiz. Karakolu arayıp herhangi bir olay bildirilmiş mi kontrol etmelerini istedim.”

Anna başını kaldırdığında, Mike Reynolds'ın kendilerine doğru geldiğini gördü. Masalarına varmak üzereyken, çıkık elmacık kemikli, kırış kırış bir gömlek, kot ve spor ayakkabı giymiş genç bir adam ona seslendi.

“İzininizle, patron çağırıyor,” dedi Mike.

Anna ve Simon, yapımcının, elini kolunu öfkeyle sallayan Julian Pike ile konuşmasını seyretti. Yönetmen, peşinde Mike Reynolds'la ofislerin yolunu tuttu.

Anna onları izlemeye öylesine dalmıştı ki biri omzuna dokunduğunda yerinden sıçradı.

“Siz polis misiniz?”

Anna başını çevirdi. Tam arkasında, çok güzel bir sarışın duruyordu.

“Ben Emma Field, Amanda'nın dublörüyüm –dublörüy-düm. Benimle konuşmak istiyor musunuz?”

Hazırlıksız yakalanan Anna tereddüt etti. “Evet, size sormak istediğimiz sorular var,” dedi sonunda. “Amanda'yı en son ne zaman gördünüz?”

“İki gün önce. Işıkları ayarlamak için onun yerine beni kullanırlar. Ben setteydim, o da setin kenarındaki koltukta oturuyordu. Cep telefonunu arıyordu. Işıkları ayarlamaları bitince beni yollayıp onu çağırdılar. Her neyse, buraya gelip sigara içmeye hazırlanırken cep telefonunu gördüm. Uzun eteklerinin altında kaldığı için Amanda onu görmemişti –telefon, koltuğun hemen yanındaydı.”

Emma elini cebine sokup çıkardığı telefonu Anna'ya uzattı.

“Amanda'nın karavanına götürecektim ama çekim biter bitmez beni yeniden çağırdılar ve yine ışıklar yapılana kadar Amanda'nın yerine sette durmam gerekti.”

Anna telefona baktı, şarjı bitmişti.

“Daha sonra telefonu geri vermek için makyaj karavanına gittiğimde, çoktan ayrıldığını söylediler. Ertesi güne kadar bende kalması daha iyi olurmuş. Ben de söyleneni yaptım...” Başını öne eğdi, “O kadar korkunç ki... Olanlara inanamıyorum,” diye mırıldandı.

Simon ne kadar gergin olduğu her halinden anlaşılan kıza bakıp gülümsedi. “Onun rolünü size mi verdiler?”

“Pek sayılmaz. Ama artık sahnede daha uzun kalıyorum: Neyse ki kostümü üzerime tam oturuyor...” Elinde telsiz olan bir oğlan, el sallayıp kıızı çağırdı. Emma özür diledi, provaya gitmesi gerekiyordu.

Genç kız hızla uzaklaşırken Anna yeniden telefonu kontrol etti. “Bunu teknisyenlere verelim, son çağrılarını kontrol etsinler.”

Simon’ın aklı başka yerdeydi. “Çok güzel bir kızmış. Onunla aynı filmde çalışmayı isterdim,” dedi dublörün arkasından. “Ne fırsat ama! Dublör, oyuncunun yerini alıyor... Yine de kimsenin bu yüzden cinayet işleyeceğini sanmıyorum.”

Anna, siyah perdenin arkasına geçip Victoria dönemi Scotland Yard’ının dekoruyla karşılaştığında şaşkınlıktan küçük dilini yutacaktı. Devasa bir setti. Mike Reynolds onu Yönetmen Julian Pike’la tanıştırdı. Genç yönetmen, senaryonun sayfalarını gözden geçiriyordu.

“Patron, bu Müfettiş Anna Travis.”

Pike dönüp kadına gülümsedi. Anna, adamın gergin olduğunu hissetti. Keskin bakışları vardı ve kemikli uzun parmakları hafifçe titriyordu. Bileğine, arada bir şaklattığı bir lastik takmıştı.

“Oturmaz mıydınız?” diye sordu yönetmen.

“Sizce bir sakıncası yoksa,” diye karşılık verdi kadın.

Pike, Anna’nın oturmasını işaret ettikten sonra, yerine oturup bacak bacak üstüne attı. Üstteki ayağını hiç durmadan sallıyor ve boştaki eliyle bileğindeki lastikle oynuyordu.

“Amanda’yla iyi anlaşır mıydınız?” diye sordu not defterini çıkaran Anna.

“Elbette anlaşırdım. Herkes iyi anlaşırdı. Ara sıra zorluk çıkarsa da tam bir profesyoneldi ve işinde iyiydi. Tanrı’ya şükür, en önemli sahneleri çoktan çekmiştik.”

“Bize birkaç kez kavga ettiğinizi söylediler.”

“Gerçekten mi? Eminim onunla sahneleri nasıl yorumlayacağını tartıştığımız zamanları kastetmişlerdir. Sürekli diken üstünde olan, hayatı boyunca acı gerçeklerden korunmuş zengin bir kadını oynuyordu. Amanda ne gergin ne savunmasız biriydi, bu yüzden bazen hareketleri rolüne uymuyordu. Elini kolunu kullanışı, replikleri söyleyişi... Buna benzer şeyler. Ama ciddi bir kavgamız olmadı. Ona hayrandım. Güçlü bir insandı.”

“Onunla yakın mıydınız?”

Pike’in dudaklarından kahkaha ile anırma arası bir ses dö-küldü. Yönetmen, gözlüklerini başının tepesine kaldırdı.

“Onunla ilişkim olup olmadığını soruyorsanız boşa kürek çekiyorsunuz. Onun yönetmeniydim, aramızda iş ilişkisinden fazlası yoktu.” Yeniden bileğindeki lastiği çekip bıraktı.

“Bu filmden önce bir ilişkiniz oldu mu?”

“Hayır, eminim onunla ilişkisi olan erkeklerin listesi elinize geçmiştir. Ama bu filmde kimseyle birlikte olduğunu sanmıyorum. Menajeri onunla konuşup kendine çekidüzen verme-

sini söylemişti. Skandal istemediğimizi açıkça dile getirmiştik. İlişkileri filmler için iyi reklamdı ama etraf gazetecilerle doluyken çekim yapmak zordur. Zamanımın çoğunu onu konsantre olmaya zorlayarak geçiriyordum.”

“Yerine hemen birini bulmuşsunuz.”

Pike, bacak bacak üstüne atıp öne eğildi.

“Dinleyin, ekiptekilerin çekimlere hemen devam etmemizi doğru bulmadığını biliyorum. Ama yapımcılar ve stüdyo, filmi bitirmem için baskı yapıyor.” Sonra ayağa kalktı. “Bana sormak istediğiniz başka bir şey var mı? Bir sonraki sahneyi çekmeye hazırız, gitmem gerek.”

“Amanda’dan hoşlanır mıydınız?”

Pike ilk kez donup kaldı.

“Ondan hoşlanır mıydım?” diye soruyu tekrarladı.

“Evet.”

“Ona bu filmdeki rolü verdim Müfettiş Travis, ona hayrandım, genç ve güzel bir kadındı. Başına gelenler trajik. Ama size karşı dürüst olacağım, cinayeti de onu da düşünmemeye çalışıyorum.”

“Ona kin tutan biri var mıydı?”

Pike huzursuzca iç çekti.

“Belki terk ettiği erkek arkadaşlarından biri, belki kalbi kırılan eşler. Ama böyle korkunç bir cinayeti kimin işleyebileceğini aklım almıyor. Daha yirmi dört yaşındaydı, önünde uzun yıllar ve iyi bir kariyer vardı. Çok güzeldi. Kariyerinin zirvesindeyken hayatından oldu.”

Ortalık birden hareketlendi, oyuncular çekime hazır olan sete doluştu, ışıkçılar koşuşturmaya başladı. Pike koltuğundan kalkıp Anna’dan uzaklaştı.

“Bir soru daha sorabilir miyim?” diye sordu, ayağa fırlayıp Pike’ın peşinden koşan Anna.

“Evet?” dedi adam.

“Amanda gece birinin çılgık attığını duyduğundan bahsetti mi?”

Müfettişe dönen yönetmenin yüzünden, adamın sabrının tükendiği anlaşılıyordu.

“Bahsetti ama söylediklerini dikkatle dinlemiyordum. Galiba... Neyse, şimdi tam hatırlayamayacağım, galiba çekimlerde o çılgılı taklit etmeye çalışmasını söylemiştim. Gerçek bir çılgılık attığını duymak istiyordum. Şimdi izin verirseniz...”

“Ama onu son gördüğünüzde pek tadı yoktu?”

“Dinleyin müfettiş. Kostümünün dar olması bile Amanda’nın tadını kaçırmaya yeterdi. Duyduğu çılgılığın başına gelenlerle bir ilgisi var mı yok mu bilmiyorum. Şimdi işimin başına dönmeliyim.”

“Ekipten birinin onu öldürdüğünden mi şüpheleniyorsun?” diye sordu Simon, Anna’ya, birlikte arabasına giderlerken.

Anna yolcu koltuğuna geçip çarparak kapıyı kapadığında, şoför koltuğuna yeni oturan Simon irkildi ve kendi kapısını çok daha sakince kapamaya özen gösterdi.

“Bence...” dedi Anna, “aralarından biri, anlattığından fazlasını biliyor. Hangisi olduğuna emin değilim ama buradaki işimiz bitmedi. Bir şeyler yanlış. Sadece, hiçbirinin kızın ölümüne üzülmemesini kastetmiyorum, beni huzursuz eden bir şeyler var. Üstelik yönetmeni sevmedim.”

“Julian Pike mi? İçgüdü mü, yoksa elle tutulur bir şey mi buldun?” diye sordu Simon.

“İçgüdü. Onda garip bir şeyler var. Buz gibi. Üstelik şahidi de yok. Eve kendi arabasıyla dönmüş.”

Bir süre konuşmadan yol aldılar. Trafik kilitlendiğinde canı sıkılan Simon direksiyona vurdu. “Lanet olası trafik! Milim ilerlemiyor!”

“Amanda’nın duyduğunu iddia ettiği çılgılığa ne diyorsun?” diye sordu Anna, konuyu değiştirmek için.

“Kim bilir ne duydu. İkinci kez çılgılığı soruyorsun.”

“Biliyorum, nedense beni çok rahatsız etti. Sete gelip her-kese çılgılıktan ne kadar etkilendiğini söylüyor ama polisi aramıyor.”

Sonunda karakolun otoparkına arabayı bırakıp ofisin yolunu tuttular. Telefonlar hiç durmadan çalışıyordu. Anna oyalanmadan masaların arasından geçip ön tarafı cam olan ofisinin yolunu tuttu.

Ama hedefine ulaşmadan amiri onu durdurdu. Anna’yı gören Mathews, gelip kendisine katılmasını işaret etti.

“Televizyonlar onunla ilgili haberleri yayınlamaya başladı. Filmlerinden parçalar gösteriyorlar. Bir an önce bir tutuklama yapmamızı istiyorlar. Oysa şimdilik elimizde hiç şüpheli yok. Tabii eğer siz birini bulamadıysanız...” Anna’yı süzdü.

“Elimiz boş döndük. Sorguya çektiğimiz kimsenin kadını öldürmek için bir nedeni yoktu. Ayrıca çoğu ya cinayet sırasında setteymiş ya da şahitleri vardı. Şahitlerini kontrol ediyoruz ama bir şey çıkacağını sanmıyorum. Ölüm saati kesinleşti mi?”

“Henüz rapor gelmedi ama otopsiyi yakında tamamlarlar.” Mathews iç çekip saatine baktı. “Toplantı yapıp elimizde neler var gözden geçirelim. Anladığım kadarıyla şimdilik hiçbir

şey yok ya, neyse. Bu soruşturma çok önemli, medyanın gözü üzerimizde olacak. Sence suç programlarından birine röportaj vermeli miyiz?”

“Belki daha sonra. Daha parçaları birleştirmeye yeni başladık. Şoför tarafından evine bırakılışı sayılmazsa, kurbanın son saatlerinde neler yaptığını bile bilmiyoruz.”

“Şoförü sorguladınız mı?”

“Evet, Simon sorguladı. Adı Harry James. Şüphe uyandıracak bir şey görmemiş. Onu eve bıraktığında, yola çıkmadan önce Amanda’nın villaya girmesini beklemiş. Sonrasında sete dönüp başka bir oyuncuyu eve bırakmış.”

“Ya çılgılık?”

“Şey, kimse detayları bilmiyor. Tek bildiğimiz, Amanda’nın herkese çılgıktan bahsettiği. Her nedense polisi aramamış ve karakoldakiler de o bölgeden yapılan ihbara rastlamadı.”

“Masanın başına geçip raporunu yaz. Yarım saat sonra yanına uğrarım. Sonra eve gideceğim.”

“Tamam efendim.”

Birkaç dakika sonra Mathews, Amanda’nın ofisinin camını tıklatıp akşam gazetesinin başlığını gösterdi.

FİLM YILDIZI ÖLDÜRÜLDÜ. AMANDA’NIN KATİLİ KİM?

On beş dakika sonra, bütün ekip toplantı için biraraya geldiğinde, Mathews’un eve döndüğünü öğrenmek Anna’yı şaşırtmadı. Simon, konuşmaya başlamadan önce herkesin toplanmasını bekledi.

“Pekala, patronun çıkması gerektiği için, öğrendiklerimizi toparlamak bana kalıyor.”

Panonun başına geçti. Amanda’nın çeşitli filmlerden alınan resimlerinin yanına, cesedinin fotoğrafları yerleştirilmişti. Komşulardan hiçbiri bir şey duymamış veya şüphe uyandıracak bir şey görmemişti. Olay yeri ekibi veya patoloji laboratuvarı da elle tutulur bir bulguya ulaşamamıştı. Ölüm saati tam olarak bilinmiyordu. Silah ortada yoktu.

“Vahşice bir cinayet,” diyen Simon, cesedin bulunduğu pozisyonun altını çizdi. “Cesedin nasıl bulunduğuna bakın. Bir de elimizde neler olduğuna bakın –hiçbir şey. Şüphelimiz yok, şahidimiz yok ve görüştüğümüz hiç kimse kurbana kin tutan birilerini tanımıyor.”

“Erkek arkadaşlarının eski eşleri dışında,” diye araya girdi Barbara adlı sarışın müfettiş. “Anlaşılan Amanda gününü gün ediyormuş, evli film yıldızlarıyla ilişkiye girip durduğu için adı çıkmış.” Bir gazeteyi havaya kaldırdı. “Scott Myers’ın eşi de oyuncu. Üstelik çekici bir kadın. Geçen yıl, bütün gazetelerin başköşesindeydi, Amanda’yı kocasını çalmakla ve kendisiyle üç çocuğunu terk etmeye ikna etmekle suçluyordu. Üstelik çocukların hepsi küçük.”

Barbara, masanın başına dönüp gazetelerden kestiği kupürleri eline aldı.

“*Dünya* gazetesi, Fiona Myers’ın Amanda’nın azdığını söylediğini yazmış. Gazeteye göre, *biri gidip şu kızın kafasından aşağı bir kova su döksün*, demiş. Ayrıca karşılaşırlarsa, onu boğazlayacağını dile getirmiş.”

Aniden karakola dönen Mathews, Anna’ya kendisine katılmasını işaret etti.

“Otoparktaydım,” dedi. “Kızın ailesi geldi. Benim gitmem gerek, onlarla sen konuşabilir misin? Alt kattalar.”

Kurbanın ailesini rahatlatmak hiçbir zaman kolay iş değildir. Anna bu görevin kendisinin omuzlarına kalmamasını tercih etse de şefiyle tartışmadı ve kızın ailesiyle görüşmeye gitti.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Bay ve Bayan Delany sabırla birilerinin gelip kendileriniyle konuşmasını bekliyordu. Carmen Delany çekici bir kadındı, iyi eğitimli olduğu belliydi ve kocası gibi şık giyinmişti. Anna'nın karşılaşmayı beklediği türde, gözyaşları içinde bir çift değildiler. Sakindiler ve ofislerden birinde kendileriyle görüşülmesini beklerken, sükunetlerini korumaya özen gösteriyorlardı.

“Öncelikle baş sağlığı dileklerimi iletmeme izin verin,” diyen Anna, onlara çay veya kahve isteyip istemediklerini sordu. İstemediklerini söylediler.

Anna söyleyeceklerini kafasında toparlamaya çalışırken, huzursuz edici bir sessizlik oluştu.

“Soruşturmamıza devam edebilmek için otopsi raporunu bekliyoruz ama sizi temin ederim ki kızınızın katilini bulmak için elimizden geleni yapacağız. Yanıt verebilecek durumdaysanız, Amanda'yı tanımamıza yardımcı olacak birkaç soru sormak istiyorum.”

İkisi de hiçbir şey söylemedi. Anna, sükunetlerinin sinir bozucu olduğunu düşünmeye başlamıştı. Gözlerini dikmiş, soruları sormasını bekliyorlardı.

“Öncelikle, kızınıza kin tutan kimseyi tanıyor musunuz? Onu öldürmek isteyebilecek kimse var mıydı?”

“Kin tutmak mı?” diye tekrarladı Bayan Delany.

“Kızınıza zarar vermek için nedeni olan birileri?”

“Zarar vermek mi?” Bu kez konuşan Mark Delany’ydi. Sesi yumuşak olmakla beraber, insanın tüylerini diken diken eden bir tınıya sahipti.

“Evet. Amanda’nın tanıdığı herkesi sorguya çekiyoruz. Korktuğu veya onu takip eden birileri var mıydı, öğrenmeye çalışıyoruz. Onu kıskanan, ona öfkelenen birini tanıyor musunuz?”

“Bize söylendiğine göre, kızımız vahşice öldürülmüş. Birinin, basit bir kıskançlık veya öfke nedeniyle onu bu kadar vahşice öldürebileceğine inanmam.”

“Şimdilik her şey mümkün Bayan Delany. Belki öfkesini dile getiren kişinin nefretinin ne kadar güçlü olduğunu siz fark etmemişsinizdir. Amanda’nın, kendisine kızgın olduğundan bahsettiği birilerini hatırlıyorsanız, bu bilgiyi bizimle paylaşmanızı rica ediyorum.”

Anna o kadar gergindi ki kelimeler birbiri üstüne biniyordu. Delanylerin verdiği tepkiler normal değildi. Elbette şok geçiriyor olabilirlerdi ama içgüdüleri kadına aksini söylüyordu. Ayrıca onları incelediğinde, şok geçirdiklerini gösteren işaretlere de rastlamadı. Yanıt vermelerini bekledi. Onlarsa birbirlerine bakıp boş gözlerle genç kadını süzdü.

“Tanıştığımız kişiler arasında Amanda’ya zarar vermek isteyebilecek kimse yoktu.” Bay Delany’nin dudakları incecikti, cümleleri ise her tür duygudan yoksundu.

“Ya siz Bayan Delany?” diye sordu Anna.

“Aklıma kimse gelmiyor. Ama kızımızı son beş yıldır çok ender gördüğümüzü anlamalısınız.”

“Amanda sürekli film çektiği için mi görüşemiyordunuz?”

Yanıt vermediler.

“Aranızda bir sorun mu vardı?”

Yine yanıt yok.

“Kızınızla kavgalı mıydınız Bay Delany?”

“Kavgalı mı?” Adam incecik dudaklarını büzdü.

“Evet, belki birbirinize ters düşmüşsünüzdür. Kızınız çok meşhurdu, onunla sık görüşmemenize şaşırdım.”

“Seyahat etmeyi severiz ve artık Londra’da oturmuyoruz.” Bay Delany bacak bacak üstüne atıp kemikli parmaklarıyla, zaten pürüzsüz olan pantolonunu düzeltti.

Anna ayağa kalkıp bir saniyeliğine izin istedi. Polislerle görüşmeyi tamamlamak üzere olan Simon’ın yanına koşup yardımını istedi.

“Adam ağzı sıkı, buz gibi bir tip, kadınsa bence konuşmaya korkuyor. Önerim, bir şekilde ikisini birbirinden ayırmak. Ayı ayrı ifadelerini almamız gerektiğini söyleyebilirim. Yasta oldukları için onları fazla tutmak istemediğimizi açıklarız. Bilmiyorum... Bay Delany’yi uzaklaştırmamanın bir yolunu bulmalıyız ki eşiyle baş başa kalabileyim.”

Ofise döndüklerinde, Simon tam bir centilmen gibi davrandı. Taziyelerini dile getirdikten sonra, Bay Delany ile yalnız konuşmak istediğini söyledi. Adam bu durumdan hoşlanmasa da bazı fotoğrafları göstermesi gerektiğini söyleyen Simon’la birlikte odadan çıktı. Üzmek istemedikleri için Bayan Delany’ye fotoğrafları göstermekten yana olmadıklarını dile getirmişlerdi. Diğer odaya geçtiklerinde Simon, Amanda’nın

evinin odalarının fotoğraflarını çıkarıp Bay Delany'ye eksik veya sıradışı bir şey görüp görmediğini sordu. Yanıt, "Bilmiyorum," oldu. Adam, Amanda villayı aldıktan sonra oraya tek bir kez gitmişti ve o zaman daha mobilyalar yoktu. Bir şeylerin çalınıp çalınmadığını bilemezdi.

Bu arada Anna, Bayan Delany'nin ağzından laf almaya çalıştı. Sürekli kapıya bakıp kocasının dönmesini bekleyen kadın, başlangıçta hiçbir şey söylemedi. Amanda küçük yaşta, on altıncı doğum gününden birkaç hafta sonra evden ayrılmıştı. Annesinin söylediğine göre RADA'dan burs kazanmıştı. Kızlarıyla gurur duymuşlardı. Saygın bir oyuncu olacağını umuyorlardı. Bayan Delany eskiden sık sık tiyatroya gittiklerinden, özellikle devlet tiyatrolarının veya Kraliyet Shakespeare Grubu'nun oyunlarını kaçırmadıklarından bahsetti. Amanda, bir arkadaşıyla yurttaki kalıyor ve çok mutlu görünüyordu. Ama sonra, arkadaşlarıyla eve çıkmakta ısrar etmişti.

Bayan Delany'nin gözlerinin yeniden kapıya kaydığı uzun bir sessizlik oldu. Ya kocasının dönmesini umuyor ya da gereğinden fazla konuşmuş olmaktan korkuyordu. Anna, kızını tanıyabilmek için tüm bu bilgilere ihtiyaçları olduğunu söyleyerek kadını rahatlatmaya çalıştı. Bayan Delany ona kızını o günlerden tanıyan iki öğrencinin adını verdi. "Başlangıçta Amanda çok iyi gidiyordu," dedi. Sonra her şey değişmişti.

"Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu Anna.

"Garip, kaba birine dönüştü. Babası öfke içindeydi. Çünkü Amanda, onun için açtığı banka hesabındaki parayı harcamış ve kredi kartını sonuna kadar kullanmıştı. Kocam ne derse desin, Amanda hiç durmadan para harcıyordu. Sonra..."

Bayan Delany dudaklarını ısırırken, Anna kadının tedirginliğinin geçmesini bekledi.

“Harrods mağazasından bir şeyler çaldı ve başını belaya soktu. Sorunu çözmek için gidip mağaza yetkilileriyle görüştük. Neyse ki onu polise vermediler. Bir süre hareketlerine dikkat etti. Kariyeri iyi gidiyordu ve derken...”

Anna’nın yeniden, Bayan Delany’nin duygularını kontrol altına almasını beklemesi gerekti. Kadının tırnakları manikürlüydü, parlak kırmızı bir oje sürmüştü. Yüzükparmağında elmas taşlı bir yüzük vardı.

“...Başını yeniden belaya soktu. Çözmek için Fransa’dan müdahale etmemiz gerekti. Bu seferki korkunçtu. Hamile kalmış ve kürtaj olmuş. Az kalsın ölecekti. İç kanaması vardı. Hastaneye yetiştirilmeseydi, öldürdü. Bu olayla birlikte, çocuk sahibi olma umudu tamamen ortadan kalktı. Zavallı Mark, Amanda’yı tedavi etmesi için bir cerraha büyük paralar ödedi. O olaydan sonra kocam, Amanda’yla görüşmeyi reddetti. Kızımda minnettarlıktan eser yoktu. Büyük paralar kazanmasına rağmen, parasıyla babasının ilgilenmesine izin vermiyordu. Onunla ne yapacağımızı bilemiyorduk. Bizimle Fransa’ya gelemezdi –zaten istemiyordu. Villa tamamlanana dek gidip korkunç bir dairede yaşadı. Bir daha onunla konuşmadık... Daha doğrusu babası konuşmadı.”

Anna, kadına belli etmeden söylediklerini not alıyor ama susmasına fırsat tanımıyor, Bayan Delany’nin lafını bölmekten ve soru sormaktan kaçınıyordu.

“Kokain kullanmaya başladığında onunla konuştum. Tedavi görmesini istedim. Kabul etti. Drury Kliniği’nde ona bir oda ayarlayıp tüm masraflarını ödedim –bir kez olsun teşek-

kür etmedi. Klinikten çıktığında bir filmde iyi bir rol kaptı ve kariyeri alıp başını gitti.”

“Kızınızın başarılarıyla gurur duyuyor olmalısınız.”

Bay Delany tam o anda peşinde Simon’la içeri girdi. Ortağı özür dilercesine Anna’ya baktı.

“Ben de tam kim bilir kızınızla ne kadar gurur duymuşsunuzdur diyordum,” dedi Anna.

“Onun yüzünden paparazziler peşimize düştü, özel hayatımız beş paralık oldu, yaşantımız cehenneme döndü. Bunlar, kızımızla gurur duyduğumuzu söylememizi güçleştiriyor. Yaratığı skandallar hayatımızı kabusla çevirdi. Kızımız, ikimizin de hiç hoş karşılamadığı şeyler yaptı. Şimdiye kadar anlamış olmalıydınız. Amanda, ölümünü bile gösteriye dönüştürmeyi başardı. Gece gündüz birileri bize telefon ediyor, kameralar otelimizin önünde bekliyor... İzin verirsiniz artık eve gideceğiz. Amanda’yı kimin öldürdüğünü bulmanızı sağlayacak hiçbir şey bilmiyoruz. Kızımız trajik bir sonla hayata veda etmiş olabilir ama biz, artık bunu geride bırakmak, huzur içinde hayatımızı sürdürmek istiyoruz.”

Ayağa kalkması için eşine yardım eden Bay Delany’nin yüzünde, ilk kez gerçek duygulardan izler vardı.

Anna, karakolun penceresinden Bay Delany’nin, eşini Mercedes’e sürükleyişini seyretti. Hızlı adımlarla şoförün kendilerini beklediği aracın yanına gittiler. Arka koltuğa geçen Bayan Delany ağlıyordu. Bay Delany, ön taraftaki yolcu koltuğuna geçip kapıyı çarparak kapadı.

Anna, Simon’a döndü. “En azından kadın ağlıyordu. Onlar gibi bir çiftle hiç karşılaşmamıştım, nefret dolular, kibirliler ve Amanda’yla aralarının açılmasında kendilerinin de hatası

olabileceğini kabul etmiyorlar. Kızlarının yerinde olsam ben de onların yanında durmazdım, adam korkunçtu.”

Simon başını salladı. “Onu daha fazla oyalayamadım. Tek bir kez Amanda’nın villasına uğramış, o da evdeki tadilatlar tamamlanmadan önceymiş. Bunun dışında ne konuşmuşlar ne görüşmüşler.”

“Çok garip.” Anna kaşlarını çatı. “Eşi, Anna’yı tedaviye kendisinin yatırdığını söyledi. Bay Delany, Amanda’yı ziyaret ettiğinde eşinin de geldiğine dair bir şeyler söyledi mi?”

“Hayır, anladığım kadarıyla son görüşmelerinde yalnızmış.”

Anna depresyonun yaklaştığını hissederek ofisine geri döndü. Taş kalpli ve can sıkıcı anne babayı sorguladığı için mi böyle hissediyordu kendini yoksa ölen kıza acıdığı için mi, emin değildi. Ölen kişilerin akrabalarının, şok ve acının etkisiyle garip hareket etmeleri hatta şüphe uyandıran davranışlar sergilemeleri mümkündür. Amanda’nın neden cinsellik konusunda bu kadar savurgan davrandığını anlayabiliyordu, genç kadının sevgi açlığı çektiği ortadaydı. Amanda’nın, kendisini sevdiğini sandığı biri tarafından öldürölüp öldürölmediğini merak etti. O gecelik dosyayı kapatıp gitmeye hazırlanırken, ajandasına Amanda’nın ne zaman Drury’ye yattığını ve klinikte kimsenin onu ziyaret edip etmediğini kontrol etmeyi not aldı.

Aniden düşüncelere dalan Anna, kalemle ajandasına vurup bu olaya ayrılan toplantı odasına döndü. Panodaki fotoğrafların bir kısmı, genç kızın evinden alınan eşyalara aitti. Anna fotoğrafları inceledi. Mutfaktan bir takvim alınmıştı ama kimse ajandadan bahsetmiyordu. Bu işte bir terslik vardı. Hayatı bu kadar hızlı birinin, üstelik çalışma günleri düzensiz birinin ajandasının olması kaçınılmazdı. Ayrıca tanınmış bir

oyuncu olarak bir internet sitesi, hatta hayran siteleri olmalıydı. Ama şimdilik polisler, bunlara dair de herhangi bir bulguya rastlamamıştı.

Amanda'nın menajeri Andrea Lesser'a telefon açtı. Telesekreter çıkınca, kadına kendini aramasını söyleyen bir mesaj bıraktı. Saat neredeyse sekiz olmuştu ve Anna kendini yorgun hissediyordu. Fazla bir sonuç alamadıkları uzun bir günün ardından eve gidip duş almak ve erkenden uyumak ona kendini iyi hissettirecekti. Böylece sabah, taze kafayla güne başlayabilirdi.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Anna, ertesi sabah erkenden karakola dönüp Amanda'nın Anne ve babasının sorgulamasını bilgisayara geçirdi. Ayrıca Müfettiş Joan Falkland'dan Amanda'nın üç eski sevgilisiyle görüşme ayarlamasını rica etti –Scott Myers, Rupert Mitchell ve Colin O'Dell.

Anna'nın ofisine gelen Simon, oyuncularını sorgularken, kendisini yanında isteyip istemediğini sordu. Sonra sırtıp istemeyeceğine emin olduğunu ekledi ve karakoldaki kadın müfettişlerin, Scot Myers'ın geleceğini duyunca sevinç çılgınlıkları attıklarından bahsetti.

“Ne kadar iş kaldığına bağlı,” diye karşılık verdi Anna. “İşlerin bitmiş olursa sorgulamalara katılırsın. Ama bitmemiş olursa dönmene gerek yok. Joan henüz görüşme saatlerini ayarlamadı ve Colin O'Dell de zaten Dublin'de çekimdeymiş.”

“Adli tıbbı gidip onlara biraz baskı uygulamak istiyorum. Bu sabah otopsi sonuçlarını almamız gerekirdi. Senin için de uygunsa, ekibin kalanını tek başıma sorgularım. Sonra kimleri eleyebileceğimize karar veririz.” Anna başını hafifçe yana eğdi. “Amanda'nın rolünü üstlenen tatlı sarışını yeniden sorgulamak için iyi bir bahane bulacağına eminim.”

“Hayır, bulmayacağım.” Simon hemen savunmaya geçti. “Herkes, Amanda’nın cep telefonunda kayıtlı olan kişiler hakkında neler bildiklerini sormayı düşünüyorum. Ayrıca birkaç cep telefonu mesajı bulundu ve...”

Anna, adamın lafını böldü. “Bunlarla ilgili raporları ben neden görmedim? Panoya asılmamıştı.”

“Tatlım, sen de benim gibi yukarı çıkmadan önce teknik ekibin yanına uğramayı akıl etseydin bilirdin. Yarım saate kadar raporu yollarlar.”

Anna’nın canı sıkılmıştı. Kendisine patronluk taslanmasından nefret ederdi ve yavaş yavaş Simon’a beslediği sıcak hisler kayboluyordu. Adam o kadar kendini beğenmişti ki aynı rütbede olmalarına karşın sürekli kadına tepeden bakıyordu.

Anna’nın telefonu çaldı. Santral. Andrea Lesser arıyordu. “İzin verirsen,” dedi Anna, Simon’a buz gibi bir sesle. Adam, kadının ofisinden çıktı. “Bayan Lesser, aradığınız için teşekkür ederim.”

Menajer, Amanda’nın bir ajandasının olduğuna emindi. Kendisini bekleyen randevuları ona e-postayla yollarlar, hangi hafta nerede olacağının ve katılması gereken açılışların altını çizerlerdi. Andrea Lesser, e-postaların bir kopyasını Anna’ya yollamayı kabul etti ama bu bilgilerin gizli olduğunu ve halka açıklanmaması gerektiğini belirtmeyi unutmadı. Anna hiçbir bilginin dışarı sızmayacağına dair kadına güvence verdi.

“Neredeyse bütün açılışlara davet edilirdi,” diye devam etti Andrea Lesser. “Neye gidip neye gitmeyeceğinin kaydını tutmuştur. Bir de erkek arkadaşları vardı. Bazen iki üç kişiyle aynı anda çıkardı. Karşılaşmamaları için dikkatli davrandığına eminim.”

Bu görüşme üzerine Anna, basın bürosunu arayıp Amanda hakkındaki haberlerin birer kopyasını temin etmelerini istedi. Ardından Barbara'dan, Google'da Amanda'yı aratıp bulabildiği bütün haberlerin çıktısını almasını rica etti. Amanda'nın evindeki bilgisayarın kontrol edilip edilmediğini sorduğunda, Barbara gözlerini devirdi.

"Henüz değil. Bilgisayar laboratuvara gönderildi. En kısa zamanda bakacaklarmış."

"E-postaları kontrol edin."

Barbara söylenerek karşılık verdi. "Sanki kimse söylemese onlara bakmayı akıl edemezdik..."

"Öyleyse neden çoktan bakılmadı? Bu yüzden ya sen kontrol et ya da bu işle kim ilgileniyorsa arayıp acele etmesini sağla."

"Tamam efendim."

Anna uzaklaşırken Barbara, Joan'a seslendi. "Bilgisayarı bir an önce kontrol etmelerini söyler misin Joan? Hafızasında kayıtlı olan e-postalara ihtiyacımız var."

Diğer müfettiş, omuz silkip masasındaki telefona uzandı. "Simon teknik ekiptekilerle konuşacağını söylemişti ama madem ısrar ediyorsun ararım..."

"Simon bir sürü şeyi yapacağını söylüyor," diye araya girdi Anna, "ama eyleme geçmekte, konuşmakta olduğu kadar başarılı değil!"

Joan konuşmadan önce, Anna'nın kulak misafiri olamayacak kadar uzaklaşmasını bekledi. Kırkına merdiven dayamış, ince suratlı, yuvarlak hatlı bir kadındı, hiç evlenmemişti ama bir gün evlenmeyi umuyordu. Barbara ise bir tesisatçıyla evliydi ve iki çocukları vardı. İki kadın yıllardır birlikte çalışıyordu

ve Annadan hoşlandıkları söylenemezdi. Çünkü Anna, neredeyse hiç dedikodu yapmaz ve iş çıkışı ender olarak onlarla bara giderdi.

“Bana ne görev verdiğini biliyor musun?” diye sordu Joan. Barbara başını iki yana salladı.

“Rupert Mitchell ve Scott Myers’la görüşme ayarlamamı istedi. Hem de aynı gün.”

Barbara bir ıslık çaldı. “İkisiyle birden mi?”

“Evet. Hepsi bu da değil. Sonrasında Dublin’e uçup Colin O’Dell’i sorgulamayı planlıyor.”

“İnanamıyorum! Demek üçüyle de tanışacak. Umarım hepsinin karakola çağırılması gerekir. Özellikle Rupert Mitchell’i görmeyi çok isterim. O kadar yakışıklı ki...”

Ünlü Drury Kliniği, Richmond Park yakınlarındaydı. Hastaların kaydını yapan kişiyle görüşmek için randevu alan Anna, hasta kayıtlarına bakamayacağı konusunda bilgilendirildi. Dahası, Amanda’yla ilgilenen psikolog artık orada çalışmıyordu. Doktor Eamon Suchet başka bir yere geçmişti. Anna’ya adamın kendilerine bıraktığı adresi verdiler. Müfettiş, randevu almak için doktoru aradığında, sekreteri adamın ya bir saat sonra ya da ertesi gün sabah erkenden kadınla görüşebileceğini söyledi.

Anna o gün görüşmek istiyordu. Arabasına atlayıp adamın Harley Sokağı’ndaki muayenehanesine gitti. Suchet’in ne kadar genç olduğunu görünce şaşırdı. Hoş biriydi, Harley Sokağında yeni bir muayenehane açmıştı ama Tooting’daki bir klinikle de çalışıyordu. Amanda’nın ölümünü okuduğunda ne kadar üzüldüğünden bahsetti. Hasta-doktor ilişkisinin mahre-

miyetinden söz ettiğinde Anna, Amanda'nın geçmişiyle ilgili bazı detayları netleştirmek için orada olduğunu açıkladı.

“Vahşice öldürülmüştü, eğer katilinin izini sürmemizi sağlayacak bir şeyler biliyorsanız lütfen bize yardımcı olun.”

“Amanda'yla son görüşmemizin üzerinden uzun zaman geçti...”

“Ölümünün sizi üzdüğünü söylediniz. Drury'den ayrıldıktan sonra da sizinle görüştü mü?”

“Son dönemde hiç görüşmedik. Amanda unutulması güç bir hasta. Kariyerini yakından takip ediyordum. Sık sık aklıma geliyordu. Hayatını çekip çevirmesi ve büyük bir başarı elde etmesi hayranlık uyandırıcıydı.”

“Onu kliniğe annesi mi yatırmıştı?”

“Evet, öyle zannediyorum. Ama ailesiyle uzun uzadıya görüşme şansım olmadı.”

“Kokain bağımlısı mıydı?” diye sordu Anna.

“Kokain kullanırdı ama bağımlıydı diyemem. Sorunları, daha çok psikolojikti.” Tereddüt edip hastasından bahsetmekten ne kadar büyük bir rahatsızlık duyduğunu tekrarladı.

“Katilini bulmamıza yararı olacaksa neden olmasın? Şu anda elimizde hiç şüpheli yok ve soruşturmayı ilerletmemizi sağlayacak deliller bulmak konusunda da şansımız yaver gitmedi. En azından, klinikte yattığı sürece onu kimlerin ziyaret ettiğini söyleyebilir misiniz?” diye ısrar etti Anna.

“Bu bilgiyi size verebilirim çünkü hepsi meşhur kişilerdi ve gazeteler onlardan bahsetmişti. Scott Myers ve Rupert Mitchell. Bir de menajeri geldi ama adını hatırlamıyorum. Amanda sadece dört hafta klinikte yattı, sonra yanımızdan ayrıldı. Özel bir klinik olduğundan onu durdurma şansımız

yoktu. Hastam olmayı ve terapi seanslarımıza devam etmeyi kabul etmişti.”

“Buraya mı geliyordu?”

“Hayır, o zamanlar muayenehanem yoktu. Yardıma ihtiyacı olduğunda Drury’yi arayıp randevu almasını kararlaştırdık. Yardıma ihtiyacı olduğunda derken, en geniş anlamıyla konuşuyorum. Üç kez randevu aldı ama hiçbirine gelmedi. Birkaç ay sonra klinikten ayrıldım. Sekreterim aracılığıyla, yeni adresimi iletmek için onunla temasa geçtim. Görüşmek isterse müsait olduğumu bilmesini istiyordum. Ama bir daha görüşmedik.”

Anna not defterini açtı. “Rahatsızlığının uyuşturucuyla bağlantısı olmadığını, psikolojik olduğunu söylerken ne kastettiniz?”

Suchet, suyundan bir yudum aldı.

“Amanda kötü bir ayrılık geçirmiş ve bir daha çocuk sahibi olamayacağını öğrenmişti. Kürtaj sonrası iç kanama yüzünden hastaneye kaldırıldığında doktorlar rahmini almış. O kadar genç biri için trajik bir durum. Sanırım annesi onu Drury’ye yatmaya ikna etmişti. Kokain kullanıyor ve ölümüne içiyordu ama önceden de belirttiğim gibi bağımlı değildi. Kokaini kafa bulmak için değil sosyalleşmeyi başarmak için kullanıyordu. Onun yaptığı, aslında kendine zarar vermektir. Bunu gösteren başka detaylar da vardı. Kolları ve bacakları ufak kesikler içindeydi. Kendine zarar verme, aslında bir yardım çağrısıdır ve çoğu hasta, canlı olduğunu hissetmek için kendi kendine acı çektirir. Kendine zarar vermenin mahrem doğası ve çektikleri acı, kendilerini değersiz hissettikleri gerçeğini bastırır. Kısa süreliğine de olsa özgüvenlerinin ne kadar sarsılmış olduğunu unuturlar. Hatta...”

“Özür dilerim ama,” diyen Anna, araya girerek adamın lafını böldü. “Amanda kendini değersiz hissediyorsa, özgüveni kalmamışsa ve hatta kendine zarar verme noktasına gelmişse, nasıl dört haftada tüm bunlardan kurtulup meşhur bir oyuncuya dönüşebildi? Drury’den çıktıktan sonra bu değişimi tamamlamayı nasıl başardı?”

“Amanda, kliniğe yatırıldığında da başarılı bir oyuncuydu, bu anlamda kariyerinin ilerlemesi şaşırtıcı değil. İyileşmesi meselesine gelince... Size onun iyileştiğini söylemedim. Buradan çıktıktan sonra durumu büyük ihtimalle kötüleşmiştir ama kliniğe kendi isteğiyle yattığından dilediği zaman ayrılmakta özgürdü. Onu zorla tutamazdık.”

“Bebeğin babasının kim olduğundan bahsetti mi?”

Doktor başını iki yana salladı.

“Onu ziyaret eden oyuncuların biri miydi?”

“Hiç sanmıyorum.”

“Onunla yaptığınız görüşmeler sırasında başkasından bahsetti mi? Bebeğin babasının bahsi geçmiş olmalı.”

“Bu konuyu konuştuk. Amanda tecavüze uğramıştı Müfettiş Travis.”

“Neee?”

“Uzun terapi seanslarının ardından bana anlattığı buydu. Ama kim olduğunu hiçbir zaman söylemedi.”

“Polise haber vermiş mi?”

“Vermişse bile bana söylemedi.”

“Bir şeyler anlatmış olmalı! Hiçbir ipucu vermedi mi? Tecavüzcünün kim olduğunu gerçekten bilmiyor musunuz?”

“Müfettiş Travis, Amanda tecavüzü bildirdiyse, o zaman eminim ki poliste kaydı vardır. Kürtajı itiraf etmesi için bile

sayısız seans geçmesi gerekti. Bir gün sinir krizi geçirdi ve bir daha çocuk sahibi olamayacağını anlattı. Tecavüzü itiraf ettiği seans, son görüşmelerimizden biriydi. Tekrar ediyorum, beni uyuşturucu bağımlılığından çok Amanda'nın ruh hali endişelendiriyordu. Ciddi hasar görmüştü ve tedaviye ihtiyacı vardı. Bu yüzden Drury'den ayrıldıktan sonra onu benimle görüşmeye ikna etmeye çalıştım."

"Önceden sekreterinizin onunla temasa geçtiğini söylemişsiniz. Şimdi şahsen aradığınızı mı söylüyorsunuz?"

"Hayır, öyle bir şey söylemiyorum. Onu sekreterim aradı. İkna etmeye çalıştım derken şunun altını çizmeme izin verin, bir doktor olarak hastamı benim aramam, etik açıdan uygun kaçmaz. Ama sekreterim Julie onu iki kez aradı. Amanda randevu aldı ama hiçbirine gelmedi."

"Randevu almak için aradığında onunla siz mi görüştünüz?"

"Hayır."

"Tedaviye ihtiyacı olduğunu ve randevularına gelmediğini söylediniz. Yine de onunla görüşmek için herhangi bir girişimde bulunmadınız mı?"

"Hayır, bulunmadım."

Anna birkaç detayı not aldıktan sonra başını kaldırıp doktora baktı.

"Onu çekici buluyor muydunuz?" diye sordu.

Adam başını iki yana salladı. "Bu sorularla nereye varmaya çalıştığınızı görebiliyorum. Hemen söyleyeyim, onunla iş dışında herhangi bir ilişkim yoktu. Evet, son derece çekici bir genç kadındı ama yardıma muhtaç biriydi. Akli dengesi için endişe ediyordum. Drury'de kısa sürede büyük aşama kaydetmişti ve öğütlerimi tutmaya istekliydi. Ama hassas durumda olduğunu

biliyordum ve ne kadar iyi görünürse görünsün, yeni bir sinir krizi geçirmesi veya kendine zarar vermeye başlaması an meselesiydi. Doktor desteği olmaksızın uzun süre akli dengesini koruyamazdı. Bu desteği vermeyi istedim ama defalarca tekrarladığım üzere, Amanda randevularına gelmemeyi tercih etti.”

“Yıkılmasını beklediğiniz halde, film dünyasında başarılı olduğunu görmek sizin için garip olmuştur.”

“Hiç garip değildi. Ne kadar çekici olduğunu zaten söylemiştim, dahası Amanda’nın sıradışı bir güzelliği vardı. Soy tükenmekte olan yaratıklar gibiydi. Bence o kadar yetenekli bir oyuncuydu ki gerçek hislerini saklamayı rahatlıkla başarıyordu. Her şey normalmiş gibi davranmakta ustaydı ama kalkanları zayıftı ve her an bir çatlak oluşmasını bekliyordum...”

“Bunu bildiğiniz halde neden daha ısrarcı davranmadınız? Neden onu görmeyi denemediniz?”

Doktor tekrar başını iki yana salladı. “İmkansız. İşler öyle yürümez. Tedaviye devam edip etmemek onun seçimiydi. Etmemeyi seçti. Belki kariyerinin ilerlemesi, özgüvenini toplamasına yardım etmiştir.”

“Onu ziyaret edenlerin Scott Myers ve Rupert Mitchell olduğuna emin misiniz?”

“Onları görmedim ama öyle olduğunu duydum. Şimdi izin verirseniz hastamla ilgilenmeliyim. Sormak istediğiniz başka bir şey var mıydı?”

Anna ayağa kalkıp not defterini kapadı.

“Çok yardımcı oldunuz, teşekkür ederim.”

Suchet, Anna’yı ofisinin kapısına kadar geçirdi ve vedalaşma zamanı geldiğinde kısa bir duraksamanın ardından Amanda’nın ailesiyle tanışıp tanışmadığını sordu.

“Evet, tanıştım, yardımcı oldukları söylenemez.”

“İşte, nelerle uğraştığımızı görüyorsunuz. Baba soğuk ve duygusuz bir adam, kızının iyiliğinden çok kendi çıkarlarını düşünüyor. Anne, babadan korkuyor ve ikisi de kızlarının durumundan çok, Amanda’nın yarattığı skandalların kendi hayatları üzerindeki etkisiyle ilgileniyor.”

“Yanılmıyorsam yurt dışında yaşıyorlarmış.”

“Evet, kızlarını ziyaret etmemelerinin bahanesi olarak bunu göstermişlerdi.”

Anna bekleme odasından geçerken, annesi olduğunu tahmin ettiği bir kadının yanında oturan genç bir kız gördü. Bir deri bir kemik sarışın kızın bakışları Anna’ya ürkmüş ceylanları anımsattı. Kızın gözlerinin altında morluklar vardı. Julie ikiliye, Doktor Suchet’in kendileriyle görüşeceğini söyledi ve onları ofise aldı.

“Amanda Delany’yle tanıştınız mı?” diye sordu Anna, geri döndüğünde Julie’ye.

“Hayır ama kim olduğunu biliyordum. Başına neler geldiğinden de haberdarım. Korkunç. Doktor Suchet onun için çok endişeleniyordu ve randevulaşmak için iki kez onu aramamı rica etti.”

“Duyduğuma göre Amanda randevularına gelmemiş?”

“Bildiğim kadarıyla gelmedi. Ona gelmediği randevular için kestiğimiz iptal ücretlerini içeren bir fatura yollamam gerekti. Sonradan Doktor Suchet’la klinikte görüştüyse onu bilemem. Ben sadece muayenehaneye gelen hastalarla ilgileniyorum.”

“Bana zaman ayırdığın için teşekkürler.” Anna kısa bir te reddütün ardından bir soru daha sormaya karar verdi. “Amanda iptal ücretlerini ödedi mi?”

“Hayır, ödemedi.”

Anna, arabasına döndüğünde parkmetrenin zamanının dolmak üzere olduğunu gördü. Trafik polisi, arabanın etrafında dolanıyordu. Motoru çalıştırırken Suchet’la yaptıkları görüşmeyi gözden geçirdi. Ne olduğunu bilemese de kadını rahatsız eden bir şeyler vardı. Adamın sekreteri Julie, Suchet’in söylediklerini birebir tekrarlamış ve Amanda’yı iki kez aradığını dile getirmişti. Anna her nedense ikisine de inanmıyordu.

Karakola dönen Anna, görüşmenin detaylarını yazdığı kağıdı panoya iliştiirdikten sonra, Scott Myers ve Rupert Mitchell’ın klinikte Amanda’yı ziyaret ettiğini söyleyen satırın altını çizdi. Ofisine girdiğinde, masanın üstünün gazetelerden kesilmiş makalelerle dolu olduğunu gördü. Sayılarının bu kadar fazla olmasına inanamayarak ceketini çıkarttı, kendine bir fincan kahve aldı ve okumaya başladı.

“Tecavüz mü? Tanrı aşkına, rapor edip etmediğini görmek için kayıtlara baktın mı?”

Anna, Simon’a Suchet’la yaptığı görüşmenin detaylarını anlatıyordu. “Polise bildirmemiş,” diye yanıtladı adamı. “Ayrıca Suchet’a bebeğin babasının kim olduğunu hiç söylememiş.”

“Her neyse, bakıyorum sen de onu kimin öldürdüğünü bulmamızı sağlayacak yeni delillere ulaşamamışsın.”

“Katil Myers veya Mithcell değilse. Asıl kafama takılan şu: Amanda’nın ajandası nerede? Ya bir ajandası ya da bir günlüğü mutlaka vardır. Menajeri de olduğunu söyledi. Evden bir şeylerin çalınıp çalınmadığını tespit edebilecek birilerine ulaştık mı?”

“Hayır. Belki dekorasyonu yapan kişiye ulaşp evde neler olduğunu hatırlıyor mu diye sorabiliriz. Laboratuvar da hala bilgisayar bulgularını iletmedi.”

“Birileriyle görüşmeye başlamadan önce bunları okusak iyi olur.” Anna makaleleri adama uzattı.

Simon gazeteleri karıştırıp başını iki yana salladı.

“Çok güzelmış ve hayatını yaşamayı seviyormuş. Gece kulüplerinden çıkışını ve taksiye binişini gösteren bir sürü fotoğraf var.”

“Evet, onları ben de gördüm.” Anna adamın parmağını yalayp rastgele makaleleri karıştırışını seyretti. “Setten yeni bir şey çıktı mı?” diye sordu.

“Hayır, kendi tabirleriyle *seti topluyorlar*. Yoksa filmi toplamak mı deniyordu? Her neyse. Karavanlar alandan ayrılıyor. Şöyle bir düşünecek olursan, oldukça garip bir yaşantı. Aylarca iç içe yaşıyorlar, birbirlerine sıkı sıkı bağılılar ve sonra eşyalarını toplayıp evlerine dönüyor, bir sonraki iş için haber bekliyorlar. Bazen o haber hiç gelmiyor.”

Anna kendisine kalan makaleleri gözden geçirdi.

“Umarım akşama kadar bir şey buluruz. Otopsi raporu geldi mi?”

“Hayır. Adli tabip işi ağırdan alıyor. Belki oraya gidip...”

“Sabah zaten oraya gitmeyecek miydin?”

Simon, kadının ofisinden çıkmaya hazırlandı. “Herkes ortadan kaybolmadan önce, film setindeki işleri tamamlamak istedim.”

“Bir sandviç yemek istiyorum. Sonra birlikte morga gidebiliriz.”

“Bana uyar. Bir saat sonra diyelim mi?”

Anna başını salladığında, Simon dışarı çıkıp kapıyı kapadı. Adamda Anna'yı rahatsız eden bir şeyler vardı.

Anna, daha detaylı incelemek istediği makaleleri seçtikten sonra kantine inip peynirli tost ve meyve aldı. Ofise döndü. Masasının başına yeni oturmuştu ki Mathews arayıp konuşmak istediğini söyledi. Anna gerçekten aç olsa da görüşmeye giderken tostunu yanına almadı.

Mathews masasının başına geçmiş tırnaklarını temizliyordu. Anna'nın içeri girdiğini görünce, başını kaldırıp genç kadına baktı.

"Lanet olası soruşturma hiçbir yere gitmiyor. Yukarıdan baskı yapıyor, başına söyleyebilecekleri bir şeyler bulmamızı istiyorlar. Ama görebildiğim kadarıyla elimizde bir halt yok."

"Haklısınız," dedi Anna.

"En kısa zamanda bir şeyler bulmalıyız. Elimizde ne cina-yet sebebi ne şüpheli ne de silah var."

"Lambeth'e gidip adli tabiple görüşeceğim. Sonra olay yeri ekibiyle konuşacağız –belki bir şey bulmuşlardır."

Mathews iç çekip tırnak makasını deri kaplı bir kutuya kaldırdı.

"Simon bir şeyler bulabilmiş mi?" diye sordu

"Setten yeni döndü. Amanda'nın evini döşeyen dekoratörü arayıp yardımcı olup olamayacağını öğreneceğim. Belki nele-rin kaybolduğunu tespit etmemizi sağlayabilir."

"Tamam, bir an önce bir şeyler bulmalıyız. Yoksa birileri-nin canı yanacak."

Anna, üç oyuncuyla görüşme ayarlayabilmiş mi diye sormak için Joan'ı aradı. Joan ise yanıt vermek yerine ona eşlik etmeyi teklif etti. Kadının önerisi Anna'nın hiç hoşuna gitmedi.

“Lütfen sadece şu görüşmeleri ayarla. Kurbanın bilgisayarı-
rından bir şey çıkmış mı?”

“Evet, biz konuşurken detayları yolluyorlar. Anlaşılan bir
sürü şiir bulmuşlar.”

“Efendim?”

“Öyle dediler. Galiba kurban şiir yazıyormuş, belgelerin
arasında dosyalar dolusu şiir varmış. Bulgular elimize ulaşır
ulaşmaz bir kopyasını size yollarım.”

Adli tıba girmeden önce olay yeri önlüklerinden giyen Anna
ve Simon, İran asıllı ufak tefek bir kadın olan adli tabip Ada
De Silva ile görüşmek için morga girdi. Amanda’nın vücudu
yeşil kumaşa sarılmıştı, De Silva ise arkadan aydınlatılmış pa-
nellerin önünde durmuş onları bekliyordu. Kendisine katıl-
malarını işaret etti.

“Her zamankinden uzun sürdüğü için özür dilerim ama
hala kan testinin sonuçlarını bekliyorum. Kurban pek çok ye-
rinden bıçaklanmış. Sağ göğsüne aldığı darbe dışındaki yara-
larının çoğu yüzeysel. O darbe kalbine isabet edip kızı öldür-
müş. Çift tarafı keskin, yaklaşık on dört santim uzunluğunda
bir bıçak kullanılmış. Görebileceğiniz üzere, göğsündeki ya-
ranın iki tarafında morluklar var. Bıçağın kabzası yüzünden
oluştuklarını tahmin ediyorum. Aradığınız, bir komanda bı-
çağı olabilir.” De Silva, Amanda’nın bacaklarındaki morlukla-
rı işaret etti. “Morluklar, kurbanın tecavüze uğramış olabilece-
ğini gösteriyor. Meni ve prezervatif izi için laboratuvar testleri
yapıyoruz.”

De Silva örtülü cesede son bir kez baktıktan sonra ışıklı
panellerdeki fotoğraflara döndü.

“Kurbanın göğüslerinde silikon varmış, sağ taraftaki bıçakla delinmişti. Normal kilonun altındaymış. Boyu yaklaşık bir yetmiş olduğu halde elli kilonun altındaymış. Anoreksi* hastası olduğunu söyleyebilirim, derisinin renginden ve kuruluğundan bu sonuç çıkıyor. İç organlarını incelediğimde rahminin alındığını tespit ettim, genelde kötü giden kürtajlardan sonra yapılır. Ameliyatı kim gerçekleştirmişse çok amatörce bir iş çıkarmış. Zavallı kız uzun süre acı çekmiş olmalı.” Adli tabip sıkıntıyla iç çekip başını iki yana salladı. Cesedin yanına gidip ayak parmaklarının arasındaki iğne izlerini göstermek için örtüyü ucundan açtı. “Kan ve idrar testleri gelene kadar kesin bir şey söylemek imkansız ama eroin kullandığını tahmin ediyorum. Yakın zamanda olmasa da öldürülmeden belki bir ay öncesine kadar kullanıyormuş. Deliklerin etrafındaki sararma, eski olduklarını gösteriyor. Daha kesin bir yanıt istiyorsanız saçını test ettirmenizi öneririm. Yakın zamanda kokain çekmiş, sağ burun deliğinde kalıntılar ve iki burun deliğinde de zedelenme vardı. Yine de kesin konuşmak için toksikoloji raporunun gelmesini beklemem gerekecek. Saç örneği de eklenecek olursa, kesin sonuç almak doksan günü bulur. Şimdi gelelim kollarına.”

De Silva örtünün kenarını açıp Amanda'nın sağ kolunu tuttu. Genç kadının kendi kendine attığı kesikler, kol boyunca devam ediyordu. Sol kolunun durumu da aynıydı. Tırnak altlarından deri veya kan çıkmamıştı. Sahte tırnakları sağlamdı. Sahte olanlardan biri, kadının gerçek tırnaklarını kemirdiğini göstermek için adli tabip tarafından çıkartılmıştı. Kısa ve ojesiz olmakla beraber kaliteliydiler.

De Silva, Amanda'nın en az on iki saattir ölü olduğuna inanıyordu. Çünkü ceset bulunduğunda katılma çoktan başlamıştı.

Son olarak örtünün, Amanda'nın yüzünü örten kısmını açtı. Ölüm bile kızın güzelliğini bozamamıştı. Çıkık elmacık kemikleri, ufak bir burun, ayrık gözler. De Silva, Amanda'nın sağ kulağının üstündeki morluğu işaret etti. Bıçaklandığında genç kadının baygın olduğundan şüphelendiği için, beyin testlerine hazırlanıyordu. Baygın olması, niye kendisini savunmaya çalışmadığını açıklardı.

De Silva cesedin üstünü örtüp asistanına tekerlekli sedyeyi dondurucuya götürmesini söyledi.

"Hepsi bu," dedi eldivenlerini çıkarırken. "Genç kız berbat durumdaymış. Pek çok kişinin bu zavallı kıza özendiğini düşünmek garip geliyor. Gerçek şu ki işi bitikmiş, yine de dış güzelliğini korumayı başarmış. Estetikçilerin yardımı olmadan dış güzelliğini de uzun süre koruyabileceğini sanmıyorum. Susuzluğun etkileri görülüyor ve dişleri bile gevşemiş."

Anna ve Simon kadına teşekkür edip olay yeri ekibinin çalıştığı laboratuvarın yolunu tuttu. Giderken konuşmadılar ama ikisi de De Silva'nın raporundan etkilenmişti. Laboratuvara vardıklarında saat neredeyse dört buçuktu.

Anna, Simon'ın peşi sıra içeri girdi. Fitzpatrick soruşturmasında birlikte çalıştığı adli tıpçılardan Pete Jenkins'i görmüştü. Bilim adamı, her zamanki gibi mikroskobunun başındaydı. Kadını fark edince başını kaldırıp ona gülümsedi.

"Selam, nasılsın?"

"İyiyim, teşekkürler. Bu Müfettiş Simon Dunn. Delany soruşturmasını birlikte yürütüyoruz."

Pete, Simon'ın elini sıktıktan sonra taburesinden kalktı. "Korkarım ki elimizde fazla bir şey yok."

Kahverengi kağıtla kaplı masanın başına gidip istiridye pembesi ipek geceliği işaret etti. Sarıyla çizilen daireler, bıçağın açtığı delikleri gösteriyordu, gecelik kan içindeydi.

"Üzerinde bundan başka bir şey yoktu."

Pete, çarşafları ve yastık kılıflarını işaret etti. Amanda'nın kiler dışında saç örneğine rastlanmamıştı. Çarşaflardaki lekelerde iki ayrı DNA tespit edilmişti. Her ikisi de veri bankasında kayıtlı değildi. Pete banyodaki havluları ve Amanda'nın evinden getirilen halı parçalarını incelemişti. Kan lekelerinin hepsi kadına aitti.

"Dolabındaki diğer giysileri de test edebiliriz ama bir yararı olur mu bilemem. Çamaşır sepetinden makyaj lekeleri içindeki iki yastık kılıfını daha aldık ama başka DNA'ya rastlanmadı. İç çamaşırları laboratuvarında. Çarşaflardaki DNA'larla uyumlu bir şey bulursak haber veririm."

Pete gözcüyle, söylediklerini not alan Anna'ya baktı. Müfettiş, vajinadan, anüsten ve ağızından alınan örneklerde tecavüz izine rastlanıp rastlanmadığını sordu.

"Tahribat var ama bir şey bulunsa bile, unutma ki film yıldızımızın hareketli bir hayatı varmış. Bunu yatağın altında bulduk." Pete alüminyum folyoyu işaret edip içinde kokain olduğunu söyledi. Ayrıca cam pipo ve iki parça taş kokain bulmuşlardı.

"Amanda'nın günlüğüne veya ajandasına rastladınız mı? Onları sizden biri mi aldı?" diye sordu Anna.

"Ajanda veya günlük tutuyor olduğu söylendi ama henüz bulamadık."

Pete başını iki yana sallayıp anlatmayı sürdürdü. Villayı baştan aşağı aramış ve sayısız parmak izi bulmuşlardı. Hepsi veri bankasında aranıyordu. Çoğu Amanda'ya aitti ve şimdi-lik, diğerlerinin kime ait olduğu tespit edilememişti. Ardından dibinde kahve artığını andıran siyah bir maddenin bulunduğu fincanı işaret etti. Kahve değil bir tür yaş mayaydı. Fincanı tükürük ve parmak izi bulmak umuduyla incelemişlerdi.

"Buzdolabında yarı yarıya boşalmış bir kavanoz maya vardı. Üzüm ve su. Başka bir şey yoktu. Fincandan sadece kadının parmak izleri çıktı. Mutfak, hiç kullanılmamış gibi tertemizdi. Mikrodalganın plastik tabağının ambalajı bile duruyordu."

Anna başını iki yana salladı. Masadaki iki fotoğraf albümüne doğru yürüdü. İkisi de deri kaplı hoş albümlerdi ama sadece birinin içinde fotoğraflar vardı. Açtığında Amanda'nın çok hoş portreleriyle karşılaştı. Aile fotoğrafı yoktu. Arkadaşlarla çekilen fotoğraflar da yoktu.

"Bunları neden aldınız?" diye sordu.

Pete omuz silkip parmak izleri için getirilmiş olabileceklerini söyledi.

"Bunların karakola götürülmesi gerekirdi," diye çıkıştı kadın.

"Eve yeni taşındığı için hiçbir yerde parmak izi yoktu. Ev derli topluydu. Halıdan lifler sökülüyordu. Ama kavga edildiği için değil, halı yeni olduğu için. Katile de kesinlikle halının ipliklerinden bulaşmıştır ama biz, onun giysilerinden herhangi bir ize rastlamadık. Kadını bıçakladığında mücadele etmiş olmalı ama katil iz bırakmamış. Unutmadan..." Pete susup masayı gözden geçirdi ve diğer ucuna yürüyüp içinde kopuk bir zincir ve altın haçın durduğu torbayı işaret etti.

“Bunu çarşafların arasında bulduk. Haç sağlam ama zincir kopmuş. Amanda’ya ait olup olmadığını bilmiyorum ama araştırmak akıllıca olabilir. Onun değilse katile ait olması mümkün. Belki saldırıya uğradığında çekip koparmıştır. Zincirde hücre izi olup olmadığına baktık ama yoktu.”

Anna, haçı inceledi. Erkeklerin takacağı bir şeye benzemiyordu. Sadeydi, ağırdı ve arkasında on sekiz ayar altın olduğunu gösteren damga vardı. Zincir de altındandı.

“Bunu alabilir miyiz?”

Amanda’nın fotoğraflarına bakıp kolyeyi takıp takmadığını kontrol edecekti.

Pete başını sallayıp önce imza atması gerektiğini hatırlattı. Simon ise kanlı çarşafıya bakıyordu.

“İçeri zorla girildiğine dair bir ize rastladınız mı?” Soruyu sorarken Pete’e bakmıştı.

“Hayır. Ön veya arka kapıda hasar yoktu. Son olarak kurbanın çantasında bulduklarımıza bakmanızı istiyorum.”

Çanta, özel tasarım deri bir çantaydı. Bir de onunla uyumlu deri kese vardı. İçinden bozukluklar halinde sekiz sterlin çıkmıştı. Kadının cüzdanında, hepsi ellilikler halinde iki yüz elli sterlin bulunmuştu. Bir ayna, toka, ruj ve kredi kartı cüzdanı da çantadakiler arasındaydı. Gece kulüplerinin ve bir spor kulübünün üyelik kartlarına rastlanmıştı (Anna, Amanda’nın hesaplarının kontrol edilmesini istemiş ve ölümünden sonra hiç para çekilmediği tespit edilmişti).

“Demek katil hırsızlık yapmak için gelmemiş. Ama bir şeylerin çalınıp çalınmadığını tespit edemediğimiz için bundan bile emin olamayız,” diye mırıldanan Simon, Anna’ya döndü. “Şunları alıp kulüpleri kontrol edelim.”

Anna başını salladıktan sonra duvardaki saate baktı. “Yola koyulsak iyi olur.”

Simon önden dışarı çıktı. Pete, fırsatı değerlendirip Anna’ya yaklaştı.

“Nasılsın?” diye sordu.

“İyiyim. Kendimi işe veriyorum. Nasıl olduğunu bilirsin.”

“Belki bir akşam yemeğe çıkmak istersin?”

“Evet, belki.”

“Hala aynı Anna. Davadan sonra seninle konuşma fırsatı bulamadım. Duyduğum kadarıyla Langton hala Fitzpatrick’i kaçırdığı için ateş kusuyormuş. Ama her zaman kazanamayız.”

“Doğru, kazanamayız.”

“Elbet bir gün yeniden ortaya çıkacaktır.”

“Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?”

“Sen düşünmüyor musun?”

Kadın başını iki yana salladı.

“Hayır. Fitzpatrick’in cebinde uzun yıllar saklanabileceği kadar para var. Bir kez elimizden kaçtı, bir daha İngiltere’ye dönme riskine girmeyecektir.”

“Belki sen haklısındır. Ama dediğim gibi, her zaman kazanamayız. Amanda Delany cinayetinde bir şüpheliniz var mı?”

“Yok.”

Pete başını iki yana sallayıp masanın başına döndü.

“Kötü haber. Basın bu işin peşini bırakmayacaktır. Tahmin yürütmem gerekse kadının tanıdığı biri olduğunu söyledim, kendi içeri girmiş...”

“Onu takip eden veya taciz eden birileri yokmuş. Kimin neden onu öldürmek isteyebileceğini bilmiyoruz. Çekimlerin ortasındaymışlar.”

“Belki erkek arkadaşlarından birini kızdırmıştır,” diye fikir yürüttü Pete.

“Eh, soruşturmamız devam ediyor.”

Adam bir kahkaha atıp genç kadını taklit etti. “*Soruşturmamız devam ediyor...* Size iyi şanslar. Yardımcı olabileceğim bir konu olursa haber verirsiniz.”

“Teşekkürler Pete.” Anna’nın cep telefonu çaldı.

Simon kadının arabasının önünde durmuş gelmesini bekliyordu. Sabırsızlanmıştı.

“Neden geciktin?” diye sordu.

“Sohbet ediyorduk. Pete ile daha önce de çalışmıştım. Dinle, evi dekore eden adam aradı. Bizimle orada buluşabilirmiş.” Anahtarlığının düğmesine basıp arabasının kapılarını açtı. Simon yolcu koltuğuna geçti. Kadın, anahtarı çevirdiğinde avcuyla koltuğun kenarına vurdu.

“Tanrı aşkına, elimizde hiçbir şey yok. Arkadaşın Pete bile işimize yarayacak bir şey bulamamış. Pisliğin teki kadının evine girdi, bıçaklayarak öldürdü ve en ufak bir iz bırakmadan dışarı çıktı... Akıl alacak şey değil.”

Anna arabayı otoparktan çıkarıp kuzeye giden tıkalı yola saptı.

“Belki haçtan bir şey çıkar.” Simon iç çekti. “Amanda’ya mı yoksa...” dedikten sonra fısıldayarak devam etti, “...katile mi ait olduğunu öğrenmeliyiz.”

Arkasına yaslandı.

“İddiaya giririm Amanda’nındır. Hangi erkek öyle bir kolye takar? Zevksiz madalyonlar belki, altın zincir de mümkün... Ama haç? İmkansız.”

“Ya katil kadınsa?”

“İmkansız.”

“Neden böyle söylüyorsun?”

Simon bütün kabalığıyla, “De Silva’nın söylediklerini duymadın mı?” diye sordu. Adli tabip, Amanda’nın cinsel ilişkiye girdiğini söylemişti. Kadının vücudunda meniye rastlanmamasının yegane nedeni, katilin prezervatif kullanmasıydı.

“Bu, cinayeti bir kadının işlemediği anlamına gelmez,” diye itiraz etti Anna.

“Gelir,” dedi Simon.

“Ancak De Silva beyin taramasından Amanda’nın tecavüze uğradığı sırada baygın olduğunu gösteren deliller elde ederse, katilin ona tecavüz ettiğini, yani erkek olduğunu kesin olarak söyleyebilirsin,” dedi Anna.

“Sana katılmıyorum,” diye itiraz etti Simon. “Bu olay, kadınların cinayet işleme tarzına uymuyor.”

Bir süre hiç konuşmadan yola devam ettiler. Derken Anna gözucuyla adamı süzdü.

“Sence kadınlar nasıl adam öldürür?” diye sordu.

Simon aynadan kadına bakıp kollarını kavuşturdu.

“Komanda bıçağıyla adam öldürmezler. Kurbanlarını defalarca bıçaklayıp onlara tecavüz etmezler. Bana bu zavallıca kadın öldürmüş gibi gelmiyor.”

“Kim öldürmüş gibi geliyor peki?”

“Kıskançlıktan çıldırmış biri. Geri çevirdiği, kadınla hiçbir şansı olmadığına inanan ve hatta kadının küçük düşürdüğü biri. Kullanıp attığı biri olabilir. Cinayeti her kim işlemişse öfke doluymuş. Ayrıca bence katil, onunla aynı çevreden değil. Amanda meşhur oldukça, insanların kolayca ulaşamayacakları birine dönüştü. Ama katilin tanıdığı biri olduğuna eminim.”

Amanda'nın evinin önünde üstü açılır bir Mercedes vardı. Uzun boylu zarif bir adam arabadan indi. Bir doksan boyunda, bronz tenli ve yakışıklıydı. Şık bir ceket, V yaka tişört ve gri kumaş pantolon giymişti.

"Kriket oynamaya gider gibi giyinmiş, züppeye bak," dedi Simon.

"O Maurice Sutton," diye karşılık verdi Anna. "Sutton ve Hargreaves tasarım şirketinden."

"Önceden tanışıyor muydunuz?"

"Hayır ama broşürlerinden tanıdım. Ünlü bir tasarımcı."

Anna arabadan inip Sutton'a gülümsedi. Yakışıklı tasarımcı, müfettişe döndü.

"Müfettiş Travis?" Genizden gelen hoş bir sesi vardı.

"Evet benim. Bu da ortağım Müfettiş Simon Dunn."

Sutton başıyla Simon'ı selamladıktan sonra eve baktı. Kapısında üniformalı bir polis nöbet tutuyordu ve etrafı, sarı olay yeri bandıyla çevrelenmişti.

"İçeri girecek miyiz?" diye sordu.

Anna başını salladı. Üçü birlikte tek sıra halinde kapıdan içeri girdi. Sutton, hem Anna'dan hem Simon'dan açık farkla uzundu.

"Tanrım, ne kadar üzücü," dedi Sutton alçak sesle. Anna salona geçmelerini işaret ettiğinde bakışlarıyla holü taradı. Duvarları krem rengine boyanmış ve aynı renkte halıyla döşenmiş oda mükemmel görünüyordu. Ten rengi deri kanepe ve koltuklar, aynı renkte yastıklarla tamamlanmıştı. Zekice yerleştirilmiş aynalar, insanda odanın daha büyük olduğu izlenimi uyandırıyordu. Ortadaki kahve masasında lacivert bir kase vardı. İçine dergiler yerleştirilmişti. Duvarlarda üç resim,

raflarda birkaç mum. Başka da bir şey yoktu. Sade ve steril bir yer. Rahat bir havası vardı. Sutton koltuğa, Anna kanepeye geçti. Simon ayakta kaldı.

“Eksik olan herhangi bir şey var mı?” diye sordu.

Sutton yavaş yavaş odayı gözden geçirdi. “Buraya son gelişimin üzerinden sekiz dokuz hafta geçti... Ama hayır, aynı bıraktığım gibi görünüyor.”

“Sizde evin anahtarı var mı?”

“Şey, hayır. Bir zamanlar vardı ama onları Amanda’nın menajeri Bayan Lesser’a verdim.”

Salondan çıkıp Amanda’nın çalışma odası olarak kullandığı küçük odaya geçtiler. Duvarlara raflar çakılmıştı. Büyük bir çalışma masası ve deri kaplı koltuk dışında, odada başka mobilya yoktu. Ne kitap ne de defter. Masanın çekmeceleri bile boştu. Sutton, aynı bıraktığı gibi olduğunu söyledi. Yepyeni yeşil halıda, masanın ve koltukların izleri bile oluşmamıştı.

“Bu odanın çok sade olmasını istemişti,” diye açıkladı adam. “Bir bilgisayar alacaktı. Gördüğümüz gibi bütün kablo- lar yerinde ve kullanılmaya hazır. Bu odada yeni olan tek şey, masanın üstündeki lamba. O, benim getirdiğim lamba değil.”

Raflardan birine senaryolar yığılmıştı, bazıları hala kahve- rengi zarflar içindeydi ve üzerlerinde Andrea Lesser’ın ilişti- rdiği notlar vardı.

“Yanlış hatırlamıyorsam senaryoların çoğu buradaydı,” dedi gözleriyle odayı tarayan Sutton. “Menajerinin Amanda’nın senaryoları okuması gerektiğinden bahsettiğini hatırlıyorum. Hepsini, ona rol teklif edilen metinler.”

Anna, Sutton’a Andrea Lesser’la sık sık görüşüp görüşme- diğini sordu.

“Evet, o dönemde en çok onu görüyordum. Evin dekorasyonu ve mobilyaların yerleştirilişi ile o ilgilendi. Arada bir uğrayıp ne kadar ilerlediğinizi kontrol ederdi.”

Hiç kullanılmamış görünen mutfığa geçtiler. Her şey yepyeniydi.

“Amanda’nın yemek pişirdiğini sanmıyorum ama mutfaktaki bütün eşyaların son teknoloji ürünü olmasında ısrar etti,” dedi Sutton. “Yan tarafta ufak bir çamaşır odası var.”

Ardından Fransız kapılı yemek odasını kontrol ettiler. Kapılar, duvarlarla çevrili ufak bir bahçeye açılıyordu. Sutton’a göre yeri değiştirilmiş veya eksik bir şey yoktu. Küçük yatakodası şeftali tonlarındaydı; baza, perdeler, yatak başı, yastıklar ve yatak birbiriyle uyumluydu. Yerde tüylü beyaz bir halı vardı. Dolaplar ve çekmeceler boştu.

Büyük yatakodasına giderlerken Sutton duraksadı. “Orada mı öldürülmüş?”

Anna başını salladı ve Sutton’ın önden girebilmesi için kenara çekildi. Çift kişilik yatağın çarşafı, yastıklar, yatak örtüsü ve hatta yaylı yatak, laboratuvara götürülmüştü. Kan lekelerinin olduğu yerler halıdan kesilmişti. Sutton yatağa yaklaşıp başını iki yana salladı.

“Aslında Amanda’yı ilgilendiren tek oda buydu. Renklere, nevresimlere hatta süs yastıklarının desenlerine o karar verdi. Duvarları en pahalısından Japon ipeğiyle kapladık. Perdeler de aynı kumaştan dikildi.”

Anna aynalı dolap kapağını açıp giysileri işaret etti. Kapaklar kayarak açılıyordu. Dört bölmeye ayrılan büyük bir dolaptı. Bölmelerden biri tabandan tavana ayakkabılarla doluydu, her biri düzgünce raflara dizilmiş ve renklerine göre sıralan-

mıştı. Diğer bölmedeki raflardan biri bluzlara ayrılmıştı; gece kıyafetleri bir taraftaydı, gündelik kullanım için olanlar diğer tarafta. Anna etiketlerden, hepsinin pahalı markalara ait olduğunu görebiliyordu.

Yatak başının üstüne neredeyse tüm duvarı kaplayan bir ayna yerleştirilmiş, yatağın iki tarafındaki masalara kristal lambalar ve yapay çiçeklerle dolu cam kaseler konulmuştu. Bir de gizli soyunma odası vardı. Aynalı duvarın arkasına eski tip makyaj masalarından yerleştirilmişti; aynasının etrafında ampuller olanlardan. Yatakodasının halısı bol tüylü olduğundan, her taraf tüy yumakları içindeydi. Üzerine bastıklarında, halıda ayaklarının izi çıkıyordu. Anna, Sutton'dan makyaj masasına bakmasını rica etti. Ampulleri yaktı. O kadar güçlü bir ışık veriyorlardı ki elini gözlerine siper etme ihtiyacı duydu.

Çekmeceler, makyaj malzemeleri ve postişlerle doluydu. Makyaj masasının iki tarafındaydılar. Parfüm şişeleriyle, peruklar ve tokalar birbirine girmişti. Çekmeceler dolusu seksi iç çamaşırı. Masanın üstündeyse deri mücevher kutusu duruyordu. Yüzükler, altın bilezikler, inci kolyeler, zincirler ve madalyonlar –tam bir hazine sandığı.

“Mücevherler gerçek mi?

Sutton yüzüklere bakıp omuz silkti. “Emin değilim. Mücevher kullandığını görmedim.”

“Ya altın bir haç? Boynunda altın bir haç gördünüz mü?” diye araya girdi Simon.

“Hayır, hayır gördüğümü sanmıyorum.” Sutton dönüp yatağa baktı. Kaşlarını çatı. Anna da Simon da konuşup adamın dikkatini dağıtmadı, bir şeyin dikkatini çektiğini anlamışlardı.

“Koca kulaklı oyuncak bir tavşan buldunuz mu? Çok eskiydi ve Amanda onu her zaman yastığının üstüne koyardı. Çocukluğundan beri o tavşandan hiç ayrılmamış.”

“Nereden biliyorsunuz?”

Şaşırmış görünen Sutton başını çevirdi. “Ne demek istiyorsunuz?”

“Tavşanı her zaman yastığının üstüne koyduğunu nereden biliyorsunuz? Bize söylediğiniz kadarıyla, dekorasyon tamamlandıktan sonra bu eve adım atmadınız.”

Konuşan Simon’dı. Anna, Sutton’ın kaşlarını çattığına dikkat etti.

“Öyle bir şey söylemedim. Buraya en son sekiz hafta önce geldiğimi söyledim. Son gelişimde, yanımda Andrea Lesser vardı. Yastığın üzerinde oyuncak tavşanı gördüğümü hatırlıyorum. Bayan Lesser Amanda’nın tavşandan asla ayrılmadığını ve onunla uyuduğunu söylemişti. Çocukların bir türlü bırakmadıkları bebeklik battaniyeleri gibiymiş.”

“Ona o zaman mı anahtarları geri verdiniz?”

“Evet. Ama bana güvenmiyorsanız Bayan Lesser’a da sorabilirsiniz.”

Simon, Anna’ya baktı. “O, eve göz attı mı?”

Anna başını iki yana salladı, Sutton’dan öğrenebilecekleri başka bir şey var mıydı acaba? Adam gözlerini büyük aynadaki yansımaya dikmişti. Amanda’yı düşünüyordu.

“Çocuksuydu. Burada ilk bulduğumuzda heyecan içindeydi. O sırada villa, harabeden farksızdı...”

Yatakodasını işaret etti.

“Büyük bir yatakodası yapabilmek için iki duvarı yıktık. Gündüz ışık alabilmesi için pencereler özel olarak düzenlendi.

Amanda aynalı dolaplar istiyordu —aslında bu konuda çok ısrarcıydı. Benim zevkime uygun değil ama müşteri oydu.”

“Hepsi kaç mal oldu?” diye sordu Simon.

Anna surat astı. Hepsinin kaç patladığını rahatlıkla Bayan Lesser’dan öğrenebileceklerini biliyordu. Sutton’a bu sorunun sorulması doğru gelmemişti. Neyse ki adam, sorunun kabalılığına aldırmadı.

“İşe başladığımızda ev harap durumdaydı. İskeletteki temel sorunları çözmek için yaptığımız çalışmalar en pahalısıydı. Temelleri sağlamlaştırdık. Ufak bir villa olmasına karşın, maliyet dört yüz bin sterlini buldu. Mobilyaları katmıyorum. Her şeyi hesaba katarsak, yedi yüz elli bin sterlin civarı bir rakam çıkar.”

Simon ısıklık çalınca Sutton bir kaşını kaldırıp adama baktı.

“Buna pahalı mı diyorsunuz? Mülkün kendisinin değeri artık üç milyondan fazla ediyor. Yedi yüz elli bin sterline mal olduğu düşünülürse, çok iyi bir yatırımdı. Bayan Delany çocuksuydu derken, hesabını bilmezdi demek istemiyorum. Çok zeki bir iş kadınıydı. Bu harabeyi bir açık arttırmada satın almış.”

“Her şeyi denetleyenin Bayan Lesser olduğunu söylememiş miydiniz?” diye sordu Anna, yatakodasından çıkarlarken.

Sutton’ın yüzünde hüznü bir gülümseme belirdi. “Bayan Lesser, Amanda’nın menajeri idi ve onun üzerinden büyük paralar kazanıyordu. Ama her şeyi denetlemekten büyük zevk aldığı söyleyemem. Amanda ne istediye onu koyduk. Bayan Lesser’ın görevi, malın geldiğine ve fiyatın uygun olduğuna emin olmaktı.”

“Araları iyi miydi?”

Yine aynı hüznü gülümseme.

“Küçük Amanda altın yumurtlayan tavuktu, menajeri de aralarını iyi tutmak için elinden geleni yapıyordu. Müşterisini kaybetmek istemiyordu, ben de istemiyordum.”

Dışarı çıkıp park ettikleri arabalarının yanına gittiler.

“Gelip bizimle buluştuğunuz için teşekkür ederim,” dedi Sutton’ın elini sıkın Anna.

“Keşke benim için zevkti diyebilseydim ama bizi biraraya getiren olay çok çirkin,” diye karşılık verdi adam.

Anna, Sutton’ın Mercedes’ine binmesini bekledikten sonra arabasına binip direksiyonun başına geçti. Simon yolcu koltuğuna yerleşti, keyfi kaçmıştı.

“Bundan da bir şey çıkmadı,” dedi huzursuzca.

“Tam aksine, ilk kez kurbanla ilgili bir şeyler öğrendik. Ayrıca artık, ajandasının yanı sıra, en sevdiği oyuncağının da kayb olduğunu biliyoruz.”

“Muhteşem. Tüm bunlar ne anlama geliyor?”

“Belki katil onları çaldı. Ajandayı anlayabilirim, iyi ama oyuncağı neden aldı? Çok garip. Kendisi için özel bir anlamı olmasa neden zahmet etsin?”

Karakola döndüklerinde saat yediye geliyordu. Toplantı odası sakindi, gece personeli masanın başına geçmiş belgeleri karıştırıyordu. Amanda’nın bilgisayarında bulunan dosyalarla ilgili detaylar dışında panoda yeni bir şey yoktu.

Anna ofisine gidip koltuğuna oturdu. Yorgundu. Aslında fiziksel olarak kendisini yoracak bir şey yapmamıştı ama kurbanın nasıl biri olduğuyla ilgi parçaları birleştirdikçe üzerine bir ağırlık çöküyordu. Anoreksi hastası kıza acıyordu; uyuşturucu kullanışı, yaralı cılız vücudu... Yirmi beşini göremeden

korkunç bir şekilde öldürülmüştü. Anna henüz yirmi dokuz yaşındaydı ama kendini çok daha yaşlı hissediyordu. Kurbanları sanki hiç yaşamamıştı. Raporunu tamamladıktan sonra, tam çıkmaya hazırlanırken masasında Joan'ın yolladığı dosyayı gördü. Üstüne bir not iliştirilmişti.

*Amanda Delany'nin bilgisayarındaki dosyalar-
dan bazıları. Gerisi yolda. Kendi bilgisayarından
okuyabilmen için bir de CD hazırlattım.*

Anna dosyanın kapağını açtı. İçinde Amanda'nın bilgisayarındaki belgelerin çıktıları vardı, adlarına ve tarihlerine göre sıralanmışlardı. Cd'yi çantasına kaldırdı ve son notlarını panoya iliştirerek günü tamamladı. Bilgisayar çıktılarını eve gidince okurdu ama Joan'ın herhangi bir bölümün altını çizmediğini fark ettiği için, acele etmesi gerektiğini düşünmedi.

Anna eve gittiğinde saat dokuzu geçmişti. Dünyanın Amanda-ları gece kulüplerine gitmeye hazırlanırken bir duş aldı, omlet yaptı ve hiçbir şey okuyacak durumda olmadığına karar verip doğrudan yattı. Saatini sabah altıya kurdu, karakola gitmeden önce, evde oturup çalışmayı umuyordu.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Ertesi sabah bulguları gözden geçiren Anna, bu kadar narin, kafası karışık ve yıpranmış bir yaratığın nasıl olup da zengin ve başarılı olduğunu merak etti. Üstelik Sutton'ın dediği gibi, paradan anlaması daha da inanılmazdı. Sanki genç bir kızı değil iki ayrı kadını soruşturuyordu. Fiziksel açıdan berbat durumda olan Amanda Delany'nin her gün yataktan kalkıp film setine gidebilmesiye Anna'ya göre tam bir mucizeydi.

Kendisini rahatsız eden şeylerin bir listesini yaptı: İki kayıp eşya –oyuncak tavşan ve altın haçın zincirinin yarısı. Altılarını çizdi. Kalemikle dişine vurarak biraz düşündü ve üç isim yazdı. Scott Myers, Rupert Mitchell ve Colin O'Dell. Duraksadı, Fiona Myers'ın adını yazıp altını çizdi. Başını yeniden yastığına koyup başka nelerin kendisini rahatsız ettiğini bulmaya çalıştı. Önce ne olduğunu çözemedi ama sonra bir şeyi hatırladı. Kalkıp oturma odasına döndü ve eski not defterini bulmak için masasının çekmecesini karıştırdı. Not defterine göz gezdirdi, haklı olduğuna emindi ama kontrol etmenin zararı olmazdı. Bir önceki soruşturmanın notlarına baktı. Lord Halesbury cinayeti.

İşte burada. Hemşire Dilys Summers, Lord Halesbury'yle Drury Kliniği'nde çalışırken tanışmıştı. Sonradan, Lord'un özel hemşiresi olmak için klinikteki işinden istifa etmişti. Tahminen Amanda Delany'nin yattığı dönemde, Summers hala Drury'deydi.

Anna, görüşmek istediği kişiler listesine Dilys Summers'ın adını ekledi. Bunu yaptığı sırada saat yedi olmuştu ama Anna hala bilgisayar çıktıklarına bakma fırsatı bulamamıştı. Çabucak giyinip kahvaltı ederken okumak üzere dosyayı mutfığa götürdü. Çocuksu karalamaların, diyet örneklerinin ve korkunç şiirlerin yer aldığı sayfaları karıştırdı.

*Hayatım rüyalarla dolu
Gerçek olduklarında
Ve hiçbir şey beklediğin gibi çıkmadığında
Merak ediyorsun
Rüyalara neden zahmet ediyorsun?*

*Birini sonsuza kadar sevmek
O kişinin
Nazik biri olup olmadığını
Keşfetmeyi denemektir.*

Anna başını iki yana salladı. Sayfalar buna benzer abuk sabuk şiirlerle doluydu. Şuna benzer başlıklar vardı: *Gereğinden çok gereğinden önce*, hayatımı *mahvetmek* –ve sonra, kimi yanlış yazılmış garip cümleler geliyordu: *Sırf acıdan ibaret değil, beyaz perdede saklı olan, şimdiye kadar değildi*. Buna benzer tek satırlık cümlelerle dolu sayfalar vardı. Anna ne anlama gel-

diklerini çözemiyordu. Yeni bir şiirin ilk dizeleri miydi yoksa rastgele düşünceler mi?

Saati kontrol etti: Sekize geliyordu. İşe gitme zamanı. Derken uzun bir metnin, neredeyse tamamı düzgün cümlelerden oluşan ilk sayfasına rastladı. Üstte şöyle yazıyordu: “Birinci Bölüm.” Anna bir ısıklık çaldı. Sayfada yazanlardan bir şey çıkmazdı ama genel havası ilginçti. Yoksa Amanda Delany hayatını mı yazıyordu? Öyleyse, belki de az önce gördüğü birer satırlık cümleler, şiirlerin dizeleri değil kitaba konulabilecek olası adlardı. Joandan dosyaların tarihlerini kontrol etmesini isteyecekti. İlk fırsat bulduğunda, metnin tamamını okumaya karar verdi.

Günleri menajerler ve asistanlarla konuşmakla geçen Müfettiş Joan Falkland, bir dizi telefon görüşmesinin ardından Anna’nın istediği randevulardan ikisini ayarlamayı başardı. İlk Scott Myers, ikincisi Colin O’Dell’le. Genç oyuncu, çekimlerin devam ettiği Dublin’de müfettişle görüşmeyi kabul etmişti. Rupert Mitchell’la konuşma işini Barbara üstlenmiş ve o da adamdan randevu koparmayı başarmıştı.

“Güzel. Onunla Dublin’den dönünce görüşeceğim. Barbara, bana bir iyilik yapar mısın? Bir büyüteç alıp Amanda’yla ilgili haberlere eşlik eden fotoğrafları kontrol eder misin? Onun veya yanındakilerin boynunda, evinde bulduğumuza benzeyen altın bir haç var mı? Ayrıca, yanıma alabilmem için haçın fotoğraflarının çekilmesini istiyorum.”

Barbara gözücuyla Joan’a baktı ve Anna uzaklaşır uzaklaşmaz, “Beni kölesi mi sanıyor!” diye mırıldandı. “Şu işe bak, kendisi film yıldızlarıyla buluşacak, bense büyüteçle fotoğraf inceleyeceğim.”

Anna son anda geri dönüp bu sözleri duyduğunda, Barbara'nın yüzü kızardı. Anna herhangi bir tepki vermek yerine Joan'ın yanına gitti.

"Bir ricam daha var, kurbanın bilgisayarındaki tüm dosyaları bize ulaştırmalarını iste. Hepsinin üzerlerine tarihleri yazsınlar. Ayrıca Amanda'nın son filmindeki kostümcülerle konuş ve haç takıp takmadığını öğren."

"Bilgisayardaki dosyaların birer kopyasını zaten çıkarıyorlardı. Kalanlar da bugün gelmiş olur."

"Güzel. Ben çıkmadan ofisime bırakırsan sevinirim."

"Tamam efendim. Haç da hemen kontrol edeceğim."

Joan dönüp Barbara'ya bakmaktansa, doğrudan kendisinden istenilen telefonları açmaya koyuldu.

Müfettiş Mathews sabah dokuzda ekibi topladı. Soruşturma da herhangi bir ilerleme elde edilmediği kısa sürede ortaya çıktı. Anna önemli olduğunu düşündüğü iki unsuru diğerleriyle paylaştı, oyuncak tavşanın kayıp olduğundan ve altın haçın sahibinin bulunması gerektiğinden bahsetti. Soruşturmaya yardımcı olabileceğine inandığı üç kişiyi sorguya çekecekti. Müfettiş Mathews, Amanda'nın hesaplarının durumunun araştırılmasını önerdi. Şimdilik, paranın kadının öldürülmesiyle bir ilgisi olabileceğini düşünmüyorlardı ama Simon evin kaç para ettiğini açıkladığında ve Amanda'nın kazancının milyonları bulduğunu söylediğinde, yukarıdakiler hesapların da soruşturmaya dahil edilmesini istemişti.

Anna, Scott Myers'la buluşmaya gitmeden hemen önce, Joan adamın asistanından oyuncunun dairesinde değil, eşinin ve üç çocuğunun yaşadığı evde olacağını bildiren bir telefon

aldı. Böylesi daha iyiydi çünkü Anna, Fiona Myers'la tanışmak istiyordu. Joan ayrıca Dublin uçağında yer ayırtmıştı. Müfettiş öğlen gidip aynı akşam dönebilecekti. Londra'ya döndükten sonra hala Rupert Mitchell'm Kingston'daki evine gidecek zamanı olacaktı. Joan son olarak Anna'ya, Amanda'nın bilgisayarı bulunan geri kalan dosyaların çıktısını uzattı.

Anna, Dilys Summers'la görüşmek istediğinden veya hemşirenin Amanda'yla olan muhtemel bağlantısından bahsetmedi. Amanda'nın kitap yazdığını düşündüğünü de dile getirmeydi: Bunlardan bahsetmeden önce, gerçek olup olmadıklarını kontrol etmeliydi. Tam Andrea Lesser'ı arayacakken, Mathews kadının ofisine daldı.

"Hala yeni bir gelişme yok mu?" diye sordu genç kadına. Sonra da Anna'nın koltuğuna geçti. "Kahrolası Başmüfettiş Langton az önce telefondaydı. Bir araba laf işittim. Sabah gazeteleri cinayetden bahsediyormuş. Bir basın bildirisi yayınlamak zorundayız, iyi ama ne diyeceğiz? Elimizde hiçbir şey yok!"

Anna karakoldan kaçmak için sabırsızlansa da amirinin endişelerini anlıyordu. Bir an önce bir şeyler bulmazlarsa, Langton yakalarına yapışırdı.

"Gidip onunla görüşmek zorundayım." Mathews genç kadını süzdü. "Sezgilerin ne diyor?"

"Şimdilik hiçbir şey efendim. Ama toplantıda söylediğim gibi, bence cinayeti, tanıdığı biri işledi. Sanırım, eleyerek katili bulacağız."

"Tamam. Basın açıklamasına eklemek için haçın fotoğraflarını çektiler. Ona ait olmadığına emin miyiz?"

"Değiliz. Simon, menajeri Andrea Lesser'la görüşecek. Eğer haçın kurbanı değil katile ait olduğu ortaya çıkarsa ve biz basın

açıklamasına kolyeyi dahil etmiş olursak, katil alarına geçip delillerden kurtulabilir. Şimdilik hiçbir şey söylememek en iyisi. Bence kolyenin kime ait olduğunu öğrenmek için arkadaşlarını ve onu tanıyanları sorgulamayı sürdürmeliyiz. Birileri haçı hatırlarsa, neye benzediğini tarif etmelerini isteyebiliriz.”

Mathews ayağa kalkıp sıkıntıyla iç çekti. Ağır adımlarla kapıya doğru yürüdü. Sonra duraksadı.

“Tamam, haçı basın açıklamasından çıkaracağım. Bu dosyanın kapanmasını istiyorum. Emekli olmaya hazırlanıyorum ve senin de iyi bildiğin üzere geride pislik bırakmayışımla tanınırım. Ama Langton bile son davasını kaybetmedi mi? Yani en iyilerimizin dahi başına gelebiliyor.”

“Bugünün daha verimli geçmesini umalım.” Anna içinden adamın artık gitmesini diledi.

“Kahretsin, umarım bir şeyler buluruz.” Adam kapıyı çarpıp çıktı.

Birkaç dakika sonra Anna karakoldan ayrılmıştı. Son istediği Langton’la karşılaşmaktı ve kısa sürede bir şeyler bulmazlarsa adamın karakola geleceğini biliyordu. Simon’ın arabasına gittiğini görünce koşarak ona yetişti.

“Haç konusunda Bayan Lesser’la konuştun mu?”

“Henüz değil, ofisinde yoktu. Anlaşılan saat ona kadar işe gelmeyecekmiş. Öğlene doğru onu arayacağım. Amanda’nın görüşmelerinin listesini aldın mı? Cep telefonundaki aramaları tespit ettiler.”

“Hayır, almadım.”

Simon çantasını açtı. “İşte. Bende bir kopyası daha var. Ayrıca onunla ilişkisi olan oyuncuların DNA ve parmak izi örneği almamız gerekiyor. Böylece onları eledebileceğiz.”

Anna tereddüt etti, kitaptan bahsetmeyi düşündü ama sonra vazgeçti. Andrea Lesser’la konuşana dek bunu yapmayacaktı. Rekabetçi yapısı ortaya çıkıyordu –kötü olduğunu bildiği bir özellik. Ama bu vakayı çözen kendisi olmalıydı, Simon Dunn değil.

Scott Myers, Hampstead Heath’de lüks bir evde oturuyordu. Ev, bakımlı ufak bir ön bahçesi olan ve taş merdivenlerden buzlu camlı panellerle donatılmış ihtişamlı ön kapıya çıktığınız şatafatlı bir yapıydı. Kapının önüne bir Volvo park edilmişti. Şoför birkaç kez kornaya bastı. Anna dönüp koyu renk saçlı zayıf bir kadının, kollarında ekolojik ürün satan marketlerden birinin torbalarıyla arabadan inmesini bekledi.

“Polis misiniz?” diye seslendi kadın.

“Evet hanımefendi. Ben Müfettiş Anna Travis. Siz de Fiona Myers olmalısınız. Yardıma ihtiyacınız var mı?”

“Hayır. Torbalar aslında çok hafif. Ama cebimden anahtarı çıkarıp kapıyı açabilerseniz sevinirim.”

Fiona, ay suratlı, koca kahverengi gözleri olan bir kadındı. Saçları kısa kesilmişti ve kulakları hafif sivri olduğundan, kaba bir tabirle elleri andırıyordu. Zayıf ve çevik bir kadındı. Anna kapıyı açar açmaz paspasın üstünden atlayıp içeri girdi.

“Dikkat edin, kapının üstündeki piriñ tokmak gevşemiş. Tamir ettirmek sürekli aklımda ama daha ona sıra gelmedi. İçeri girin lütfen.”

Bisikletlerin ve patenlerin durduğu geniş koridorda ilerlediler.

“Mutfağa geçmemizin bir sakıncası var mı? Elimdekileri yerleştirmek istiyorum.”

Anna, kadının peşinden mutfağa girdi. Çam ağacından dolapların dizildiği, aynı ağaçtan büyük bir masanın yer aldığı büyük bir mutfaktı. Buzdolabının üzeri mıknaatıslarla kaplıydı.

Fiona, torbaları yere bıraktı. Bulaşık makinesinin yanına gidip “Kahrolası şey,” diye mırıldandı. “Kafasına göre çalışıp duruyor. Bazen çalıştırıyorsunuz ama çalışmıyor, derken bir saat sonra birden canlanıyor. Tamirci çağırdım ama...”

Fiona yiyecekleri yerleştirirken, Anna masanın yanındaki taburelerden birine oturdu.

“Kocanız evde mi Bayan Myers?”

“Hayır ama gelecek. Sadie’yi dişçiye götürdü. Sütdişleriyle oynadığı için diş eti iltihaplanmış. Hepsi, ikiz kardeşinin daha fazla dişi çıktığı için. Oğlumla kızım, diş perisi hangimizi daha çok ziyaret edecek diye yarışıyor. Kahve ister misiniz?”

“Evet, size zahmet olmayacaksa.”

Fiona dansçılarmki gibi zarif hareketlerle mutfağın diğer tarafına gidip iki fincan ve kahve çıkardı. Dönerken bulaşık makinesine bir tekme indirdi. Ancak nescafe ikram edebildiği için özür diledi. Ne yazık ki çocuklar kahve makinesini kırdığı için filtre kahve sunamıyordu. Kahveleri getirdi ama oturmamak yerine, fırlayıp dolaptan bisküvi kavanozunu çıkarttı. Kahvelerin yanına koydu.

“Çocukların seveceği bisküvilerden. Zencefil adamlarım ve Oreolarım var. Lütfen alın.”

“Teşekkürler.”

Fiona kahvesine şeker eklerken ikisi de konuşmadı. Ardından kalkıp süt almaya gitti. Anna hiçbir şey söylemeden kadının sakinleşmesini bekledi.

“Neden burada olduğunuzu biliyorum,” dedi Fiona aniden. Oturdu, yeniden ayağa kalktı ve gazetelerin yanına gidip *Daily Mail*’ı eline aldı. Kapakta Amanda’nın fotoğrafı vardı.

“Sabah bunu okuyordum. İki gün öncenin gazetesi. Okudunuz mu?”

“Evet, okudum,” dedi Anna alçak sesle.

“Evet, eminim okumuşsunuzdur. Korkunç bir olay. Cezazenin ne zaman yapılacağını biliyor musunuz?”

“Hayır, korkarım ki bilmiyorum.”

“Ben gitmeyeceğim ve Scott’ın da gideceğini sanmıyorum. Basm zaten yakamızı bırakmıyor. Hem benim orada olduğumu bilse mezarında ters dönerdi. Ama kim bilir, belki fikrimi değiştireyim.”

Fiona kahvesinden bir yudum alıp çenesini eline yasladı. “Neden Scott’la görüşmek istemiştiniz?”

“Sizinle de konuşmak istiyordum.”

“Benimle mi?”

“Evet. Amanda’yı iyi tanıyordunuz değil mi?”

“Kocamın vücudunu yakından tanıması, benim de onu tanıdığım anlamına gelmez. Pek çok kez evimize geldi ama çoğu, Scott’ın birlikte çalıştığı insanlar için düzenlediğimiz akşam yemeği davetleriydi. Bir kazan yemek pişirip şarapları açardım.”

“Sizin için zor olduğuna eminim.”

Fiona, misafirine kurabiye ikram eden arkadaş canlısı ev sahibi numarasını bir kenara bırakıp öfkeyle Anna’ya baktı. Sonra bakışlarını kaçırdı.

“Hoş bir deneyim değildi. Artık atlattım ama o günlerde her şey korkunçtu. Sürekli kocamı arardı. Onun için üzülü-

yordum ama bu, neler döndüğünü öğrenmemden önceydi. Her zaman zayıf biri olduğunu, her an yere yığılacağını sanırdınız ama tanıdığım herkesten iyi içerdii. Bir şey yediğini hiç görmedim. Kadehleri yuvarlayıp dururdu. Nasıl dayandığını bilmiyorum. Onca kadın arasından, erkeklerin neden onu seçtiğini hiç anlayamadım. Sürekli muhtaç bir hali vardı. Hoş, erkekler her zaman bu numaraya kanmaz mı?”

“Sizin için zor olduğuna eminim.”

“Bunu daha önce de söylemişsiniz! Evet, zordu. Kocasının çekip gitmesi, kimse için kolay bir deneyim değildir. Hele de kiminle kaçtığını gazetelerden öğrenmişseniz. Üç küçük çocuğum var ve hayatım, kocam bizimle yaşarken de yeterince zordu. Bir de kapının önü gazeteciler tarafından işgal edilince her şey kabusu döndü.”

“O dönemde Amanda’yla hiç karşılaştınız mı?”

“Dalga geçiyor olmalısınız. Buraya gelseydi gözlerini çıkarırdım!” İç çektikten sonra bir kahkaha attı. “Tam bir şüpheli gibi konuşuyorum ve dürüst olmak gerekirse onu boğazlamak isterdim. Başına geleni öğrendiğimde, bunu hak ettiğini düşündüğümü saklamayacağım. Yine de... Üzücü bir olay. O kadar gençti ki...”

“Size bunu sormak zorundayım Fiona. Amanda öldürüldüğünde neredeydiniz?”

Anna’nın sorusu Fiona’yı hazırlıksız yakaladı. Kısa bir tereddütün ardından, çocukları ve dadiyla birlikte evde olduğu yanıtını verdi.

“Bu kolyeyi Amanda’nın boynunda hiç gördünüz mü?” Anna, kadına altın haçın fotoğrafını gösterdi.

“Bu bir haç mı?”

“Evet, altın, bir de altın zincir vardı.”

Fiona bir süre baktıktan sonra fotoğrafı geri verdi.

“Amanda’nın takacağı türde bir takı değil,” dedi müfettişe. “Aslında onu mücevher takarken gördüğümü hatırlamıyorum. Her zaman dar tişörtler ve mini etekler giyerdi –ne kadar zayıf olduğunu göstermek için. Sanırım göğüslerine silikon taktırmıştı, dondurma külahı gibi dimdik dururlardı.”

“Onu en son ne zaman gördünüz?”

Fiona, kahve fincanını lavaboya götürüp çalkaladı.

“Birkaç ay olmuştur. Bir gece kulübünde idim. Amanda’nın yanında Colin O’Dell vardı. Hiçbir şey olmamış gibi gülümseyip el salladı. Öfkeden deliye döndüm ama yanına gidip kadehimdeki şarabı suratına fırlatmadım. Oysa çok hoşuma giderdi. Sırtımı dönmekle yetindim.”

“Kocanız hala onunla görüşüyor muydu?”

Kadın, masaya geri döndü.

“Sanmam. Amanda onu terk ettiğinde kocam yıkıldı. Avunmak için kime geldi dersiniz? Bana! İnsanın akli almıyor. Çekip gidiyor, beni ve çocukları terk ediyor, basına hayatında ilk kez gerçekten aşık olduğuyla ilgili demeçler veriyor, onunla evlenmek istediğini söylüyor ve sonra pişman olduğunda kollarımı açıp onu yeniden hayatımıza kabul edeceğimi sanıyor. Erkek milleti yok mu?”

“Kocanız sizinle mi yaşıyor?”

“Hayır, kesinlikle hayır. Çocukları görme bahanesiyle gelip gidiyor. Yarın okulda veli toplantısı var, bu yüzden kocam burada. Yeniden biraraya gelmedik ve asla gelmeyeceğiz. Bize yaşattıklarını affetmem mümkün değil ve kocam da artık bittiğini biliyor. O, hayatımın aşkıydı. Kahretsin, daha otuz iki

yaşındayım ve konservatuvarda tanıştığımızdan beri birlikteydik. Pislğin bana yaptığına bakın. Onun için kariyerimden vazgeçtim, o ise beni ve çocuklarını bir seks delisi için terk etti.”

O anda ön kapı açıldı ve çarparak kapandı. Fiona'nın yüzünde tedirgin bir ifade belirdi.

“Lanet olsun. Bakın, lütfen ona Amanda'yı kötilediğimi söylemeyin. Sonra çok bozuluyor.” Kapıya gidip dışarı seslendi, “Mutfaktayız...” Anna'ya dönüp suratını buruşturdu ve koşa koşa mutfaktan çıktı.

Anna koridordan gelen fısıltıları duydu. Derken Scott Myers emin adımlarla içeri girdi. Saçı ortadan ikiye ayrılmış, havalı, uzun boylu bir adamdı. Gerçek hayatta, filmlerdeki veya fotoğraflardaki kadar çekici değildi. Kot ve spor ayakkabı üstüne kirli bir beyaz tişört giymiş, kıyafetini deri ceketle tamamlamıştı.

“Geciktığım için özür dilerim. Kızımın önce dişçiye sonra okula götürülmesi gerekiyordu. Ben Scott Myers.” Elini uzattı.

“Tanıştığımıza memnun oldum. Ben Müfettiş Anna Travis.” Anna adamın uzattığı eli sıktı.

“Pekala, eşim size kahve ikram etti mi?”

“Evet, teşekkürler.”

“Bir kahve almamın sakıncası olur mu? İnanın bana, bütün sabah dişçiden korkan çocuğunuzla birlikte bekleme salonunda sıranın size gelmesini beklemek hiç eğlenceli değil. Neyse ki her şey yolundaymış ve antibiyotikler sorunu çözmeye yetecekmiş. Küçük kızım süt dişlerini döküyor. Daha doğrusu, diş perisinden para alabilmek için eliyle çekip onları çıkartmaya çalışıyor!”

Anna gülümsedi. Adam da eşi gibi konuşkan biriydi, sesi eğitilmiş, tavırları rahattı. Deri ceketini çıkarıp su ısıtıcısının yanına bırakan oyuncu, kendine bir kahve hazırladı. Parmakları sürekli saçlarına gidiyor, yüzüne dökülen tutamları geriye atıyordu. Saçlarının kendisini delirttiğinden ama Byron döneminde geçen bir film çektikleri için öyle kalmaları gerektiğinden bahsetti. Anna gülümsedi. Adamda tam şair havası vardı, hem kaslı hem zarıftı. Kesinlikle dönem filmlerine yakışacak bir tip. Ayrıca adamın mutfakta ne kadar rahat olduğuna dikkat etti. Neyin nerede olduğunu biliyordu. Scott Myers kahvesini hazırlar hazırlamaz, mutfak kapısını kapayıp Anna'nın karşısına oturdu.

“Özür dilerim, adım ne demiştiniz?”

“Anna Travis.”

“Ah evet, tekrar özür dilerim Müfettiş Travis. Bekletmek istememiştim. Umarım eşim sizinle ilgilenmiştir?”

“Çok nazıktı.”

“Öyle olduğuna eminim, muhtemelen bana etmediği laf kalmamıştır. Öfkesini kusmayı sever. Ne yazık ki geri kalan herkes, onun çok tatlı biri olduğunu düşünüyor. Benim için sinir bozucu bir durum.” Sırıttı.

Anna, adamın bisküvi kutusunu açışını ve zencefil adamlardan birini kahveye batırışını izledi. Scott Myers, ceplerini yoklayıp bir paket sigara çıkardı.

“Sakıncası var mı?”

Sakıncası olsa bile, Anna, adamın hiç düşünmeden sigarayı yakacağına emindi. Onun için sesini çıkarmadı.

“Çocukların önünde içmeme izin vermiyor.” Sigaranın dumanını üfledi, küllük almak için kalktı ve bulup geri döndü. Ruh hali, gözle görülür ölçüde değişmişti.

“İstersen, hemen konuya girelim Anna.”

Anna, Amanda’yı tanımaya ve son saatlerinde neler yaptığını öğrenmeye çalıştıklarından bahsetti. Adamın ekleyebileceği herhangi bir şey varsa çok yararı dokunurdu. Myers hiçbir şey söylemeksizin sigarasının külünü tablaya silkti.

Anna çantasını açıp Amanda’nın cep telefonundan yapılan çağrılarının listesini çıkardı.

“Amanda’nın telefon kayıtlarından, ölümünden önceki gece sizi aradığını öğrendik.”

Myers omuz silkti.

“Bana, sohbetiniz sırasında Anna’nın korktuğu izlenimine kapılmanıza yol açan herhangi bir şey yaşanıp yaşanmadığını söyleyebilir misiniz? Onu tehdit eden birileri var mıydı?”

Adam sessizliğini korudu.

“Nelerden bahsettiniz?”

Myers iç çekip parmaklarını saçlarının arasında dolaştırdı, yüzüne dökülen tutamları geriye attı.

“Kısa bir konuşmaydı. Ona söyleyecek hiçbir şeyim olmadığı için, ne yapacağımı bilemediğim sayısız telefonundan biriydi. Beni arayıp duruyordu. Önce ilişkimizi bitirdi, beni budala yerine koydu sonra beni yeniden aramaya başladı. Bu evi, hatta seti arıyordu. Öfkelenmeye başlamıştım. Konuşma hep aynıydı. *Selam, benim...* Nasıl olduğumu, kendisini özleyip özlemediğini sorar, beni özlediğini söyler ve arkadaşça bir içki için buluşmayı teklif ederdi. Saçma sapan şeyler. Onun için eşimi terk etmiş, onunla evlenmek istemiştim. Hayatımı onunkiyle birleştirecektim. Derken, bana başka biriyle tanıştığını söyledi. O zaman geri çekilip kendime şöyle bir baktım, ne hale düştüğümü fark ettim ve çok öfkelen dim. Ona aşık

olduğumu sanıyordum, bana ihtiyacı olduğunu sanıyordum. Çocukla sürük arası bir yaratıktı. Bizi düşürdüğü duruma inanamıyordum. Basın, Fiona'nın canına okuyordu ve sürekli peşimdeydiler. Her şeyi yüzüme gözüme bulaştırmıştım.”

“Onunla yaptığınız son konuşma mıydı?”

“Evet, son konuşmamızdı,” dedi adam.

“Amanda öldürüldüğünde, nerede olduğunuzu söyleyebilir misiniz?”

“Kesinlikle. West End'deki bir stüdyoda son filmimin ses kayıtlarını yapıyorduk. Dublaj yapılması gereken sahneler vardı. Geç saatlere kadar işimiz bitmedi. Sonra birkaçımız içki içmeye gittik ve sabaha karşı evime döndüm.”

“Onunla son konuştuğunuzda, sizinle buluşmak istediğini mi söyledi?”

“Öyle sayılır. Ayrıca yönetmenle kavga ettiğini anlattı. Ondan nefret ediyordu. Sonra durup kendisine bir sürü rol teklif edildiğinden bahsetti. Ben fazla bir şey söylemedim. Çekimlerin bütün zamanımı aldığından ve onu göremeyeceğimden bahsettim. Yeni erkek arkadaşı her kimse onu aramasını önerdim.”

“Kim olduğunu biliyor musunuz?”

“Bilmiyorum. Sanırım beni Rupert Mitchell için terk etti. Ondan önce Colin O'Dell'leydi, yani öncesinde veya sonrasında rahatlıkla başka birileri de olabilir. Sanırım uyuşturucu almıştı –beni aradığı zamanlarda genelde uçuyor olurdu. Ama önceden de söylediğim gibi, onunla uğraşmak istemediğim için telefonu kapadım.”

Anna not defterini açtı.

“Onun başına gelenlerin, kimsenin başına gelmesini istemem,” diye devam etti adam. “Korkunç bir olay. Ama bana

yaşattıklarından sonra, Amanda'nın bunu hak ettiğini düşün-
düğünü inkar etmeyeceğim. İnanın bana, ilişkimiz bittiği için
şükretmeye başlamıştım.”

“Size kitap yazdığınızdan bahsetti mi?”

“Kitap mı?”

“Evet.”

Adam bir kahkaha attı. Elbette şu hayatta her şey müm-
kündü ama Amanda'nın kitap yazacağını hiç sanmıyordu.
Öncelikle, çok zeki biri sayılmazdı ve ayrıca kadının disleksik
olduğundan şüpheleniyordu. Çünkü Amanda ondan, kendisi-
ne teklif edilen senaryoları yüksek sesle okumasını rica etmişti.

“Drury'deyken onu ziyarete gittiniz mi?”

Myers başını sallayıp gülümsedi. “Bakıyorum ödevinizi iyi
yapmışsınız. Uzun zaman önceydi ama evet, onu görmeye git-
tim. Çok hastaydı. Daha doğrusu bana öyle söylemişti. Aşırı
zayıftı ve yüklü miktarda kokain kullanıyordu. Bu yüzden, bir
detoks programına girdiğini söylediğinde şaşırmadım.”

“Hamile kaldığını biliyor musunuz?”

Doğrulup sigarasını söndürdü.

“Bebek benim olamaz. Her zaman korunduk ve bana ha-
mile olduğundan bahsetmedi.”

“Kürtaj olmuş.”

Yine omuz silkti.

“Hiç haberim yok. Drury'de onu ziyarete gittiğimde çok
neşeliydi. Kendini harika hissettiğinden bahsetti.”

“Colin O'Dell'in de onu ziyarete gittiğini biliyor muy-
dunuz?”

“Sanırım hangimizle işe başlayacağını düşünüyordu. Ün-
lüler severdi ve Colin, Hollywood'da çekilen büyük bütçeli

filmlerden birinde oynamıştı. O dönemde buna fazla dikkat etmedim. İlişkimiz, Drury'den çıktıktan sonra ciddileşti. Belki de ben ilişkimizi ciddiye almaya başladım demeliydim. Hem de karımı ve çocuklarımı terk edecek kadar. Benim için duygusal zamanlardı.”

Anna altın haçın fotoğrafını gösterdiğinde, onu Amanda'nın boynunda hiç görmediğini söyledi.

“Villaya hiç gittiniz mi?”

Adam parmaklarını saçlarının arasında dolaştırdı. “Bir kez... Amanda taşındıktan hemen sonra. Orada en fazla on beş dakika kalmışımdır. Ertesi sabah erken saatlerde çekimim vardı ve kesinlikle Amanda'yla fazla içli dışlı olmak istemiyordum.”

“Taş kokain kullandığını biliyor muydunuz?”

Myers başını salladı.

“Evinde oyuncak tavşan gördüğünüzü hatırlıyor musunuz?”

“Bugs Bunny gibi mi?”

“Tavşanı görmedim. Tek bildiğim, genelde bir tavşanla uyuduğu.”

“Tavşan gibi seviştiği kesin,” diyen adam, kendi esprisine güldü.

“Tavşan kayıp,” dedi soğukkanlılığını elden bırakmayan Anna.

Adam toparlandı.

“Özür dilerim, kabalık ettim. Tavşanı uyuşturucularını saklamak için kullanırdı. Oyuncağın arka tarafında bir fermuar vardı. Yanılmıyorsam, çocukluğundan beri yanındaymış. Eski püskü bir şeydi ve tek gözü düşmüştü. Oyuncağı gerçekten de yatağın üstünde tutar ve onunla uyurdu.”

“Onu kim öldürmüş olabilir?”

Myers yeni sigarasının dumanını havaya üfleyip başını iki yana salladı.

“Konuşmalarımın duygusuz biri olduğum izlenimine kapılmış olabilirsiniz ama beni anlamalısınız. Onun için büyük, korkunç şeylere katlandım. Birlikte yaşayabileceğimiz bir daire ayarladım. Basın gece gündüz peşimde olduğu halde, onun özel biri olduğuna inandığım için umursamamaya çalıştım. İşin aslı özeldi de. Çok güzeldi, eğlenceliydi ve anoreksi gibi rahatsızlıkları olsa da tam bir enerji küpüydü. Aramızdaki çekim inanılmazdı. Hem güçlü bir kadındı hem de muhraç bir çocuk. İnsanda onu koruma ihtiyacı uyandırır, onunla ilgilenmek isterdiniz. Derken, tam birlikte eve çıkacağımız sırada gerçek bir sürtüğe dönüştü. Sanki Amanda gitmiş, yerini başka biri almıştı. Ona ulaşamıyordum ve onunla olabilmek için nelere katlandığımı söylediğimde bana güldü. Hiçbir zaman Fiona’yı terk etmemi söylemediğini dile getirdi... Karıma dönüp evliliğimi kurtarmaya çalışmamı önerdi. Bana evliliğini kurtar dedi! Düşünebiliyor musunuz? O an onu öldürmek istedim. Ama bunu yapmak yerine Romanya’ya gidip film çektim ve bu sayede de onu içimden attım.”

Görüşmenin bittiğini belli etmek istercesine ayağa kalktı. Anna not defterini kaldırdı. Myers mutfak kapısını açtığı anda Fiona öyle bir öfkeyle adama saldırdı ki neredeyse yere devrileceklerdi.

“Onu içinden atmışmış, seni kahrolası yalancı!”

Kadın adamı tekmeledi. Adam kadını bileklerinden yakalayıp ittirdi ve Anna’dan özür dilemeye çalıştı. Fiona’yı kontrol altına almak imkansızdı. Anna oradan ayrılmanın en doğrusu

olacağına karar vererek kapıya yöneldi. Myers'ı veya histerik durumdaki eşini sorgulamak için iyi bir zaman değildi. Arabasına ulaştığında, Myers koşarak evden çıkıp müfettişin yanına geldi.

“Bunun için çok özür dilerim, görüyorsunuz ki yeniden biraraya gelmemiz imkansız. Fiona'nın öfkesiyle baş etmesini öğrenmek için terapiye ihtiyacı var.”

Anna hak veriyormuş gibi başını salladı. Arabasının kapısını açacakken adama döndü.

“Son bir soru. Sizde Amanda'nın yeni evinin anahtarı var mı?”

Adam bir adım geri çekilip başını iki yana salladı.

“Hayır, hayır yok. Villaya taşındığında çoktan ayrılmıştık. Size bunları zaten anlattım.”

“Doğru, anlatmıştınız.”

“Size kiminle konuşmanız gerektiğini söyleyeyim –eskiden aynı dairede oturduğu uyuşturucu bağımlılarıyla. Hepsi güvenilmez tiplerdir.”

Anna polislerin o sabah Amanda'nın eski ev arkadaşlarını sorgulamaya gittiğini biliyordu. Arabanın kapısını kapatırken, parmak izlerinin alınabilmesi için bir polisin kendileriyle iletişime geçeceğini söyledi. Ayrıca DNA örneği alınacaktı.

“Dalga geçiyor olmalısınız!”

“Korkarım ki hayır. Sizi ve eşinizi eleyebilmemiz için parmak izleriniz gerekli.”

“Tamam, her neyse. Fiona'ya söylerim.”

Myers, araba uzaklaşana dek yerinden kıpırdamadı. Anna'nın arabası bahçe kapısına ulaştığında eve geri döndü. Anna'nın görmediği şeyse aralarındaki tartışmanın nasıl de-

vam ettiğiydi. Scott Myers bu kez alttan almadı. Fiona'ya öyle bir tokat attı ki hıçkırığa hıçkırığa ağlayan kadın yere yığıldı. Arından kadını saçlarından tutup sürükledi ve göğsünü yumrukladı. Bunları yaparken, öfkeden kıpkırmızı olmuş bir yüzle bağırıyordu.

“Evi aldın, lüks içinde yaşayacak kadar nafaka aldın ve her şeyin ücretini ben ödüyorum. Yine de utanmadan beni tam bir pislik gibi gösteriyorsun!”

Fiona adamı ittirip şişen yanağını ovaladı.

“Evet ve öyle yapmayı sürdüreceğim. Amanda'nın da gerçekte nasıl biri olduğunu keşfedecek kadar seninle kalmasını isterdim. Şimdi defol. Defol ve beni rahat bırak.”

Scott kadına bakıp suratını buruşturdu. “İnan bana tek yapmak istediğim bu Fiona, defolup gitmekten başka bir arzum yok.”

Kadın bu sözlerle öfkeli bakışlarla karşılık verdi. “Buraya dilediğin gibi gelip çocukları görebileceğini düşünme. Seni görmek istemiyorlar ve ben de seninle görüşmelerine izin veremeyeceğim.”

Scott bu kez kontrolünü kaybetmedi. Uzanıp ceketini aldı.

“Onları ziyaret etmeye hakkım var. Mahkemenin belirlediği zamanlarda onlarla görüşeceğim. Beni durdurmaya çalışırsan, sana bir kuruş bile ödemem.”

Kadın, adamın peşinden kapıya gitti, kavgaya devam etmek istiyordu. Ama Scott, kadını ittirdi.

“Basını ararım,” diye tehdit etti kadın. “Onlara beni dövdüğünü söylerim.”

Adam iç çekip yumruklarını sıktı.

“Ben olsam yapmazdım. Unutma ki kahrolası polis bana saldırdığına şahit oldu. Gidip tedavi gör. Büyük ihtimalle onu da bana ödetirsin ama bu böyle gidemez Fiona.”

Evin önündeki basamaklarda durup ceketini düzeltti. Fiona Myers kapıyı sertçe çarptığında, cam paneller şingirdadı. Adam bir an hepsinin kırılacağını düşündü. Kırılmadılar.

Arabasına dönen Scott, bir süre öylece oturup sakinleşmeyi denedi. Motoru çalıştıracakken duraksadı, anahtarlığını çıkardı. Amanda Delany’nin evinin anahtarını halkadan ayırdı. Motoru çalıştırdığında bir süre anahtarı sağ elinde tuttu ve yola çıktıktan kısa süre sonra camı açıp dışarı fırlattı.

Saat Dublin uçağı için erkendi ama Anna doğrudan havaalanına gitmeye karar verdi. Karakolu arayıp Amanda’nın eski ev arkadaşlarının sorgusu hakkında bilgi edindi. Ona Simon Dunn’ın bu işi üstlendiği ve Barbara’yla beraber yola çıktıkları söylendi. Anna’nın ikinci telefonu Andrea Lesser’aydı. Yayıncıların kitap yazması için Amanda’ya teklifte bulunup bulunmadığını sormak istiyordu. Ama menajerle konuşamadı. Sekreterinden, kadının müsait olduğunda kendisini aramasını rica etti.

Havaalanındaki gazete bayilerinden birinin önünden geçerken cinayete yer veren gazetelerden birer tane aldı. Yakın zamanda bir basın açıklaması yayınlamaları gerekecekti. Asıl soru şuydu: Elleri basma söyleyebilecekleri herhangi bir şey var mıydı? Hala bir şüphelileri yoktu ve cinayetin neden işlendiğini çözememişlerdi. Amanda’nın hafifmeşrep bir kadın olduğu ve pek çok kişinin kalbini kırdığı gerçeği dışında, ellerinde hiçbir şey yoktu. İyi ama aşığı olduğu söylenen in-

sanların onu öldürmek için geçerli bir nedenleri var mıydı? Hepsi de tanınmış oyuncular olan son üç sevgiliyi düşündü. Fiona ve Scott Myers'la yaptığı görüşmenin ardından adamın suçlu olmadığına karar vermişti ama şahitlerini kontrol etmek gerektiğini bir kenara not aldı.

Maida Vale'deki daire, kapıdaki zillerden bağımsız dairelere bölündüğü anlaşılan bir evin bodrum katındaydı. Simon ve Barbara basamakları inip bodrum katının zilini çaldı. Zilin çalışmadığı ortaya çıkınca Simon kapıyı yumruklayıp bekledi. Beş dakika sonra daireden gürültüler geldi. Kilitler açıldı ve karşılarında leş gibi kot pantolonuyla çıplak ayaklı bir oğlan belirdi. Simon kimliğini gösterdi. Oğlanın peşinden loş koridoru geçip turuncu örtüyle kaplanmış kanepelerin ve koltukların olduğu bir odaya girdiler. Halı leke içindeydi, oda tütün ve esrar kokuyordu. Kültablaları izmaritlerle doluydu, her tarafta kirli kahve fincanları vardı. Daire o kadar korkunç durumdaydı ki Amanda'nın bir zamanlar burada yaşadığına inanmak güçtü.

Oğlan kendini Dan Hutchins olarak tanıttı, filmlerde figüranlık yapıyordu. Amanda'yla aynı oyunculuk kursuna gitmişlerdi ama oğlan kursu tamamlamamıştı. Amanda'nın bir zamanlar orada oturduğunu doğruladı. Dairede iki aktris daha yaşıyordu ve kirayı aralarında bölüşüyorlardı. Bahsi geçen iki aktris -Felicity Turner ve Jeannie Bale- hala orada yaşıyordu ama şimdi uyuyorlardı. Dan, Amanda'yı iki üç aydır görmemişti.

"Sadece sevgililerinden birinden ayrıldığında uğrardı. Eşyalarından bazıları burada. Sonra yeni bir ev tuttu ve onu bir daha görmedik."

Simon oğlanın konuşmasına izin verdi, sadece birkaç kez soru sorup onu yönlendirmek için lafını böldü. Barbara, Amanda'yla iyi anlaşıp anlaşmadıklarını sordu. Oğlan herkesin Amanda'yı sevdiğini söyledi. Cömertti ve diğerlerinin parası olmadığında bütün kirayı tek başına ödediği olmuştu. Ayrıca şimdi metadon tedavisi gördüğünü ve eroınman olduğunu itiraf etti.

Derken Felicity içeri girdi, cılız vücudunu bir tür sariyle örtmüştü. Sarsılmış bir havası vardı. Kanepeye oturup dizlerini göğsüne çekti. Kemirdiği turnaklarını siyaha boyamıştı. Saçları da yüzü de leş gibiydi. Berbat görünüyordu. Oyuncu olduğunu ama Dan gibi kendisinin de genelde figüranlık yaptığını söyledi. Oyunculuk eğitimi almamış, Amanda'yla Dan sayesinde tanışmıştı. Gergindi ve sürekli saçıyla oynuyordu. Onun da cinayet saati için bir şahidi vardı. Kuzeni Esther'le bir tedavi merkezine kaydolmaya gitmişlerdi. Kokain bağımlısıydı ama kendini toparlamak ve oyunculuk kariyerini kurtarmak istiyordu.

Barbara kızı konuştururken Simon sesini çıkartmadı. O da Dan'ın söylediklerini doğruladı: Yeni bir erkek arkadaş bulduğunda Amanda daireden taşınır, ayrıldıklarında geri dönerdi. Sık sık kirayı öder ve mutfak masraflarına katkıda bulunurdu. Amanda kızlara güzel giysiler hediye ederdi. Cömertti çünkü ne kadar şanslı olduğunun farkındaydı. Talih kuşu ona konmuştu. Felicity, Amanda'nın hepsinin sevdiği, nazik ve sevgi dolu biri olduğunu söyledi. Sonra ağlamaya başladı. Onu çok özleyeceklerdi. Daha fazla dayanamayan Simon, dairenin üçüncü sakinini, Jeannie Bale'i uyandırmalarını rica etti.

Jeannie Bale içeri girdiğinde Barbara şaşırmaktan kendini alamadı. Sarışın, hoş bir kızdı. Dalgacı, gür saçları vardı. Dar kot ve dar bir bluz giymişti. Makyajı yerindeydi ve diğer ikisiyle kıyaslandığında zinde görünüyordu. Seçmelere katılmıyormuş gibi kanepenin kenarına tünedi ve Amanda'yla aynı oyunculuk kursuna gittiklerini açıkladı.

"Şu ara çalışıyor musunuz?" diye sordu Jeannie ile diğerlerinden daha fazla ilgilenen Simon.

"Büyük bir reklam çekimim olacak," dedi saçlarını geriye savuran genç kız.

"Amanda öldürüldüğünde neredeydiniz?"

Konuşulanları not alan Barbara, kızın bacak bacak üstüne atışını, vazgeçişini ve yeniden bacak bacak üstüne atışını seyretti.

"Olanlar hepimizi şok etti. Gerçekten çok üzüldük. Günlere ağlayıp duruyoruz. Amanda'nın bize çok iyiliği dokunmuştur. Hepimize yardım etmeye çalıştı ve kirayı ödeyecek paramız olmadığına bizim yerimize ödedi. Yemek aldığı zamanlar bile oldu."

"Arkadaşlarını tanıır mıydınız?"

Jeannie'nin vücudu, bu sorudan hoşlanmadığını göstermek istercesine gerildi. "Hayır, arkadaşlarını buraya getirmezdi... Şey, açık konuşacağım, bazen onun için mal almamızı isterdi. O zaman daireye uğradı."

"Mal mı?" diye sordu Simon.

"Evet. Kokain. Uyuşturucu sattığımız falan yok ama Dan çok insan tanıır. Belki bunu söylememeliyim ama Amanda uyuşturucu kullanmaktan hoşlanırdı. Özellikle de kokain."

"Ya eroin gibi ağır uyuşturucular?"

“Hayır, eroine dokunmazdı. O tür uyuşturuculardan uzak dururuz. Bizimkisi sadece eğlenmek için.”

“Ya taş kokain?”

Jeannie dudaklarını yaladı. “Bilmiyorum, hiç kullanmadım. İşim için formda olmam gerekiyor. Sürekli seçmelere katılıyorum, kendime iyi bakmalıyım.”

“Amanda kendine iyi bakmıyor muydu?”

Jeannie, Barbara’ya bakıp vücuduyla aynı garip gerinme hareketini yaptı.

“Anoreksik oluşunu mu ima ediyorsunuz? Rahatsız olduğunu biliyorduk, bizimle yaşarken ya yediklerini kusar ya açlıktan ölme noktasına gelirdi. Bazen bütün gün bir dilim kızarmış ekmekle ayakta dururdu. O dilimi yiyişini görme-lyidiniz. Üstüne sürdüğü yağı sıyrır ve saatlerce aynı ekmeği kemirirdi.”

“Onu en son ne zaman gördünüz?” diye sordu Barbara.

Jeannie dudağını ısırdı. “Uzun zaman oldu. Bir ev aldı, birara da Rupert Mitchell’la yaşıyordu. Yoksa Scott Myers mıydı? Hangisi bilmiyorum, bir sürü ünlü sevgilisi vardı.”

“Ama onları buraya getirmezd?”

“Asla.” Jeannie bir süre yere baktıktan sonra doğruldu. “Onlarla tanışmamızı istemiyordu. Özellikle de benim.”

“Neden?”

Jeannie omuz silkip gülümsedi.

“İkimiz de aynı rol için seçmelere katıldık. *Rock Baby* diye bir film. En sona ikimiz kalmıştık. Önce benim deneme çekimim yapıldı. Menajerim rolü kaptığıma emindi. Derken Amanda da seçmelere geldi. Hiçbir zaman neler olduğunu tam çözemedim. O dönemde menajeri bile yoktu. Neyse, deneme

çekimine girdiğini duydum ve...” Jeannie iç çekip öne eğildi, işaretparmağını başparmağına yaklaştırdı. “Bu kadar yaklaştırdım. Meşhur olan ben olabilirdim. Ama rolü Amanda’ya verdiler. Gerisini biliyorsunuz. Ondan sonra hiç boşta kalmadı. Andrea Lesser’la, piyasadaki en iyi menajerle anlaşma yaptı. Beni o ajansın kapısından bile almazlar.”

Barbara deneme çekimlerinin üstünden yıllar geçtiğini tahmin ediyordu. Ama kız, her şey birkaç hafta önce olmuş gibi anlatıyordu. Kıskanç görünmemek için elinden geleni yapan kıza acıdı. Amanda’yla aralarında büyük bir gerilim olduğu aşikardı.

“Bu olaydan sonra onunla aynı evde yaşamamız güç olmadı mı? Ne de olsa o meşhur olmuştu, siz olamamıştınız,” dedi Simon.

“Yanılıyorsunuz. Barıştık. Her zaman ondan daha iyi bir oyuncu olduğumu söylerdi. Tek ihtiyacım olan, beni öne çıkaracak bir roldü.” Bakışlarını kaçırıp garip bir ses tonuyla devam etti. “Garip ama artık o öldüğüne göre, belki aradığım fırsatı yakalayabilirim!”

Simon duyacağı kadarını duymuştu. Amanda’nın odasını görmeyi istedi. Jeannie ayağa fırladı, odaya o taşınmıştı ama polislerin içeri bakmasında bir sakınca yoktu.

Yatakodası neyse ki salondan daha temizdi. Tek kişilik bir yatak vardı ve duvarlara film afişleri yapıştırılmıştı. Jeannie’nin fotoğrafları, dergi ve DVD yığınları, televizyonun yanındaki kutuyu dolduruyordu.

“Eşyalarını bana verdi, giysilerinin ve ayakkabılarının bir kısmını da. Ölçülerimiz aynı.” Jeannie dolabı açıp giysileri ve ayakkabıları gösterdi.

“Öldüğünde neredeydiniz?” diye sordu odayı inceleyen Simon. Kız, bir önceki soruşlarında, soruyu yanıtsız bırakmıştı.

Jeannie çalıştığını söyledi, Alman bir şirketin reklam çekimindeydi. ‘Şov fotoğrafı’ denilen fotoğrafları ilk fark eden Barbara oldu, reklam filminden çok, ucuz bir porno filmin setinde çekilmiş gibi görünüyorlardı. Jeannie koşup fotoğrafları örtmeye dçalıştı ama iki polis de göreceğini görmüştü. Artık tek istedikleri, o bodrum katından çıkmaktı. Dan ve Felicity koridorda durmuş polislerin gitmesini bekliyordu. Barbara, “Amanda’nın boynunda altın bir haç gördünüz mü?” diye sorup kolyenin fotoğrafını gösterdi. Hiçbiri fotoğrafı gördüğünü hatırlamıyordu. Simon tavşanı sorduğunda, Amanda’nın onu her zaman yastığının üzerine koyduğunu hatırlayan Dan’di.

“Çocukların seveceği türde bir oyuncaktı. Galiba Amanda’ya babası vermiş. Onu her yere götürürdü. Daireden ayrılıp başkasının yanına taşındığında tavşan da onunla giderdi.”

Felicity cenazenin ne zaman yapılacağını sordu. Barbara adli tıbbın cesedi ne zaman ailesine teslim edeceğiyle ilgili bir haber gelmediğini açıkladı ve kızın ailesi cenaze için gerekli ayarlamaları yaptığıında, onlara haber verilmesini sağlayacağını söyledi.

“Bizi asla çağırılmazlar,” dedi Jeannie. “Amanda’nın annesi ve babası züppe domuzlar. Bizi cenazeye yaklaştırmazlar.”

“Onlara tanıştınız mı?” diye sordu Simon.

“Hayır, daireye hiç gelmediler. Ama Amanda’nın onlardan ne kadar nefret ettiğini biliyorduk.”

“Ailesinden bu kadar nefret ettiği halde, çocukluk oyuncağına bağlı olması garip değil mi?” diye soran Barbara, gençlerden herhangi bir yanıt alamadı.

Polisler kapıyı açıp çıkmaya hazırlanırken Dan arkalarından geldi.

“Sizce onu kim öldürdü?” diye sordu.

“Keşke bilseydik.”

“Ben olsam paparazzi denilen o pislikleri listeden silmezdim. Amanda’nın hayatını cehenneme çevirdiler. Onu hiç yalnız bırakmıyorlardı.”

“Belki de onu rahat bırakmamalarının nedeni, nereye gideceğini onlara haber vermesi ve kiminle yattığını bilmelerini sağlamasıydı,” dedi Jeannie, ters bir ses tonuyla.

“Amanda’yı korkutuyorlardı. Dava açıp paparazzileri tacizle suçlayacağını söylemişti. Bir avukatla konuştuğundan bahsetti. Kazanacağına inanıyordu.”

“Bunu asla yapmayacağını gayet iyi biliyorsun. Kariyerini sağlamlaştırmak için paparazzilere ihtiyacı vardı ve yalancı sürtüğün tekiydi.” Jeannie başını iki yana sallayıp Simon’a gülümsedi.

“Aklınıza başka bir şey gelirse beni bu numaradan arar mısınız?” Simon kartvizitini uzattı.

“Vasiyet bırakmış mı?” diye sordu Felicity.

Dan öyle bir baktı ki kızcağız kıpkırmızı oldu.

“Bize bir şeyler bırakmış olabilir,” diye mırıldandı.

“Size bir şeyler bırakmışsa birilerinin sizi arayacağına eminim. Ayrıca bir polis memuru, parmak izleriniz için sizinle temasa geçecek.”

“Hiçbirinizde yeni evinin anahtarı var mı?” diye sordu Simon.

Dan başını iki yana salladı. “Hayır, evi almasından sonra pek görüşmedik. Zaten bizi orada istemezdi. Büyük bir yıldız olma yolunda ilerliyordu.”

Felicity ağlamaya başladığında Dan kollarını kızın cılız omuzlarına doladı. Jeannie diğer ikisiyle mesafesini korudu ve Simon evden ayrılmadan önce onlara teşekkür ettiğinde, hoş bir gülümsemeyle müfettişi ödüllendirdi.

Arabalarına döndüklerinde, Barbara üç gencin ne kadar acınası bir durumda olduğunu düşünüyordu. Kırık hayallerle dolu bir bodrum katı. Amanda'nın büyük paralar kazandığı halde orada, onlarla yaşamaya devam etmesi garipti.

“O kadar da kötü değildi. Asıl öğrenciyken benim yaşadığım yeri görecektin...” Simon düğmeye basıp arabanın kilitlerini açtı.

Ama yola çıktıkları sırada bile, Jeannie'nin sesi Barbara'nın kulaklarında çınlıyordu. Öne eğilip parmaklarıyla meşhur olmaya ne kadar yaklaştığını gösterişi, kadının gözlerinin önünden gitmiyordu. Rakibi Amanda Delany artık hayatta olmasa da Barbara genç kızın aradığı fırsatı yakalayabileceğinden şüpheliydi.

Colin O'Dell'in çalıştığı set, Dublin'in hemen dışında, artık kullanılmayan bir kiremit fabrikasındaydı. Adam, görüp görülebilecek en büyük Winnebago karavana sahipti. Anna kapıyı tıklattığında, Colin dudaklarında bir sigarayla kapıyı açtı. Kısa kesilmiş sarı saçları vardı ve yakışıklı bir adamdı. Ayrıca Anna'nın tahmin ettiğinden daha kısaydı. Kadına rahat kanepelerden birine oturmasını işaret ettikten sonra, bir şeyler içmeyi isteyip istemediğini sordu.

“Su lütfen,” dedi Anna.

“Tamam. Normal su mu maden suyu mu?” diye sordu Colin hafif bir İrlanda aksanıyla. Anna normal su istemiş olsa da

maden sularından birinin kapağını açıp kadına uzattı. Ardından kadının karşısındaki kanepeye oturup ayaklarını aralarındaki masaya uzattı.

“Sonraki sahnelerde bana ihtiyaçları yok. Yani zamanımız var ama fikir değiştirip beni çağırırlarsa gitmem gerekir.” Yaralar ve kesiklerle dolu yüzüne dokundu. “Makyaj... Az önce başka bir mahkumdan dayak yedim. Gerçek olduklarını düşünmenizi istemem.”

“Yaralarınız çok gerçekçi görünüyor,” diyen Anna not defterini çıkardı.

“Asıl seti görmelisiniz. Muhteşem. Hücre kapıları bile gerçeğe uygun. İçeri kilitlendiğinde tedirgin olan oyuncular var.” Serseri bir kahkaha attı. “Sanırım figüranlardan bazıları, hapiste zaman geçirmiş!”

Hoş bir gülümsemesi vardı, mavi gözleri ışıldıyordu. Tavırları o kadar rahattı ki Anna da gevşediğini hissetti.

“Neden geldiğimi biliyorsunuzdur,” dedi.

Ayaklarını masadan çeken adam, öne eğilip dirseklerini dizlerine yasladı.

“Tanrı aşkına, elbette biliyorum. Yardımcı olmak için yapabileceğim bir şey varsa lütfen söyleyin. Onu sevmiştim. Delinin rekiydi ama tatlıydı ve iyi bir oyuncuydu. Hele yüzü yok mu? Uyuduğu zamanlarda onu seyrederdim. Bazen nefesim kesilirdi. Her şeyiyle mükemmeldi.”

“Onu en son ne zaman gördünüz?”

“Sanırım dört hafta önceydi. Üç haftadır buradayım. Gülmüş Yıldız adlı bir kulüpte karşılaştık. Düşünüyorum da belki de beş hafta olmuştur.”

Anna standart soruları sordu.

Amanda öldürüldüğünde adam neredeydi? Colin kollarını açıp karavanı işaret etti.

“Buradaydım. Gece çekimlerimiz vardı. Bu yüzden, otele dönmek yerine karavanda uyudum. Açık konuşacağım, set ekibiyle kafayı çekmiştik, beni yatağıma onlar taşımış.”

Anna gülümsedi. Adam yeniden ayaklarını kahve masasına uzattı.

“Haberı duyduğumda inanamadım. Hala aklım almıyor.”

“Kendisine kin tutan birinden bahsetmiş miydi? Onu takip eden, tehdit eden birileri var mıydı?”

Adam başını iki yana salladı. “Hayır. O kadar tatlı bir kızdı ki... Kim neden ona zarar vermek istesin? Ayrılmıştık. Bir dönem birlikte olduğumuzu zaten biliyorsunuzdur. Basın evleneceğimizi yazıyordu ama saçmalık. İlişkimiz, ateşli bir seks-ten ibaretti.”

“Drury Kliniği’nde yattığı dönemde onu ziyaret ettiniz mi?”

Bu soru adamı şaşırttı. “Evet, ettim. Hepimiz bir dönem o klinikte yatmışızdır. Onu görmeye gittim. Tam bir parti kızydı. Onca içki ve kokain, Amanda’yı tüketmişti. Ama klinikte onu ziyarete gittiğimde harika görünüyordu. Kahkahalarla güldüğümüzü hatırlıyorum. Kokain getirdin mi diye bile sordu.”

“Onu ziyarete Scott Myers’la mı gittiniz?”

“Kliniğe mi? Elbette hayır. Gerçi yaralı bir köpek gibi peşimdeydi. Amanda benim için onu terk etmişti. Sanırım yaşadıkları, Amanda’yla benim yaşadığıma benzer bir ilişkiydi ama aptal herif daha ciddi olduğunu sanıp işi ileriye götürmüş, karısını ve çocuklarını terk etmişti. Amanda işlerin o noktaya gelmesini hiç istemediğini söyledi.”

“Kürtaj olduğunu biliyor muydunuz?”

“Hayır, ilk kez sizden duyuyorum.”

“Bebek sizden olabilir mi?”

“Hayır. Ben olsam Scott’a sorardım. Kaç çocuğu olduğuna baksanıza. Bebek benden olamaz, ayrıca iyi bir katoliğimdir ve kürtaja karşıyım.”

“Size hamile olduğunu söylemiş miydi?”

“Hayır. Söylemiş olsaydı bile ilk iş DNA testi isterdim.”

Anna, genç kadının Drury’ye gittiğinde fiziksel veya ruhsal sağlığı açısından ne durumda olduğunu sordu. Kötü durumda olduğunu gösteren belirtiler görmüş müydü? Adam öyle bir şey görmemişti. Bildiği kadarıyla genç kadın kliniğe uyuşturucu tedavisi için yatmıştı, depresyonda olduğu için değil.

“Anoreksikti,” dedi Anna.

“Bunu duymak beni şaşırtmadı. Cılızdı. Ama genç oyuncular ve mankenler hep öyledir. Göğüslerinin sahte olduğunu biliyordum.” Gülümsedi. Anna, Amanda’nın ölümünün adamı hiç etkilememesinden rahatsız oldu.

“Nasıl öldürülmüş?” diye sordu adam birdenbire.

“Bıçaklanmış.”

“Tanrım, bunu hak etmemişti!”

“Katolik olduğunuzu söylediniz, haç takar mısınız?”

O’Dell eliyle boynunu işaret edip aptal bir soru sormuş gibi kadına baktı. Anna altın haçın resmini gösterdiğinde, Amanda’yı öyle bir kolyeyle görmediğini söyledi. Tavşanı ve kadının onu her yere götürdüğünü hatırlıyordu. Yanına taşındığında tavşanı da beraberinde getirmişti.

“Korkunç, tüyleri dökülmüş, pis kokan, uzun kulaklı bir yaratıktı. İçine uyuşturucularını saklardı. Amanda arada bir ot

içmekten hoşlanırdı.” İlk kez o an, kadının ölümünden etkilene­miş göründü. “Çocukluğundan beri oyuncağın kendisinde olduğundan bahsetmişti. O olmadan uyuyamıyordu.” Sonra sırtıttı. “Bence ot olmadan uyuyamıyordu.”

“Onu bulamadık.”

Adam öne eğildi. “Neyi?”

“Tavşan kayıp.”

Adamın buna ekleyecek herhangi bir sözü yoktu. Gözücuyla saatine baktı.

“Sizde villasının anahtarı var mı?”

Colin O’Dell ayağa kalktı. “Ne yani, gidip tavşanı çaldığını mı düşünüyorsunuz?”

“Bay O’Dell, sorularımı komik bulmanıza üzıldüm. Unutmayın ki Bayan Delany’yi kimin öldürdüğünü bulmaya çalışıyorum. Çok ciddi bir suçtan bahsediyoruz.”

O’Dell başını yana eğdi ve tavırları için özür dilemek istiyormuşçasına gülümsedi.

“Oraya tek bir kez gittim. Bana evi gösterdi. Onunla gurur duyuyordu. Dürüst olmam gerekirse, şaşırmıştım. Evin altından kalkması hoş bir sürprizdi. Şık ve zevkli bir evdi. Üstelik az buz para etmiyordu.” Ellerini kotunun ceplerine soktu. “Sevgili Amanda’mız hiç aptal sayılmazdı. Öyle görünür ve muhtaç biri gibi davranırdı ama para konusunda iyiydi. Menajerine iyi pay verir, büyük paraların peşine düşerdi. Hiçbirini harcadığından değil ya. Eli sıkıydı. Tek bir yemeğinin bile parasını ödememiştir ve en iyi yerlerde yemekten hoşlanırdı.”

Anna’nın yüzünde buruk bir gülümseme belirdi. “Pek bir şey yemiyormuş.”

“Lokmayı ağzına atar, çiğner ve sonra hepsini tükürürdü.” O’Dell ellerini saçlarının arasında dolaştırıp yeniden ceplerine soktu. “Bana birinden veya bir şeyden korkup korkmadığını sordunuz. Bence yalnız olmaktan korkuyordu. Bir de uyumaktan. Kulağa çılgınca geliyor biliyorum ama yatmamak için her şeyi yapardı. Uyarıcılara başvurur, kendisini uyanık tutacak her şeyi içerdi.”

“Ev arkadaşlarını tanıyor muydunuz?”

Kızın dairesine hiç gitmemişti ve Scott’ın anlattıklarından sonra gitmeyi de istememişti. Dairede yaşayanlar yitik tiplerdi ve uyuşturucu bağımlısıydı.

“İyi paralar kazandıktan sonra bile, neden orada yaşamayı sürdürdü?”

“Dediğim gibi, eli sıkıydı, ayrıca ondan ona koşardı. O dönem kiminle birlikteyse onun evine taşınırdı.”

“Ne kadar zaman birlikte yaşadınız?”

O’Dell, müfettişe dönmeden önce kapıya gidip dışarı baktı.

“Altı ay kadar. Ama sürekli birarada değildik çünkü ayrı setlerde çalışıyorduk. Önceden de söylemiştim, ilişkimiz cinselliğe dayanıyordu ve hiçbir zaman ciddi değildik.”

“Sizi Rupert Mitchell için mi terk etti?”

“Bakıyorum bulvar gazetelerini okumuşsunuz,” dedi O’Dell. İnsanı rahatlatan gülümsemesi kayboldu. “Onları ben tanıştırdım. Bir kulüpteydik, Rupert da eşiyle gelmişti. Birkaç içki içip kulüpten ayrıldık. Ama o gece, birbirlerine telefon numaralarını vermiş olmalılar çünkü birkaç gün sonra Rupert arayıp Amanda’yla görüşmesinde bir sakınca olup olmadığını sordu. Birlikte çalışmaları ihtimali vardı. Bence bir sakıncası yok dedim.”

“Kızmadınız mı?”

Belli ki bu soruyu sevmemişti. Yüzünde, öfkelenildiğini belli eden bir ifade belirip kayboldu.

“Hoşlanmadığım, basının hayatımı işgal etmesiydi. Kiminle yattığı beni ilgilendirmiyordu. Zaten bir süre sonra çekimler için Fransa’ya gittim ve Daniella Dupres ile tanıştım. Fransız bir aktris...”

Anna not defterini bırakıp ayağa kalktı. Zaman ayırdığı için adama teşekkür etti. Oyuncu, kadını geçirmek için karavanının kapısını açtı.

“Yolunuzu kendiniz bulabilir misiniz? Makyajımın tazelenmesi gerekiyor.”

“Bulabileceğime eminim. Zamanınız olduğunda, sizi ele-yebilmek için parmak izinizi almamız gerekiyor.”

“Tamam.”

Anna, Dublin havaalanının yolunu tuttuğunda Colin O’Dell omuzlarında örtüyle makyaj koltuğuna oturmuştu. Makyaj sanatçısı, adamın yüzünün yan tarafını kontrol edip fondöten sürdü. Ama diğer tarafa dokunmadı, çünkü Colin’in canı yanıyordu. Diğerleri, yaraları gördüklerinde, adamın çok şanslı olduğunu söylemişlerdi. Neyse ki sonraki sahnelerde yüzünde yaralar olması gerekiyordu. O’Dell bir gece çok içtiğini ve karavanına çıkmaya çalışırken düştüğünü söylemişti. Boy-nunda da derin bir çizik vardı ama kostümünün yakasının altında kaldığı için, makyajla onu kapamaya zahmet etmediler.

İşi bittiğinde koltukta oturmayı sürdürüp kendisine atadıkları kızla sohbet etti. Makyözlerden biriyle çıkmış ve sette dedikodulara yol açmıştı. Polis tarafından sorgulandığından bahsetmedi ama settekilere bir müfettişin onunla görüşmeye

geldiğini çoktan duymuştu. Herkes, Amanda Delany'nin ölümünden haberdardı.

“İrlandalı mıydı?” diye sordu makyöz.

“Kim?”

“Öldürülen kız. Soyadı Delany değil miydi?”

“Evet ama İrlandalı değildi. Biraz daha maskara sürer misin?”

“Olmaz, sürersem makyaj olduğu belli olur,” dedi kız.

“Bırak da buna ben karar vereyim,” diye çıkıştı O'Dell. Sonra, “İrlandalı olacak kadar deliydi,” diye ekledi alçak sesle.

ALTINCI BÖLÜM

Anna, Londra'ya dönerken uçakta notlarını gözden geçirdi. Bir sonraki görüşmesi Rupert Mitchell'laydı. Adamla Kingston'daki evinde saat altı buçukta buluşacaktı. İki film yıldızı gitti, kaldı bir tane. Görüştüğü iki oyuncunun şüpheli olduklarını düşünmüyordu, onları çekici bulduğu da söylemezdi. İkisinden de etkilenmemişti ve öyle erkeklerle ilişki yaşamadığına memnundu. İkisi de kızı hiç sevmemiş, onu sadece seks için kullanmıştı. Her şey cinsellikten ibaretti.

Anna, Amanda Delany'nin son haftalarını çözmeye konsantre oldu. Yaptıkları sorgulamalardan hiçbir şey çıkmamıştı. Cinayetin neden işlenmiş olabileceğini bilmiyorlardı. Ve tek bir şüpheli bile yoktu. Katili yanlış yerlerde mi arıyorlardı? Henüz ne olduğunu bilmedikleri dış etkenler mi vardı? Elllerinde kimseyi suçlayacak deliller olmaması sinir bozucuydu. Kızın eski sevgililerini düşünüp not defterinin sayfalarını karıştırdı ve yazdıklarını kontrol etti. Kızın anne babası da Colin O'Dell ve Scott Myers kadar duygusuzdu. Myers'ın hayatı altüst olmuştu, kıskançlık ve öfke doluydu, üstelik kendini ihanete uğramış hissediyordu ama bunlar, ne Scott'ın ne Fiona'nın cinayet işlemesine yetecek nedenlerdi.

Anna bazı açılardan kurbanla kendini özdeşleştirmeye başlamıştı.

Anna, kendini James Langton'ın ihanetine uğramış gibi hissediyordu. Onu sevmiş ve hala etkisinden kurtulamamıştı. Son vakada birlikte çalışmakta çok zorlanmıştı. Belki de adamın Anna'yı Damien'la ilişkisi yüzünden uyarması, gerçekten genç kadını korumak içindi ama kendisi öyle olduğuna inanmıyordu. Pete Jenkins konusunda da aptallık etmişti ama özel hayatı Amanda'nınkiyle kıyaslandığında sakın sayılırdı. Anna gözlerini kapayıp arkasına yaslandı. Langton baskıcı olmasa da kontrolü seven biriydi. Ama kadının istediği türde uzun vadeli biri ilişkiye hazır olmadığı için görüşmeyi kesmişlerdi. Anna'nın bildiği kadarıyla, şimdi yeniden eski karısıyla birlikteydi. Kitty adında bir üvey kızı ve Tommy adında bir oğlu vardı.

Anna adamın ofisine girip aile fotoğraflarını gördüğünde kendini nasıl hissettiğini dün gibi hatırlıyordu. Hata kendisinde miydi? Hala onunla mı olmak istiyordu? İç çekti. Ne zaman adamı düşünse içini garip bir öfke ve hüznün kaplıyordu. Adam artık çok yüksek rütbeli bir kanun görevlisi olduğundan, bir daha biraraya gelmelerine imkan yoktu. Ayrıca Langton'ın bir daha kendisiyle ilgileneceğinden şüpheliydi. Hele Damien olayından sonra. Yine de kadının bir parçası adamın hayatının aşkı olduğunu düşünüyor ve bir daha kimseyi onu sevdiği gibi sevmeyeceğine inanıyordu. Fiona'nın aksine, adama kızgın değildi –en azından artık. Üzgündü çünkü Langton'm ne kadar özel biri olduğunu biliyordu ve aralarındaki bütün ilişki bozulmuştu. Ayrılmayı Anna istemişti, birlikte olamayacaklarını fark eden kendisiydi. Ama şimdi, ayrılığın asıl nedeninin,

adamın bağlanmayı istememesi olduğunu bütün netliği ile görebiliyordu. Langton bağlanmayı reddettiği için, Anna'nın adamı terk etmekten başka seçeneği kalmamıştı.

Gümrüğü geçtikten sonra arabasını almaya gitti. Hareketleri otomatik pilota bağlanmıştı. Bir süre arabada oturdu. Dalgındı. Derken, Rupert Mitchell'la Kingston'daki randevusuna yetişmek istiyorsa, yola koyulması gerektiğini fark etti. Karakolu arayıp Barbara'ya, "Bir gelişme var mı?" diye sordu. Barbara, Amanda'nın ev arkadaşlarıyla yaptıkları görüşmeyi özetledi. "Simon'a göre hiçbir şüpheli değil ve hiçbirinin kızı öldürmek için bir nedenleri yok," dedi. Hatta tam tersiydi.

"Nasıl yani?" diye sordu Anna.

"Üçü de uyuşturucu bağımlısı. Amanda kiralarını ödeyip onlara yiyecek almış. Neden altın yumurtlayan tavuğu öldürsünler?"

"Teşekkürler Barbara. Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

"Simon kurbanın hesaplarını inceliyordu. Villanın değeri üç milyonun üzerinde. Ve kızın banka hesabı yüklüymüş. Dört milyondan bahsediyoruz."

"Ne!?"

"Evet. Keşke film işinde olsaymışız! Daha yirmi dört yaşındaydı ve cebinde dört milyonu varmış. Bense boğazıma kadar borçtayım. Kredi kartlarımı nasıl ödeyeceğimi bilemiyorum. Anlaşılan, hesaba yatacak başka paralar da varmış, en azından menajeri Simon'a öyle söylemiş. Ama miktarı henüz bilmiyoruz."

"Vasiyet bırakmış mı?"

“Henüz bir şey yok. Simon bu konuyla ilgileniyor. Hayat sigortası olup olmadığına da bakacak.”

Anna teşekkür edip telefonu kapadı. Demek Simon boş durmamıştı. Yine de kurbanın milyonlar ettiği dışında, bir şeyler öğrenememişlerdi. Anna, *biri Amanda’yı parası için öldürmüş olabilir mi*, diye düşündü. Vasiyeti bulmadan ve mirasçılarını öğrenmeden bu soruya yanıt vermek güçtü. Üstelik, Andrea Lesser hala aramamıştı.

Rupert Mitchell, Anna’nın kafasındaki oyuncu tipine daha çok uyuyordu. Uzun boyluydu, inceydi ve atkuyruğu yapılabilecek kadar uzun kahverengi saçları vardı. Nefes kesecek kadar yakışıklıydı. Gözleri insanı etkiliyor, burnu da dudaklarının ve gözlerinin güzelliğini ortaya çıkartıyordu. Anna’nın kendisini beklediği oturma odasına girdiğinde, özür dilercesine elini kaldırdı. “Çok üzgünüm, sizi daha erken bekliyordum. Sekizde akşam yemeğine misafirlerim gelecek.”

“İşimiz uzun sürmez.” Anna alışkın olmadığı bir utangaçlığa kapıldı. Myers ve O’Dell’in aksine, Mitchell’in bir ağırlığı vardı. İnsan, onun karşısındayken ne yapacağını bilemiyordu.

“Bir içki ister misiniz?” diye soran adam, deri koltuğuna oturdu. Kadına içki hazırlamaya niyeti olmadığı açıktı.

“Hayır, teşekkürler. Misafiriniz olduğuna göre, bu görüşmeyi olabildiğince kısa tutacağım. Ön soruşturma nedeniyle buradayım.”

“Sanırım Amanda Delany’yi soracaksınız,” dedi adam sakince.

“Evet. Onu en son ne zaman gördüğünüzü ve öldürüldüğü sırada nerede olduğunuzu öğrenmem gerekiyor.”

Adam eşiyle evde olduğunu ve Amanda'yla ölümünden önceki haftalarda iş dışında görüşmediklerini söyledi. Aynı filmde çalıştıkları için sette karşılaşmışlardı.

"Gözünüze korkmuş göründü mü? Onu tehdit eden birileri var mıydı?"

"Hayır, her zamanki gibiydi."

Anna adamı sorgulamakta güçlük çekiyordu. Rupert, insanın içine işleyen gözlerini kadının gözlerinden bir saniye bile ayırmadı.

Anna haçın fotoğrafını çıkartıp onu Amanda'nın boynunda görüp görmediğini sordu. Mitchell haçı inceledikten sonra başını iki yana salladı.

"Tüylü bir oyuncak tavşan gözünüze ilişti mi?"

"Nerede gözüme ilişti mi?" diye sordu adam.

Anna, Amanda'nın her zaman o tavşanla uyuduğunu söylediğinde, adam omuz silkmekle yetindi.

"Gördüysem bile hatırlamıyorum."

"Villasına gitmiş miydiniz?"

"Hayır. Yeni bir yere taşındığını biliyordum ama ziyaret etmedim."

"Önceden yaşadığı eve hiç gittiniz mi?"

"Hayır."

Kısa bir sessizlik. Adam kapıyı işaret etti.

"O gece evde olup olmadığımı doğrulaması için karımla görüşmek ister misiniz?"

Anna, eşiyle görüşmeden önce, Amanda'yla ilişkisi hakkında bilgi edinmek istedi.

"Amanda'yla ilişkim hakkında mı?"

"Evet."

Adam koltuğunda şöyle bir kıpırdandıktan sonra ayağa kalkıp içki dolabının başına gitti. Kendine viski aldı, bardağı ağzına kadar doldurdu.

“Ben olsam buna ilişki demezdim. Belki delilik denebilir... Evet, bir süre onunla samimiydik.”

Koltuğuna dönüp bardağını yan taraftaki masaya bıraktı. “Benim için utanç verici.”

Bardağı eline alacak oldu ama sonra bıraktı. Bir satranç taşını hareket ettirir gibi bir süre bardakla oynadı.

“Eşim ve ben zor zamanlar geçiriyorduk. Boşanmayı düşünmesek de...”

Kadehi kaldırıp sonuna kadar içti.

“Eşim çocuk sahibi olmak istiyor ama tüm yollara başvurduğumuz halde bir türlü hamile kalamıyor. Bu durum aramızda gerilime yol açmıştı. Hatanın bende olduğunu kabul ediyorum, ona destek olmam gerekirken tam tersini yaptım.”

Anna, Mitchell’ın Amanda’yla nasıl tanıştıklarını anlatışını dinledi. Kulüpteyken birbirlerine telefon numaralarını vermişlerdi. Çıktıkları ilk akşam yemeğinden sonra ilişkileri başlamıştı. Adam bunun tam bir aptallık olduğunu daha baştan biliyordu. Basın, ilişkiyi hemen haber almış ve peşlerine düşmüştü. Mitchell, karısını terk edip Baker Sokağı’nda bir daire tutmuştu. Amanda onun yanına taşınmıştı. Sonuçta Rupert Mitchell, yaptığıının aptallık olduğunu fark edip ailesinin yanına dönmüştü. Amanda villayı önceden almıştı ve ilişkileri devam ederken, tadilatın tamamlanmasını bekliyordu. Ayrıldıklarında Mitchell, genç kadının arkadaşlarıyla yaşadığı daireye döndüğünü sanıyordu ama çekimler başlayana kadar bir daha görüşmedikleri için buna emin olamazdı.

“Filmde, karısını korkudan öldürmeye çalışan bir kocayı oynamam garip bir tesadüf. Amanda’yla aramızın bozuk olması, sahnelerin gerçekçi görünmesini sağladı.” İkinci viskisini bitirip imalı imalı saate baktı.

“Amanda’nın hamile kaldığını biliyor muydunuz?”

Mitchell, şaşkınlıktan küçük dilini yutacaktı. Numara yapmıyordu. “Hamile mi kalmış?”

“Kürtaj olmuş.”

“Hayır, kesinlikle bilmiyordum.” Bana bundan bahsetmedi. Ne zaman olmuş?”

Anna, kürtajın Amanda’nın Drury kliniğine yatmasından önceki bir zamana denk geldiğini tahmin ettiklerini açıkladı. Adam rahatlamış göründü.

“Demek ki babası ben olamam. Özür dilerim, kabalık ettim. Amanda’yla çekimden altı hafta önce görüşmeye başladık ve çekimler başladığında ilişkimiz çoktan bitmişti.”

Kendine bir içki daha almaya gitti. Anna’ya sırtını dönüp yeni bir şişe açtı. Kaliteli viski. Ardından koltuğuna döndü.

“Sizde villasının anahtarı var mıydı?”

“Kesinlikle hayır. Önceden de söylediğim gibi aramız kötüydü ve beni görmezden gelmek için elinden geleni yapıyordu. Evinin anahtarını bana vereceği türde bir ilişkimiz yoktu.”

Birinin kapıyı tıklattığını duyan Mitchell, gelenin eşi olduğunu düşünerek ayağa fırladı. Ama hizmetçiydi.

“Hanımefendi, misafirlerin birazdan geleceğini ve şarapları açmak için yardımınıza ihtiyaç duyduğunu söyledi.”

Anna ayağa kalkıp Bayan Mitchell’la görüşüp görüşemeyeceğini sordu.

“Gerçekten gerekli mi?”

“Evet. Meraklanmayın, sözlerime dikkat edeceğim. Ama cinayet sırasında evde olduğunuzu onun ağzından duymam gerekiyor.”

“Evdeydi.”

Bayan Mitchell odaya girdi. Uzun boylu bir sarışındı. Saçlarını şık bir topuz yapmıştı ve pahalı olduğu anlaşılan siyah bir elbise giyyordu.

Anna’nın elini sıktı. “Ben Helen. Kocamın birkaç şarap şişesini açmasına izin vermenizi rica edeceğim, sonra görüşme-nize devam edersiniz.”

“Şimdilik bu kadarı yeterli,” diyen Anna, zaman ayırdığı için adama teşekkür etti.

Adam şarapları açmaya giderken, Helen koltuğa oturup bacak bacak üstüne attı.

“Karmakarışık bir durum, değil mi?” diye sordu kadın, Mitchell odadan çıktığında.

“Öyle de denebilir. Demek Bayan Delany öldürüldüğünde kocanız sizinleydi?”

“Birlikte buradaydık. Eminim çünkü gece çekimleri yüzünden çok yorgundu ve sette sorun yaşıyorlardı. Ona yemek hazırlatmıştım. Yemeğini yedi, şarap içti ve yattık. Sabahın beşiydi. Şoförü onu dört gibi eve getirmişti sanıyorum.

Anna saatleri defterine not aldı. “Bayan Delany ile tanıştınız mı?”

“Hayır.”

“Onun ve eşinizin bir ilişkisi olduğu herkesçe biliniyor...”

Helen hafifçe öne eğildi. “Korkunç zamanlardı. Rezil bir durumdu. Basın, evimin önünde pusu kurmuştu, sürekli arıyorlardı. Dürüst olmak gerekirse bence Amanda onları arayıp

haber veriyordu çünkü Rupert'ın ne zaman eve geleceğini biliyorlardı.”

“Eşiniz evden taşındığını söylemişti.” dedi Anna.

“Evet, Baker Sokağı'nda bir daire tuttu ama giysileri ve eşyaları buradaydı. Tek bir valizle gitmişti.” Parmağındaki tek taşlı yüzükle oynadı.

“Sizin için zor olmuştur.”

“Doğru.”

“Bayan Delany ile sette de mi karşılaşmadınız?”

“Size söyledim. Hiç tanışmadık.”

“Villasına hiç gittiniz mi?”

Helen iç çekip başını salladı. “Sizce de aptalca değil mi? Bayan Delany ile hiç tanışmamışsam, nasıl evine gitmiş olabilirim? Ayrıca eklememe izin verin lütfen, tanışmayı da istemiyordum. Huzura en ihtiyaç duyduğum dönemde hayatımı cehenneme çevirdi. Az kalsın sinir krizi geçirecektim.”

“Bu soruları sorduğum için özür dilerim ama Amanda Delany'nin geçmişiyile ilgili bilgi edinmeye çalışıyorum,” diye açıkladı Anna.

“Korkarım ki size yardımcı olamayacağım. Onu tanımıyorum. Hiç tanışmadık. Tek bildiğim, gazetelerden okuduklarım.”

“Zaman ayırdığınız için teşekkürler.” Anna ayağa kalktı ama Helen oturmayı sürdürdü.

“Benim için çok zordu. Kocamla aynı filmde oynuyorlardı ve basın sürekli kocamın peşindeydi. Güney Fransa'ya gidip babamın yatıyla açılacağız. Umarım gitmemize izin verirler, gerçekten dinlenmeye ihtiyacım var.”

“Gitmenize izin verilmemesi için hiçbir neden göremiyorum. Ama Bay Mitchell'ın gitmeden önce karakola uğrayıp

parmak izi vermesi gerekiyor. Biri sizi arayıp gerekli ayarlamaları yapacaktır.”

Helen ayağa kalktı. Siyah stiletolarıyla, boyu Anna’dan on santim uzundu.

“Parmak izini neden istiyorsunuz?” diye sordu

“Onu eleylebilmek için.”

“Evden alınan izlerle mi karşılaştıracaksınız?”

“Evet.”

“Kocam o eve hiç gitmedi. Hepsi tam bir zaman kaybı.”

Anna çantasını yerden aldı.

“Yine de Bayan Delany ile ilişkisi yüzünden ondan parmak izini talep etmek zorundayız.”

Helen’in kapıdan çıkabilmesi için bir adım geri çekildi. Mitchell koridordaydı.

“Parmak izini istiyorlar,” dedi karısı, adama.

“Gerçekten mi? Neden?”

Anna tedirgin oldu. “Eşinize de açıkladığım gibi, sizi eleylebilmek için.”

“Size o eve hiç gitmediğimi söylemiştim.” Sert bir sesle söylemişti bunu.

“Özür dilerim ama parmak izinizi almamız gerekiyor. Bir memur, zamanı ayarlamak için sizi arayacak,” diyen Anna kapının yolunu tuttu.

“Son bir sorum olacak. Amanda kitap yazdığından size bahsetmiş miydi?” diye sordu çıkmadan.

Mitchell başını iki yana salladı. “Çok saçma,” diye mırıldandı. “Ne tür bir kitap yazıyormuş?”

“Belki otobiyografisini yazıyordu.”

“Daha yirmi dört yaşındaydı! Kitaba yazacak neyi olabilir?”

Anna'nın yüzünde buz gibi bir gülümseme belirdi. "Belki de aldırıldığı çocuğun babasını açıklıyordur!"

Adam tokat yemişçesine kadından uzaklaştı. Ama görgülü biri olduğu için, çabucak kendini toparlayıp müfettişe kapıyı açtı. Anna evden ayrılırken Rupert Mitchell'in villaya gitmediği konusunda yalan söylediğine emindi. Bunu ispatlamak kendisine düşüyordu.

Tam evden ayrılmak üzereyken Mitchell'ların evine yanaşan gümüş rengi Rolls Royce'u gördü. Arabadan inen yaşlı çift, eve doğru ilerledi. Anna plakayı not aldı. Helen Mitchell'in anne ve babası olduklarından şüphelense de kontrol etmek istiyordu. Böylece Helen Mitchell'm varlıklı bir aileden geldiği şüphesini doğrulamış olacaktı. Kocasının kadına dönme nedeni belki de buydu.

Anna o gece sekize kadar karakola dönmedi. İçeri girdiğinde yalnızca gece vardiyasında çalışanlar kalmıştı. Eşyalarını toplayıp eve gideceği sırada cep telefonu çaldı. Arayan, Andrea Lesser'dı.

"Aradığınız için teşekkür ederim," dedi bütün tatlılığıyla. Bayan Lesser'm ne kadar geç aradığıyla ilgili herhangi bir yorum yapmadı.

"Bugün Müfettiş Dunn'la konuştum." Bayan Lesser, Amanda'nın altın bir haç taktığını hatırlamıyordu ve haçı tanımamıştı. Tavşanı hatırlıyordu ama Amanda'nın tavşanı saplantı haline getirdiği dışında ekleyecek bir şeyi yoktu.

"Teşekkürler ama ben başka bir şeyi sormak için aramıştım. Herhangi bir yayıncı, Amanda'ya kitap yazmasını teklif etti mi?"

“Anlamadım?”

“Amanda kitap mı yazıyordu?”

“Kitap mı?”

“Evet.”

“Söylediğinizi doğru anladığımı sanmıyorum. Bana Amanda’nın kitabının çıkıp çıkmayacağını mı soruyorsunuz?”

“Evet, bir otobiyografi olabilir.”

Kısa bir duraksamanın ardından Bayan Lesser iç çekti.

“Amanda’ya gelen tekliflerin ucu bucağı yoktu,” dedi. “Ama kitap anlaşmasından bahsettiğini hatırlamıyorum. Kendi başına kitap yazamayacağına eminim ama günümüzde herkes gölge yazar kullanıyor. Yine de hiç sanmıyorum.”

“Bilgisayarında kitabın bölümlerine rastladık,” diye yalan söyledi Anna.

“Anlamıyorum. Onları nereden bulduğunuzu söylediniz?”

Anna belgelerin Amanda’nın çalışma odasındaki bilgisayarı bulduğunu söyledi. Kontrol ettiklerinde, bir kitabın ilk bölümleri olduğu izlenimine kapılmışlardı.

Bayan Lesser duraksadı. “Belki birkaç detayı açıklığa kavuşturmalıyım. İyi anlaşılamıyorduk. Amanda’nın profesyonellikten uzak tavırlarından sıkılmıştım. Ayrıca sürekli bir şeyler istiyordu. Bir menajere düşmeyen işler. Bununla, villanın dekorasyonu ile ilgilenme meselesini kastediyorum.”

“Ve?”

“Tartışmıştık. İlişkilerinde ipin ucunu kaçırmaması ve hakkında çıkan yazılar beni endişelendiriyordu. Kariyerine zarar veriyordu.”

“Hakkında çıkan haberlerin, Amanda’nın işine yaradığını sanıyordum,” dedi Anna.

“Yanıyorsunuz. Bilmiyorsanız söyleyeyim, her film anlaşmasının bir ahlak maddesi vardır. Ayrıca sıkı tutulan tıbbi testlerden geçmenizi isterler. Uyuşturucu kullandığıyla ve ilişkileriyle ilgili haberler Amanda’yı kötü duruma düşürüyordu. ABD’den teklif alamıyordu. Bu yüzden, hatırlarsanız size de söylediğim gibi, hayat tarzını değiştirmesi konusunda onu uyar-mıştım. Bana kendine hakim olacağına söz verdi. Son filminin yönetmeni, Amanda’nın aklı başında davranacağı konusunda benden teminat aldı. Üzerimde büyük bir baskı vardı.”

“Yani kitap teklifi aldıysa bile bilmiyordunuz.”

“Size bilmediğimi söyledim.”

“Bilebilecek kimse var mı?” Bayan Lesser sustu. Uzun bir sessizlik. Sonunda kadın, Anna’ya Amanda Delany’nin menajer değiştirmeye hazırlanıyor olabileceğini söyledi.

“Ajansınızdan ayrılacak mıydı?”

“Bunu yapacağını söyleyerek beni tehdit etti. Hiçbir zaman oturup bu konuyu konuşmadık ama diğer ajanslar ona yaklaşmış olabilir.”

“Onunla kontratınız var mıydı?”

“Kağıt üzerinde değil. Sözlü bir anlaşmaydı. Sanatçıları-mızla anlaşma yapmayız. Buna değmez. Bizden memnun kal-mazlarsa diledikleri yere gidebilirler.”

“Amanda gitmeyi mi planlıyordu?” diye sordu Anna.

“Söylediğim gibi, tehditler savurdu ama harekete geçmedi. Öyle bir şey yapacağına hiç inanmadım. İlk filminden beri kariyeriyle biz ilgileniyoruz.”

Anna eve o gece de geç saatlerde döndü. Andrea Lesser’la sa-bah, ofisinde görüşmeyi kararlaştırdılar. Müfettiş, Amanda’nın

bilgisayarından gelen dosyalara göz atmaya kararlıydı. İlk dosyaya dönüp sayfaları kontrol etti ve birinci bölüm yazan yeri buldu. Başlığı, ilk paragrafı silinmiş görünen iki sayfalık bir metin takip ediyordu.

...bir sürü farklı okula gittim ve babam Almanya'ya gönderildiğinde beni yatılı okula yolladılar. Cardiff'te iki yatakhane olan bir özel okuldu. Yataklar birbirine çok yakındı. Gider gitmez oradan nefret ettim. Rahibeler çok katıydı ve ilk kez annemden ayrılıyordum. Uyuyana kadar ağlar ve ağladıklarımı duymasınlar diye örtülerin altına saklanırdım. Natalie adında bir sorumlumuz vardı. Okulda yeni olduğum için beni kanatlarının altına alması gerekirdi. Çok güzel bir kızdı. Sanırım esrar içiyordu. Çünkü kıyafetleri ve saçları garip kokardı.

Anna, Amanda'nın okulu ve Natalie'yi anlattığı yazıyı okumayı sürdürdü. Amanda derslerinde geri olduğundan sürekli üst sınıflarda olan kızlarla çalışmak zorunda kalıyordu. Dil bilgisi ve matematik konularında Natalie'nin çok yardımını görmüştü. Derken Anna, öncekilerle hiçbir bağlantısı yokmuş gibi görünen bir paragrafa rastladı.

Polo oynar ve beni ata binmeyi öğrenmeye zorlardı. Ahırların kokusu beni hasta ediyordu. Herkes bana kötü davranırdı çünkü onlarla şakalaşmaz ve atları fırçalamalarına yardım etmezdim.

Anna sayfaları karıştırıp buna benzeyen başka bölümler var mı diye baktı. Sayfalardan birinde tekrar tekrar aynı cümle yazılmıştı.

Ondan nefret ediyorum.

Ondan nefret ediyorum.

Ondan nefret ediyorum.

Ondan nefret ediyorum.

Ondan nefret ediyorum.

Dosyanın ortalarına doğru, sayfalardan birinin üstünde bir başlık belirdi -SEÇMELELER- altında RADA için katıldığı seçmelerle ilgili detaylar vardı. Amanda çok heyecanlı olduğunu yazmıştı.

Mektubu posta kutumda bulduğum gün benim için çok önemli bir gündü çünkü RADA'ya kabul edilsem benim oyunculuk konusunda ciddi olduğuma inanmak zorunda kalacaktı. Babam hayatında ilk kez bir konuda bana destek oldu ve annemle beni Ritz'e öğle yemeğine götürdü. Şampanya sipariş etti ve ikisi de tiyatroya gitmeyi sevdiklerinden, kutlama yapmama izin verdiler.

Anna, Amanda'yı annesinin alışverişe çıkarışını ve RADA'ya giderken giyebilmesi için kıyafet alışını okudu. Ailesi Almanya'ya döndüğünde Londra'da yapayalnız kaldığıyla ilgili birkaç not vardı. Bunları diğer öğrenciler ve öğretmenleriyle ilgili yorumlar takip ediyordu. Bir sürü oyunda rol aldığından bahsetmişti.

Anna, herhangi bir yayıncının bunlarla ilgileneneceğinden şüpheliydi. Kötü yazılmıştı ve tekrar doluydu. Esnedi, dikkatini artık önündeki yazılara veremiyordu. Birkaç başlık daha vardı ama içerikleri, provalardan ibaretti. Amanda, *Romeo ve Juliet*'te Juliet'i oynamak istemişti. Amanda'nın nemfoman olduğunu düşündüğü Belinda adlı öğrenciyle ilgili uzun uzadıya bir bölüm vardı. Kız, Amanda'ya göre, sınıflarındaki bütün erkek öğrencilerle ve öğretmenlerden ikisiyle yatmıştı. Derken kendi ilişkilerine, daha doğrusu başka bir öğrenciyle yaşadığı ilk cinsel deneyimine geçti. Okuldaki en deneyimli çocuğu seçmişti.

Belinda bekaretimi kaybetmem gerektiğini söyledi. Ona uzun zaman önce kaybettiğimi söylemedim. Naif ve masum kızı oynamayı sürdürdüm. Oğlan midemin üstüne boşaldı. Korkunçtu, üstelik kendini bir halt sanıyordu. Gitmesini istedim ama bütün gece yanımda kaldı. Hem de bütün gece. Sabah benimle tekrar sevişmeye çalıştı. Ona izin vermediğimde çirkefleşti ve beni, gösterip vermemekle suçladı.

Bu noktada parantez açılmıştı. Amanda ilişki yaşadığı öğrencinin artık meşhur biri olduğunu belirtiyor ve gerçek adını yazmalı mıyım diye soruyordu. Bu not Amanda'nın o metni başkasına okutmak için yazdığının ispatıydı. Yoksa neden soru sorsun? Anna, kızın çocuksu bir dille anlattığı cinsel fetihlerini okudu. Metnin geri kalanında isimler yerine noktalar ve çizgiler kullanılmıştı. Derken Anna, kızın öğrencilerden biriyle eve

çıkacağından bahsettiği bir yer okudu. Onu babasıyla yaptıkları görüşmeyi anlatan öfkeli bir metin takip etti.

Çok para harcadığımdan ve harçlığını keseceğinden bahsetti. Beni gözetlemeleri için bıraktığı iki köpekten ayrıldığım için öfke içindeydi. Kredi kartımı sadece kirayı ve yemekleri ödemekte kullanacağıma söz verdirdi. Elbette bol bol ağladım. Annemle Vanbrugh tiyatrosundaki finallere gelececeklerini söyledi. Ona iyi bir rol kapamadığımı söylemedim... Ona bir sonraki dönem okula dönmeyeceğimi söylemedim. Canıma tak etmişti ama bunları söyleseydim beni kolumdan tutup Almanya'ya götürürdü. O gider gitmez Belinda'yla birlikte Harrrods'a gidip ufak tefek bir şeyler çaldık. Ardından çek defterimi kullanıp mal aldı, derken bir baktım, annem kapıma gelmiş. Babamın okulu bırakmaya hazırlanmış olduğunu söyledi, pislik herif akademideki durumumu kontrol etmiş ve deliye dönmüş. Babamın bana verdiği parayı keseceğini ve kredi kartımı geri istediğini söyledi. Babamın verdiği parayla yaşadığımı sanıyorlarsa çok aldandıklarını söyledim. Elbette bana inanmadı, hayat tarzımı korumak için başkalarıyla yattığıma inanmadı.

Anna iç çekti, okuduklarının gerçek olup olmadığına emin değildi ama ilk metinlerden daha ilginç oldukları kesindi. Amanda artık oyuncu olarak iş bulmanın zorluklarından bahsediyordu. Ne deneyimi ne menajeri vardı. Seçmeden seçmeye

koşuyor, iş bulamıyor, figüranlık yaparak kazandığı paralarla hayatını sürdürüyordu. Ama dairesini paylaştığı kızlardan biri, Jeannie Bale adlı bir oyuncu, bir sürü iş kapıyordu, üstelik iyi bir menajeri vardı. Jeannie bir rock yıldızına aşık olan genç garsonu oynama ihtimali yüzünden heyecan içindeydi. Amanda oda arkadaşının odasına gidip senaryoyu buluşunu, okuyuşunu ve seçmelerin yapıldığı adresi öğrenişini anlatıyordu. Jeannie'den deneme çekimi yapmasını istemişlerdi. Amanda bir yolunu bulup seçmelere katılmış ve yönetmenin nefesini kesmişti. Adam, Jeannie'nin rolü için deneme çekimi yapmasını istemişti. Amanda, Jeannie'ye bundan bahsetmemişti. Bunun yerine, en meşhur menajerlerden Andrea Lesser'ı arayıp görüşme talep etmişti.

Amanda'nın şeytaniliği, Anna'nın ilgisini çekip uyanmasını sağlamıştı.

Rolü kaptım. Şansıma inanamıyordum. Gerçek bir filmde oynayacaktım ve Bayan Lesser beni temsil etmeyi kabul etmişti. Havalarda uçuyordum. Her oyuncunun hayalini kurduğu fırsatı yakalamıştım. Sonrası, tam bir başarı hikayesiydi...

Anna, rolü çaldığı ev arkadaşının ne tepki verdiğini okumak için sabırsızlanıyordu. Bir sonraki sayfaya geçti. Ne yazık ki sonraki sayfada öncekilerin tekrarı vardı. Ve bir şiir.

*Kafamda ne yapıyorlar
Yatağımda uyuyamıyorum
Sadece bitsin istiyorum*

*Sona ermesini diliyorum.
Neden beni yalnız bırakmıyorlar!
Beynimde işi pişiriyorlar
Galiba deliriyorum
Sürekli izleniyorum
Beni kovalayıp duruyorlar...
Vé...
Uyuşturucudan başka hiçbir şeyin yararı olmuyor.*

Anna dosyayı kapadı. Hiçbir yayıncı bu saçmalıklarla ilgilenmezdi. Simon'la görüşüp Jeannie Bale'i sormalıydı. Genç kadm şüphelilerden olabilir miydi? Ekibin mutlak surette Amanda'nın Drury'de kaldığı tarihlerin, kürtajın, ilişkilerinin ve kariyeriyle ilgili önemli tarihlerin üzerinden geçmesi gerekiyordu. Artık ilk çıkışını *Rock Baby* filmiyle yaptığını biliyorlardı ama hala ellerinde bir şüpheli veya cinayet nedeni yoktu. Üstelik bulabilecekleri ipuçları varsa bile, zaman geçtikçe onları da kaybetme riskine düşüyorlardı.

YEDİNCİ BÖLÜM

Anna alarmı kurmayı unuttuğu için, uyanması gereken-den geç bir saatte, korkunç bir baş ağrısıyla uyandı. Kahvaltı yapmaya zamanı yoktu. Evdeki aspirinleri bulamayınca, banyo dolabında sakladığı soğuk algınlığı ilaçlarından iki tane aldı. Karakola giderken, ilaçlar yüzünden ve günlerdir doğru düzgün bir yemek yemediği için biraz başı dönüyordu.

Karakola vardığında ekip çoktan odaya toplanmış Mathews'un açıklamalarını dinliyordu. Adam paltosunu çıkartmadan içeri giren Anna'yı gördüğünde, başıyla kadını selamladı ama konuşmasına ara vermedi.

"Bu sabah bir basın toplantısı düzenleyeceğiz. Basına, nasıl bir ilerleme gösterdiğimizden bahsetmek zor olacak çünkü elimizde onlara sunabileceğimiz hiçbir şey yok. Halkla İlişkiler Bürosu'ndan, suçları anlatan programlardan biriyle görüşüp bize zaman ayırmalarını sağlamalarını söyledim. Bence halka kayıp tavşanı sormalıyız..."

Simon ayağa kalkıp panoyu işaret etti. Oyuncaktan bahsetmek için erken olacağını düşünüyordu. Ne de olsa ellerindeki en önemli ipucu oydu. Mathews bu sözleri duymak istemedi. Polisin alabileceği bütün yardıma ihtiyacı vardı. Derken cep

telefonu çaldı. Telefonu kontrol eden adam, toplantıya kendisi olmaksızın devam etmelerini söyledi.

“Herhalde golf için biriyle randevulaşıyordur,” diye mırıldandı Simon. “Ekleyecek bir şeyi olan?” gözleriyle odayı taramasında, Anna bir adım öne çıktı.

“Bence Amanda’nın oyuncularla çıktığı dönemlerle ilgili kesin tarihleri öğrenmeliyiz. Ne zaman kiminle çıkmış? Gazetelerde yayınlanan haberler neyin ne olduğunu gösteriyor ama bu bilgileri düzenlememiz gerek. Aynı şey, kariyeri ve banka hesapları için de geçerli.”

Kurbanın hayatıyla ilgili detaylı bilgiler edinmenin ne kadar önemli olduğuna değindi. Joan’dan, bilgisayardan gelen dosyaları tekrar kontrol etmesini istedi. Okuduklarından pek bir şey çıkmadığını açıkladı ama belki başka biri bakarsa, kendisinin gözden kaçırdığı detayları yakalardı. Şiirlerden, Amanda’nın çocukluk ve öğrencilik günlerini anlattığı metinden bahsetti. Okuduklarından sonra pek inanmadığı kitap anlaşması ihtimalini kendine sakladı.

Toplantı bittikten sonra, Simon kadının ofisine geldi. İlk işi, kadının masasındaki dosyayı açmak oldu.

“Bir kısmını okudum, saçma sapan şeyler. Kalanını okuyamadım. İşe yarar bir şeylere rastladın mı?” diye sordu Anna’ya.

“Rastladım diyemem. Ama bana garip gelen bir şey oldu. Oyunculuk okulundaki öğrencilerden birinden bahsederken, adı yerine parantez açıp gerçek isimleri yazayım mı diye sormuş. O zamanlar ilişkisi olan öğrencilerden bir kısmının, şimdi ünlü olduklarını belirtmiş.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Acaba otobiyografisini mi yazıyordu? Belki de anlatacakları, birilerinin hoşuna gitmemiştir. Cinayet sebebi bu olabilir.”

“Düşük ihtimal.”

“Bu da ihtimallerden biri. Dün Andrea Lesser’la görüştüm, Amanda’nın menajer değiştirmeyi düşündüğü ihtimalinden bahsetti. Ama kesin bir şey yokmuş.”

“Sence bu, cinayet sebebi olabilir mi?”

“Bilmiyorum ama Amanda’nın ne kadar değerli bir müşterisi olduğu düşünülürse, neden olmasın? Hangi menajer altın yumurtlayan tavuğu kaybetmek ister?”

“Evet ama onu öldürmesine değer mi? Sonuçta, öldürdüğünde müşteriyi yine kaybetmiş oluyorsun.”

“Evet, bunun farkındayım,” diye çıkıştı Anna. Simon canını sıkıyordu. “Bu arada...” Adama Jeannie Bale’i sorduğunda, ortağı cinayet saatinde kızın ev arkadaşlarının hepsinin şahidi olduğunu doğruladı. Onların da kirayı ödeyen ve dolaplarını dolduran velinimetlerini öldüreceğinden şüpheliydi.

“Jeannie Bale, Amanda’yı meşhur eden filmdeki rolü karmaya bu kadar yaklaştığını söyledi.” Başparmağıyla işaretparmağını birbirine yaklaştırdı. “Başrol onun hakkıymış ama son anda kurbanımız rolü kapmış.”

“Buna kızgın mıydı?”

“Elbette. Daha doğrusu ben öyle olduğunu düşündüm. Ama bu olay uzun zaman önceymiş, eğer kızı öldürmek isteseydi o zaman yapar, bunca yıl beklemezdi.”

Anna artık zonklamaya başlayan şakaklarını ovuşturdu.

“Eski sevgililerinden fazla bir şey öğrenemedim,” dedi. “Hepsinin şahidi var ve bebekle veya kürtaajla ilgileri olduğunu reddettiler. Tam aksine, onlara komik geldi.”

“Kürtaj meselesinin de üstüne gitmeliyiz,” dedi Simon kapıya giderken.

“Andrea Lesser’ı görmeye gidip onu yeniden sorguya çekeceğim.” Anna çantasını alıp kantine gitmeye hazırlandı.

“Ev arkadaşlarının söylediği bir şey kafama takıldı ama harekete geçmeden önce doğrulamak istiyorum.” Simon ayağıyla kapıyı ileri geri salladı. “Uyuşturucu bağımlısı Dan Hutchins...”

Ama sözünü tamamlayamadan, Mathews kapıda belirdi.

“Villanın güvenlik kamerası kayıtlarından bir şey çıktı mı?”

“Hayır efendim.”

“Tanrı aşkına, eğer televizyon programlarından biri talebimizi kabul ederse, elimizde onlara verecek hiçbir şey yok.”

“Boşlukları doldurmak için kadının filminden sahneler kullanabilirler.” Simon sırtıttı.

“Dalga mı geçiyorsun? Filmlerden kare kullanmak için izin almanın ne kadar zor olduğunu ve kaç patlayacağını biliyor musun?” Mathews gözücuyla Anna’ya baktıktan sonra bakışlarını yeniden Simon’a çevirdi. “Televizyon röportajı için hanginiz gönüllü?”

Simon ellerini havaya kaldırdı. “Lütfen ben olmayayım. Anna çok daha uygun olacaktır.” Simon ofisten çıkarken Mathews, Anna’ya döndü.

“Televizyon röportajını bizim için halleder misin?”

“Belki biraz daha beklemeliyiz.”

“Neden? Alabileceğimiz tüm yardıma ihtiyacımız var. Programlardan birinin bize zaman ayırdığını öğrenir öğrenmez sana haber vereceğim.”

“Tamam efendim.”

Anna'nın bağırsakları düğümlenir gibi oldu. Hayatında sadece bir kez canlı bir televizyon röportajı yapmış, onda da iki kelimeyi biraraya getiremeyecek kadar heyecanlanmıştı. Üstelik bu röportaj çok daha zor olacaktı çünkü ellerinde hiçbir şey yoktu. Kanal yöneticileri daha fazlasını isteyecekti. Cınayetin yeniden canlandırılması bile yetmeyebilirdi çünkü herkes Amanda Delany'nin setten eve geldiğini ve aynı gün yatağında ölü bulunduğunu biliyordu. Evine bırakıldıktan sonra villadan çıktığını kimse görmemişti.

Anna kantinde satılan korkunç kahveden iki fincan içti ve ballı ekmek yedi. Simon çoktan karakoldan ayrılmıştı. Anna kimseye o dönemde Drury'de çalışan Dilys Summers'la görüşmek istediğinden bahsetmemiş ama Andrea Lesser'la görüşeceğini, nezaketen diğerlerine haber vermişti.

Joan, gazete haberlerinden ve basın bültenlerinden yola çıkarak Amanda'nın film kariyerinin detaylarını belirlemekle meşguldü. Anna ondan Amanda'nın Drury'e yatış ve klinikten taburcu ediliş tarihlerini öğrenmesini istedi. Villayı ne zaman almış, ne zaman yerleşmişti?

"Ayrıca ajandası veya günlüğü olup olmadığını öğrenmeliyiz. Bakalım bu konuda bilgi edinebilecek misiniz?"

"Tamam efendim."

Barbara, Amanda'nın banka hesaplarını inceliyordu ve çoktan Andrea Lesser'ı arayıp kendisine yapılan ödemelerle ilgili olarak polisi bilgilendirmesini istemişti.

"Ağzı sıkı davrandı ve bu konunun bizi ilgilendirmeyeceğini söyledi."

"Birazdan onunla görüşmeye gideceğim," diye karşılık verdi Anna.

“Bu konuyu da yeniden dile getiririm.”

“Cenaze konusunda bir şey biliyor muyuz?” diye devam etti Barbara.

“Adli tabibi arayıp cesedin ne zaman ailesine teslim edileceğini öğreneyim mi?”

“Evet, bunu yap. Ayrıca olay yeri ekibinin elinde yeni bir şey var mıymış, öğren.”

“Tamam efendim.”

İkili, ofisine dönüp paltosunu ve çantasını alan Anna’yı izledi.

“Bence yanlış kişilere bakıyor,” diyen Barbara, Jeannie Bale’in panodaki resmini işaret etti. “O kız için üzülüyorum. Az kalsın Amanda’yı meşhur eden rol onun olacaktı.”

“Oyuncu olarak iş bulmaya çalışmak gerçekten zor olmalı. Dışarıda oyunculığa heveslenen bir sürü genç var, son kertede iş şansa bitiyor.” Joan önündeki işe dönmeye hazırlandı.

“Sence yüzünde ne kadar estetik var?” diye devam etti Barbara, Amanda Delany’nin gösterişli fotoğraflarına bakarak.

“Hiçbir fikrim yok ama daha çok gençti. Fazla bir estetik yaptırdığını sanmıyorum. Şimdi işime dönmeliyim dostum.”

Joan iç çekip kurbanın fotoğraflarına baktı. Kızın hatları gerçekten mükemmeldi ve kırılğan bir güzelliği vardı. Bir deri bir kemik vücudunu sergileyen olay yeri ve otopsi fotoğraflarıysa diğerlerinin tam zıttıydı. Otopsi fotoğrafları, kadının göğsüne ve boğazına aldığı bıçak darbelerini gösteriyordu. Silikonları ortaya çıkmış, biri bıçakla delinmişti. Genç kadının acınası bir hali vardı. Bacaklarında hiç kas yoktu, dizleri kemikli, ayaklarıysa yüksek topuklularla dolaştığı ve küçük gelen ayakkabılar giydiği için deformeydi.

Joan dosyayı kapadı. Onların, yirmi dört yaşındaki bir kızın, hem de binlerce gencin özendiği bir film yıldızının fotoğrafları olduğuna inanmak imkansızdı.

Anna arabasını Poland Sokağı'na park edip Andrea Lesser'in ajansının yolunu tuttu. Menajerin başka bir randevuya gittiğini öğrendiğinde çok canı sıkıldı. Kadın öğleden sonra dönecekti.

Koyu renk saçlı balıketi bir kız, yanına gelip kendini Amy olarak tanıttı. Andrea Lesser'in sekreteriydi.

"Korkarım ki Andrea burada değil," dedi özür dilercesine. "Sizi bekliyordu ama yayın akışı değiştiği için BBC'de büyük bir sorun çıktı. Müşterilerimizden biri, kanalda olması gerekirken başka bir yerde çekim yapıyormuş. İsterseniz yeni bir randevu verebilirim."

"Bayan Lesser ne zaman dönecek?"

"Saat birde randevusu var ama ikide işi bitmiş olur."

"O zaman öğleden sonra geri dönerim. Ama gitmeden önce size bir şey sormak istiyorum: Amanda Delany'ye kitap teklifi geldiğiyle ilgili bir şeyler duydunuz mu?"

Amy omuz silkip başını iki yana salladı. "Hayır, çok üzgünüm."

Anna ısrar etti. "Ajansı terk etmeyi düşündüğünü biliyor muydunuz?"

"Hayır, öyle bir şey yapacağını sanmıyorum çünkü Andrea ona çok iyi bakardı. Önemli müşterilerimizden biriydi. Diğer ajansların Amanda'ya yaklaştığını biliyorum. Her zaman şanslarını denerler..."

"Ne demek istiyorsunuz?"

“Amanda Delany kadar meşhur biriyseniz, her zaman peşinizde koşan başka menajerler vardır.”

“Kimler Amanda’yı tavlamakta şanslarını denemiş olabilir?”

Genç kız yanıt vermekte tereddüt etti.

“Durun da *Spot Işığı* dergisinden bir tane getireyim. Bütün menajerlerin listesi orada var.” Resepsiyonun arkasında kayboldu ve birkaç saniye sonra, elinde numaraların yazılı olduğu bir kitapçıkla geri döndü. “İşte, bunu alabilirsiniz. Nasıl olsa geçen yılın.”

“Teşekkürler. Lütfen Bayan Lesser’a saat ikide döneceğimi haber verin. Bir sorun çıkarsa, cep telefonumdan bana ulaşabilirsiniz.”

Anna arabasına dönmek istemiyordu çünkü parkmetreye üç saatlik para atmıştı ve park ücretleri hiç ucuz değildi. Bu yüzden Dilys Summers’ı arayıp konuştuklarından daha erken bir saatte buluşup buluşamayacaklarını sordu. Bayan Summers buluşmayı kabul edince, Anna taksi çağırıp Paddington’a gitti.

Dilys Summers, Ladbroke Grove yakınlarındaki bir belediye binasında yaşıyordu. Anna’nın hatırladığı gibi derli toplu ve temiz bir evdi. Kadın çoktan çayı ve bisküvileri hazırlamıştı.

“Soracağım sorular Lord Halesbury’yle ilişkinizle ilgili değil,” dedi Anna hemen, kadının içini rahatlatmak için. “Sana Dilys diyebilir miyim?”

“Elbette. Seni gördüğüme sevindim. Lütfen otur, kendine bir çay al.”

“Teşekkürler.”

“Drury’de çalıştığım dönemi mi soracaktın?”

“Özellikle Amanda Delany’yi. Kliniğe yatırıldığında orada mıydın?”

“Evet, klinikteydim. Ama kliniği sevmediğimden, kısa süre sonra Lord hazretleri için çalışmaya başladım.” Dilys duraksadı. “Sonrasını anlatmama gerek yok, herkesten iyi biliyorsun.”

Anna’ya baktı. Sarsılmış görünüyordu.

“Onu çok özleyorum. Bir yaşlılar kliniğinde yarım günlük iş buldum. Çalışırken en azından, onunla birlikte yaşlanabilsem...”

Anna not defterini açmadan önce çayından bir yudum alıp iki kremalı bisküvi yedi.

“Bana Amanda Delany’yle ilgili neler anlatabilirsin?” diye sordu.

“Klinikte çalışırken duyduklarımı ve bana söylenenleri anlatabilirim. Düzgün çalışan bir klinik, müşterileri önemli kişilerdir. Tüm çalışanlara gizlilik anlaşması imzalatılır.”

“Artık imzaladığın belgenin bir önemi yok, Bayan Delany öldü.”

“Gazetelerden okudum. Çok üzücü. Güzel bir kızdı. Sorunluydu ama harika görünürdü ve çok tatlıydı.”

Anna başını sallayıp bir bisküvi daha yiyip yememeyi düşündü. Yememeye karar verdi.

“Bana onunla ilk karşılaşmanı anlat.”

“Amanda benim hastam değildi, kendi özel odası vardı. Dışarıdaki paparazziler yüzünden o odada kimin kaldığını hepimiz biliyorduk. Sanırım biri, gazetecilerden kurtulmak için sonunda polisi aradı. Ben gece vardiyasıdaydım, o ise yaklaşık yirmi dört saattir hastamızdı, fazla değil biliyorum. Her neyse, zil personel bölmesindeydi, ufak bir masa ve koltuktan

ibarettir, özel odalar koridorun iki tarafındadır. Geç bir saatti, gece bir veya biri çeyrek geçe...”

Görev başındaki diğerk hemşire başka bir hastaya bakmaya gidince, Amanda’yla Dilys ilgilenmişti. Fırfırlı geceliğı içinde kk bir ocuk gibi görünüyordu. Yatağına oturmuş, oyuncagına sıkı sıkı sarılmıştı. Anna, “Oyuncak, tavşan mıydı?” diye sordu. Dilys hatırlamıyordu.

“Saçları karmakarışık, yüzü bembeyazdı. Gözlerinin altında mor halkalar vardı. Akşam yemeğini yemeyi reddettiğini biliyordum. Ona sorunun ne olduğunu sordum.”

Amanda a olduğunu ve tavuk suyu orbası istediğini söylemişti. Dilys genç kadına bir fincan çay hazırlamıştı. Amanda’nın ne kadar zayıf ve ne kadar güçsüz olduğunu hemen fark etmişti. Kolları p gibiydi. Dilys ayrıca fincanı ellerinin arasına alıp dudaklarına götürdüğü sırada, genç kadının tırnaklarının dibine kadar kemirildiğini grmşti.

“Benim için onun meşhur bir film yıldıza olduğuna inanmak gt. Hastalıklı bir görüntüsü vardı ve gergindi, uyuyamadığını söylüyordu.”

Ertesi gece Dilys, yanında iki paket hazır tavuk orbası getirmişti.

“Buna minnettardı, her şeyi yiyemediğinden bahsetti. Çizelgelerden, ona özel yemekler verildiğini biliyordum, hepsinin yanına yemeğı reddettiğı not dşlmşti.”

Sonraki birkaç gece Dilys ona çorba götürmeyi sürdürmüş ve hatta birkaç dilim kızarmış ekmek eklemeye başlamıştı. Ayrıca kıza atanan hemşirenin, ona uyku ilacı verdiğıne dikkat etmişti.

“Amanda uyku ilaçlarının işe yaramadığını söyledi.”

Dilys gece vardiyasındaki son gecesinde Amanda'ya bir sürü hazır çorba getirmiş ve yerini alacak hemşireye ona çorba yapmasını öğütlemişti.

“Çok minnettardı. Yatağa, yanma oturmamı rica etti. Uzun süre onunla oturdum. Elimi tutuyordu. O uyuyana kadar bekledim ve yavaşça elimi çektim. Derken, tam ben odadan çıkarken çığlık atmaya başladı.”

“Hala uyuyor muydu?”

“Evet, en garibi buydu. Yüksek sesle çığlık atıyordu. Korkunç bir çığlıktı, uzun bir uluma gibiydi. Ama kız kesinlikle uyuyordu. Kapıda durdum ve tam çıkacağım sırada her şey tekrarlandı. Ama bu kez Amanda yatağında doğrulmuştu. Dehşete düşmüş görünüyordu. Onunla konuştum, bir süre sonra sakinleşti. Uyuyor mu uyanık mı, kendi çığlıklarını duyuyor mu emin değildim. Sonunda yeniden yatağa uzandı ve oyuncağına sarıldığını gördüğümde odadan çıktım. Ertesi sabah vardiyam bittiğinde onunla vedalaşmak için odasına uğradım.”

Dilys genç kıza uykusunda çığlık attığını söylediğinde, Amanda bir karşılık vermemişti.

“*Kabus görüyordun herhalde*, dedim ona. Ceylan gözleriyle bana baktı. *Beni korkuttun*, dedim.”

Amanda bu sözlere, “Beni bırakmıyor,” diye karşılık vermişti. Sonra anlatmaya başlamıştı.

“Uyumaktan bu yüzden nefret ediyorum çünkü çocukken öyle yapardım. Gerçek değilmiş gibi davranırdım. Battaniye-min kenarını ısıırırdım ama asıl istediğim çığlık atmaktı. Şimdi bazen çığlıklar yüzünden uyanıyorum ama onları başkalarının da duyabildiğini bilmiyordum. Hala içimden çığlık attığımı zannediyordum...”

“Çocukken başına ne geldiğinden bahsetti mi?” diye sordu Anna.

“Hayır, böyle şeyleri sormak bana düşmez, bu konuları psikiyatristleriyle konuşurlar. Onun için çok üzülüyordum. Hemşirelerden biriyle bu konuyu konuştuk, o da birkaç kez kızın çılgılık attığını duyduğunu söyledi. Korkunç bir sestti, sanki birini öldürüyorlardı.” Dilys sonraki iki hafta Amanda’yı görmemişti çünkü kadını başka bir bölüme atmışlardı. Bir sonraki karşılaşmaları yine gece vardiyasında olmuştu.

“Bambaşka biriydi, canlıydı, cildi pırıl pırıldı. Onu ilk gördüğümde yüzünde sivilceler vardı oysa şimdi harika görünüyordu. Gerçek bir film yıldızı gibi. Çalışanlardan biri, kızın uyuşturucudan arındığını ve bu sayede daha iyi görüldüğünü söyledi. Ayrıca yemek yemeye başlamıştı.”

Anna bir fincan çay daha aldı. “Onu kimlerin ziyaret ettiğini biliyor musun?” diye sordu.

“Bir kısmını. Aynı öğleden sonra, Amanda’yı çok meşhur bir oyuncu ziyaret etti.”

“Adını hatırlıyor musun?”

“İrlandalıydı.”

“Colin O’Dell olabilir mi?”

Dilys tereddüt ettiyse de başını salladı. Bir oyuncudan daha bahsedildiğini hatırlıyordu. Bu kez adından emindi: Scott Myers. O gittikten sonra Amanda sarsılmıştı.

Dilys duraksayıp fincanları tepsiye kaldırdı.

“Bunlardan bahsetmemem gerekir,” dedi suçluluk içinde.

“Meraklanma, başına dert olacak herhangi bir şey söylemedin,” diye kadına güvence verdi Anna.

“O’Dell adlı aktör geldikten sonra biraz delirmişti – onunla baş etmesi güçtü. Kabaydı ve inan bana, ne o gündən önce ne de sonra, kimseden öyle laflar duymadım. Ağzından çıkan küfürleri duysan inanamazsın. Onu zorla odasına götürdüler. Telefon etmesi gerektiğinden bahsediyordu. *Cep telefonumu geri verin*, diye bağııyordu. Hemşirelerden biri, gidip onunla konuşmamı rica etti. En iyi anlaştığı kişi bendim.” Ama Amanda, Dilys’e çok kaba davranmış, kendi rızası olmadan klinikte tutulduğunu söylemişti. Dilys çorba ikram ettiğinde, çığlık atıp kadını kovmuştu.

“Çorba kasesini duvara fırlattı. Ona kendinden utanması gerektiğini söyledim. Pisliği temizlemek için bir kova ve paspas getirdim. Yatağın kenarına bağdaş kurmuştu, yüzünde şeytani bir ifade vardı. Derken birdenbire, hepsi büyük bir şakaymış gibi kahkahalar atmaya başladı.”

“Senin için hiç hoş olmamıştır,” dedi Anna

“En harika günlerimden biri değildi. *Sen benim kim olduğumu biliyor musun?* deyip duruyordu. Sanırım bu ziyaretçiler, ona şampanya ve kim bilir başka neler getirmişti. Otel odasında parti veren kızlar gibi şıarmıştı. Tamamen kontrolden çıkmıştı. Ardından, klinikten ayrıldığını duydum. Onu durdurmak için yapabilecekleri hiçbir şey yoktu. Kendi isteğiyle yatmıştı ve kliniğin ücretini kendi ödüyordu...”

“Bu ziyaretçiler derken, Colin O’Dell ve Scott Myers’ı mı kastediyorsun?”

“Sanırım. Unutma ki ziyaretçileri hiçbir zaman kendi gözlerimle görmedim. Ama üçüncü bir aktör daha vardı. Hemşirelerden biri imzasını almıştı. Adını ilk kez duyuyordum ama öteki hemşire, adamın çok meşhur olduğunu söyledi.”

“Rupert Mitchell mı?”

Dilys emin değildi.

“Paparazziler kapının önüne dizilmişti. Saatlerdir oradaydılar. Sadece Amanda Delany için kapıya pusu kurduklarını sanmıyorum. Sonuçta kliniğe yatan başka ünlüler de vardı ama Amanda klinikten çıkarken, deliye dönüp arabasının peşine düştüler.”

“Ailesi onu hiç ziyarete geldi mi?”

Dilys şöyle bir düşündü. Amanda yatırılırken babasını gördüğünü sanıyordu ama emin değildi.

Anna, Dilys Summers’ın yanından ayrılıp bir taksiye atladı ve Soho’ya döndü. Oxford Caddesi’ndeki Marks&Spencer’a girip alışveriş yaptıktan sonra torbaları arabasına taşıdı. Bu arada Andrea Lesser’m ajansa döneceğini umuyordu ama içeri girdiğinde, sekreter on beş dakika daha beklemesi gerektiği konusunda onu bilgilendirdi.

Pencereleri Wardour Sokağı’na bakan ofisin aşırı modern görüntüsü Anna’yı şaşırttı. Duvarlar, Andrea Lesser’m temsil ettiği sanatçıların imzalı fotoğraflarıyla doluydu. Aralarında Amanda Delany’nin elmas taç takmış, beyaz peruklu bir fotoğrafı da vardı. Altında, kalın kırmızı harflerle filmin adı yazıyordu: *Mirasçı*.

Andrea Lesser, kadının içeri girdiğini görünce elini kaldırarak Anna’yı selamladı. “Oturun lütfen. Sizi beklediğim için özür dilerim. Korkarım ki uzun uzadıya konuşamayacağız çünkü bir toplantım daha var.”

“Sadece bazı detayların üzerinden geçmek istiyorum,” dedi Anna. “Bayan Delany’nin *Rock Baby* filminde oynayışıyla baş-

layan bir zaman çizelgesine ihtiyacımız var. Ne zaman hangi filmde rol aldığını bilmek istiyoruz.”

“İyi de neden?”

“Bayan Delany’nin işlerini ve birlikte çalıştığı insanları yerli yerine oturtmaya çalışıyoruz. Buna kurbanın profilini çıkarmak denir.”

“Gerçekten mi?” Andrea Lesser çekmecelerden birini açıp içini karıştırdı ve bilgisayarda yazılmış evrakı müfettişe uzattı. “Amanda’nın özgeçmişi. İşlerinin listesini isteyenlere bunu yollardık. Birlikte rol aldığı kişilerin, yönetmenlerin ve yapımcıların isimleri burada yazıyor. Ayrıca bakabileceğiniz bir internet sitemiz var. Film şirketleri o siteyi kullanır, böylece özgeçmişinin yanı sıra oyuncunun ne durumda olduğunu, sağlığıyla ilgili detayları öğrenebilirler. İhtiyaç duyarlarsa, doğrudan insanlarla temasa geçip oyuncunun geçmişini araştırabilirler.”

“Bu sıradan bir durum mu?”

“Efendim?”

“Temsil ettiğiniz her oyuncunun sitenizde bir sayfası var mı?”

“Evet, bizim işimizde bu zaruri. Oyuncu seçimi ile ilgilenen kişiler adayların hangi işlerde çalıştığını ve gelecek projelerini bilmek ister. Böylece tarihlerin çakışıp çakışmadığını kontrol edebilirler. Sitemizdeki bilgileri sürekli güncelleriz. Ama oyuncuların aldığı ücretler yazmıyor. İşin o kısmı pazarlığa tabidir. Özellikle de oyuncu popülerse.”

“Bayan Delany’nin ne kadar aldığını öğrenmek istiyoruz.”

“Hayır, bu bilgi gizli. Eminim banka hesaplarına ulaşabilirsiniz. Ama size onun ne kadar ücret aldığını açıklayamam. Tek

söyleyebileceğim, son filminden alacağı paranın üç milyonun üstünde olduğu.”

“Aman Tanrım!”

“Bayan Delany gerçekten yıldızı parlayan oyuncularlandı. ABD’den bir sürü iş teklifi alıyordu.”

Anna, Amanda’nın kariyerinin uyuşturucu alışkanlığıyla ilgili haberlerden etkilenip etkilenmediğini sordu.

“Çok değil. Drury’ye yatışının ardından, bilgi isteyenlere tamamen temizlendiğini söylemiştik.”

“İyi ama uzun zaman olmuş.”

“Farkındayım ama bildiğim kadarıyla Amanda, klinikten çıktıktan sonra uyuşturucu kullanmadı. Bazen şampanyayı fazla kaçırsa da Los Angeles’taki bir görüşme için forma girmeye çalışıyordu.”

“*Mum Işığı* filmi bittiğinde oraya mı gidecekti?”

“Evet. En büyük trajediye, o rolün tam Amanda’ya göre olması.”

Anna, Andrea Lesser’a, nasıl olup da Amanda’yı temsil etmeye başladığını sorduğunda, üstünkörü bir yanıt aldı. Kadın, sekreterlerden birinin, temsilcisi olmayan genç aktristen telefon aldığını ve kızın bağımsız filmlerden *Rock Baby* için deneme çekimine kabul edildiğini duyduklarında onunla ilgilendiklerini söylemekle yetindi.

“Çok ender yaşanan bir durumdur ama Amanda’nın görünüşünü beğenmiştim. Gerisini zaten biliyorsunuz.”

“Rolü kaptı?”

“Rolü kaptı.”

“Ev arkadaşının da aynı role aday olduğunu biliyor muydunuz?”

“Hayır. Bakın, bu konuşmadan çok sıkıldım. Tüm bunların benimle veya bugün yaşananlarla ne ilgisi olduğunu anlamıyorum. Hepsi uzun zaman önceydi.”

“Ölümüne neden teşkil edebilecek her şeyi araştırıyoruz.”

“Yıllar önce yaşanan bir olay nasıl cinayet sebebi olur anlamıyorum!”

“Amanda’nın tecavüze uğradığını biliyor muydunuz?”

Andrea Lesser koltuğunu geri ittirdi. “Hayır.”

“Bayan Delany’nin hem ruhsal hem fiziksel olarak ne kadar hasta olduğunun farkında mıydınız?”

“Kesinlikle hayır. Bu bilgileri nereden aldığınızı bilmiyorum. *Mum Işığı* filminin çekimlerinden önce tıbbi taramadan geçmesini kabul ettik. Amanda’ya temiz raporu verilmeseydi, bu rol için onu sigortalamayacaklardı.”

“Bana kontrolü yapan doktorun adını verebilir misiniz?”

Kadın ayağa kalktı. “Doktorun adını yapım şirketinden öğrenebilirsiniz. Şimdi izin verirsiniz işime dönmek istiyorum, size yeterince zaman ayırdım.”

Anna yerinden kıpırdamadı. Oturmayı sürdürdü.

“Bayan Delany’nin bilgisayarında bulduğumuz bir belgeyi okumanızı istiyorum.”

Kağıdı, yeniden koltuğuna oturup okuma gözlüğünü alan Andrea Lesser’a uzattı. Kadın, sayfayı gözden geçirip müfettişe döndü.

“Ne düşünmemi bekliyorsunuz? Ergenlik çağındaki birinin ucuz anıları.”

“Öyle olabilir ama altını çizdiğim paragrafa bakarsanız –birinin gerçek adını kullanıp kullanmaması gerektiğini sorduğu yere...”

“Ne olmuş?”

“Anılarını yazdığımı biliyor muydunuz? Bana o cümlede, birine danışıyormuş gibi geldi.”

“Bana değil,” diye karşılık verdi Andrea Lesser. “Bir şeyler yazdığından bahsetmemiştii. Ne kadar şaşırdığıma inanamazsınız.” Sayfayı Anna’ya geri verip okuma gözlüğünü çıkardı ve kabına geri koydu.

“Biliyor musunuz Müfettiş Travis, bu konudan telefonda da bahsetmiştiniz ve size Amanda’yla kitap konusunu hiç konuşmadığımızı söylemiştim. Böyle bir anlaşma varsa benim haberim yok. Tek söyleyebileceğim, birinin onunla anlaşma yapmasının beni şaşırtacağı.”

“Ve ajansınızı terk etmeyi planlamadığına hala eminsiniz?”

“Neden yine bu konuları konuşuyoruz! Zavallı kızı ilk filminden beri ben temsil ediyorum. Aramızdaki gerilim her zaman geçiciydi. Bizim işimizdekilerin alışkın olduğu şeylerdir bunlar.”

“Herhalde ajansınızı bırakması endişe verici olurdu. Son filminden gelecek üç milyon ve bir sonraki filminden gelecek tahminen çok daha büyük bir rakam, başka bir ajansın kazancına dönüşürdü.”

“Doğru ama hem burada hem Amerika’da daha yüksek ücretler alan yıldızları da temsil ediyoruz.”

Andrea Lesser ayağa kalktı. Anna’nın da ayağa kalkmaktan başka seçeneği kalmamıştı. Çantasını ve defterini alıp zaman ayırdığı için kadına teşekkür ettikten sonra ofisten ayrıldı.

Anna arabasını çalıştırmak üzereyken Simon’dan bir telefon aldı.

“Neden bana Bayan Lesser’ı sorgulamaya gideceğini söylemedin?” dedi. “Onunla görüşmeye çalıştığımda, asistanı senin daha yeni oradan ayrıldığını açıkladı.”

Anna karakola döndüğünde neler olduğunu anlatacağına söz verdi, ardından *Mum Işığı* filminin yapımcısını arayıp Amanda Delany’yi kontrol eden doktorun adını öğrenmesini istedi.

“Tanrı aşkına, onu ne yapacaksın?”

“Dört yıl önce kız ayakta duramayacak kadar hastaydı, uyuşturucular onu tüketmişti, anoreksikti ve Drury’deki psikiyatriste göre çalışacak halde değildi. Kürtaj olmuştu ve...”

Simon lafını böldü. “Tanrı aşkına Anna, bu dediklerin dört yıl önceydi. Benim de apandisitimi aldılar ama şimdi her zamankinden iyiyim. Zamanını boşa harcıyorsun.”

“Yapımcıyı aramak istemiyorsan ben ararım,” diye kestirip attı Anna.

“Hayır, lanet olası herifi ben ararım. Ama biliyorsun ki bir an önce vakayı çözmemizi sağlayacak bir şeyler bulamazsak, Mathews’un sık sık söylediği gibi dosyayı rafa kaldırmamız gerekecek.”

“Benim de yapmaya çalıştığım bu Simon, cinayet sebebini bulmak. Belki hepsi dört beş yıl önceydi ama o günlerde yaşananlar, cinayeti tetiklemiş olabilir.”

Anna telefonunu kaldırıp gözlerini kapadı. Artık o gece Amanda’yı uyandıranın, kendi çılgılığı olduğuna emindi. Amanda’nın geçmişindeki bir şeyler, tahminen çocukken yaşadığı bir şeyler, onu battaniyesini ısırmaya ve gizli çılgınlık atmaya zorlamıştı. Ancak kabuslarında dile gelen sessiz çılgınlıklar. Acaba babası kızı taciz mi etmişti?

Anna arabasının burnunu Poland Sokağı'na çevirdi, sonra fikir değiştirdi, Marlborough Sokağı'na saparken, Andrea Lesser'm hızlı adımlarla yanından geçtiğini gördü. Yol o kadar tıkalıydı ki dikkat çekmeden kadını takip etmeyi başardı.

Menajer, Carnaby Sokağı'nı geçip Liberty'nin girişinde durdu. Çiçekçinin önünde, bankerleri andıran koyu lacivert palto ve takım elbise giymiş bir adam ona katıldı. Anna, adamın Andrea Lesser'ın dirseğini tuttuğunu gördü, kadın ağlıyormuş gibiydi. Anna cep telefonunun fotoğraf makinesiyle ikisinin fotoğrafını çekti. Ardından trafik akmaya başladığı için, Regent Caddesi'ne sapmaktan başka çaresi kalmadı.

Anna bu buluşmanın neden ilgisini çektiğini bilmiyordu. Andrea Lesser'm bahsettiği randevu bu muydu? Anna'nın söylediği bir şeyler kadını mutsuz mu etmişti? Bayan Lesser'ın yanındaki beyefendiyi tanımıyor olabilirdi ama içinden bir his, bir şeylerin örtbas edildiğini söylüyordu.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Anna karakola döndüğü anda bir şeylerin yanlış gittiğini kavradı. Telefonlar hiç durmadan çalışıyordu. Herkes işinin başındaydı, her zamanki gibi arada bir birbirleriyle şakalaşmaya dahi zaman ayırmadan önlerindeki işle ilgileniyorlardı. Ofisine doğru ilerlerken, Simon'un telefonla konuştuğunu gördü, Mathews'un kapısı açık değildi ve jaluziler de kapatılmıştı.

Anna, Andrea Lesser'la görüşmesinin raporunu yazmaya başladı. Bir kez daha, Dilys Summers'la yaptığı görüşmeden kimseye bahsetmemeye karar verdi. Barbara'yı arayıp Andrea Lesser'ın sekreterinin verdiği ajans listesinin üstünden geçmesini isteyecekti. Amanda'ya başka bir menajerin yaklaşp yaklaşmadığını öğrenmeliydiler. Bunu nasıl yapacaklarına emin değildi, listede üç yüzden fazla isim vardı ama bir yerden başlamaları gerekiyordu.

Spotlight dergisine telefon açıp en önemli menajerlerin kimler olduğunu öğrenmek istedi. Ona internete girip *Spotlight*'in sayfasına bakmasını söylediler. Ama sayfa paralıydı. Anna'nın canı sıkıldı.

"Size birkaç meşhur oyuncuyu sayacak olursam, zaman kazanmak için bana onları kimin temsil ettiğini söyler misiniz?"

Telefonun diğer ucundaki kız kimin menajerini öğrenmek istediğini sorduğunda, Anna söyleyecek söz bulamadı. Tiyatro ve sinemayla ilgilenmediği için, aklına röportaj yaptığı üç oyuncunun haricinde hiç isim gelmiyordu. Telefonu kapadı. On beş dakika süren bu konuşmadan herhangi bir sonuç elde edememiş ve bu süre içerisinde, yanlarında sandviçlerle kahve ve çay sürahileri dolu bir arabanın toplantı odasına götürüldüğünü görmüştü. Derken herkes toplantı odasına çağırıldı. Anna, Simon'ın kravatını düzelterek hızlı adımlarla odaya gittiğini gördü.

İçerisi siviller, devriye polisleri ve müfettişlerle doluydu.

“Önde oturmak ister misin?” diye sordu Joan. Anna soruya soruyla karşılık verdi.

“Neler oluyor?”

Joan yanıt veremeden, Mathews'un ofisinin kapısı açıldı. Kıdemli Başmüfettiş James Langton ve Mathews kapıda belirdi. Kıpırmızı olan Anna yerine oturdu. Langton'ın bir ara karakola uğramasını bekliyordu ama önceden haber verilmesini tercih ederdi. Odanın ortasına ilerleyen adamı süzdü. Hafif bronzlaşmıştı ve her zamankinden zinde görünüyordu. Çok yakışıklıydı. Şık, siyah bir takım giymişti. Beyaz gömlek ve lacivert Cinayet Masası kravatı. Karizmatik bir adamdı. İlerlerken, içeri toplanan polisleri tek tek süzmüştü. Herkes beklenti dolu gözlerini Langton'a dikerken, oda sessizleşti.

“Beni tanımayanlarınız için konuşuyorum, ben Kıdemli Başmüfettiş James Langton. Birkaçınızla önceden çalışmışlığım var.” Anna, Barbara ve Joan'a bakıp başını salladıktan sonra panoya döndü.

“Kurbanın önümüzdeki salı gömüleceğini öğrendik. Yüksek rütbeli görevliler orada olacak, ayrıca katilin de orada olacağını düşündüğümünden, sivil kıyafetli polislerin, insanların arasına karışmasını istiyorum.” Gizli kamera kullanılmasını önerdi. Kiliseye girenler ve çıkanlar güvenlik kamerası tarafından çekilecekti. Gazetecilerin de çekim yapacağına şüphe yoktu. “*Suç Gecesi* programı, bir bölümünü bu konuya ayırmayı kabul etti,” diye devam etti. “Bu fırsattan iyi yararlanmalıyız. Ne yazık ki şimdilik elimizde hiçbir şey yok. Bana bu soruşturma savsaklanıyormuş ve yaratıcılıktan uzak bir şekilde yürütülüyormuş gibi geldi. Beyler ve bayanlar, bu, gazetelerin ilk sayfasına düşmüş bir haber, kurban bir film yıldızı ama elimizde ne bir delil var, ne de bir ipucu. Bütün dikkatinizi bu işe vermelisiniz, her ihtimalin soruşturulmasını istiyorum.”

Langton’ın da Mathew’un da yüzlerinden ne düşündükleri anlaşılmıyordu. Langton kontrollü bir sesle devam etti. “Cinayet silahını bulamadık ve daha da önemlisi elimizde hiç şüpheli yok. Şimdi tek tek hepinize soruşturmanın ne durumunda olduğunu sormak istiyorum. Önce güvenlik kaydını incelemekle görevlendirilen polislerle işe başlayacağım. Kurbanın villasının etrafını çeken bir güvenlik kamerası mutlaka vardır. Orası lüks bir villaydı, sokağın tek bir girişi vardı. İki tarafındaki evler dört beş milyon ediyor. Kimse böyle yerleri korumasız bırakmaz.”

Anna bakışlarını öne indirdi. Bütün ekibin önünde soruşturmanın gidişatını eleştirmek, sıradışı bir yaklaşımdı. Langton bunu yaparak Mathews’u küçük düşürüyordu. Ama James Langton zaten hiçbir zaman kurallara uymazdı. Simon’ı ve Anna’yı da küçük düşürmesi de an meselesiydi.

Güvenlik kameralarının kayıtlarını kontrol eden iki polis, kendilerinden emin bir şekilde, her şeyin büyük bir dikkatle gözden geçirildiğini söyledi. Villanın girişinde güvenlik kameranısı yoktu. Villanın önünden geçen yolu kaydeden kameralara bakılmış ve bir kameranın kendilerini ilgilendiren bölgeyi çektiği tespit edilmişti. Cinayet saatinde kameranın çektiği görüntülere bakılmış ama Amanda'nın ölümünden önce ve sonra yoldan geçen arabaların listesinden başka bir şey elde edilememişti. Bu arabaların sahipleriyle görüşülmüştü ve hiçbirinin genç kadınla bağlantısı yoktu. Hiçbiri villa tarafına sapmamış ve hepsi, neden o bölgede olduklarını açıklamayı başarmıştı. Anna, Langton'ı yakından izliyordu. Adam bütün dikkatini vererek polisleri dinliyormuş gibi görünüyor, arada bir onaylarcasına başını sallıyordu, not defteri önündeydi. Polisler konuşmalarını tamamladığında, bakışlarını defterinden ayırdı.

"Kurbanın evinin numarası kaç?"

"On dört efendim."

"Çıkmanın sonundaki evlerin numaraları kaç?"

Polisler boş boş birbirlerine baktı.

"Tamam, kurbanın bahçesinin baktığı taraftaki evin numarası kaç?"

"Emin değilim efendim," dedi polislerden biri.

Langton başını salladı. Ardından villanın bir zamanlar daha büyük bir malikanenin parçası olduğundan bahsetti. Aslında eskiden o bölgedeki bütün evlerin yerinde ahırlar veya garajlar vardı. Anna adamın nereye varmaya çalıştığını merak etti. Derken Langton, Joan'dan beyaz tahtayı ve siyah markörü getirmesini rica etti. Karşılıklı sekiz evin dizildiği ve iki evle

sona eren çıkmazı çizdi. Sol taraftaki evlerin numaraları birden sekize gidiyordu, dokuz ve on numara çıkmazın dibindeki büyük yapıları. Sağ taraftaki numaralar on birden on sekize gidiyordu. Ardından en tepeye ‘Villalar’ yazdı. Küçük evlerin hepsi birbiriyle bağlantılıydı. On altı numara hariç. Onun diğerleriyle bağlantısı kesilmişti.

Langton dokuz ve on numaraları işaret etti. “Çıkmazın sonundaki bu çifte mülkün değeri, yaklaşık altı milyon sterlin.” Kravatını gevşetti. “Kimse orada oturanlarla görüştü mü?”

“Hayır efendim. Bize evin sahiplerinin Antigua’ya tatile gittikleri söylendi.”

“Gerçekten mi?”

“Evet efendim ve...”

Langton elini kaldırdı.

“Ayrıca,” diye araya girdi, “kurbanın evinin arkasındaki evden de kimsenin evde olmadığı yanıtını aldınız. Doğru mu?”

“Evet efendim. Ama komşuları, bu haftasonu döneceklerini söyledi. Onların da güvenlik kamerası yok.”

“Kahretsin, tüm bunlar saçmalık! Bunlar gibi pahalı mülklerin hiçbir güvenlik sistemi olmadığını mı söylüyorsunuz? Böyle saçmalık olur mu?”

“Soruşturmamızı yaptık!”

“Acaba ikinizden biri, kahyanın evde olup olmadığını sordu mu? Mülklere sahipleri adına göz kulak olan biri yok muymuş? Bu konuya öncelik vermeyi akıl etmediniz mi? Evlerden birinde alarm sistemi olup olmadığını öğrendiniz mi? Kafanızı çalıştırın, evlerin değerini düşünün. Eğer ev sahiplerinin biraz akıllı varsa, doğrudan polise haber veren alarm sistemleri kurdurmışlardır. Yani onlar burada değilken, eve bakan ve

anahtarlardan sorumlu olan birileri vardır. Eğer bu bilgileri kontrol etseydiniz, o kişi aracılığıyla evlere ulaşır ve güvenlik kayıtlarını ele geçirirdiniz.”

“Ev sahipleri döndüğünde yeniden uğramayı planlıyorduk.”

Genç polisin yüzü kıpkırmızıydı. Langton siyah kalemı alıp Amanda’nın evinin önüne on dört yazdı. Ardından kırmızı kalemı alıp koca bir çarpı çizdi ve on dört numara okunmaz hale gelinceye kadar çizgilerin üstünden geçti.

“Burada gencecik bir kız bıçaklanarak öldürüldü ve siz komşuların tatilden dönmesini mi bekliyorsunuz? Telefon diye bir alet duymadınız mı? Dokuz ve on numaraların çok gelişmiş güvenlik kameraları olduğunu öğrendiğim için soruyorum. Toplam dört kamera, ikisi evlerin girişine ikisi yanlara bakıyor. Evin soyulmaması için, her tarafı çektiklerine emin olmak istemişler...”

Yeniden kalemı alıp dar patikanın üstünden geçti.

“On altı numaranın arkasında bir kapı var, evler 1856’da inşa edildiğinden beri kapı oradaymış. Büyük evde yaşayanlar ufak villanın da sahibiymiş ve hizmetkarlarının orada kalmasına izin veriyorlarmış. Kulağınıza fazlasıyla lüks gelse de aşırı zengin insanlardan bahsettiğimizi unutmayın. Çalıların gizlediği bu kapı arka bahçelerine açılıyor ve oradan uzanan yol da villanın arka bahçesine kadar gidiyor.”

Buz gibi gözlerle içerdekileri süzdü.

“Bu kadar da değil. Yol daralıp doğrudan villanın avlusuna ulaşıyor. Yani birinin o gece o yolu kullanmış olması ve villaya kemerli kapıdan geçerek değil, duvardan atlayıp bahçeden girmiş olması olası. Kapı çalılarla örtülü olduğuna göre, yakın zamanda kullanılıp kullanılmadığını tespit etmek zor olmayacaktır.”

İç çekip omuz silkti. "Kontrol edin."

Simon elini kaldırdı.

"Kurbanın evinin ön veya arka kapısında, içeriye zorla girildiğini gösteren bir işarete rastlamadık," dedi.

Langton öfkeli bir bakış fırlattı.

"Yanlış hatırlamıyorsam, kurban önceki gece bir çılgılık sesiyle uyandığını söylemiş. Gidip arka bahçeyi kontrol etmiş mi? Belki arka kapıyı açık bırakmıştır. Kilitlemeyi unutmuştur. Katil rahatlıkla oradan girmiş olabilir. Çılgılık konusunda bir gelişme var mı? O bölgede saldırıya uğrayan veya soyulan olmuş mu?"

"Hayır efendim. Ceset bulunduğunda bütün kapılar ve pencereler kontrol edildi. Bayan Delany'nin katilini tanıdığını ve katilin anahtarı olduğunu varsaymalıyız. Tadilatlar devam ederken pek çok kişiye anahtar verilmiş."

"Öyle mi? Tadilatla ilgilenen kişileri sorguladınız mı?"

"Henüz değil. Dekoratör birlikte çalıştığı kişilerin adlarını verdi, hepsini bulmaya çalışıyoruz. Onun da sonradan Bayan Delany'nin menajerine bıraktığı bir anahtarı varmış."

"Anahtarları kim yaptırmış?"

"Efendim?"

"Kurban eve taşınırken, tahminimce yeni kilitler taktırmıştır. Kaç anahtar yapıldığını biliyor muyuz?" dedi Langton sabırsızca.

"Hayır, bu detayları bilmiyoruz."

"O zaman öğrenin. Gelelim sıradaki konuya." Yeniden panoyu işaret etti. "Silah yok. Tek bildiğimiz, yaklaşık on santimlik, çift tarafı keskin, kabızalı bir bıçak olduğu. Doğru mu?"

Odadakilere döndü.

“Parmak izi aranmasını istiyorum, on altı numaranın çevresi araştırılsın. Patika, bahçe kapısı ve bahçe kontrol edilsin.”

Kimse her tarafın detaylıca araştırıldığını söylemeye cesaret edemedi. İçerinin havası iyice gerilmişti.

“Cinayet sebebi,” dedi Langton öfke içinde. Tek tek herkesin yüzüne baktı. “Eee? Kimsenin hiçbir fikri yok mu?”

Ortaya çıkan gergin sessizlikte, Langton ileri geri yürümeye başladı. Polislerden bazıları Amanda’nın hamileliğinden ve kürtaından bahsettiğinde, başını iki yana salladı.

“Üzerinden yıllar geçmiş. Bunun cinayet sebebi olabileceğine inanmam güç. Size başka nelerin aklıma yatmadığını söyleyeyim –bir ev arkadaşının sekiz yıl önce bir filmdeki rolü kaptığı için onu öldürdüğüne inanmam. Kimse o kadar uzun süre öfkesini içinde tutmaz. Bana göre bunların konuyla bir ilgisi yok. Cinayet sebebi geçmişle değil bugünle ilgili olmalı. Cinayeti deli bir hayranı işlemiş olabilir. Şimdi olan bir şeyler birilerini o kadar öfkeliendirdi ki genç kadını... Kaç bıçak yarısı vardı?”

Anna zihnine not aldı: Hala Amanda’ya gelen hayran mektuplarını kontrol etmemişlerdi.

“Dinleyin, karşımızdakinin hasta, anoreksik bir kız olması, kokain çekmesi ve evinde taş kokain bulundurması cinayetle bağlantılı değil. Karakteri hakkında bizi bilgilendiriyor, tamam. Ama asıl önemli olan, yattığı oyuncuların kaçının onu öldürmek için geçerli nedenleri olduğu. Neden? Zaten gazetelere düşmüşlerdi. Bizimki bir cinayet soruşturması, kötü giden bir hırsızlığı araştırmıyoruz. Biri o kızı öldürmek istedi. O birinin geçerli bir nedeni olmalı. Şimdi çeşitli alternatifleri inceleyelim...”

Langton bir sandalye çekip oturduktan sonra parmaklarını açarak saymaya başladı.

“Bir, başka kiminle yatıyordu? Sorguya çektiğiniz ve elediğiniz kişileri sormuyorum, yeni biri. İki, uyuşturucu satıcıları. Kimden mal aldığını ve ona borcu olup olmadığını öğrenin...”

Simon lafını böldü. “Genelde eski ev arkadaşlarından birinden, eskiden eroin bağımlısı olan Dan Hutchins’ten mal alıyormuş. Hiçbir zaman yüklü miktarlarda mal almamış.”

“Adamı karakola getirip gözünü korkutun.”

Langton bir parmağını daha açtı.

“Para. Anlaşılan kurban zenginmiş. Ölümünün kime yararı var? Varislerini kontrol edin...”

Konuşmak için doğru anı kollayan Anna tereddüt etti. Langton kimseye fırsat tanımadan ve saldırganlaşarak konuşmasını sürdürdü.

“Kızın annesiyle babasından hoşlanmadım. Onları araştırın. Film setine gidip figüranlarla ve oyuncularla sohbet etmeyi sevdiğinizi biliyorum ama artık işe koyulma zamanı. Filmin durumunu araştırın. Amanda öldüğüne göre film ne olacak? Pek çok kişinin altın yumurtlayan tavuğuydu. Cinayet sebebi para olabilir...”

Langton derin bir nefes aldı. “Elimizde, hakkında hiçbir şey bilmediğimiz bir katil var. Belki deli bir hayrandır ama şimdiye kadar kadını takip eden biri olduğuna dair bir şey keşfedemediğinize göre, doğru yanıtın bu olduğunu sanmıyorum. Son olarak araştırmamız gereken iki nesne var: İçi doldurulmuş oyuncak. Neden kayıp? Belki basit bir açıklaması vardır veya televizyon programından sonra gelecek telefon-

lardan bir şey çıkar. Belki Amanda o sabah villadan ayrılıp birini görmeye gitmiştir. Belki o kişi onunla eve dönüp kadını öldürmüştür. İkinci olarak: Haç ve zincir. Kimin boynundan kopmuş, kadının mı katilin mi? Zincirin kalanı nerede?”

Ayağa kalkıp ellerini kalçalarına koydu. “Haydi, kimsenin hiçbir fikri yok mu?”

Anna ayağa kalktı. Adam hafifçe gülümsedi.

“Müfettiş Travis.”

Anna hafifçe öksürdü, yanakları kızarmıştı.

“Hepsini kontrol etme şansım olmadı ve bu bilgilerin çoğuna bugün ulaştım. Teyit edilmeleri gerekiyor.”

“Lafı geveleme lütfen.”

“Amanda menajer değiştirmeyi düşünüyor olabilir. Bunun ne anlama geldiğine emin değilim ve cinayet gerekçesi olduğunu sanmıyorum ama kiminle konuştuğunu öğrenmekte fayda var. Böylece bazı konular açıklık kazanacaktır.”

“Hepsi bu mu?”

“Villadan Amanda’nın bilgisayarını almıştık.”

Anna gergin bir tavırla dosyada yazarları okuduktan sonra, Amanda Delany’nin anılarını yazıyor olabileceğine karar verdiğini söylediğinde, ekiptekiler kıpırdanıp birbirleriyle bakıştı.

Langton parmağıyla kadını işaret etti. “İşte size cinayet sebebi. Küçük uyuşturucu bağımlısı sırları açıklıyor. Bunu kontrol edin. Aklıma gelmişken...” duraksayıp kafasını ovuşturdu. “Para. Muhasebecisini bulun, banka hesaplarına ulaşın. Kızın hesaplarıyla kimin ilgilendiğini biliyor muyuz?”

Kimse henüz bu konuyu araştırmamıştı.

“Şimdilik elimizde iki muhtemel cinayet sebebi var. Eğer Müfettiş Travis’in dediği gibi anılarını yazıyorsa, birileri gerçek-

lerin ortaya çıkmasını istememiş olabilir. Ama,” parmağını iki yana salladı, “her zaman aklınızda olsun: İnsanlar, Amanda’nın kendilerini karalayacak bir şeyler yayınlaması ihtimali karşısında öfkelenmiş veya korkmuş olsalar da cinayeti planlamak ve onu bıçaklamak çok daha güçlü duygular gerektirir. *Nefret* adam öldürtür, o kişinin ne kadar önemli biri olduğuna bağlı olarak belki *korku* da adam öldürtür. Örneğin başbakanla ilişkisi varsa ve yazmayı planlıyorsa bu, bir cinayet sebebidir...”

Langton neşesiz bir kahkaha attı.

“Karşımızdaki, bir kiralık katil olabilir. Cinayetin, sebebi gizleyecek şekilde işlenmiş olması da mümkün.”

Langton yarım saat daha konuştu. Teker teker bütün delillerin üzerinden geçti ve defalarca, kendisine göre en önemli bilginin Anna Travis tarafından sunulduğunun altını çizdi.

Yiyecekleri ve içecekleri bitirdikleri sırada, Langton herkesle tek tek konuştu. Anna ofisine dönmüş, kitapla ilgili raporunu tamamlıyordu. Başını kaldırdığında, Langton’ın kendisine hayran hayran bakan Barbara ve Joan’la konuştuğunu gördü. Sonra adam, Simon’ın ofisine girdi ve uzun uzun sohbet ettiler. Ardından Anna’nın ofisinin yolunu tuttu. Kadın gergin bir şekilde bilgisayarın tuşlarına basıyor, adamın ne zaman içeri gireceğini kestirmeye çalışıyordu. Langton içeri girdiğinde şaşırması gibi yaptı.

“Mathews’a ne önerdiğimi söyleyeyim. Dunn’ı bu dosyadan almasını istiyorum. Barolli ve Lewis’i atayacağım.”

Anna şaşkına döndü.

“Dunn’a başka bir iş için ihtiyacım var,” diye açıklama yaptı Langton. Misafir koltuğunu çekip oturdu ve dirseklerini kızın

masasına yasladı. “Eğer ekibe katılırlarsa, elde ettiğin bilgileri kendine saklama. Diğerleriyle paylaş. Beni duyuyor musun?”

“Anladım.”

“Önemli bir konudan bahsediyorum Anna. Bunu öğrenmek zorundasın. Kitabın varlığını ne kadardır biliyorsun?”

“Bilmem. Dün gece Amanda’nın bilgisayarından alınan dosyaları okurken aklıma geldi.”

“Ya menajer meselesi?”

“Anrea Lesser’la daha yeni toplantı yaptım.”

“Gerçekten mi?”

“Evet.”

“Seni sandığından iyi tanıyorum Anna,” dedi adam.

“Belki öyledir ama emin olana kadar bu bilgileri panoya asmak istemediğim için yazmadım. Başka bir nedeni yok.”

Adam gözlerini kadının gözlerine dikti. Anna bakışlarını kaçırmadı. Langton aniden ayağa kalktı.

“Tamam, şimdi bu konuya konsantre ol.”

“Mathews’a *Spotlight*’ın internet sitesine girip menajerlere bakabilir miyiz diye soracaktım. Paralı olduğu için siteyi kontrol edemedim.”

Langton kapıda durdu ve başını hafifçe yana eğdi.

“Hemen yap. Bu gösteriyi sen idare ediyor olmalıydın. Lord bilmem kimin mahkemesi için delilleri senin bulduğunu biliyorum.”

“Lord Halesbury.”

“Evet, iyi bir sonuç elde edip beni haklı çıkardın. Önünde iyi bir kariyer var, Lewis ve Barolli’yle iyi anlaşacağını biliyorum. İkisi de iyi müfettiştir. Onlarla çalışmayı özledim.” Duraksayıp gülümsedi. “Ve seninle çalışmayı.”

“Teşekkürler.”

“Ciddiyim.”

“Tekrar teşekkürler.”

“Genel olarak nasıl gidiyor?”

“Fena değil. İyi görünüyorsun.”

“Evet, izin yaptım, kendimi dinlenmiş hissediyorum. Buna ihtiyacım vardı.”

Anna tereddüt etti. “Ailen nasıl?”

Adam bir kahkaha attı.

“İyiyiz. Oğlum çok büyüdü ve üvey kızım...”

“Kitty mi?”

“Evet ama artık kendisine Catherine denmesini istiyor, büyüüp çok hoş bir kız oldu.”

“Güzel.” Her seferinde Anna’nın içine işleyen hoş gülümsemesiyle genç kadına baktı.

“Bu dosya kapanana dek buralarda olacağım, yani yeniden görüşeceğimize eminim.”

Anna gülümsedi. Langton dışarı çıkarken aklına söyleyecek hiçbir şey gelmediğinden, öylece adamın arkasından baktı. Simon’ın yanma gidişini ve Mathews’un ofisine dönüşünü seyretti. On beş dakika sonra Langton dışarı çıktı, son kez Anna’nın camına baktı, gülümseyerek kızı selamladı ve karakoldan ayrıldı.

Anna iç çekti. Langton, enerjisi ve şevkiyle her zaman, herkesi etkilerdi. Üstelik şimdi eskisinden de formda görünüyordu. Bu gecelik paydos etmeye karar verdi. Kimseye iyi geceler dileme zahmetine girmeden evin yolunu tuttu.

Otoparka gittiğinde Barbara’yla birlikte dışarı çıkan Joan’ı gördü. Kadın, Anna’ya baktı.

“Onu özlüyorum, ya sen?”

Anna başını salladı. Onu herkesten çok özlüyordu. Langton’ı yeniden görmek, çalışmasını izlemek, adama bir kez daha hayran olmasını sağlamıştı. Şimdi daha sakin, daha az öfkeli görünüyordu. Anna’nın tanıdığı ve aşık olduğu adamdı. Hala ona aşıktı ve duygularından kurtulmakta güçlük çekiyordu.

Bir süre arabasında oturup geçmişi hatırladı ve ancak kon-rağı çevirdiğinde araba kullanmaya konsantre oldu. Zihnini Langton’dan uzaklaştırmak için oldukça uğraşması gerekmişti. Adam, beynini işgal ediyordu. Hala onun bir parçasıydı. Ama araya zaman girdiği için kadının işi artık daha kolaydı. Eğer birlikte Delany vakasına bakacaklarsa, Anna bastır-dığı hislerin yüzeye çıkmasını engellemeliydi.

Anna yatağa yatmaya hazırlanırken, Andrea Lesser’la Libery’nin önünde buluştuğu adamın fotoğrafını çektiğini hatırladı. Telefonunu çıkartıp fotoğrafı kontrol etti. Adam net çıkmıştı. Sabah ilk iş, onun kim olduğunu araştırmayı zihnine not aldı. Langton gözlerini üzerine dikmişken, elde ettiği bilgileri ekibe bildirmeyi artık ihmal edemezdi.

DOKUZUNCU BÖLÜM

“Herhalde duymuşsundur.”

Simon sabah 08:15’te ofisinin kapısında belirlediğinde Anna şaşırması numarası yaptı.

“Beni bu vakadan aldılar. Artık Hamstead’deki başka bir olaya bakacağım. En azından zavallı Mathews gibi yerimden edilmedim.”

“Ne?”

“Haydi ama... Bana bundan da haberin olmadığını söyleyemezsin. Emekliliği gelene dek araştırma masasına bakacak. Dün gece çok öfkeliydi. Langton onu resmen görevinden etti.”

“Gerçekten haberim yoktu.”

Simon’ın dudaklarından keyifsiz bir kahkaha döküldü. “Hayır mı? Sen söylemediysen, film setindeki tatlı oyuncuyla işi pişirdiğimi Langton nereden öğrendi?”

“Efendim!”

“*Bilmiyordum* desene,” diye dalga geçti adam alaycı bir sesle.

“Simon, gerçekten bilmiyordum.”

“Ama o biliyordu. Demek biri ötmüş. Senin dışında kimse olamaz. Her neyse, aranız o kadar iyi ki belki ağzından kaçır-mışsındır.”

“Ne demek istiyorsun?” dedi Anna öfkeyle.

“Bizi ne sanıyorsun? Bir zamanlar birlikte olduğunuzu herkes biliyor. Yani seni soruşturmadan atmayacağı kesin.”

“Geçmişte Müfettiş Langton’la nasıl bir ilişkim olduğu ne seni ne de başkasını ilgilendirir. Hepsi uzun zaman önceydi. Beni kayırdığını ima etmeden hoşlanmadım.”

“Ben de içine düştüğüm durumdan hoşlanmadım. Sana iyi şanslar. Doğrusunu söylemek gerekirse, o kontrol delisinin tepemde dikilmesine bayılmıyordum. Yani ben artık yokum, gittiğime de memnunum.”

“Mathews’un yerine kim atandı?” diye Joan’a soran Anna, başıyla amirinin ofisini işaret etti. Kapı kapalıydı ve içerisi görünmüyordu.

“Mike Lewis. Başmüfettiş olmuş.”

“Terfi ettiğini bilmiyordum.

“Etmış. Barolli de ekibe katıldı. Aynı eski günlerdeki gibi olacak.”

Kadına gülümseyen Anna ofisine döndü. Langton her zaman hızlı hareket ederdi. On beş dakika sonra Mike Lewis ofisine daldığında, ne kadar hızlı hareket ettiğini daha iyi anlayacaktı.

“Tebrikler,” dedi Anna bütün içtenliğiyle. Mike’ı severdi.

“Eh, buna ihtiyacım vardı. Artık üç çocuğum var.”

“Üç mü?”

“Evet, önceden bir vardı, şimdi de ikizlerimiz oldu ve hiç uslu değiller. Ekonomik çöküntüyü bir kenara bıraksan bile, uyku diye bir şey kalmadı. Dalga geçiyorum! Harika çocuklar. Ya sen? Evlendin mi?”

“Hayır, hala bekarım.”

Saati kontrol etti. Toplantı yapmadan önce Tony Barolli’nin gelmesini bekliyordu.

“Dün gece Langton’la uzun bir toplantı yaptık,” dedi Anna.

“Evet biliyorum. Aramızda kalsın ama bir süre önce dosyaya göz atmamı istemişti. Her neyse, seni görmek güzel. Umarım bunu da birlikte çözeriz.”

“Çözeceğimize eminim.”

“Birazdan görüşürüz. Bana terfi sırasında olduğunu söylediler. Sana bir öğüt: Dersine iyi çalış. Okuldaki sınavlara girmekten farksız ama kaybedecek daha çok şeyin var.”

“Sana Mathews mu söyledi?”

Mike omuz silkip sırtıttı. “Öyledir herhalde.”

Anna, Andrea Lesser ve yanındaki adamın fotoğrafının kopyalarını hazırlatmıştı. Toplantıya kadar olan zamanı, “Spot Işığı”nın internet sitesine girerek değerlendirdi. Joan’ın yardımına başvurdu.

“Kimlerin şu sıralar ünlü olduğunu biliyor musun? Yıldızı parlayan kimler var? Belli başlı ajansları tespit etmeye çalışıyorum.”

Joan’ın gerçekten de bu konuda bilgisi vardı. “Scott Myers’in menajeri, Amanda Delany’ninkiyle aynı. O’Dell ve Mitchell, Independent ve William Morris ile çalışıyor. ABD’de başka şirketleri kullanıyor olabilirler ama onları bilmiyorum.”

“Her iki ajansı arayıp bana randevu al. Acil değil ama ne kadar erken olursa o kadar iyi. Ayrıca yıldızı yeni parlayan oyuncuların peşine düşebilecek başka büyük ajans varsa onu da listeye ekle.”

Mike Lewis sonunda ekibi biraraya toplayıp kendini tanıttı. Anna adamın çok gergin olduğunu fark edince, ne zaman terfi ettirildiğini merak etti. Uzun zaman önce olmadığına bahse girerdi.

“Tamam, bakalım kurbanın hayatını toparlamakta nasıl bir ilerleme göstermişiz. İngiltere’deki film endüstrisindeki herkes birbirinden haberdardır, kimin kimle çalıştığını öğrenmek zor olmamalı. Tanıdığı biri tarafından öldürülmüş olabilir, belki sevgililerinden biridir. Ya da ona kin tutan biri.”

Barolli bir adım öne çıktı. “Şimdiye kadar sadece oynadığı filmleri tespit etmekle yetindik. Yapım şirketlerine gidip oyuncuların ve film ekiplerinin listelerini almalıyız. Menajeri Andrea Lesser bize yapımların DVD’lerini verdi, herkes onları izlemeli... Bunlar yeni geldi.”

Tüm bu bilgiler bir gecede elde edilmiş olamazdı. Anna o zaman, Langton’ın dosyaya daha en başından el koymaya hazırlandığını anladı.

“Amanda’nın RADA’dan 2001 yılında, on altı yaşındayken ayrıldığını biliyoruz,” diye devam etti Barolli. “Ardından *Rock Baby*’deki rolü kaptı ve meşhur oldu. Birkaç ödül kazandı ve *Gabriella* filmini çekmeye başladı. Sonrasında hiç işsiz kalmadı. 2003’te *Hapishane Kızları* ve *Marian’ın Kalbi* çekildi, ikisi de küçük bütçeli bağımsız filmlerdi. Ardından 2003 ile 2004 arasında bir süre çekimlere ara verdi ama sonra büyük bütçeli bir film olan *Küçük Yalancılar*’la film kariyerine devam etti.”

Anna ayağa kalkıp araya girdi. “Ara verdiği dönem, hamile olduğu döneme mi denk geliyor?”

Barolli omuz silkti, her şey mümkündü.

“O filmde birileriyle ilişkisi olup olmadığını kontrol edelim mi?”

“İlişkisi olduğunu biliyoruz. Filmdeki rol arkadaşı Scott Myers’ti.”

“Ama zaman çizelgesine baktığımızda, O’Dell’in Drury’deyken onu ziyaret ettiğini görüyoruz. Yani *Malikane* filmini çekmeden önce tanışıyorlarmış,” dedi Anna.

“Kimi tanıdığına karar vermeden önce, şu zaman çizelgesini yerli yerine oturtalım, olur mu?” dedi Barolli sabırsızca.

Joan, Anna’ya döndü. “O filmi görmüştüm,” diye fısıldadı. “Ama hakkında fazla bir şey hatırlamıyorum. Korku filmi miydi?”

Barolli devam etmeden önce Joan’a ters bir bakış fırlattı. “Tamam, *Küçük Yalancılar*’ı çekmeden önce *Son Asker* ve *Mirasçı* isimli büyük bütçeli filmleri çekti. Hemen ardından *Leydi Hamilton* ve *Malikane* filmleri geldi. Son olarak Rupert Mitchell’la *Mum Işığı* filminde oynuyordu. Böylece günümüze gelmiş oluyoruz.”

Panonun önünden çekilip ekibine baktı.

“Şimdi sorguladığımız üç aktörle nasıl ve ne zaman tanıştığını netleştirmeliyiz. Bu filmlerde çalışan herkesin bir listesini çıkartın. Bakalım onunla birden fazla filmde çalışan kimler var.”

“Makyözün onunla daha önce de çalıştığını biliyorum. Bir de şoför var,” dedi Anna.

“Tamam, şimdi ne kastettiğimi anlıyorsunuz. Kürtajın ne zaman gerçekleştirildiğini de netleştirmeliyiz. *Marian’ın Kalbi*’yle, *Küçük Yalancılar* arasında mı yapılmış?”

"*Marian'ın Kalbi*, Marian ve Robin Hood'u mu anlatıyordu?" diye sordu Joan. Barolli genç polise döndü.

"Hiçbir fikrim yok Joan," dedi sertçe. "İkisini de görmedim."

"Ben o filmi de görmüştüm ve Rupert Mitchell'ın oynadığına eminim. Ama kontrol etmeliyiz, yanılıyor olabilirim."

"O zaman Joan, sen ve Barbara, filmlerde çalışanların listelerini karşılaştırmaya başlayın ve şirketleri arayıp set ekibinin tam listesini alın."

Anna kaşlarını çatıp not defterine ve panoya döndü.

"Amanda'nın tahmin ettiğimizden daha yaşlı veya daha genç olduğunu mu söylemeye çalışıyorsunuz? Bildiğim kadarıyla RADA'ya on sekizinden küçükleri almıyorlar ama bizim hesabımız doğruysa ve öldüğünde yirmi dört yaşındaysa RADA'ya gittiğinde on beşindeydi demektir."

"Ailesiyle görüşün. Gerçek yaşını ölüm sertifikasına koymak zorundayız."

Herkes toplantının bittiğini düşünüp ayağa kalkınca Barolli ellerini çırpı.

"Olduğunuz yerde kalın. Daha işimiz bitmedi." Anna'ya döndü. "Menajer değiştirmeyi planlayıp planlamadığını araştırıyorsun, yanılıyor muyum?"

"Yani?"

"Mike, önce bir yayıneviyle anlaşma yapmış mı, ona bakmamız gerektiğini düşünüyor. Bu konuyu da senin ellerine emanet ediyorum. Ayrıca muhasebecisinin kim olduğunu öğrenmeliyiz. Mike bu işle ilgilenecek." Birkaç adım atıp Anna'nın yanında durdu. "Mike'a göre Andrea Lesser bize her konuda yardımcı olmuş. Ama anladığım kadarıyla senin bazı şüphelerin var."

“Şüphe denemez. Bana çok yardımcı olduğunu söyleyemeyeceğim. Ayrıca dün onunla yaptığım toplantıdan sonra çıkıp bu adamla buluştu ve oldukça gergin görünüyordu.” Barolli’ye ikilinin fotoğrafını gösterdi.

“Cenaze sırasında gözünüzü kalabalıktan ayırmayın. Belki bu adam da ortaya çıkar,” dedi Barolli herkese.

“Veya doğrudan menajere sorabiliriz.” Anna’nın canı sıkılmıştı.

“Hiç akıllıca değil. Onu kendimize düşman etmek ve paranoyaklaştırmak istemeyiz. Kadın onu takip ettiğini sanabilir.”

“Etmiyordum! Tesadüfen onları gördüm.”

“Buna kimse inanmaz. Şimdilik bu işi peşini bırak.”

Barolli ve Lewis, Langton’ınkilere benzer özelliklere sahipti. Anna’nın Barolli’yle konuşup ondan özellikle de ekibin önünde kendisine daha fazla saygı göstermesini istemesi gerekecekti. Adamın kendisini aşağılamasından ve kullandığı ses tonundan hoşlanmamıştı.

“Joan!”

Polis, Anna’nın kapısının önünde belirdi.

“Amanda’ya hangi yayınevleri kitap anlaşması teklif etmiş olabilir? Sıkı bir okuyucu olduğunu bildiğim için sana soruyorum.”

Yaklaşık bir saat sonra Joan, elinde yayıncıların listesiyle döndü. Ayrıca film yıldızlarına kitapları için ödenen telifleri de tespit etmişti.

“Aman tanrım, iki milyon! Ama bu kız sadece bir manken!” diye bağırdı Anna.

Joan kıkırdadı.

“Silikon taktırmanın, bir kadının hayatını ne kadar değiştirebileceğinin ispatı. Bu kitapların hepsi çoksatar listelerine girdi. Porno yıldızına ikinci bir kitap bile sipariş etmişler.”

“Teşekkürler Joan. Saat beşi geçti, bu işi pazartesiye bırakacağım. Ama yayınevleriyle görüşme ayarlayabilirsen...”

“Aramaya başladım bile,” diye araya girdi Joan. Saatine baktı. “Yarın ailevi işlerle ilgilenmem gerekiyor, bu yüzden bugün erken çıkmak istiyorum ama pazartesi ilk iş, bütün görüşmeleri ayarlayacağım.”

“Teşekkürler. Sana minnettarım. Amanda’nın DVD’lerinden birkaçını, izlemek için eve götüreceğim.”

Anna da bir an önce eve dönmek istiyordu. Joan gibi aileyle görüşecek olmasa da pazar tatilini iple çekiyordu. Karakolla arasına mesafe koymaya ihtiyacı vardı.

Amanda ekranda belirlediği anda Anna’nın ensesindeki tüyler diken diken oldu. Sırtını yatağındaki yastığa yasladı ve Amanda’nın Sherwood Ormanı’nda yürüyüşünü seyretti. Kahverengi saçları beline kadar uzanıyordu, krem rengi bir elbise giymiş, beline süslü bir kemer takmıştı. Akıl almaz bir güzelliği vardı. Kuğu gibi bir boyun, porselen bir cilt. Anna öne eğilip *Marian’ın Kalbi* filminde, Marian’ın Robin’le tanıştığı sahneye konsantre oldu. İlk görüşte aşk. Ağdalı duygusal bir sahneydi ama Amanda’nın performansı sayesinde daha izlenilebilir bir hal almıştı. Anna ne zaman genç kadını görse, morgdaki cılız, morarmış vücudu gözünün önüne geliyordu.

Uyku ilacının da yardımıyla iyi bir uyku çektikten sonra biraz kendine gelen Anna, izin günlerinden birini kullanmaya karar

verdi. Her zamanki enerjisinden eser yoktu ve işlerin bir kısmını Joan'ın üzerine yıkmak, aslında hiç hoşuna gitmemişti. Formda olsa, ondan istediği her şeyi kendi de yapabilirdi. Hayatına çekidüzen vermek zorundaydı. Pazartesi, kendine güvenen biri olarak karakola dönmeliydi, Langton davayı izlerken başka türlü düşünülemezdi. Simon'ın vakadan alınması, adamı sevmese de sinirine dokunmuştu. Her zamanki gibi, özgüven kaybının nedeninin Langton olduğunu biliyordu ve bu yüzden kendini ispatlamaya daha da kararlıydı.

Kahvaltıdan sonra oturup pazar gazetelerini okudu. Her birinde Amanda Delany'yle ilgili makaleler, fotoğraflar vardı. Dedikodu köşeleri oyuncunun eski talihsizliklerinden bahsediyor, güya yakın arkadaşlarıyla yapılan röportajlar, sahte yasları okuyucularla buluşturuyordu. Gazetelerden birinin başlığı, POLİSİN ELİNDE HİÇ İPUCU YOK'tu ve altına ukalaca yorumlar dizilmişti. Gazeteleri karıştıran Anna, *Mum Işığı* filminin yönetmeni Julian Pike ile yapılmış uzun bir röportaja rastladı. Yaşadığı şoku ve üzüntüsünü dile getiren adam, Amanda'yı yetenekli bir oyuncu olarak tarif ediyor, bu filmle zirveye çıktığını söylüyordu. Polisin katili yakalamasını umsa da Amanda'yı kimin öldürmüş olabileceği konusunda hiçbir fikri yoktu. O tam bir ilham perisiydi ve Pike, "*Mum Işığı*"nın kadına ölümünden sonra büyük ödüller kazandıracağını umuyordu.

Akşama doğru Anna kendini boşlukta hissetti. Altıyı biraz geçte elindeki DVD'leri bırakıp yeni DVD'ler almak için karakola gitti. Otoparkın dolu olduğunu görünce şaşırdı. Pazar günü olduğu için, normalde sadece nöbetçi polislerin işe gelmiş olması gerekirdi.

Anna toplantı odasına girdiğinde içerisi arı kovarı gibiydi. Kimse ona dikkat etmedi, herkes panonun başına toplanmış Mike Lewis'i dinliyordu. Joan'la göz göze gelen Anna, kadından ofisine gelmesini rica etti.

"Nasıl oldu da bugün herkes işe geldi?" diye sordu kadına. Joan gözlerini devirdi. "Pazar tatili iptal edildi."

"Kimse bana haber vermedi."

"Panoda yazıyordu. Ailemle yiyeceğim öğle yemeğini iptal etmem gerekti. Üstelik bütün yemekleri hazırlamıştım."

"Emir Mike Lewis'ten mi geldi?"

"Evet. Barbara çok üzüldü, çocuklarına onları maça götüreceğine söz vermiş."

"Yeni bir ipucu mu bulunmuş?"

"Hayır, sanırım hiçbir şey bulunmadığı için buradayız. Herkes senin nerede olduğunu merak ediyordu, altı buçukta çıkacağımız düşünülürse çok geç kaldın."

"Gerçekten mi? Barolli'ye bir dakikası olup olmadığını sorar mısın? Onunla görüşmek istiyorum, ayrıca *Malikane* ve *Mirasçı* filmlerinin DVD'lerini istiyorum. İzlediğim iki filmi geri getirdim."

Anna dudaklarını büzüp kutuların başına geçti. Joan gözücüyla filmlere baktı.

"İnsan iyi bir oyuncu olduğunu görünce şaşıyor değil mi? Ama ona ödedikleri paralar düşünülürse öyle de olmalı..."

"Rakamlar elimizde mi?"

"Evet, Mike Lewis, Bayan Lesser'dan listeyi aldı. Kadın buna hiç sevinmedi ama kontratların kopyalarını getirdi. Biz..."

Tam o sırada ofisin kapısının önünden geçen Barbara, "Ben eve gidiyorum," diye seslendi.

Anna kadının, “Biz pazar pazar çalışırken, birileri evde keyif yapıyordu,” diye mırıldandığını duydu.

Anna çok öfkeleni. Joan çıktığında kollarını kavuşturup sıkıntı içinde ayağını yere vurarak Barolli’yi beklemeye başladı.

“Bütün gün neredeydin?” diye sordu adam içeri girer girmez.

“Evdeydim ve izinlerin iptal olduğunu bilmiyordum. Yoksa karakola gelirdim.”

“Seni aradık.”

“Çamaşırhaneye gittiğim zamana denk gelmiştir.”

“Panoda yazıyordu.”

Anna ayağa kalktı. “Panoda ne yazdığı umrumda değil!” dedi öfke içinde. “Benimle konuşman gerekirdi. Ayrıca tavırlarına çok içerledim. İkidir saygısızlık ediyorsun. Amirin olduğumu unutuyorsun ve amirin olarak bütün raporlardan haberdar edilmek istiyorum.”

“Sana haber vermekten daha önemli işlerim olduğu için beni affet,” diye karşılık verdi Barolli alaycı bir sesle.

“Hayır, seni affetmiyorum Tony. Şimdi bana bugün neler olduğunu anlatma nezaketini gösterir misin?”

“Tam eve gidiyordum.”

“Beş dakika içinde toplantı salonunda olurum.”

Gözlerini dikip adama baktığında, Barolli bakışlarını kaçırdı.

“Dinle, saygısızlık ettiğimi düşündüysen özür dilerim, bile rek yapmadım. Ama vakaya çok geç atandığımız için her şeyi hızla öğrenmemiz gerekiyor ve Langton tepemizdeyken hiç kolay değil.”

“Beş dakika sonra görüşürüz.”

Anna derin bir nefes aldı. Adam ofisinden çıkarken öfke-den titriyordu. Daha önce hiçbir polisi azarlaması gerekmemişti. Joan, kadının istediği DVD’lerle geri döndü. Paltosunun düğmelerini ilikliyordu.

“Yarın görüşürüz,” dedi gitmek için sabırsızlanan kadın.

“Andrea Lesser’ı getirmek kimin fikriydi?” diye sordu Anna, Barolli’yle toplantı odasında buluştuklarında.

“Langton’ın. Kadın karakola çağırılmaktan hiç hoşlanmadı. Onu toplantı odasına değil sorgu odalarından birine aldık. Langton ayrıca yarın sabah ilk iş, muhasebecinin karakola getirilmesini sağlayacak. Amanda’nın ne kadar kazandığını öğrenmek istiyor.”

“Langton burada mıydı?”

“Evet, öğle yemeğinden önce gitti.”

“Demek öyle. Şimdi neler olduğunun özetini istiyorum.”

Barolli iç çekti. Sıkıldığı belliydi ama Anna pes etmedi. Adam eline bir dosya alıp masanın kenarına geçti.

“Lesser başlayınca çok huysuzdu, müşteri menajer ilişkisinin mahremiyetinden bahsedip durdu. Bunlarla neden ilgilediğimizi anlayamadığını söyledi, ona göre müşterisinin geliriyle ölümü arasında herhangi bir bağlantı yoktu.”

Barolli bir kahkaha attı.

“Langton’ın onu nasıl işlediğini görecektin. Sonunda yardımsever birine dönüştü ve rakamları verdi. Küçük yıldızının ne kadar kazandığını görünce hepimizin nefesi ke-sildi. Ayrıca bu sayede Lesser’ın veya başka bir menajerin, Amanda’nın ölmesini kesinlikle istemeyeceğini öğrenmiş

olduk. O kadar fazla teklif alıyormuş ki. Hollywood stüdyolarından biri Amanda'nın peşindeymiş, on iki milyon dolar teklif etmişler. Büyük paralar. Dürüst olmak gerekirse hiç anlamıyorum.”

“Neyi anlamıyorsun?”

“Anoreksik bir kızın nasıl bu kadar ettiğini.”

“Filmlerini izledin mi?”

“Hayır, zamanım olmadı,” dedi adam.

“Belki izlemelisin. Çok yetenekliymiş.”

Barolli omuz silkip dosyayı Anna'ya uzattı.

“Hepsi burada. Bu bilgiler gizli elbette. Ama Joan çoğunun gazetelerde çıktığını söylüyor. Belki cinayet sebebi bunlarla bağlantılıdır.”

“Nasıl yani?”

“Sapığın teki kurbanın ne kadar kazandığını okur ve aklına kim bilir ne gibi fikirler gelir.”

“Şantaj mı?”

“Mümkün.”

“Ya dolandırıcılık ihtimali?” dedi Anna. “Birilerinin el altından para alıp almadığını öğrenmek için muhasebeciyle konuşmalıyız.”

“Kimin mesela?”

Anna iç çekti. Barolli'nin kibirli tavırları canını sıkmaya başlamıştı.

“Mesela menajerinin. Geçtiğimiz yıllarda menajerler müşterilerine eksik para ödediği için skandal çıkmıştı. Bazen film yıldızları o kadar büyük paralar kazanıyor ki alacaklarının vereceklerinin ne olduğunu takip edemiyorlar. Bu yüzden Amanda'nın yapmış olabileceği bir yayıncılık anlaşmasının

izini sürmeye çalışıyordum. Amanda'nın sırlarını ortaya dökcek olması, birilerinin canını sıkmış olabilir.”

“Bir ilerleme katettin mi?”

“Hayır. Bu konuyla ilgilenilecek bir sürü yayınevi var ama Bayan Lesser bir şey bilmediğini söylediğinden, bu bilgiyi doğrulatabileceğimiz kimse yok. Tek tek yayınevlerini araştırmam gerekecek.”

“Tamam.” Barolli'nin balonu sönmüş gibiydi.

“Teşekkürler. Sabah görüşürüz.” Anna dosyayı işaret edip hızlı adımlarla ofisine döndü.

Anna, karakoldan ayrılmak için sabırsızlanıyordu ama pazar tatilinin iptal edildiğini kendisine haber vermedikleri için hala öfkeliydi. Kendisini çalışırken görmelerini istediği için bir süre daha oyalandı. Evine gitmeye hazırlanan Mike Lewis ofisinden çıktı. Yorgun görünüyordu. Ama gitmeden önce gelip Anna'nın kapısını tıklattı ve içeri girdi.

“Bugünkü toplantıyla ilgili iletişim sorunu yaşandığı için üzgünüm,” dedi kadına.

“Büyük baskı altındayız, bir an önce sonuç almamız isteniyor. Pazar gazetelerini gördün mü?”

“Evet. Kimse katili bulmaya çalıştığımıza inanmıyor. İşin kötüsü, elimizde hiç şüpheli yok.”

“Bir de bana sor. Önümüzdeki hafta bir şeyler bulmak zorundayız, yoksa canımıza okuyacaklar. Menajerini karakola aldığımızı duymuşsundur.”

“Evet, anlattılar.”

Adam esnedi. “Eve dönüp çocuklarla ilgilenmeliyim. Böylece eşim biraz nefes alır. Bütün gün tek başına çocuklara bakmak zorundaydı, bugün dadının izin günü.”

“Yarın görüşürüz,” diye seslendi Anna, adamın arkasından.

Amanda’ya, *Leydi Hamilton* filmi için bir buçuk milyon sterlin ödenmişti ve kontratlarına bakılacak olursa, yıldızı parladıkça ücreti de artıyordu. *Mum Işığı*’ndan aldığı ücretin 500,000 sterlin gibi düşük bir ücret olması garipti. Bunun yanına Anna’nın tam anlayamadığı bir yüzde eklenmişti. Amanda’nın muhasebecisinin ertesi sabah hepsini açıklayacağını umarak dosyayı bir kenara kaldırdı ve Anna’nın hem Colin O’Dell hem Scott Myers’la oynadığı *Malikane* filmine konsantre oldu. Bu filmde bir grup genç, harabe halindeki bir malikaneyi satın alıyordu. Hepsinin, evin onarılmasına yardım edecek becerileri vardı, inşaatçılar, marangozlar, elektrikçiler, ne ararsanız. Amaçları sadece evi onarmak değil, malikanenin bir kısmını satıp masrafları çıkartmaktı. Derken bir dizi garip kaza yaşanmış ve çiftlerin başına korkunç şeyler gelmişti. Sonuçta arkadaşlıkları parçalandı ve hikaye ölümle sonuçlandı.

Anna bir kez daha Amanda Delany’nin yeteneğine hayran oldu. Rolü gereği, sadece elektrikçi Colin O’Dell’in sevgilisini değil, bir de malikanedeki hayaletlerden birini canlandırıyor-du. Scott Myers ise Amanda’ya aşık olan marangozu oynuyordu. İnsanın, adamın hayaletle mi yoksa yaşayan kızla mı seviştiğini tam anlayamadığı birkaç sevişme sahnesi vardı. Anna filmde hoşlandı ama bazı noktaları abartmışlardı. Hayalet vampirlere özgü nitelikler yüklemişlerdi ve onu öldürmenin tek yolu, kalbine kazık saplamaktı. Son sahnede Amanda kanlı geceliği içinde yerde yatıyordu. O manzarayı inanılır kılan tek şey, kadının sessizliği ve oyunculuk yeteneğiydi.

Anna televizyonu kapatacakken, son sahneyi yeniden oynatmaya karar verdi. Dondurdu ve ekranı yakından inceledi. Amanda'nın boynunda altın zincirli bir ha vardı, arafların arasında buldukları haa benziyordu. Anna, oyuncuların listesi ekranda belirlediğinde filmi yavaşlattı ve birkaç ismi not aldı. Bunlardan en önemlisi, kostüm tasarımcısı Joanna Villiers'in adıydı. "Mum Işığı"nın kostümlerini yapan da oydu. Anna sabah ilk iş, haçı sormaya karar verdi. Ekibin, özellikle Mike Lewis ve Barolli'nin saygısını kazanmaya kararlıydı.

ONUNCU BÖLÜM

Devriye arabasına giden Barolli yanından geçtiğinde, Anna arabasını park ediyordu. Sabahın erken saatleriydi. Adam araca binmeden önce kadının yanına gitti.

“Bu sabah ciddi gelişmeler oldu. Amanda’nın ev arkadaşlarından birinin, aşırı dozda uyuşturucudan öldüğü haberi geldi.”

Anna şaşkınlıktan küçük dilini yutacaktı. “Kim?”

“Dan Hutchins denilen çocuk. Şimdi oraya gidiyorum.”

“Ciddi gelişme bu mu?”

Yoluna devam eden adam duraksayıp omzunun üstünden kadına baktı.

“Hayır, asıl haber Joan’da.”

Anna eşyalarını ofisine bırakıp hemen toplantı odasına gitti. Kadını Barbara karşıladı.

“Dan Hutchins bu sabah ölü bulundu –aşırı dozdan gittiği sanılıyor ama Joan büyük bir keşfe imza attı: Şimdi Mike ile görüşüyor.”

“Ne bulmuş?”

Barbara kadına yaklaştı.

“Film tutkunu olduğunu bilirsin. Amanda’nın filmlerinden birinde altın haçı taktığını keşfetmiş.”

“*Malikane* filmi,” dedi Anna buz gibi bir sesle.

“Evet. Mike şimdi filmi izliyor. Sonra kostüm tasarımcısıyla görüşecekler. Joan onun, kurbanın evinde bulunan haç olduğuna emin.”

Anna başını salladı. Ayaklarının altındaki halı çekilmişti. Joan’ın haklı olduğuna emindi ama haçı keşfeden kişinin kendisi olmasını istiyordu.

Dikkatini, Joan’ın listesindeki ilk yayıneviyle yapacağı görüşmeye verdi. Editörlerden Noel Kenrick’in sabah onda iş geleceğini söylemişlerdi.

“O saatte görüşürüz,” dedi adamın asistanına telefonda.

Öldürecek zamanı olduğundan Pimlico’ya gidip Kenrick&Carter’in ofisini buldu. Büyük, beyaz, art deco tarzı bir binaydı, camlı kapıları vardı. Erken geldiğini bilen Anna, toplantı odasından bu kadar çabuk ayrılmamış olmayı diledi. Barolli’yi aradı ama adamın cep telefonu kapalıydı. Saat daha 09:15 olduğundan, Joan’ın listesindeki ikinci yayıncıyı arayıp 11:30’a randevu aldı.

Barolli, Maida Vale’deki dairede Felicity Turner ve iyi durumda görünmeyen Jeannie Bale’i sorguya çekiyordu. Tek söyleyebildikleri, gece eğlenmeye gittikleri ve Dan’ın de onlarla geldiği idi. Ama genç adam kutlamadan erken ayrılmış diğerleriyse saat üçe dek daireye dönmemişti. Kahve ister mi diye sormak için yatakodasının kapısını tıklattıklarında, genç adamı ölü bulmuşlardı. Ambulans çağırmışlardı ama çoktan ölmüştü. Barolli gencin aşırı dozdan öldüğü sonucuna vardı.

Kızlar, gittikleri partide eroin bulmuş olabileceğini söyledi, iğne yapmak için eve dönmüştü. İkisi de partide kimin uyuşturucu sattığını bilmiyordu ama “Amanda’nın ölümünden beri Dan depresyondaydı,” dediler. Daireden neredeyse hiç çıkmamıştı.

Karakoldaysa, Mike Lewis, Joanna Villiers’ı altın haç konusunda sorguya çekiyordu. Kadın delil torbasındaki haçın filmde kullanılabileceğini kabul etti ama aynısı olup olmadığını söyleyemezdi. Haçın kiralık olup olmadığı sorulduğunda, film için satın alındığı, hatta kazık saplama sahnesinde haçın zarar görmesi ihtimaline karşı bir de yedeğinin olduğu yanıtını aldılar.

“Çekimlerden sonra haçlara ne oldu?”

Joanna Villiers haçı satın aldıkları mücevhercinin adını verdi. Biri Amanda’da kalmıştı ama diğeri... Omuz silkip çekimlerin sonunda oyuncuların giysileri isterlerse yüzde yetmiş indirimle satın aldıklarını söyledi. Kostümlü bir film olduğundan, giysilerin çoğu kiralıktı veya oyunculara özel dikilmişti. Pek satılan olmamıştı. Ama iki haçın da geri gelmediğini maliyet raporuna yazdığını hatırlıyordu.

“İyi ama haçlar altındandı,” diye şaşkınlığını dile getirdi Mike.

“Biliyorum. Oyuncuların neler çaldığını bilerseniz... Dediğim gibi, birini Amanda almıştı, haçı geri vermeyeceğini ima etmişti, ben de almasına izin verdim. Ama diğeri, ben ne olduğunu anlamadan kaybolup gitti. Öyle sık yaşanan bir olaydır ki inanamazsınız. Belki ikisini de Amanda almıştır.”

“Değerleri neydi?”

“Fazla değil. Kırk, elli sterlin. Dürüst olmak gerekirse, genelde yıldızların filmlerden eşya yürütmesine izin verilir. Mutlu oldukları sürece mesele yoktur. Kostümlerini çalan ve bir kuruş bile ödemeyen oyuncular biliyorum.”

“Müfettiş Travis size haçın resmini göstermemiş miydi?”

“Tanımamışım. O filmi uzun zaman önce çektik. Ancak bana filmdeki o sahneyi gösterdiğinizde haçları hatırladım. Çok üzgünüm ama o günden bu yana bir sürü filmde çalıştım.”

“İkinci haçı Colin O’Dell almış olabilir mi?”

“Hiçbir fikrim yok. Setteki deri kaplı bir kutuda duruyordu. Herhangi biri almış olabilir. Elektrikçiler hatta figüranlar. Gözünüzü açık tutmazsanız her şeyinizi çalarlar.”

“Ama haçın kaybolduğunu bildirmediniz.”

“Hayır,” dedi Joanna. Zor bir sahneydi ve çekimler iki gün sürmüştü. Sadece özel efektler bile bir servet tutmuştu. Kullanılan kan torbalarını hazırlamak uzun zaman alıyordu ve Amanda’nın kostümünden dört tane hazırlanmıştı. Çekimler bittiğinde o kadar sevinmişlerdi ki kimse neye ne olduğunu sormamıştı. Bu yanıt Mike’ı hayalkırıklığına uğrattı, haç konusunda kim bilir kaç kişiyi sorguya çekmeleri gerekecekti.

Joanna karakoldan ayrılmadan önce, Mike’a iki filmde birden çalıştığını hatırladığı kişilerin adlarını verdi. Şoförlerden Harry James ve kardeşi Tony iki sette de çalışmıştı. Mike ikiliyi karakola getirmeleri için adamlarını yolladı.

O sırada Barolli, Maida Vale’deki daireden dönmüştü. Jeannie Bale ve Felicituy Turner’i sorguya çekmişti ama soruşturmayla bir bağlantıları olduğunu düşünmüyordu. Mike ev arkadaşlarının ölümünün şokunu atlattıklarında, kızlarla ye-

niden görüşmeyi önerdi. Gelecek sefer karakola getirilmelerini istiyordu.

Gözleri karakolda dolaştı ve Anna'nın boş ofisini işaret etti. "Travis nerede?"

"Amanda'nın kitap anlaşması yapıp yapmadığını öğrenmek için yayıncılarla görüşmeye gitti," diye karşılık verdi Barolli.

İkisinin de durumdan rahatsız olduğu anlaşılıyordu, ne de olsa öğlen olmuştu. Ama ekibin önünde düşüncelerini dile getirmekten kaçındılar.

Anna en önemli iki yayınevinin editörleriyle görüşmüş ve aynı yanıtı almıştı. Amanda Delany'ye kitap teklifi götürülmesi fikri bile onlara saçma gelmişti. Kendilerinin böyle bir teklif götürmediğini ve diğer yayınevleri gibi, yıldızlarla yüklü avanslar karşılığında anlaşma yapmadıklarını iddia ettiler. Onlar, edebiyat eserleri basan yayıncılardı.

Kadına Altın Ok yayıncılığa gitmesini söylediler. Küçük bir şirketti ama ünlüler tarafından yazılmış üç kitaptan büyük gelir elde etmişti. Yayınevinin ofisi, ilk iki yayınevinin aksine şatafatlı değildi, Ladbroke Grove'daki dört katlı yıkık dökük bir binanın ikinci katındaydı. Anna'ya Josh Lyons'la görüşmesi söylendi. Adam, kadınla hemen görüştü.

Josh Lyons'ın ofisindeki mobilyalar koca bir masa, kitaplarla dolu bir kütüphane ve plazma tv den ibaretti. Duvarlarda o yıl yayınlanan kitapların afişleri vardı: *Seks Kölesi*, *Uyuşturucu Cehennemi*, *Üçüncü Sayfadaki Hayatım*, *Yarışma Programından Sonra Hayat*. Bay Lyons'ın kendisi ortalıkta yoktu. Anna masanın karşısındaki kırmızı plastik sandalyeye oturup kitap adlarını inceledi. Derken, ufak tefek, bronz

tenli, bakımlı bir adam olan Lyons, içeri girip Anna'yı selamladı.

“Özür dilerim, bir toplantıdaydım.” Parfümünün kokusu odayı doldurdu.

Anna kendini tanıttıysa da içten içe bunun zaman kaybı olacağına inanıyordu. Lyons masanın diğer tarafındaki deri koltuğa geçti ve kadının açıklamalarını dinledi.

“Tanrım, gerçekten korkunç bir olay. Akıl alacak şey değil. Çok özeldi, gerçek bir yetenektir. Onu çok iyi tanıdığımı söyleyemem ama benim için tam bir şok oldu. Hoş bir kızdı.”

“Demek onunla tanıştınız?”

“Evet, tanışmıştım –elbette tanıştım.”

“Ne demek istiyorsunuz?”

İlk önce gece kulübünde tanışmış, sonrasında yeniden görüşmüşlerdi.

“Buraya mı geldi?”

“Hayır, Le Caprice’de öğle yemeği yedik. Tam tarih burarlarda bir yerde yazıyor.” Çekmeceyi açıp ajandasını çıkarttı.

“Bana ne zaman ve neden görüştüğünüzü söyleyebilir misiniz?”

Adam günlüğün sayfalarını karıştırdı.

“Dört ay önceydi. Numarasını aldım çünkü onunla konuşmak istiyordum.”

“Nedenini sorabilir miyim?”

“Evet, elbette. Ona kitap anlaşması teklif ettim. Gerçek bir yıldızdı ve basın sürekli peşindeydi. Kitabı satardı. İşte burada. Tam dört ay önceymiş, anılarını yazması konusunda toplantı yapmışız. Onunla çalışacak bir gölge yazar bile bulmuştum. İnanın, çok yardıma ihtiyacı vardı.”

“Yazıp size teslim ettiği bir şeyler var mı?”

“Var. Ona, anlatacaklarının ilgi çekeceğine emin olmam gerektiğini söyledim. Bilmem ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Tam böyle demedim elbette.” Güldü.

“Kitabın ne kadarının tamamlandığını söyleyebilir mi...” diyecek oldu Anna ama Lyons lafını böldü.

“Tam kontratı hazırlatacarken...” başını iki yana salladı. “İmzalamış olsa, elimizdekilerin ne kadar edeceğini düşünebiliyor musunuz? Kulağa açgözlülükmüş gibi gelebilir ama inan bana neden bahsettiğimi çok iyi biliyorum.”

“Pazarlıkta ne kadar ilerlemiştiniz?”

Lyons, koltuğunda şöyle bir sallandı. “Yediğimiz çok pahalı bir öğle yemeğiydi.”

“Gece kulübünde karşılaştığınızda yanında kim vardı?”

Adamın hatırladığı kadarıyla, Amanda ve arkadaşları grup halinde gelmişti ama adam hiçbirini tanıımıyordu. Kadına yaklaşp kartvizitini vermiş ve otobiyografisini yazmasını teklif etmişti. Kadın başlangıçta ilgilenmemişti ama adam iyi satan kitaplar bastığını söyleyince, genç kadının aklı çelinmişti.

“Lafı uzatmadı, hemen konuya girip ne kadar alacağını sordu. Bunlar için iyi para ödediğimizi söyledim.” Eliyle duvardaki afişleri işaret etti. “Elbette hemen oracıkta para konuşamazdım ve bunu ona söylediğimde ısrar etti. Ona, gölge yazarın alacağı ücrete bağlı olarak, yaklaşık yarım milyon kazanabileceğini söyledim.”

“Tepkisi ne oldu?”

“Benimle buluşmayı kabul etti ve bir sonraki öğleden sonra beni aradı. Öğle yemeğinin zamanını kararlaştırdık.”

“Öğle yemeğinde neler olduğunu anlatır mısınız?”

“Elbette. Çok nazik ve heyecanlıydı. Beni en çok şaşırtansa, kitabı kendi başına yazmak istemesiydi.”

“Para konuştunuz mu?”

“Film işindekilerin aldığı avanslara bakmıştı ve bir milyonun üzerinde bir rakam istiyordu. Biraz canım sıkıldı ama doğruyu söylemek gerekirse, ödediğimiz rakamlar zaten o civarda.” Yeniden posterleri işaret etti.

“Menajerini işe karıştırmadı mı?”

“Kesinlikle hayır. Oysa normalde öyle yapması gerekirdi. Film işlerine bakan menajeri kullanmasalar da pazarlıkları yürütmesi için kitap anlaşmaları konusunda deneyimli bir menajer tutarlar. Ama Amanda, her şeyiyle kendi ilgilenmek istiyordu. Üstelik iyi hazırlanmıştı.”

“Sonra ne oldu?”

Lyons ellerini iki yana açtı.

“Pazarlığı sonuçlandırmadan önce, ikimizin de projeyi düşünebilmemiz için bir toplantı daha yapmayı önerdim.”

“Ona kitaptan bölümler veya örnekler sunması gerektiğini söylediniz mi?”

“Evet söyledim. Basının görmesi ihtimaline karşı, buraya gelmek istemedi. Görüşmelerimizi gizli tutmak istiyordu, böylece kimse ne planladığını öğrenemeyecekti.”

“Ama sizinle Le Caprice’de buluşmuş. Orası popüler bir restoran.”

“Evet ama arabayla geldi ve araçtan tam kapının önünde indi. Restoranda onu tanıyan birilerine rastlamadığı sürece kimse ne konuştuğumuzu bilemezdi. Ayrıca restorandan ondan önce ayrıldım.”

“Arabayı kendi mi kullanıyordu?”

“Hayır, bir şoförü vardı.”

“Ya sonraki görüşme?”

Lyons, günlüğüne baktı.

“Arkadaşlarından birinin dairesine gittim, Maida Vale’de pis bir yerdi.”

“Amanda dışında biri var mıydı?”

“Hayır, yalnızdı.”

Anna, adamın devam etmesini bekledi.

“Bana çıktısını aldığı sayfaları gösterdi. Onları yanıma almama izin vermedi. Hemen orada okumamda ısrarcıydı. Sayfalarda şiirler olduğunu görünce tadım kaçtı. İstediğim bu değildi. Ona anılarını yazmanın, çocukluğuna, aşklarına, oyunculuk kariyerine odaklanmak demek olduğunu açıkladım. Şiirleri ilgimi çekmiyordu. Kimsenin ilgisini çekeceğini de sanmıyorum.”

Kızın sayfaları geri alışı, parçalayışını ve tam olarak ne istediğini soruşunu tarif etti.

“*Oyuncularla ilişkilerin*, dedim. Çocukluğuyla ilgili bölümler ve skandallar, kitabı satmamızı sağlardı. Ne kadar detaylı olursa o kadar iyiydi. Ona büyük bir avans vereceksek, ne kadar ileri gidebileceğinin delillerini görmeliydik. Ayrıca fotoğraflar ve benzeri şeyler de istiyordum.”

Anna birkaç detayı not aldıktan sonra, Amanda’nın istenilenleri yapıp yapmadığını sordu.

“Hayır. Bir iki kez işin yasal tarafını sormak için beni aradı –bilirsiniz, isimleri ne yapacaktı, sorun çıkmayacak mıydı? Ona endişelenmemesi gerektiğini, yayınevinin avukatlarının bu konuyla ilgileneceğini söyledim.” Lyons, kadının bir gölge yazara ihtiyaç duyduğuna emindi ama ona söylemek için

doğru zamanın gelmesini bekliyordu. Bu arada kızı yazmaya başlaması için cesaretlendirmişti.

“Bir sonraki konuşmamıza veya toplantımıza kadar istediğim türde şeyler yazmış olacağını tahmin ediyordum, avansını konuşacaktık ama...” başını iki yana salladı. “Ölmüştü, ben ve çalışanlarım için tam bir şok oldu.”

“Yani anılarını yazdığını, çalışanlarınız da biliyor muydu?”

“Herkes değil ama editörümle birlikte bir yazarla görüştük. Henüz hiçbir şey kesinleşmediğinden, yazarın adını gizli tutmaları konusunda herkesi uyardım.”

“Sizce neden Bayan Delany, menajерinin teklifinizi öğrenmesini istemedi?”

“Hiçbir fikrim yok. Bu anlaşmanın haberi basına sızarsa, her şeyi reddedeceğini söyledi. Onu anlıyordum, çoğunlukla proje tamamlanana dek yazarın adını gizli tutarız. Taslakların üstünde başkasının adı yazar.”

“Avans üzerinde anlaştınız mı?”

Adam başını salladı.

“Ne kadar olduğunu söyleyebilir misiniz?”

“Söyleyebilirim ama pazarlık devam ediyordu. Kontrat imzalamamıştık ve önceden de söylediğim gibi, genç bir kadın için inanılmaz bilgiliydi. Bir buçuk milyon istiyordu, yarısı imzada yarısı kitap yayınlandığında ödenecekti.”

“Kabul ettiniz mi?”

“Teoride evet. Ama ona her şeyin, ne kadar açık konuşacağıyla bağlantılı olduğunu söyledim. Sırları ne kadar pisse rakam da o kadar yüksek olurdu.” Duraksadı. “Verdiği yanıtı hiç unutmayacağım. Çok güzel bir kızdı, masmavi gözleri vardı. Çok cılızdı elbette, yemeğiyle oynamakla yetinirdi.”

Gözleri dalan Lyons iç çekti.

“Dar bir tişört ve mini kot giymişti, ikisi de yıkanmamış ve ütülenmemişti. Bacakları, tüylü çizmeler içinde kürdan gibi duruyordu. Mücevher takmamıştı. Ona baksanız, ne ünlü ne zengin olduğunu düşünürdünüz. Kamera yalan söylemez derler ama bence ekranda, gerçekte olduğundan daha güzel görünüyordu...”

Anna adamın toparlanmasını bekledi. “Size ne dedi Bay Lyons?” diye sordu sonra.

“Bana, onu kendilerine layık bulmayan pisliklerin bütün kirli çamaşırlarını ortaya sereceğini, isim vereceğini ve yaptıklarının bedelini ödeteceğini söyledi.”

Anna, Josh Lyons’ın ofisinden çıkarken adama, “Bildığınız kadarıyla Amanda’nın ajandası veya günlüğü var mıydı?” diye sordu. Adam yanıt verirken tereddüt etmedi. Genç kadın öğle yemeğine gelirken yanında kalın bir defter getirmişti. Ufak kilidi olan, yıpranmış, pembemsi bir günlüktü. Yayıncı, geçmiş hatırlayıp hatırlamadığını sorduğunda, Amanda günlüğe dokunmuştu. Gülmüş ve hiçbir zaman hiçbir şeyi unutmadığını söylemişti. Son beş yıldır tuttuğu günlüktü ve her gece yazıyordu. Dairede buluştuklarında da günlük yanındaydı.

Anna, kendisine yardımcı olduğu için Lyons’a teşekkür etti. “Bir gün anılarınızı yazmaya karar vererseniz bizi arayın,” dedi adam. Anna gülümsedi.

“Meslek şakası,” dedi adam keyifli bir sesle, asansörün kapısı açılırken.

doğru zamanın gelmesini bekliyordu. Bu arada kızı yazmaya başlaması için cesaretlendirmişti.

“Bir sonraki konuşmamıza veya toplantımıza kadar istediğim türde şeyler yazmış olacağını tahmin ediyordum, avansını konuşacaktık ama...” başını iki yana salladı. “Ölmüştü, ben ve çalışanlarım için tam bir şok oldu.”

“Yani anılarını yazdığını, çalışanlarınız da biliyor muydu?”

“Herkes değil ama editörümle birlikte bir yazarla görüştük. Henüz hiçbir şey kesinleşmediğinden, yazarın adını gizli tutmaları konusunda herkesi uyardım.”

“Sizce neden Bayan Delany, menajерinin teklifinizi öğrenmesini istemedi?”

“Hiçbir fikrim yok. Bu anlaşmanın haberi basına sızarsa, her şeyi reddedeceğini söyledi. Onu anlıyordum, çoğunlukla proje tamamlanana dek yazarın adını gizli tutarız. Taslakların üstünde başkasının adı yazar.”

“Avans üzerinde anlaştınız mı?”

Adam başını salladı.

“Ne kadar olduğunu söyleyebilir misiniz?”

“Söyleyebilirim ama pazarlık devam ediyordu. Kontrat imzalamamıştık ve önceden de söylediğim gibi, genç bir kadın için inanılmaz bilgiliydi. Bir buçuk milyon istiyordu, yarısı imzada yarısı kitap yayınlandığında ödenecekti.”

“Kabul ettiniz mi?”

“Teoride evet. Ama ona her şeyin, ne kadar açık konuşacağıyla bağlantılı olduğunu söyledim. Sırları ne kadar pisse rakam da o kadar yüksek olurdu.” Duraksadı. “Verdiği yanıtı hiç unutmayacağım. Çok güzel bir kızdı, masmavi gözleri vardı. Çok cılızdı elbette, yemeğiyle oynamakla yetinirdi.”

Gözleri dalan Lyons iç çekti.

“Dar bir tişört ve mini kot giymişti, ikisi de yıkanmamış ve ütülenmemişti. Bacakları, tüylü çizmeler içinde kürdan gibi duruyordu. Mücevher takmamıştı. Ona baksanız, ne ünlü ne zengin olduğunu düşünürdünüz. Kamera yalan söylemez derler ama bence ekranda, gerçekte olduğundan daha güzel görünüyordu...”

Anna adamın toparlanmasını bekledi. “Size ne dedi Bay Lyons?” diye sordu sonra.

“Bana, onu kendilerine layık bulmayan pisliklerin bütün kirli çamaşırlarını ortaya sereceğini, isim vereceğini ve yaptıklarının bedelini ödeteceğini söyledi.”

Anna, Josh Lyons’m ofisinden çıkarken adama, “Bildığınız kadarıyla Amanda’nın ajandası veya günlüğü var mıydı?” diye sordu. Adam yanıt verirken tereddüt etmedi. Genç kadın öğle yemeğine gelirken yanında kalın bir defter getirmişti. Ufak kilidi olan, yıpranmış, pembemsi bir günlüktü. Yayıncı, geçmiş hatırlayıp hatırlamadığını sorduğunda, Amanda günlüğe dokunmuştu. Gülmüş ve hiçbir zaman hiçbir şeyi unutmadığını söylemişti. Son beş yıldır tuttuğu günlüktü ve her gece yazıyordu. Dairede buluştuklarında da günlük yanındaydı.

Anna, kendisine yardımcı olduğu için Lyons’a teşekkür etti. “Bir gün anılarınızı yazmaya karar vererseniz bizi arayın,” dedi adam. Anna gülümsedi.

“Meslek şakası,” dedi adam keyifli bir sesle, asansörün kapağı açılırken.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Justin Smalls, otuzlarında sarışın bir adamdı, hoş bir takım giymiş, gömlek kollarını yeşil saten dikişleri ortaya çıkarakacak şekilde ters çevirmişti. Yakışıklı ama züppe bir havası vardı. Kendini Uluslararası Sinema Menajerleri Şirketi'nden bir menajer olarak tanıttıktan sonra, Anna'ya otopark meselesini mi görüşmeye geldiğini sordu. Anlaşılan, ev sahibiyle sorun yaşıyorlardı. Anna ona kimliğini gösterdiğinde adam yerine geçti ve aralarındaki mesafeyi korumaya özen gösterdi.

"Beni hazırlıksız yakaladınız," diye yorumda bulundu, Amanda Delany'yle tanışıp tanışmadığı sorulduğunda.

"Şirketinizden kimsenin Amanda'ya yaklaşip yaklaşmadığını öğrenmek istiyorum," diye devam etti Anna.

Smalls başını iki yana salladı. Ne kendisi ne diğer menajerler Bayan Delany'ye yaklaşmıştı. Anna'ya yanlış bilgi verildiğini ima etti. "Kariyerinin başından beri Amanda'nın temsilcisi Andrea Lesser'dir," diye açıkladı. "Andrea'nın ne kadar saygın biri olduğu düşünülürse, Bayan Delany'nin ondan ayrılacağını sanmıyorum."

Anna kalkıp gitmeye hazırlandı.

"Size farklı bir bilgi mi verildi?" diye sordu adam.

“Her ipucunu araştırıyoruz. Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim.” Kendini huzursuz hissetti. Adam ona, zamanını harcamasına değmeyeceği biriymiş gibi davranmıştı.

Ama Justin Smalls’ın yanında hissettikleri, Payne&Hudson’da hissettiklerinin yanında hiçti.

“Amanda Delany,” dedi Jennifer Hudson yukardan bakan bir tavırla, saçını arkaya savurup halka küpelerini ortaya çıkarttı. “Öyle bir fırsatı kaçırmazdım ama Andrea Lesser’a sadıktı ve ona yaklaşmayı denemedim bile. En son yollarımız keştiğinde zor zamanlar yaşamıştım ve Amanda’yı temsil etmeye kalksam Andrea canıma okurdu.”

“Onunla ilgilenebilecek birini tanıyor musunuz?”

Jennifer Hudson büyük yeşil camlı gözlüğünü aşağı kaydırıp gözlerini kısarak Anna’ya baktı.

“Hangi menajer olsa Amanda’yla çalışmayı ister. Gençti, potansiyeli vardı ve sanılandan iyi bir oyuncuydu. Ama başa bela olduğu da doğru. Rol arkadaşlarını baştan çıkarır, uyuşturucu sorunuyla tanınırdı. Yine de dürüst olalım, bugünlerde uyuşturucu falan kimsenin kariyerine zarar vermiyor. ABD’de çalışamazdı belki ama burada rahat rahat iş bulurdu. Andrea Lesser’ın sağlam bağlantıları vardır, arkasında o olduğu sürece Amanda’nın sırtı yere gelmezdi.”

“Yani menajer değiştirmeyi planladığıyla ilgili dedikodular duymadınız?”

“Duymadım ve öyle bir şey olsa duyardım. Dar alanda paslaşıyoruz, bizim sektörümüzde herkes her şeyi bilir.”

Anna ayağa kalktı ve kısa bir duraksamanın ardından cebindeki fotoğrafı çıkarttı.

“Bu adamı tanıyor musunuz?”

Liberty'nin önünde çekilmiş fotoğrafı gösterdi.

"Onu tanımıyorum ama kim olduğunu biliyorum. Yanılmıyorsam, bazı oyuncuların yatırımlarını idare ediyor. Benden duyduğunuzu kimseye söylemeyin ama son banka krizinde fena darbe almış. Benim müşterilerimden para kaybeden olmadı ama bir sürü kişinin para kaybettiğini biliyorum."

"Adı ne?" diye araya girdi Anna.

"Andrew Smith-Barker."

"Ona ulaşabileceğimiz bir numara veya adres biliyor musunuz?"

Jennifer Hudson, kalın çerçeveli gözlüklerinin üstünden kadını süzüp başını iki yana salladı.

"Korkarım ki hayır. Andrea Lesser biliyordur. Onları birkaç kez birlikte gördüm."

Otoparka dönen Anna, karakolu arayıp Barbara'dan Andrew Smith-Barker'a ulaşmasını istedi. Regent Caddesi'nde trafiğe takılmıştı ki cep telefonu çaldı.

"Merhaba Anna, ben Pete."

Sesi hoparlöre aldı.

"Önemli bir şey değil ama beni rahatsız eden bir detay var ve adli tabiple görüşüp yeniden kontrol edilmesi gerekebilir."

"Seni dinliyorum," dedi pürdikkat kesilen Anna. Trafik tamamen kilitlenmişti, arabalar milim kıpırdamıyordu.

"Amanda Delany'nin evindeyken -ve ben ilk gidenlerden- olay yeri görevlilerinden bazıları çoktan gelmiş ve kadının ölü olduğu tespit edilmişti. Ama ben olay yeri incelemesini tamamladığımda, ceset hala kaldırılmamıştı."

“Eee?” Anna, adamın söyleyeceklerini duymak için sabırsızlanıyordu.

“Yatakodasının küçük olduğunu hatırlıyorum, zaten ev çok büyük değildi. Gelip giden bir sürü kişi vardı...”

“Evet, lütfen lafı dolandırma Pete. Sorun nedir?”

“Yanlış hatırlamıyorsam soğuk bir yaz günü ve soğuk bir geceydi. Herkes kaloriferleri yakmıştı. Amanda da istisna değildi. Asistanım Judy, polislerden birinin kaloriferler sonuna kadar yakıldığı için ter içinde kaldığını söylediğini hatırlıyor. Biz geldiğimizde içerisi o kadar havasızdı ki pencerelerden birini açtık. Tahminimce evin içinin sıcak olması, olay yeri sorumlusunun cesedin ısıyla ilgili yanlış tespitler yapmasına yol açmıştır.”

“Özür dilerim, ne demek istediğini anlamıyorum.” Anna arabayı birkaç santim ilerletti.

“Ölüm saatinden bahsediyorum. Öldürüldüğünde kaloriferler sonuna kadar açıksa çürüme hızlanmıştır, katılama başlayıp bitmiştir. Yani Anna, tespit ettiğimizden birkaç saat önce öldürülmüş olabilir. Adli tabiple konuştum, o da aynı fikirde.”

“Tamam, bu konuyu incelerim ama ölüm saatini belirlemeden önce, ısıtıcının saatini ve termostatu incelendiklerine eminim.”

“Evet, eminim öyledir ama kontrol etmekte bir sakınca yok. Ne yazık ki soruşturmanıza yararı olacak hiçbir şey bulamadık. Hala evden alınan parmak izlerini inceliyoruz. Ama sana da söylediğim gibi, daha yeni taşındığı için çok az parmak izi vardı. Hiçbiri polis kayıtlarında yok. Ama kontrol etmeyi sürdürüyoruz.”

“Teşekkürler.”

“Akşam yemeğinde boş musun?”

“Bir süre imkansız Pete. Yedi gün yirmi dört saat bu dosyayla ilgileniyoruz. Ama ilk boş zamanım olduğunda seni arayacağım.”

“Tamam, seninle konuşmak güzeldi.”

“Sonra görüşürüz Pete.”

Kapadığı anda telefon yeniden çaldı. Arayan Barbara’ydı. Andrew Smith-Barker’ın adresini ve telefonunu bulmuştu. Anna, haber vermeden adama uğramaya karar verdi.

“İyi günler.”

Andrew Smith-Barker’ın ofisinin bekleme salonunda oturmuş bekleyen Anna ayağa kalktı.

“Lütfen ofisime gelin. Yanılmıyorsam siz Müfettiş Travis’siniz, doğru mu anlamışım?”

“Evet.” Kadın çantasını alıp adamın peşinden gitti. Hatırladığından çok daha yakışıklıydı. Boyu bir doksandan uzundu ve mükemmel dikimli bir takım giyiyordu. Gür saçları kısa kesilmişti ve koyu kahverengi gözleri, kemerli burnunu ortaya çıkarıyordu. Küba purosunu ve manolyaların kokusunu andıran hafif bir parfüm kokuyordu.

Andrew Smith-Barker’ın ofisi, ferah ve zarif döşenmişti. İşlemeli ahşap masa dikkat çekiyordu. İki tarafta dosyaların ve kitapların dizildiği kütüphaneler vardı. İçeriye tam bir düzen hakimdi, rastgele yerleştirilmiş tek bir kağıt parçası bile yoktu.

Smith-Barker, Anna’ya masanın karşısındaki deri koltuğa oturmasını işaret ettikten sonra masanın başına geçti. Tırnakları manikürlüydü ve sol elinde alyans vardı.

“Size nasıl yardımcı olabilirim? Asistanım, sormak istediğiniz sorular olduğunu söyledi.”

Anna hafifçe öksürdü. “Amanda Delany’nin ölümünü araştırıyorum,” dedi polis kimliğini göstererek. “Müşteriniz miydi?”

Adam gözlerini kadına dikip bir süre onu süzdükten sonra arkasına yaslandı. “Bunun ölümüyle ne ilgisi var?”

“Bayan Delany’nin hem iş hayatı hem özel hayatı mercek altında. Soruşturmanın sağlığı açısından bu bir gereklilik. Sanıyorum menajeri Andrea Lesser’ı tanıyorsunuz?”

“Evet tanıyorum.”

“Söyler misiniz Bay Smith-Barker, Bayan Delany’nin yatırımlarını siz mi yönetiyorsunuz? Duyduğum kadarıyla, şirketiniz bu işlerle ilgileniyormuş.”

“Ben yatırım danışmanıyım, pek çok müşterim vardır.”

“Bayan Delany müşteriniz miydi?” diye sordu Anna yeniden.

“Olsa da olmasa da size Bayan Delany’yle olan iş ilişkimin detaylarını açıklamaya niyetim yok.” Derin bir nefes aldı. “Bayan Lesser’la veya Bayan Delany’yle olan ilişkimin, soruşturmanıza nasıl bir yararı olacağını anlamıyorum?”

“Buna karar vermek bana düşer efendim.”

“Öyle mi? Şirketimin ilgilendiği bütün işler, gizlilik anlaşmalarıyla korunmaktadır. Bayan Delany’nin yatırımlarını tartışabilmek için onun varislerinin yazılı iznine ihtiyacım var. Ortada bir vasiyet yoksa birilerinin benimle temasa geçeceği kesin. Bu durumda mahkeme, ölen kişinin mal varlığıyla ne yapılacağına karar verecektir.”

“Demek Bayan Delany’nin yatırımlarıyla ilgilendiğini kabul ediyorsunuz.”

“Geçmişte Bayan Delany’nin bazı yatırımlarına baktığımı kabul ediyorum. Ama kayıtlarıma ulaşmak için yazılı izne ihtiyacınız var.”

“Bayan Delany para kaybetti mi?”

“Korkarım ki sizinle bunları konuşamam.”

Anna adamı zorlayamayacağını anladı. Hem bu kadar suçlu hem bu kadar güven dolu görünen birine ender rastlanırdı.

“Bayan Delany ile iş dışında ilişkiniz oldu mu?”

“İlişkimiz işten ibaretti. Özel hayatımızda görüşmezdik.”

“Villasını ziyaret ettiniz mi?”

“Hayır, etmedim.”

Bu noktada Smith-Barker, görüşmenin sona erdiğini göstermek istercesine ayağa kalktı. Anna’nın çıkmaktan başka seçeneği yoktu. Ayrılırken, elinde Bayan Delany’nin finansal kayıtlarını teslim etmesini söyleyen bir mahkeme emri ile döneceğini söyledi. Adam omuz silkmekle yetindi.

“Bayan Delany’nin varisleri kimler, biliyor musunuz?” diye sordu Anna, adama.

“Hayır, bilmiyorum, avukatından haber bekliyorum.”

“Yani hala onun parasını mı idare ediyorsunuz?”

“Mahkeme emriyle dönmenizi tavsiye ederim, o zaman Amanda Delany ile ilgili bütün kayıtlara ve belgelere ulaşırsınız.”

Anna rahatsız oldu. Görüşmeyi iyi idare edememişti. Ama düşününce, neyi farklı yapması gerektiğini çözemiyordu. Bulduklarını ekiple paylaşacak ve Bay Smith-Barker’ı belgeleri polise teslim etmek zorunda bırakacak bir mahkeme emri çıkartmaya çalışacaktı. Adamı Andrea Lesser’ın yanında gördüğünden beri, sevgileri onda bir gariplik olduğunu söylüyordu. Bu resimde bir şeyler yanlıştı.

Anna karakola döndüğünde, Mike Lewis toplantıya başlamıştı. Kadına buz gibi bir bakış fırlatıp saatini işaret etti. Anna toplantı odasının arka tarafındaki bir koltuğa geçip güncellemeleri dinledi. Amanda'nın eski ev arkadaşı Dan Hutchins'in otopsi raporu, aşırı dozda eroinden öldüğünü doğrulamıştı. İdrarında yüksek oranda alkole rastlanmıştı ve kanında litre başına yüz elli üç gram morfin vardı. Her şey, eroinden öldüğünü doğrular yöndeydi. İğneyi ve eroini cesedin yanında bulmuşlardı, üzerinde oğlanın parmak izi vardı.

Mike, Amanda Delany'nin yaşadığı evle bahçenin arasındaki patikada yeniden parmak izi araması yapıldığını ve hiçbir şey bulunmadığını söyledi. Komşu evin sahipleriyle temasa geçilmişti. Güvenlik kayıtlarını en kısa sürede polise ulaştıracaklardı. Komşuların sorgulamasından herhangi bir şey çıkmamıştı. Mike panoyu ve altın haçı işaret etti.

“*Malikane* filminde bu haçlardan iki tane kullanıldığını biliyoruz. Kostüm tasarımcısı, Amanda'nın haçının onlardan biri olduğunu doğruladı. Haçı Amanda'nın aldığını sanıyor. İkinci haçı kimin aldığını bilmiyoruz.”

Sonra sıra Barbara'ya geldi. Joan'la birlikte, Amanda Delany'nin filmlerinde çalışanların listelerini kıyaslamışlardı. *Mum Işığı* filminde Amanda'nın önceki filmlerinde çalışan birçok kişinin görev aldığı tespit edilmişti. Şoförler, makyözler, kostümcüler ve dekorlardan sorumlu iki kişi. Anna isimleri dikkatle dinledi. Tam yazmaya hazırlanırken odanın sessizleştiğini ve bütün gözlerin üzerine dikildiğini hissetti.

“Müfettiş Travis, bütün gün yoktunuz. Bizi bilgilendirmek ister misiniz?” diye sordu Mike Lewis.

“Elbette.” Ayağa kalkıp panonun başına geçti.

“Amanda’yla çalışan kişileri ve benim önceden görüştüklerimi bir daha sorgulamamız gerekecek,” diye söze başladı. “Cinayete karışmış olabilecek kişileri tespit etmeliyiz. Özür dilerim Barbara ama daha da gerilere gitmemiz gerektiğini düşünüyorum. Önceki filmlerine. Hamile olduğu tarihler, iki filmin arasına denk geliyor, filmdeki birinden hamile kalmış olabilir.”

Anna duraksayıp defterini açtı.

“Hepsi bu mu?” diye homurdandı Mike.

“Hayır, daha yeni başlıyorum. Bugün Altın Ok yayıncılığın Amanda Delany’ye otobiyografisi için avans vermeye hazırlanıldığını öğrendim.”

Rakamı açıkladığında, odada şaşkınlık nidaları duyuldu. Daha bu bilgi insanların kafasına yerleşmeden, Andrew Smith-Barker’la olan görüşmesine geçti.

“Andrea Lesser’ın hesapları için mahkeme emri çıkarmalıyız. Yatırımcının kiler için de. Emri çıkarttırabilirsek, yatırımcının kurbanın parasını kaybedip kaybetmediğini, bir dolandırıcılığın söz konusu olup olmadığını öğreniriz. Adam çabucak savunmaya geçti. Bu işte bir bit yeniği var. Şüphelerimde haklı çıkarsam, cinayet sebebini bulmuş oluruz. Daha doğrusu, muhtemel sebeplerden birini.”

“Gözüne adam öldürebilecek biri gibi mi göründü?” diye sordu Mike.

“Hayır, görünmedi. Ama çaresiz olduğuna inanırsa ne yapacağını bilemeyiz. Zor duruma düşmüşse, Amanda’yı öldürmesi için birini kiralamış olabilir. Benzerlerini gördük.”

“Haydi ama... Hiçbir kiralık katil, kurbanı o kadar çok bıçaklamaz.”

Anna, Barolli'ye döndü. "Belki öfke cinayeti gibi göstermeye çalışmıştır. Öyleyse iyi bir iş başarmış. Şimdi bitirmeme izin verir misin?"

Barolli yerine otururken bir kaşını kaldırıp Barbara'ya baktı. Kadın omuz silkmekle yetindi.

"Anahtarı olan biri tarafından gerçekleştirilmiş bir saldırıydı," diye mırıldandı Barolli kendi kendine.

"Andrew Smith-Barker, Andrea Lesser'ın yakın arkadaşı," diye karşılık verdi bunu duyan Anna. "Anahtarı ondan bulmuş olabilirler. Tamam mı?"

"Tamam tamam." Adam yenilmiş gibi ellerini havaya kaldırdı.

"Teşekkürler. Daha bitmedi."

Gerilim iyice artmıştı.

"Yatırım meselesinin cinayet sebebi olmaması elbette mümkün," diye itiraf etti Anna. "Size bugün neler bulduğumu anlatıyorum. Ayrıca Amanda Delany'nin bir günlüğü olduğunu öğrendim. Beş yıldır günlük tutuyormuş –kilidi olan pembe bir defter. Yayıncıya her gün yazdığını söylemiş. Hatta günlüğü göstermiş."

Sonunda Anna, Mike Lewis'in dikkatini çekmeyi başarmıştı.

"Yani kayıp eşyaların sayısı üçe çıktı: Oyuncak tavşan, diğer haç ve Amanda'nın günlüğü. Maida Vale'deki daireyi aramak için arama emri çıkarmalıyız. Yayıncıyla orada görüşmüş ve o sırada günlük yanındaymış. Günlüğü o evde de bulamazsak, katil almış demektir."

Anna, Joan'a kendisine bir bardak su getirmesini işaret ettikten sonra konuşmayı sürdürdü.

“Profil çıkartmakta usta değilim ama birkaç kursa katılmıştım. Bence Amanda’yı öldüren kişinin günlüğü alması, kitap anlaşmasını bildiğini gösteriyor. Yayıncıya göre Amanda, bilginin dışarı sızmamasında ısrarlıymış. Menajerini işe karıştırmayı reddetmiş. Yani kime söylemişse, kendisine çok yakın bulduğu biri olmalı. İkincisi, katil oyuncağı neden aldı? Belki bir hatıra almak istemiş, kendisinin veya Amanda’nın sevdiği bir eşyayı seçmiştir. Bu teori doğruysa, yine katilin onu yakından tanıdığı sonucu çıkar. Yani kiralık katil seçeneği elenmiş olur.”

Joan suyu uzattığında, devam etmeden önce birkaç yudum aldı.

“Son olarak öğleden sonra Pete Jenkins’la konuştum. Ölüm saatinin yanlış olabileceğini söyledi. Polisler geldiğinde kaloriferler sonuna kadar açılmış, sonradan oda çok havasız olduğu için kaloriferi kapayıp pencereyi açmışlar. Eğer baştan beri kalorifer sonuna kadar açıksa çürüme hızlanmıştı. Amanda tespit edilen saatten çok önce ölmüş olabilir. Adli tabiple görüşüp saati doğrulatmalıyız. Son olarak, acilen muhasebeciyle görüşmemiz gerekiyor. Varislerini tespit etmeliyiz.”

Anna, Mike Lewis’e döndü. “Hepsi bu.”

Mike başını salladıktan sonra ayağa kalkıp ellerini çırpı.

“Tamam millet, Travis’in verdiği bilgiler doğrultusunda hareket edelim. Unutmayın, cenaze yarın. Detaylar ve orada olması gerekenlerin listesi panoda yazıyor.” Anna ofisine döndüğünde donup kaldı. Başmüfettiş Langton, masasının başında oturuyordu.

“Çok etkileyici Travis. Bütün gün koşturmuşsun.”

“Evet.” Elindeki dosyayı masaya bıraktı.

“Bana şu bankerden bahset,” dedi adam.

“Sence bilerek mi yapıyor?”

“Neyi?”

Barbara ve Joan gün bitiminde eşyalarını topluyorlardı.

“Bilirsin işte, birdenbire ortaya çıkıp herkesi aptal durumuna düşürüyor.”

“Joan!”

“Yüzlerini görmedin mi?” Barbara gülümsedi. “Hele Barolli’nin yüzü... Çenesini öyle bir sıkımtı ki bir daha açamayacak sandım.” İkisi birden Anna’nın ofisinin camına baktı. Anna, Langton’la derin bir sohbete dalmıştı.

“Dedikoduları duydun mu?”

“Herkes duydu Barbara. Ama Langton’ı bilirsin. Berbat bir ünü var. Eskiden herkesin peşinde koşarmış. şimdi eski eşi ve iki çocuğuyla yaşıyor. Travis’ten ayrıldığında ona dönmüş.”

“Bıçaklı herif tarafından az kalsın öldürüleceği olaydan sonra mı?”

“Galiba. O dosyada ben yoktum. Bu onunla ikinci vakam.” Joan aniden Barbara’yı dürttü. “şşş, geliyor.”

“İyi akşamlar efendim,” dedi Barbara.

Langton etkileyici gülümsemesiyle iki kadını selamladıktan sonra, panonun başına geçip yazanları incelemeye koyuldu. Derken Mike içeri girdi.

“Burada olduğunu bilmiyordum,” dedi amirini gördüğüne şaşıran Mike.

“Bugün önemli gelişmeler oldu. Travis’e teşekkür borçlusun.” Langton bir iskemle çekip oturdu. “Kurbanın kullandığı dairede arama yapıldı mı?” diye devam etti.

“Henüz değil.”

Langton fısıldarcasına tekrarladı, “Henüz değil.” Ardından öfkeyle Mike’a baktı. “O zaman hemen yapın! Bir an önce sonuç alınmasını istiyorum. Deli danalar gibi ortalıkta dolaşıyoruz. Müdür yardımcısı tepemde dikiliyor. Kaç dosyaya daha bakmam gerektiğini biliyor musun? Ama bu vakayı çözmemiz için büyük baskı var.”

“Jimmy, bütün söylediklerini yapıyoruz, bakmamızı istediğin her yere baktık. Ama kendimizi sürekli çıkmaz sokakta buluyoruz.”

“Anladığım kadarıyla, körler sağırılar birbirini ağırlar durumu olmuş. Herkes birbirinin sırtını sıvazlıyor ama netice yok.”

“Hayır, yanılıyorsun. Sonuçta Travis ilginç şeyler bulmuş.”

“İlginç mi? Size cinayet sebeplerini verdi.”

“Farkındayım.”

Langton ayağa kalktığı anda, bir tekmede iskemleyi savurmak için kendini zor tutuyordu. “O zaman onun bulduğu ipuçlarının peşine düş ve dizginleri eline al. Beni hayalkırıklığına uğrattın Mike.” Duraksadı. “Anna’nın terfi beklediğini biliyorsun değil mi?”

“Evet, duymuştum.”

“Sen terfi ettin –şimdi seni desteklemekte haklı olduğumu göster.”

“Evet efendim.”

Langton tam çıkmak üzereyken durdu. “Televizyon programına Travis’in gitmesini istiyorum. Onlara elle tutulur bir şey verebilsek iyi olurdu. İyi geceler.”

Mike canı sıkılmış halde, olduğu yerde oturmayı sürdürdü. Aptal durumuna düşürülmekten hoşlanmamıştı.

“Burada olduğunu biliyor muydun?” diye sordu Mike, Anna’ya. Hala toplantı odasında oturuyordu.

“Bilmiyordum.”

“Senin ofisindeydi.”

“Ben sizinleyken oraya geçmiş olmalı.” Duraksayıp Mike’a yaklaştı. “İyi misin?”

“Harikayım. Bile bile mi beni onun önünde kötü duruma düşürüyorsun?”

“Sana söyledim, ofisimde olduğunu bilmiyordum.”

“Gerçekten mi? Beni paralayışını duydun mu?”

“Ya sen beni azarlayışını duydun mu?”

“Ne?”

Anna çantasını bırakıp Langton’ın iskemlesine oturdu.

“Sanırım temiz bir sayfa açsak iyi olacak.”

“Konuşulacak ne kaldı?”

Anna iç çekti.

“Gün boyunca arayıp seni bilgilendirmedim çünkü dürüst olmam gerekirse Mike, bir şey çıkacağına emin değildim. Langton, yayıneviyle yaptığım görüşmeyi hemen sana haber vermem gerektiğini söyledi. Ama karakola döndüğüm sırada Joan arayıp diğer menajerlerle randevu ayarladığını haber verdi. Zaten o tarafta olduğum için, karakola dönmemeye karar verdim. İkisinden de bir şey çıkmadı ama Andrew Smith-Barker’in kim olduğunu öğrendim. Ben de yeri yakın olduğu için onunla görüşmeye gittim.”

“Bunları neden açıklıyorsun? Zaten toplantıda anlattın.”

“Anlattığımı biliyorum ama sana neden haber vermediğimi anlamanı istiyorum. Özür dilerim.”

Mike ayağa kalktı. Gerindi.

“Langton çizgiyi aştığını söyledi. Bu yüzden senden özür diliyorum,” dedi Anna alçak sesle.

“Özrün kabul edildi.”

“Teşekkürler.” Anna, Langton’ın gelecek defa bir delil bulup ekiple hemen paylaşmayacak olursa, başının belada olacağı konusunda kendisini uyardığını eklemedi.

“Televizyon programına sen çıkacaksın Anna,” dedi Mike aniden. “Cenazeden sonra yapılacak. Joan sana detayları verir. BBC’de.”

“Tanrım hayır, kameralardan nefret ediyorum.”

“Patronun emri.” Mike kıza baktı. “Hala onunla görüşüyor musun?” diye sordu, bir duraksamanın ardından.

“Hayır görüşmüyorum. Bu soruşturmaya kadar aylardır onu görmemiştim. Sormana bile içerledim. Görüşsem bile seni ilgilendirmezdi.”

“Demek hala yaralısın?”

Anna doğrulup öfkesini kontrol altına aldı.

“Hayır değilim. Şimdi izin verirsen eve gidiyorum.”

ON İKİNCİ BÖLÜM

Ertesi sabah duş alırken Anna'nın aklına bir şey geldi. Amanda, Altın Ok'tan Josh Lyons'la buluşacağı zaman soförlerden birini kullanmıştı. Belki önemsiz bir detaydı ama onu restorandaki yemeğe her kim götürmüşse, toplantısı olduğunu biliyordu. Yani, kadının otobiyografisini yazmayı planladığını bilen bir kişi daha vardı.

Ekibe cenazeye gitmeleri talimatı verilmişti, yas tutanların arasına karışacak, gözlerini ve kulaklarını açık tutacaklardı. Anna erkenden yola çıktı. Cenaze, Aziz Paul kilisesindeydi. Oraya oyuncuların kilisesi de denirdi. Girişe kırmızı halı serilmişti. Koro, *Ave Maria* ilahisini söylüyordu. Kapının yanında, Amanda'nın iki metrelik bir fotoğrafı vardı, gelinliği andıran bir giysi giymiş, gül ağacından taç takmıştı. Güzellikinden etkilenmemek imkansızdı. İnsanlar kiliseye girerken, dört görevli de duaların yazılı olduğu kağıtları dağıtıyordu.

İlk altı sıra ailesine, iş arkadaşlarına ve cenazede görev alan kişilere ayrılmıştı, diğer sıralar hayranlara aitti. Kilise dolmaya başladığında sesler birbirine girdi, sürekli flaşlar patlıyordu. Anna, Mike Lewis, Barolli ve iki polisi daha görmüştü.

Kalanları tanımıyordu. Langton sıra boyunca ilerleyip yanına sıkıştığında irkildi. Adamın rahat oturabilmesi için kenara kaydı. Adam duaların yazılı olduğu kağıdı inceledikten sonra Amanda'nın girişe yerleştirilen fotoğrafına baktı.

"Ne kadar güzel bir kızmış," diye mırıldandı alçak sesle.

Karartılmış camlı bir Mercedes, kilisenin önüne yanaştı. Kot ceket ve tişört giymiş olan Colin O'Dell, yanında Fransız kız arkadaşıyla arabadan indi. Fotoğrafçıların önünden geçerken başını öne eğdi. Onu Andrea Lesser ve elini tutan Andrew Smith-Barker takip etti. Sonra özel dikim koyu renk takım elbisesi ve siyah camlı gözlükleriyle Scott Myers geldi. Eşi Fiona da onunlaydı.

Fotoğrafçılar ileri atıldı ama görevliler tarafından durduruldular. Sırada Rupert Mitchell, Felicity ve Jeannie vardı. Anna onları fotoğraflarından tanıdı. Jeannie, yıldızların aksine, fotoğrafçılara poz vermek için duraksadı ama ona önem veren olmadı.

Çan sesleri tabutun geldiğini haber verdi. Tabutu sunağa taşıdılar. Üstü beyaz leylaklarla süslü, hasırımsı görünüşlü, sıradışı bir tabuttu. Ufacıktı. Rahip de oldukça genç, kırmızı yanaklı bir adamdı. Konuştuğunda, sesi kilisede yankılandı.

Rahip, insanlardan ilk ilahiye katılmalarını istediğinde, Anna'nın gözü, Amanda'nın ilk sırada oturan anne ve babasına ilişti. Annesi siyah takım giymiş ve aynı renkte şapka takmıştı. Babası, koyu gri bir takım elbiseyi tercih etmişti.

Anna, Langton'la bu kadar dip dibe olmaktan rahatsızdı. Cenazenin bir an önce bitmesini diledi. Hiçbiri gerçek gelmiyordu. Üstelik manzara, cenazelerden çok düğünleri andı-

rıyordu. Dualardan sonra oyuncular, genç kadınla ilgili birkaç söz söyledi. Derken sıra Jeannie Bale'e geldi. Kısacık şifon elbisesiyle sıraların önüne ilerledi.

"Sizlere Amanda'nın favori şiirini okuyacağım. Meredith Kinmont'tan."

Jeannie'nin sesi titriyordu. Seçmelere katılıyormuş gibi elindeki kağıdı açtı.

Langton, Anna'ya doğru eğildi. "Daha ne kadar devam edecek?"

Kadın, azarlayan bir bakış fırlattı. Adam iç çekti.

*Ben yemyeşil çimenlerim
Parmaklarının arasına takılan sarı saç teliyim
Bana baktığında gözlerinde beliren ışığım
Bakışlarını kaçırdığında orada beliren karanlığım
Bakışlarını kaçırma
Seni seviyorum
Bak, gülümsüyorum
Gitme
Kal
Kalmak istemiyor musun?
Ayakkabılarını çıkart
Beni sevmiyor musun?*

*Lütfen yanımda kal sevgilim,
Birlikte ebediyete göçelim,
Ben fısıldayamadığın sırrım
Ben ruhundaki fısıltıyım.*

Genç kız şiiri okurken, Anna çaktırmadan etrafa bakındı. Amanda'nın annesi ve babası, başlarını öne eğmişti. Colin O'Dell yüzünü saklamak için büyük çaba harcıyor ve başarıyordu. Scott Myers açık açık ağlıyordu. Andrea Lesser gözlerini bir mendille siliyordu. Arkada, Simon'ın görüştüğü şoförlerden biri duruyordu. Anna, adamın donuk yüzüne baktı. Ama gözlerinden yaşlar akıyordu.

Jeannie şiiri okumayı tamamladığında, insanların alkışlamalarını beklercesine duraksadı. Kızı karşılayan, sessizlik ve gözyaşlarıydı. Rahip, tabutun yanına gitti.

"Amanda Mary Delany," dedikten sonra fotoğrafı işaret etti. "Kısa hayatını saygıyla anmalı, ailesine ve arkadaşlarına destek olmalıyız. O bir yıldızdı, hayatının baharındayken dalından koparılmış bir güldü. Pek çokları tarafından sevilen ve hayranlık duyulan biriydi. Onun huzur içinde yatması için dua etmeliyiz. Aramızdan bu kadar zalimce koparılmış olması, hepimiz için hüznün kaynağıdır."

Colin O'Dell ayağa kalkıp tabutun yanında durdu. Gergin görünüyordu, bir şeyler mırıldandı. Başını kaldırmadı. Sonrasında, oturduğu yere dönüp dua ediyormuş gibi diz çöktü ve yüzünü ellerine gömdü.

"Ne performans," diye fısıldadı Langton, Anna'ya. Hep birlikte bir sonraki ilahiye geçtiler. Adamın berbat bir sesi vardı. Detoneydi ve bağırarak söylüyordu. Anna dişlerini sıktı.

Sonra sıra Scott Myers'e geldi. Rossetti'den bir şiir okuyup buz gibi bakışlarla kendisini süzen karısının yanına döndü. Bir ilahi daha ve sonra Andrea Lesser yerinden kalkıp seyircilerin karşısına geçti. Anna, saatine bakıyormuş gibi görünen Langton'ı süzdü. İçerisi aşırı sıcak ve rahatsızdı. İnsanlar ilahi

kağıtlarıyla yüzlerini yelpazeliyordu. Andrea Lesser mendilini eline alıp okuma gözlüğünü taktı.

“Gazetecilerden biri son filminin promosyon çalışmaları sırasında, Amanda’dan cenazesini tarif etmesini istemişti. Tabii o zamanlar hiçbirimiz bu kadar çabuk aramızdan ayrılacağını tahmin edemezdik. Amanda bu tabutu tarif etti ve dostlarının da yardımıyla onun bu son isteğini yerine getirmeyi başardık. İlahiler, çiçekler ve hatta arkadaşlarının okuduğu şiirler Amanda’nın seçimidir. Hepinize geldiğiniz için teşekkür ederiz...” Gözyaşlarını bastırmak için duraksadı.

“Özür dilerim ama Amanda kızım gibiydi. Kariyerinin başından beri onu ben temsil ediyordum ve aramızda güçlü bir bağ vardı. Her zaman kalbimde olacak. Şimdi Amanda’nın kaydettiği bir şiiri dinlemenizi rica edeceğim. Eminim bu sayede, kaybımızın ne kadar büyük olduğunu bir kez daha hatırlarsınız. Teşekkürler.” Kısa bir sessizliğin ardından Amanda’nın fotoğrafının arkasına yerleştirilen hoparlörlerden gelen sesi duyuldu.

“Adım Amanda Delany,” dedi alçak sesle. “Bu, favori şiirlerimden biri. Meredith Kinmont’dan. Çocukluğumdan beri sevdiğim bir şiir. Bir gün bu dünyaya veda edeceksem, bu şekilde hatırlanmayı istiyorum. Gülümseyerek aranızdan ayrılmak...”

Bir sessizlik daha. Derken daha neşeli, daha tatlı bir ses tonuyla devam etti. Sanki her an kahkahalara boğulacaktı. İnsanın kalbine dokunuyordu.

*İnsanlar artık hiçbir şeyin komik yanını görmüyor.
Çoğu kişi yalnızca başkaları güldüğünde gülüyor*

*dışarıda kalmamak için,
 Aslında, kimsenin güldüğü yok ya bugünlerde,
 hep hüznü haberler
 Örneğin insanlar hiç düşünmüyor,
 Benim
 Şimdi
 Burada
 Sizinle
 Olmamın
 Ne kadar komik
 Ne kadar delice
 Ne kadar akıl almaz bir şey olduğunu.*

Dışarıda güneş açmıştı. Cenaze bittiği halde basın hala kapının önündeydi. Amanda'nın ailesi tek tek, gelenlere cenazeye katıldıkları için teşekkür etti. Andres Lesser yanlarında durmuş gözyaşlarını siliyordu. İnsanlar kiliseden çıkarken, kendilerini rahatlamış hissediyorlardı. Kahkaha atanlar bile vardı. Basına gün doğmuştu. Film galalarında olduğundan daha fazla flaş patladı.

Langton, Anna'nın dirseğine dokunup kulağına eğildi: Araya karışma zamanı. Mike Lewis sunağın yanına gitmiş çiçekleri inceliyor, kartlardaki isimlere bakıyordu. Barolli dışarıdaydı, arabalarına giden insanları inceliyordu. Derken Anna, cep telefonunun cebinde olmadığını fark etti. Langton yanına geldiğinde, telefonu kapadığını hatırlıyordu. Diz çöktüğünde cebinden düşmüş olabilirdi. Artık boş olan kilise ürkütücüydü. Geriye sadece mumları söndüren görevli kalmıştı. Anna sıraların arasına girip telefonu aramak için yere eğildi. İşte

oradaydı, tahtanın altında kalmıştı. Telefona uzanırken sesler duydu.

“Haydi, seni bekliyoruz. Kapıdayız. Araba nerede? Yakındaysa ona gideceğiz. Basın bizi rahat bırakmıyor.”

“Özür dilerim, arka kapıdan çıkacaktım ama kapı kilitliydi.”

Anna ilk sesi tanıdı. Colin O'Dell'e aitti. Konuştuğu kişi Amanda'nın fotoğrafının arkasında kaldığı için onu göremiyordu.

“Arabayı Covent Garden Metro İstasyonu'nun yanındaki otoparka bıraktım. İki dakikada gidip getiririm,” dedi yabancı.

“Seninle geleceğim,” diyen O'Dell, Anna'nın arasına saklandığı sıralara yaklaştı.

“Uçuyorsun değil mi?” diye sordu öteki adam.

“Bunları boşver şimdi.” O'Dell adama yaklaştı, dönüp kilise görevlisinin uzakta olduğuna emin olunca alçak sesle devam etti. “Benim için mal aldın mı?”

Anna, oyuncunun fotoğrafın arkasında gözden kayboluşunu izledi. Derken yeniden belirdi, ufak beyaz zarfı cebine koyup arkasından gelen adama baktı. İkinci adam, *Mum Işığı* filminin şoförlerinden biriydi. O da paraları cüzdanına koyuyordu.

“Haydi, yola koyulalım,” dediğini duydu Anna, O'Dell'in. “Bu iş ne kadar çabuk biterse o kadar sevineceğim.”

“Bir içki için Ivy Kulübü'ne mi gideceksin?”

“Hiç niyetim yok. Bugünlük yeterince safsata dinledim.”

İki adam sıraların yanından geçip Anna ayağa kalkmadan önce kiliseden çıktı. Kendisini görmemeleri için özen gösteren

kadın peşlerinden gitti. Dışarı çıktığında çok az insan kalmıştı ve aralarında hiç polis yoktu. Demek oyuncular, özel işleri için filmin şoförlerini kiralayabiliyordu. Anna, Amanda'yı Josh Lyons'la görüşeceği gün, Le Caprice restoranına götürenin o şoför olup olmadığını merak etti.

Anna kilisenin bahçesinin kapısına ulaştığında, Andrew Smith-Barker'ın kullandığı Bentley, yolcu koltuğunda Andrea Lesser'la önünden geçti. İkisi de kadını görmedi. Anna biraz ileride Felicity Turner ile birlikte Garrick Sokağı'na yürüyen Jeannie Bale'i gördü. Koşarak yanlarına gitti.

"Selam, sizi kilisede gördüm," dedi nefes nefese.

Felicity boş gözlerle Anna'ya bakarken, Jeannie nazikçe gülümsedi.

"Şiiri çok güzel okudunuz," diye devam etti Anna.

"Teşekkürler, keşke Amanda'nın kayıttan şiir okuyacağını önceden söyleselerdi..."

"Bir önemi yok, şiiriniz beni çok duygulandırdı."

Jeannie, Ivy Kulübü'ndeki davete gidip gitmeyeceğini sorduğunda, Anna bu fırsatın üstüne atladı.

Bara vardıklarında her biri birer kadeh şampanya aldı. Jeannie, Felicity'yi dürtüp kendisini toplaması konusunda uyardıktan sonra Anna'ya gülümsedi.

"Bir ajansla mı çalışıyorsunuz?" diye sordu Anna'ya.

Anna başını iki yana salladı. Ama Jeannie kalabalığı kontrol etmekle meşgul olduğu için, Anna'ya kim olduğunu sormaya zahmet bile etmedi. Piyasa yapmak niyetindeydi ve kısa süre sonra yanlarından ayrılıp kalabalığa karıştı. Felicity de tuvalete gidince Anna, Jeannie'ye uydu ve konuşacak birilerini aradı. Ama onu görmezden geldiler. Set ekibinden tanıdığı kimse-

ler oralarda mı diye baktı. Jullian Pike ve Amanda'nın yerine bakan Emma Field, Scott Myers'la sohbet ediyordu. Emma Field kahkahalar atıyordu. Anna, Fiona Myers'ın ayakta duramayışından, kadının içkiyi fazla kaçırdığını tahmin etti.

"Tanrım, seni bir dakika bile yalnız bırakmaya gelmiyor," dedi kadın, saldırgan bir ses tonuyla. "Bu sürtük de kim?"

Anna kendisini görmeyeceklerini umarak etraflarından dolaştı ve çatıdaki bahçeye açılan kapıya doğru ilerledi. Dışarı sigara içenlerle dolmuştu. Filmin makyözleri Caroll ve Cynthia, filmin yapımcısı Mike Reynolds'ın yanında durmuş sohbet ediyorlardı. Adam, ikiliye sırtını döndüğü anda Anna'yı gördü.

"Hey, merhaba," dedi neşeli bir sesle ve sonra ekledi, "seni tanıyorum ama çıkaramadım. Kendini bana hatırlatabilir misin?"

"Anna Travis, Müfettiş Travis. Geçen hafta tanışmıştık."

"Doğru ya, özür dilerim. Cenazede miydiniz?"

"Evet. Bir soru sorabilir miyim?"

Adam başını salladı. Kadının gözlerine bakmıyor, sürekli salonu kontrol ediyordu.

"Filmde çalışan şoförler, sanatçılar tarafından kiralanabiliyor mu?"

"Evet. Fazladan birkaç kuruş kazanmaktan hoşlandıklarına eminim. Normalde stüdyo için çalışırlar ama şu aralar çekilen fazla film yok. İngiliz film endüstrisi durgun dönemlerinden birini yaşıyor." Adam, salonun diğer tarafındaki Emma Field'a gülümseyip izin isteyerek Anna'nın yanından ayrıldı. Yeniden yalnız kalan Anna, Reynolds'ın çekici Bayan Field'ın yanına gidip şansını deneyişini seyretti.

“Müfettiş Travis.”

Başını kaldırdığında, Andrew Smith-Barker’le göz göze geldi.

“İçkinizi tazeleyebilir miyim?” diye sordu adam buz gibi bir sesle.

“Şey, hayır, böyle iyiyim, teşekkürler.”

“Eminim öyledir. Durun kadehinizi alayım.” Uzanıp kadının yarı dolu kadehini aldı ve yanından ayrılmadan önce ona kibirli bir gülümseme fırlattı. Anna, adam Andrea Lesser’ın yanına giderken, oradan bir an önce uzaklaşması gerektiğini biliyordu. Kalabalığın arasından geçerken, biri dirseğine dokundu.

“Gitmek istiyorum ama Jeannie’yi bulamıyorum. Bir yerlerde birileriyle sohbet ediyor olmalı. Oysa benim eve dönecek param bile yok.” Felicity şarabı fazla kaçırmıştı. Yüzü kıpkırmızıydı ve gözleri daha da boş bakıyordu.

“Seni eve bırakmamı ister misin?” diye önerdi Anna. “Ben de çıkıyordum.”

“Evet, çıkıyorsun.” Gelen, öfke içindeki Andrea Lesser’dı. “Ne cesaretle buraya geldiğini bilmiyorum. Bu, Amanda’nın yakın arkadaşları ve meslektaşları için verilen özel bir davet. Hemen gitmeni istiyorum.”

Anna tam özür dileyecekken büyük bir şaşkınlıkla, Felicity’nin Bayan Lesser’ı ittirişine şahit oldu.

“Neden gidip kendini becermiyorsun?”

“Efendim?”

“Kes safsatayı sürtük. Hakkında her şeyi biliyorum. Amanda seni görmeye bile katlanamıyordu. Buradaki pisliklerden bıkmıştı. Hepsi soytarılık.”

Andrea Lesser birkaç adım gerilerken, Andrew Smith-Barker karşılarında belirip Felicity'yi kolundan yakaladı.

"Gitsen iyi olacak küçük hanım."

"Kolumu bırak, seni de iyi tanıyorum." Felicity ayakta durmakta güçlük çektiği için Anna'ya tutundu.

"Bu dışarıya kapalı bir davet. Sessiz sedasız gitmezseniz sizi dışarıya attırırım."

"S.ktir git."

Felicity, Anna'ya tutunmayı bıraktığı anda öne doğru yalpaladı. Adam genç kızı yakalayıp sıkı sıkı tuttu ve dışarıya sürükledi. Salondaki diğerleri de tartışmayı fark etmişti. Jeannie kalabalığın arasından geçip yanlarına geldi.

"Ne yaptığınızı sanıyorsunuz?" diye sordu

Andrea Lesser genç kıza dönüp öfke içinde, "Lütfen hepiniz hemen gidin," dedi. "Tatsızlıkların ne yeri ne zamanı." Öfkeyle Anna'ya baktı. "Bu iki kızı buradan çıkaracaksınız. Burada işleri yok."

Öfkelenme sırası Jeannie'deydi.

"Bana cenazede şiir okuttun ama beni burada istemiyorsun. Harika. Amanda'yı bu zibidilerden daha iyi tanıdığım için, sevsen de sevmesen de beni çağırmak zorundaydım. Ama kimsenin Amanda'nın senden ne kadar nefret ettiğini bilmesini istemiyorsun. Ne yaptığını biliyordu, bana anlattı, neden bu maskaralığı kesip cehenneme gitmiyorsun?"

Arkalarında beliren görevliler Felicity ve Jeannie'yi kollarından tutup dışarı sürükledi. Yüzü kıpkırmızı olan Bayan Lesser, parmağını Anna'ya doğrulttu.

"Seni amirlerine şikayet edeceğim! Ne cesaretle gizlice içeri girersin?"

“Özür dilerim, şimdi gidiyorum.”

“Hiç gelmemeliydin.”

Anna herkesin gözleri önünde başını öne eğip iki kızın peşinden kulüpten çıktı. İki paparazzi fotoğraf çekiyor, Jeannie ise adını doğru yazmaları için onlara bağırıyordu. Anna kapı görevlisinin taksi çağırma teklifini reddetti. Adam, Anna’nın kolunu tuttu.

“Çek elini!” dedi canı sıkılan kadın.

Oradan uzaklaşmak için sabırsızlandığından, hangi yöne gittiğine bakmadan birkaç metre ilerledi. Derken, içlerinde şoförlerle sokağa dizilmiş Mercedesleri fark etti. Şoförlerden birini tanıyordu. Colin O’Dell’le kilisede gördüğü adamdı.

Pencereyi tıklattığında, adam camı açtı.

“İmkansız, birini bekliyorum.”

Anna polis kimliğini gösterdi.

“Özür dilerim, lütfen alınmayın. Polis olduğunuzu bilmiyordum,” dedi adam.

“Konuşmamız mümkün mü?”

“Burada mı?”

“Neden olmasın? Uzun sürmez.”

Anna yolcu koltuğuna geçip arabanın kapısını kapadı. Şoför, Anna’dan olabildiğince uzaklaştı. Motor çalışıyordu, Anna gelmeden önce izlemekte olduğu filmi kapadı.

“Geçen gün stüdyodaydınız değil mi?” diye sordu Anna’ya.

“Doğru. Sen de James kardeşlerden birisin.”

“Evet, ben Tony’yim, yakışıklı olan.” Ama bunu söylerken gülümsemedi.

“Özel şoförlük de yapıyor musun Tony?”

“Evet, zamanım olduğunda.”

"Amanda Delany'nin şoförlüğünü yaptın mı?"

"Ara sıra yapardım. Ama filmdeki şoförü, ağabeyim Harry'ydi. Yine de arada bir onun yerine bakardım."

"Amanda'nın seni tuttuğu oldu mu?"

"Birkaç kez. İş yükümün hafif olduğu zamanlarda."

"Bugün Colin O'Dell'in şoförlüğünü mü yapıyordun?"

"Evet. Otele döndü. Şimdi Scott Myers ve eşi için çalışıyorum."

"Ama cenazedeydin."

"Evet, öbür türlü sü saygısızlık olurdu."

"Gergin görünüyordun."

Adam yumruklarını sıktı. "Bu da ne böyle? Amanda'yı tanırdım —çok tatlı biriydi. Onu tabutta görmek... Bana çok yanlış geldi. Üzülmem normal."

"Amanda Delany'nin şoförlüğünü yaptığın zamanlardan bahseder misin?"

Adam iç çekti. "Bahsedilecek bir şey yok. Ender olarak, açılışlara gideceği zamanlarda birimizi çağırırdı."

"Onu Le Caprice diye bir restorana götürdüğünü hatırlıyormusun?"

"Hayır. Ama bütün işleri hatırlamam mümkün değil. Restorana ne zaman gidilmiş?"

"Yaklaşık dört ay önce."

"O zaman şoför ben olamam. Çekimler için Türkiye'deydim."

"Ağabeyin de Bayan Delany'nin şoförlüğünü yapar mıydı?"

"Film dışında mı? Bazen."

"Kiraladığınızda aldığınız işleri bir deftere işliyorsunuz?"

“Bazen. Ödemenin nakit olup olmadığına bağlı.”

Kulübün önünde bir hareketlenme oldu. Flaşlar patladı.

“Gitmelisiniz. Müşterilerim geldi.”

“Kartvizitin var mı Tony?”

Tony, Anna’nın eline bir kartvizit tutuşturdu ve arabadan inip Scott Myers ve eşine aracın yerini işaret etti. Anna, Fiona ve Scott’la peşlerinden koşan fotoğrafçıların arasında kaldı. Myers’ler çabucak arabaya bindi ve Anna kulübün önüne vardığında, Mercedes yanından geçip gitti. Scott Myers, camdan son bir kez Anna’ya baktı.

Otoparka dönüp arabasına kelepçe takıldığını gören Anna öfkeden deliye döndü. En fazla on dakika geç kalmıştı! Kelepçelerin çözülmesi için telefon açtığında, ona o bölgeden geçmelerine en az bir saat olduğunu söylediler. Kaldırımında turlayıp gelmelerini bekledi. Karakolu aramayı denedi ama telefonu çekmiyordu. Belki kilisede yere düşmüşlüğünde bozulmuştu. Anna görevlilerin dönmesi ihtimaline karşı arabayı başıboş bırakıp telefon aramaya gitmeye cesaret edemedi.

İnsanlar yavaş yavaş cenazeden dönüp karakola doluştu. Yaklaşık üç saat sonra, Mike Lewis bir toplantı yapıp neler öğrendiklerini sordu. Anna’nın yokluğu fark edildi. Barolli, öğleden sonrayı kendine tatil edip Covent Garden’a alışverişe gitmiş olabileceğini söyledi. Kimse işe yarar bir şey bulamamıştı. Genel kanı, cenazeye katılmanın tam bir zaman kaybı olduğuydu. Derken, Langton karakola geldi.

“Travis nerede?”

“Bilmiyorum Guv. Onu en son kilisede gördük.”

Langton dudaklarını büzüp başıyla Mike'i selamladı, birlikte toplantı odasından ayrılıp adamın ofisine gittiler.

Trafiğe takılan Anna ancak saat yedide karakola ulaşabildi. Paltosunu çıkaracağı sırada, Mike Lewis içeri dalıp akşam gazetesini kadının masasına fırlattı. İlk sayfada Scott Myers ve Colin O'Dell'in fotoğrafları vardı. Amanda'nın sıradışı tabutunun fotoğrafı da birinci sayfadan girilmişti. Başlıksa şöyleydi: YILDIZLAR AMANDA DELANY İLE VEDALAŞIYOR.

"Tanrım, gerçekten hızlı çalışıyorlar değil mi?" dedi fotoğraflara bakan Anna.

Mike, kadına gazeteyi açmasını işaret etti.

Üçüncü sayfada CENAZEDE KIZLAR KAVGASI diye bir başlık vardı. Anna kapı görevlisiyle Jeannie arasında kameralara yakalanmıştı. Öyle bir pozdu ki neler olduğunu bilmeyen biri Anna'nın görevliye yumruk atmaya hazırlandığını sanırdı. Kadın, sıkıntıyla iç çekerek arkasına yaslandı.

"Aman tanrım, buna inanamıyorum!"

"İnansan iyi olur. Langton çıldırdı. Tek iyi haber, kimliğini tespit edememiş olmaları."

"Langton burada mı?"

"Buradaydı ama beklemekten sıkılıp gitti. Evini ve cebini aradık ama sana ulaşamadık. Tanrı aşkına, neredeydin?"

Anna yine iç çekti.

"Cenazeden sonraki davete gittim," dedi.

"Sarhoş mu oldun?"

"Hayır. Diğer iki kız için aynı şeyi söyleyemem ama ben ayıktım. Dur da her şeyi açıklayayım."

"Tek bilmek istediğim, işe yarar bir şeyler bulup bulmadığın."

“Pek sayılmaz.”

“O zaman özür dileme işini yarın sabaha bırakalım. İyi geceler.”

Lewis kapıyı sertçe çarparak dışarı çıktı ve Anna’yı gazeteyle baş başa bıraktı. Bir süre sonra toplantı odasına giren Anna, birinin gazeteden kesilmiş fotoğrafı panoya raptiyelediğini gördü. Suratı, kırmızıyla çembere alınmıştı. Öfke içinde fotoğrafı yırttı.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Anna, zil çaldığında yerinden sıçradı. Saat neredeyse on birdi. Bir şişe şarap açmış, mutfığa geçip bilgisayar başında çalışmaya başlamıştı. Öğleden sonra şahit olduğu şeyleri düşünüyor ve konuyla ilgisi olduğuna inandıklarını not alıyordu. Jeannie Bale ve Felicity Turner'ı yeniden sorgulamak ve evleri için arama izni çıkarmak gerekecekti. Tony James'in sabıka kaydı olup olmadığına bakılmalıydı ve... Anna ekrana baktı. Yeni bir ipucu bulmamış, öncekilerin altını çizmişti. Ama artık Andrea Lesser ve Andrew Smith-Barker'in bir şeyleri örtbas ettiğine her zamankinden emindi.

Anna ön kapıya gidip gözetleme deliğinden dışarı baktı. Dışarıdaki Langton'dı. Kilidi açıp kapıyı araladı.

"Bu kata kadar nasıl çıktın?" diye sordu kadın.

"Otopark kapısı açıktı, ben de içeri girdim. Sana sorsam, apartman kapısını açmayabilirdin."

Adama salona geçmesini işaret ettiyse de Langton mutfığa yürüdü.

"Açlıktan ölüyorum. Yiyecek bir şeyler var mı?"

"Jambonlu sandviç?"

“Çok hoş. Bir fincan da çay lütfen.” Şarabı alıp etiketine baktı.

“Bir kadeh ister misin?” diye sordu kadın.

“Hayır, çay yeterli.” Langton, kadının bilgisayarının başına geçip yazanları okudu.

Anna bu ziyarete şaşırmamış gibi davranmak için elinden geleni yapsa da kalbi göğüs kafesinden fırlayacakmışçasına çarpıyordu. Çayı koyup Langton’ın yanına döndü.

“Orada yazanların bir kısmı özel şeyler,” dedi alçak sesle.

Adam başını çevirip kadına baktı.

“Ben seninle ne yapacağım Anna Travis?”

Kadın hiçbir şey söylemeksizin adamın sandviçini hazırlamaya döndü. Langton kadının kadehine şarap doldurup bir yudum aldı. Ardından suratını buruşturdu.

“Yeterince soğutulmamış,” diye mırıldandı.

“Gazete yüzünden mi geldin?”

“Öyle sayılır. Şimdilik kimliğini ve polisle bağlantını bilmedikleri için soruşturma zarar görmedi. Ama televizyon röportajını yaparsan, birileri seni tanıyabilir. Bu yüzden o görevi Mike Lewis’e vereceğim.”

“Bence bir sakıncası yok.”

“Ama olmalı Anna. Ne haltlar karıştırdığını bilmek istiyorum! Kendini soruşturmadan attırmaya çalışıyorsan hemen söyle!”

“Hepsini açıklayabilirim.”

“Umarım açıklarsın. Bayan Lesser yakama yapıştı. Resmi bir şikayette bile bulundu. Polis müdürü tepemde dolanıyor. Bir de polislerin kavga çıkarttığını görmek kimsenin hoşuna gitmiyor.”

“Kavga çıkartmadım,” dedi Anna öfkeyle.

“Ama öyle görünüyorsun. Üstelik bütün öğleden sonra yoksun.”

Anna demliğı sıcak suyla doldurdu.

“Sana, ne yaparsan yap, ekibe haber ver demiştim. Emirlerimi görmezden geliyorsun. Aradığımız halde sana ulaşamadık.”

“Kilisedeyken telefonumu yere düşürmüştüm. Bozulmuş olmalı.” Fincanlardan birini alıp süt sürahiyle birlikte masaya koydu.

“Tüm bunlar ne zaman oldu? Cenazeden hemen sonra mı?”

“Evet. Telefonumu aramak için içeri döndüm.” Adamın fincanını çayla doldurduktan sonra olanları anlattı.

“Şoförleri zaten sorgulamamış mıydın?” diye sordu Langton, kadının Tony James’le yaptığı konuşmayı anlatması üzerine.

“Simon sorgulamıştı. Onlardan şüphelenmemiz için bir neden yoktu. Derken Tony James’i, Colin O’Dell’e uyuşturucu olabilecek şeyler verirken gördüm.”

“Yani artık onlardan şüpheleniyor musun?”

Kadın iç çekti. Langton onu huzursuz etmeye başlamıştı.

“Bence James kardeşler anlattıklarından fazlasını biliyor. Amanda onları özel şoförü olarak kullanıyormuş. Kitap yazdığından haberleri olabilir, aşıklarının deşifre edeceğini duymuşlarsa...”

“Sence Tony’nin onunla ilişkisi mi vardı?”

“Hayır ama bu bilgiyi başkasına satmış olabilir.”

“Aklıma yatmadı,” dedi sandviçini yemeye başlayan Langton.

“Ne aklına yatmadı?”

“Sırf ilişkileri oldu diye, bir film yıldızının onu öldüreceğine inanmıyorum. Kimse kadının ucuz kitabında anlattıklarına onu öldürecek kadar önem vermez.”

“Hiç ucuz değilmiş. Bir milyondan fazla para alacakmış.”

“İçeriği kastettim tatlım.”

Adamın varlığıyla iyice gerilen Anna dudağını ısırdı. Ama ne kadar gerildiğini fark etmesine izin vermeyecekti.

“Ayrıca menajeri Andrea Lesser’dan ve yatırımcı heriften, Andrew Smith-Barker’dan şüpheleniyorum. Bence kızın parasını iç ediyorlardı. Cinayet işlemesi için birini tutmuş olabilirler. Jeannie’nin ve uyuşturucu bağımlısı arkadaşının söylediklerini sana anlattım.”

“Hayır. Hala aklıma yatmıyor.” Langton fincana baktı. “Neden oyuncak tavşanını alsınlar?”

“Ne?”

“Bu senin tespitin Anna. Neden onu öldüren kişi, oyuncak tavşanı aldı?”

“Günlüğü kimin aldığını öğrenmek daha önemli değil mi?”

“Kariyerine zarar verecek bir şeyler yazdığına veya seni suçladığına inanıyorsan günlüğü alman doğal ama bir insan neden oyuncak tavşanı alır?”

Doldurması için fincanı Anna’ya uzattı.

“Söylediğin bir şey aklıma takıldı,” diye devam etti. “Onu öldüren kişi, hatıra olarak tavşanı almış olabilir. Katillerin olay yerinden, öldürdükleri kişiyi hatırlatacak şeyler aldıkları biliniyor. Ama karşımızdaki, bir seri katil değil.”

Anna adama Amanda’nın uyuşturucuları oynucağın içinde sakladığını hatırlattı.

Langton buna gülüp geçti. “Birini sadece uyuşturucusunu almak için defalarca bıçaklamazsın.” Aniden elini masaya vurdu. “Bu, profesyonel bir katilin işi değildi. İçi nefret ve öfke dolu birinin işiydi! Kadını, onu tanıyan, hem de iyi tanıyan birinin öldürdüğüne eminim.”

“Sorguya çektiğimiz aktörlerden hiçbirinin ondan öldürecek kadar nefret ettiğini sanmıyorum. Hepsinin parmak izi alındı ve villada bulunan izlerle karşılaştırıldı.”

“Viskin var mı?”

Kadın dolabı açıp adama ufak Johnnie Walker şişesini uzattı. Langton kadehlerden birini aldı.

“Şimdiye kadar ufak şişelerden alan biriyle tanışmamıştım,” diye mırıldandı.

“Bana yetiyor,” diye karşılık verdi kadın.

Langton içkisini yudumladı. Mutfaktan gitmeye niyeti varmış gibi görünmüyordu ama rahat rahat oturmayı da seçmemiş, taburenin kenarına tünemişti.

“Tamam, yaralar hakkında söylediklerime geri dönelim. Amanda’nın, katilini tanıdığını gösteren başka işaretler de var. Saçlarını yastığa nasıl yaydığını düşün. Yüzüne dokunmak istemeyen biri. Hayır, oyunculardan biri olamaz.”

Anna ellerini meşgul etmek için bulaşıkları yıkamaya başladı. İçinden adama yumruk atmak geçiyordu.

“Anahtarlar,” dedi Langton alçak sesle.

Anna adamın kadehi kaldırıp masaya koyuşunu ve kadehle bir daire çizişini seyretti.

“Ön kapının anahtarları. Dekoratörün anahtarı olduğunu biliyoruz. Andrea Lesser’in da anahtarı vardı. Amanda’nın vardı. Lewis’e göre, kilidi takan kişi dört anahtar hazırlatıl-

dığını söylemiş. Yani kayıp bir anahtar var. Başka anahtarlar da yaptırmış olabilir ama bundan şüpheliyim. Belki evinde çalışanlardan biri anahtarın kopyasını yaptırmıştır ama bundan da şüpheliyim. Hayır. Burası onun ilk eviydi, ona aitti. Amanda Delany'yi biraz tanıdıysam, anahtarı rastgele birine vermemiştir.”

“Yalnız uyumaktan nefret edermiş,” diye hatırlattı Anna. “Uyumaktan korkarmış. Uyanık kalmak için uyarıcı kullanmış.”

Bir tabure çekip adamın yanına oturdu. Langton onu dinlemiyordu. Anna adamı iyi tanıdığından, konsantre olduğunda dış dünyaya kapılarını kapatabildiğini bilirdi. Kısa bir sessizliğin ardından devam etti. “İçeri zorla girilmemiş, katilin muhtemelen anahtarı varmış ama güvenlik kameralarında bir şey yok. Onu setten getiren şoför, oradan ayrılmadan önce kadının içeri girdiğini görmüş. Ertesi gün geri geldiğinde ona ulaşamamış, cebini ve ev telefonunu aramış... Beni dinliyor musun?”

Langton başını salladı. Anna bir kadeh alıp kendine viski doldurdu. Şişe yarı yarıya boşalmıştı. Adam kadının elindeki şişeyi alıp içkisini tazeledi. Ardından yavaşça şişenin kapağını kapadı.

“Sonra Andrea Lesser gelip anahtarıyla kapıyı açmış ve cesedi bulmuş. Testler Amanda'nın, başlangıçta düşündüğümüzden daha kısa süredir ölü olduğunu ortaya çıkarırsa, genç kadın sabah öldürülmüş demektir,” dedi Anna.

“Anahtarlar...” diye tekrarlayan Langton, mutfakta turlamaya başladı. “Anahtarlar –mesele anahtarlar,” dedi yeniden. “Çantana bak.”

Anna kaşlarını çattı. “Anlamıyorum.”

Langton cebinden anahtarlarını çıkarttı –araba anahtarları, ev anahtarları, ofisinin anahtarları ve bisikletinin kilidinin anahtarı. Anahtarlığı işaretparmağına takıp çevirdikten sonra Anna’nın önüne koydu.

“Anahtarlığım I. Dünya Savaşı’ndan kalma bir madalya. Büyük büyük babama aitmiş.”

Bir tabure çekip tekrar kadının yanına oturdu. Amanda’nın çantasındaki anahtarlık, yanlış hatırlamıyorsa tek bir halkadan ibaretti. Oysa kadında muhtemelen, bilgisayar çantasının, çekmecelerinin, mücevher kutusunun ve eski dairesinin anahtarları da vardı. Parmaklarıyla kadının kaç anahtara ihtiyacı olduğunu saydı. Anna viskisini yudumlayıp sesini çıkartmadan Langton’ı dinliyordu.

“Yeni bir ev... Bana sorarsan anahtarlık olarak özel bir şey seçmiştir. Orası, sahip olduğu ilk evdi.”

“İyi ama bunun soruşturmamıza ne yararı var?” diye sordu Anna.

Langton viskisini bitirip bardağını yeniden doldurmaya hazırlandı. Yüzünde ender gülümsemelerinden biri belirmişti.

“Kimsenin içeri girdiğini görmedik. Hiç kimse villada birini görmedi. Sen kendin, kadının uyumaktan nefret ettiğini söyledin, kabus görmekten korkuyordu. Ya katil zaten evin içindeyse?”

“Gayet mümkün,” diye karşılık verdi Anna. “Katilini tanıdığı tezine de uygun. Önceki gece kabus görmüş ve çılgınlık atarak uyanmıştı. Belki birinden gelmesini istemiştir.”

Langton kadının saçlarını karıştırdı. Anna adamın bunu yapmasından nefret ederdi. Langton paltosunu alırken saçını düzeltmeye çalıştı.

“Drury Kliniği’nden bir hemşireyle konuştum,” diye ağzından kaçırıldı. “Amanda’nın sık sık kendi çılgılığına uyandığını söyledi. Bence, duyduğu çılgılığın cinayetle bağlantısı yok.”

Langton bakışlarını kadına dikti. “Bir hemşireyle mi konuştun?”

Anna, Dilys Summers’ın önceki dosyayla bağlantısını ve klinikteyken Amanda Delany’ye baktığını açıkladı.

Adam başını sallayıp bir kibrit aldı ve kenarını ısıtırıp kürdan olarak kullandı. “Devam et.”

“Dediğim gibi, anlaşılan Amanda sık sık kendi çılgılığıyla uyanıyormuş. Dilys Summers ayrıca klinikteyken Amanda’yı ziyaret eden kişilerden bahsetti –Colin O’Dell, Scott Myers ve o gün görev başında olmadığı için kim olduğunu bilmediği, Rupert Mitchell olabilecek biri.”

“Gerçekten mi? Bu bilgileri ekibe aktardın mı?”

“Pek sayılmaz.”

“Pek sayılmaz mı? Anna! Kurbanın, cinayetten önceki haftalarda ne yaptığını bilmek istiyorum.”

“Çekimdeydi. Neredeyse hiç durmadan çalışıyordu. Programı elimizde, cep telefonu kayıtlarına da ulaştık. Cinayetten önceki görüşmeleri kontrol ediyoruz.”

“Villada kadını bekliyordu,” dedi Langton alçak sesle.

“Ne?”

“Bence katil zaten villadaydı. Kadının eve dönmesini bekliyordu.”

Anna kollarını iki yana açtı. “Katilin anahtarı olduğunu mu söylüyorsun?”

“Aynen onu söylüyorum.” Langton omuz silkti. “Beş yıllık günlüğü bulup onu öldürecek kadar öfkelenmiş olabilir.”

Langton kapıya giderken aniden durdu.

“Hayır, hayır, bu olamaz çünkü katil her kimse, eve geldiğinde onu öldürmeye hazırdı. Yanında bıçak getirmişti.”

Paltosunun yakasını havaya kaldırdı. “Bir gece için fena değil.”

Anna adamın peşinden gitti.

“Bir şey sorabilir miyim?” dedi.

Langton dönüp başını yana eğdi. “Evet.”

“Bu gece neden buraya geldin?”

“Konuşuruz diye... Böyle geceleri...”

Kadın bir an için adamın uzanıp kendisine dokunacağını ve onu ne kadar özlediğini söyleyeceğini düşündü ama yanılmıştı.

“Böyle geceleri özlemişim –birlikte fikir yürütüşümüzü. Bu dosya beni etkilemeye başladı. Kadının kiminle görüştüğünü öğrenmeliyiz. Yeni biri olmadığına iddiaya girerim.”

Ayağıyla kapıya hafifçe vurup içeri uzandı ve kadının yüzünü ellerinin arasına aldı.

“Geçmişti hatırladım. Sandviç için teşekkürler.” Ardından kadının yanağına arkadaşça bir öpücük kondurdu.

Anna o anda çok öfkeleni. Adamın haber bile vermeden gecenin on birinde uğramasına, kendisine sandviç ve çay hazırlatmasına, üstelik viskisini bitirmesine sinir olmuştu. Kapı kapanacakken, ittirip sonuna kadar açtı.

Şaşırın Langton kadına döndü. “Söylemeyi unuttuğun başka şeyler de mi var?” dedi ukala bir tavırla.

“Hayır. Ama gecenin bir yarısı uğrayacaksan, önceden haber vermen gerektiğini hatırlatmak istedim. İyi geceler.”

Ardından kapıyı çarparak kapadı.

*

Langton'ın ani gelişiyile şaşkına dönen ve huzursuzluğu artan Anna yatmak istemiyordu, uyuyamayacağını biliyordu. Bu yüzden polis olan babasının öğrettiği bir yöntemi uygulamaya karar verdi. Şüphelilerin kartlarını yapıp sıraya dizecekti. Anna, Lesser'ın, Smith-Barker'ın ve üç oyuncunun adlarını yazdı. Ardından cenazedeki iki kızı, Amanda'nın ailesini, Harry ve Tony James adlı şoförleri ekledi. Kağıt oynuyormuş gibi kartları önüne dizdi. Hangisinin cinayet işlemesine yetecek güçlü sebepleri vardı? Cinayet para için mi işlenmişti? Dolandırıcılığı örtbas etmek için mi?

İsimlere bakarken, onları suçlayan hiçbir delil olmadığından Lesser'ı ve Smith-Barker'ı en öne koyamayacağını biliyordu. Üç oyuncuya baktı. İlişkileriyle ilgili detaylar ortaya çıkacak olursa kaybedecek çok şeyleri var mıydı? Basın zaten çok şey biliyordu, kitap yazacağını bilseler bile, Anna aktörlerin kadını öldürmeyi göze alacağından şüpheliydi.

Amanda'nın annesinin ve babasının kartlarına baktı. Kızlarının ölümüne kayıtsız kaldıklarını düşünse de onu öldürmek için geçerli bir nedenleri olamazdı. Anna onların kartlarını da bir kenara ayırdı.

Felicity Turner, öfkesiyle kızı şaşırtmıştı. Öğleden sonraki davete giderken uyuşturucu aldığı belliydi, üstelik çok içmişti. Anna, genç kızdan öğrenebileceği şeyler olduğunu hissedebiliyordu. Felicity'nin kartını masanın üstüne koyup Jeannie Bale'inkini altına yerleştirdi. Kızın yaptığı suçlamalar Anna'yı hazırlıksız yakalamıştı, çok şey bildiğini ima etmesi onu şüphelilerden birine dönüştürmüştü. Anna şoförlerin kartlarını, genç kızlarınkilerin yanına yerleştirdi. Bir saniye sonra Tony

James'in kartını, ağabeyinin kartıyla beraber Felicity'ninkinin önüne aldı.

Bir karta SEBEP yazıp gözlerini ona dikti. Başka bir karta KÜRTAJ yazdı. Üçüncüsüne ANAHTARLAR yazıp öteki kartın yanına koydu. Saat sabahın üçüne gelirken yorulmaya başlamıştı. Yapbozun parçalarını andıran isimlere bakarken, olduğu yerde daireler çizip durduğunu biliyordu. Aslında farkında olmadan kartları kaydırırken, masada da bir daire oluşturmuştu. Esnedi ve bu çalışmadan bir şey elde edemediğini görüp çenesini eline yasladı. Katil, Langton'ın şüphelendiği gibi kızın tanıdığı biriye ve Amanda ona anahtar verecek kadar güvenmişse, o zaman listedekilerden biri katili tanıyordu.

Gözlerini ovuşturup kaşlarını çatı. Genç güzel kızın, kurbanın yedeği Emma Field'ın, Amanda'nın sürekli cep telefonu kullandığından bahsettiğini hatırlıyordu. Sürekli mesaj yoluyla demmişti. Oysa Emma'nın Anna'ya verdiği telefonda hiç kayıtlı mesaj yoktu. Amanda'nın ikinci bir telefonu mu vardı? Öyleyse telefon neredeydi?

Boş bir kağıt alıp üzerine PARA yazdıktan sonra, Andrew Smith-Barker'in kartının yanına koydu. Ardından işaretparmağını kullanıp adamın kartını çemberin dışına ittirdi. Işıkları kapatacakken, tereddüt edip masanın başına döndü. Öfke içinde bütün kartları yere fırlatıp yatmaya gitti.

Ertesi sabah Anna karakola geldiğinde Mike Lewis, Amanda Delany'nin muhasebecisini getirmişti. Ronnie Hodgson diye bir kadındı. Giydiği hoş takımı sivri burunlu topuklularla tamamlamıştı. Mike'tan bile uzundu. Oturmadan önce deri çantasını masaya koydu.

“Sizinle daha önce görüşemediğim için özür dilerim, umarım söyleyeceklerim işinize yarar. Elimden geldiğince size yardımcı olacağıma emin olabilirsiniz. Bunu söylemekle birlikte, müşterim ölmüş bile olsa bütün detayları size sunmama engel olan hukuki sorunlar olduğunu anlamalısınız.”

“Müşteriniz ölmedi Bayan Hodgson, öldürüldü,” dedi Mike. “Tek istediğimiz, Bayan Delany’nin ekonomik durumunu anlamamıza yardımcı olmanız.”

Ronnie Hodgson’ın kahverengi gözleri ve omuzlarına dökülen ışıltılı saçları vardı. Olduğundan genç gösteriyordu. Anna’nın tahminine göre kadın kırkına merdiven dayamıştı ama bir bakışta bunu anlayamazdınız. Mücevher takmamıştı ve alyansı yoktu. Çantasını açıp deri kaplı defterinin içinden birtakım dosyalar çıkarttı.

“Bayan Delany’nin vasiyetini biliyor musunuz?” diye sordu Anna.

“Evet, biliyorum.”

“Varislerini öğrenmemiz gerekiyor.”

Bayan Hodgson başını sallayıp defterini açtı. Ufak, gümüş rengi, ince bir kalemle deftere bir şeyler karaladıktan sonra Amanda Delany’nin vasiyetini dosyadan çıkardı.

“Marchbank ve Crawley’in avukatlarını kullanmasını önermiştim. Müşterilerimden pek çoğu onlarla çalışır. İtiraf etmeliyim ki Amanda, vasiyetiyle oynayıp dururdu. Ama neyi neden değiştirdiğini onunla hiç tartışmadım.”

“Bayan Delany’nin gelir ve gider kayıtlarına ihtiyacımız var,” diye açıkladı Anna. “Tüm hesaplarının dökümünü istiyoruz. Ve kredi kartlarının altı aylık ekstrelerini. Bildiğiniz gibi, bu belgeler için mahkeme emri çıkarttık.”

Ronnie Hodgson başını salladı. "Dosyada her şeyi bulacaksınız. Amanda tüm vergilerini zamanında öderdi." Plastik kaplı dosyaları polislere uzattı.

"Bu dosyalar yatırımlarını da içeriyor mu?" diye sordu Anna.

Bayan Hodgson tereddüt edip başka bir dosya çıkarttı. "O konuda Amanda'nın yatırım uzmanıyla görüşmeniz gerekiyor."

"Andrew Smith-Barker mı?"

"Doğru."

Mike Lewis, önce dosyaya sonra Anna'ya baktı.

"Bunlar önceki yılın kayıtları."

"Elbette. Henüz bu yılın hesaplarını tamamlamadık."

"Ama biz bu yılın kayıtlarıyla ilgileniyoruz," dedi adam.

"Korkarım ki daha onları işlemeye başlamadık. Bir yıl önden gideriz ama size herhangi bir şey sunmam mümkün değil. Çünkü Bayan Delany'nin faturaları ve ödemeleriyle ilgilenmek zorundayım."

"Parasının kontrolü sizde mi?"

"Hayır değil, menajeri Andrea Lesser'da. Sanırım Bayan Delany'nin villasının alımı ve döşenmesi sırasında öyle kararlaştırmışlar."

"Evin ve ustaların ödemelerini takip ettiniz mi?" diye sordu Mike.

"Evet, ne de olsa Bayan Delany'nin muhasebecisiyim."

Anna ve Mike dosyaları gözden geçirirken sessizliklerini korudu. Villada çalışan şirketlere giden yüklü çekleri gözden kaçırmak imkansızdı. Bayan Hodgson kredi kontratlarını, vadeli hesabın kayıtlarını, hayat sigortasını gösteren belgeleri onlara uzattı. Her şey çok düzenliydi.

“Ya Bay Smith-Barker aracılığıyla yapılan yatırımlar?” diye sordu Anna.

“Onların detaylarını bilmiyorum. Borsanın durumu düşünülürse, tahminimce Bayan Delany de büyük paralar kaybetmiştir.”

“Eminim Bay Smith-Barker’a yapılan ödemeleri kontrol etmişsinizdir.”

“Hayır, hepsi doğrudan Amanda tarafından yapıldı. Eminim Bay Smith-Barker, detayları size açıklayacaktır.”

Anna dosyayı kapayıp ellerini üzerine koydu.

“Anlaşmaların nasıl yürüdüğünü anlatabilir misiniz acaba? Müşteriniz bir film için anlaşma imzaladığında ve Bayan Lesser yapımcı şirketle bir rakam üzerinde anlaştığında, çekler veya ödeme önce size, sonra yatırım şirketine gitmiyor muydu?”

Bayan Hodgson başını salladı.

“Normalde öyle olması gerekir ama Andrea Lesser imza yetkisine sahip olduğu için, bazı yatırımların doğrudan ajans-tan yatırımcıya yönlendirildiğini sanıyorum.”

“Eminim sizde bunların kayıtları vardır?”

“Evet, vergi ödemeleri için bildirmeleri gerekiyor.”

“Bayan Delany adına ne kadar yatırım yapıldığına dair herhangi bir bilgi veremez misiniz?”

Bayan Hodgson tereddüt etti.

“Beni zor duruma sokuyorsunuz,” dedi bakışlarını kaçırarak. “Önceden de söylediğim gibi, bu yılın muhasebesini henüz yapmadım. İstedığınız detayları bilmiyorum.”

Anna derin bir nefes alıp öne eğildi.

“Amanda ne kadar kaybetti?”

Tedirginliği artan Bayan Hodgson, dosyaları karıştırıp merhum müşterisinin hesaplarının bu yönünü tartışmaya hazır olmadığını açıkladı.

“Sizi bu yüzden çağırttık,” dedi Mike sertçe.

Kadın çantasından bir mendil çıkartıp dudağını sildi. Anna, baskı yapmaya devam ederlerse, herhangi bir sonuca ulaşamayacaklarını anlamıştı. Gözucuyla Mike’a susmasını işaret etti. Taktik değiştirdi.

“Bayan Delany’nin bir BlackBerry’si var mıydı?”

“Evet, mesajlaşarak iletişim kurardık. Villaya bir türlü telefon bağlanmamıştı, bu yüzden faturaların kopyasını cep telefonuna yolluyordum.”

“Bayan Delany’yi en son ne zaman gördünüz?”

“Ölümünden bir ay önceydi.”

“Size nasıl göründü?”

Bayan Hodgson omuz silkti.

“Kısa bir görüşmeydi, on beş dakikadan uzun sürmemişti. Amanda’nın birkaç imzaya ihtiyacı vardı ve vergi için faturalarını getirmişti.”

“Bayan Delany’nin kazandığı paranın size nasıl ulaştığını anlatır mısınız?” diye sordu Anna.

“Amanda parayı bankaya yatırır ve ben de hesapları üzerinden çalışırdım. Bana, yaptığım iş kadar para öderdi.”

“Ona kim para ödüyordu?”

“Film şirketi parayı menajerine yollardı. Kadın da yüzdesini kesip Amanda’ya bir çek verirdi.”

“Yani Bayan Lesser, gelen parayı önce ajansın hesabına mı yatırır?”

“Evet.”

Anna, Amanda'nın *Mum Işığı* filmi için ne kadar aldığını sorduğunda, Ronnie Hodgson emin olmadığını söyledi. Dosyalara göz atan Anna, ellerindeki belgelere göre, genç kadına henüz hiçbir şey ödenmediğine dikkat çekti. Kayıtlarda, yüklü bir ön ödeme görünmüyordu.

"Doğru. Büyük ihtimalle ödeme Bayan Lesser'a yapılmıştır."

Anna, sayfaları karıştıran Mike'a baktı.

"Bayan Delany'nin öldüğü ana kadar bütün kayıtlara ihtiyacımız var," dedi adam.

Anna, Bayan Hodgson'ın bluzunun kollarını çekiştirdiğini gördü.

"Bu yılın hesaplarını yapmaya başlamadım."

"Ne kadar sürecek?"

"Bayan Delany'nin alacaklarının miktarını bilmediğimden, Bayan Lesser'la görüşmem gerekecek. Ardından vefat işlemleri var..." Mendilini parmağına doladı ve iç çekti. "Bunları sizinle konuştuğum için kendimi berbat hissediyorum. O benim arkadaşım ve bir açıklaması olduğuna eminim."

"Neden bahsediyorsunuz?" diye sordu Anna.

"Andrea Lesser'dan. Size tam olarak gerçeği söylemedim çünkü detayları öğrenmeden kimsenin başına iş açmak istemiyorum. Ona bütün kalbimle güvenirim. Amanda meşhur olduğundan beri birlikte çalışıyoruz. Hatta beni Amanda'ya o önermişti. Kimsenin adına leke sürmek istemiyorum."

Gözlerini kapadı.

"Amanda beni son görmeye geldiğinde saat çok geçti ve randevusu yoktu. Onu görmeyi beklemiyordum. Aslında ofisten çıkmak üzereydim."

“Ne zamandı?” diye sordu Mike. Anna adamın kaburgalarını parçalamak istedi. Bayan Hodgson önemli şeyler açıklamak üzereydi ve Mike kadının lafını bölmekle hata etmişti.

“Söylemiştim, yaklaşık dört hafta önce. Amanda geldiğinde sarhoş görünüyordu. Yerinde duramıyordu ve çok öfkeliydi. Öfkesini önce bana yöneltti. Sakinleştiğinde, bir sürü paranın eksik olduğunu söyledi. Film çekimlerine daldığından hesaplarına dikkat etmemişti. Yüklü bir miktar paranın eksik olduğunu iddia etti. Söylediklerini takip etmeye çalıştım ama öfkeli olduğu için ne dediği anlaşılmıyordu. Scott Myers’a ödeme yapıldığını öğrenmiş ve diğer oyunculara sorup bu durumu doğrulamıştı.”

Bayan Hodgson, Amanda’nın Andrea Lesser’ı aramasında ve parayı sormasında ısrar edişini anlattı. Yeniden eli kolu titremeye başlamıştı.

“Aradığımda telesekreterle karşılaştım. Amanda ofisimden ayrılmayı reddetti. Bütün hesaplarını kontrol etmemi istedi. Reddettim. Ertesi sabah menajeriyle konuşacağımı söyledim. Bunun mantıklı bir açıklaması vardır dedim. Amanda değerli bir müşteri olsa da faturalarını bazen geç yollardı. Kimi zaman her şey naylon torbaya tıkılmış olurdu. Kendi hesaplarını kontrol edecek dikkate sahip değildi. Hatta pek çok kez, yollamadığı faturaları yolladığını bile iddia etmişti. Bunu iyi bildiğimden ve Amanda’nın garip davrandığını, sarhoş olduğunu ya da uyuşturucu kullandığını tahmin ettiğimden, Andrea Lesser’ı da iyi tanıdığım için, Amanda’nın yanıldığına emindim. İma ettiği şeyler gerçek olamazdı.”

“Ne ima ediyordu?” diye sordu Anna.

“Hırsızlık, dolandırıcılık... Bana milyonlarca sterlinin kayb olduğunu söyleyip durdu. Ertesi sabah aradığımda Andrea çok şaşırdı. Paranın Amanda adına saygın bir yatırım şirketine yatırıldığını ve büyük ihtimalle Bayan Delany’nin aralarındaki anlaşmayı unuttuğunu söyledi.”

Mike iç çekti. “Ya sonra?”

“Sonrası hiç. Bayan Delany yeniden aramayınca suçlamalarının temelsiz olduğuna karar verdim.”

“Öyle miymiş?” diye sordu Anna. “Müşterinize ne kadar ödeme yapıldığını bilmediğinize göre, parasının çalınıp çalınmadığını da bilemezsiniz değil mi?”

Kısa bir duraksamanın ardından Bayan Hodgson başını salladı. Anna’nın gözlerine bakamıyordu.

“Ödemelerin bazen aylarca geciktiğini anlamalısınız. Özellikle tekrar yayınlardan ve kanallardan gelen ödemeler sarkar. Hepsinin izini sürmek aylar sürecektir. Bayan Lesser’ın yasalara aykırı bir şey yapmadığına emin olduğumu tekrar etmek istiyorum.”

“Ama Bayan Delany öyle olduğunu mu ima etti?” Mike, Bayan Hodgson’ın çekingen tavırlarından sıkılmıştı.

“Bazı suçlamalarda bulundu ama sarhoştı. Andrea Lesser, Amanda’nın Andrew Smith-Barker aracılığıyla yapılan yatırımları bildiği konusunda bana güvence verdi.”

“Ve parayı çaldığını reddetti...” diye araya girdi Mike.

“Elbette reddedecekti.”

Anna, önündeki dosyayı kapadı. “Bayan Delany’nin vasiyetinin bir kopyasını görebilir miyim?”

Bayan Hodgson, kağıdı uzatıp dosyaları çantasına kaldırmaya başladı.

“Vasiyetle kim ilgileniyor?”

“Andrea Lesser.”

“Tamamlanmış olsun olmasın, bu yılın hesaplarını istiyoruz,” dedi Mike.

Bayan Hodgson yarın hesap özetlerini karakola yollayacağını söyledi.

Sorgulama yarım saat daha devam etti. Sonunda Mike, Bayan Hodgson’u geçirirken, Anna belgeleri incelemeye başladı.

“Onun hakkında ne düşünüyorsun?” diye sordu Mike, geri döndüğünde Anna’ya.

“Bence gözü kapalı yalan söylüyor.”

Yaklaşık bir yıl önce hazırlanan vasiyet oldukça ilginçti. Varisler arasında Andrea Lesser, Amanda’nın anne ve babası, eski ev arkadaşları ve yardım dernekleri vardı. Dernekler, mirastan aslan payını kapmıştı. Her birine on bin sterlinle yirmi bin sterlin arası bağış yapılacaktı. En büyük pay, Battersea Köpek Barınağı’na gitmişti. Amanda’nın kuzeni veya uzak akrabaları yoktu.

Dolandırıcılık ihtimali ve Amanda’nın Andrea Lesser’ı hırsızlıkla suçlaması, güçlü cinayet sebepleriydi. Bayan Lesser ve Andrew Smith-Barker, bir anda cinayetin önde gelen şüphelilerine dönüşmüştü. Mike Lewis, Bayan Lesser’ın ajansı ve Andrew Smith-Barker’in şirketi için aynı anda arama emri çıkarıp zaman kazanmaya karar verdi. Dolandırıcılıkta uzmanlaşmış memurların, el konulan dağ gibi evrakı incelemesi gerekecekti. Anna, Mike’tan Amanda’nın eski dairesi için de arama izni çıkarmasını istedi. Barolli’yle birlikte ofiste aramaların planını yapıyorlardı. İkisi de öfkeli görünüyordu.

“Buna inanmayacaksın ama Bay Delany, kızının fotoğraflarını kullanmamıza izin vermiyor. Televizyon programını iptal ettirmek için bir avukat tutmuş.”

“Bunu yapmaya hakkı var mı?” diye sordu Anna.

“Var. Onun talebini görmezden gelebiliriz ama bize yardımcı olmayı reddediyor ve izni olmaksızın televizyon programına çıkacak olursak, basın toplantısı düzenleyip bizi mahremiyetine saldırmakla suçlayacağını söylüyor.”

“Tanrı aşkına, kızının katilini bulmaya çalışıyoruz!” dedi Anna öfkeyle.

“Doğru. Katili bulmamız için her şeyi yapacağını zannedersin ama sürekli beceriksiz olduğumuzdan ve soruşturmanın altından kalkamadığımızdan bahsediyor. Bir bu eksikti.”

“Şimdi ne olacak?”

“Langton ne derse onu yapacağız.”

Anna, Felicity Turner ve Jeannie Bale’i sorgulamak için izin istedi.

“Önce dolandırıcılık meselesini araştıralım,” dedi Mike. “Şimdilik onlardan uzak dur, basın delisi iki kızın sokaklara dökülmesini istemiyorum.”

“Ama Mike, anlattıklarından fazlasını biliyorlar. Daire için arama izni çıkarmasan da en azından bırak onlarla konuşayım. Nasıl olsa aramalarla siz ilgileneceksiniz.”

Mike yanıt vermeden Joan kapıda belirdi. Bay Delany, yanında bir avukatla karakola gelmişti.

“Kahretsin! Teşekkürler Joan, onları sorgu odasına al. Bira-
razdan onunla görüşürüm.”

“İstersen ben konuşurum,” diye önerdi Anna.

Mike başını ovaladığında, saçları karmakarışık oldu.

Derken Barbara başını kapıdan uzattı. Televizyon programının yapımcısı kapıdaydı. Langton da diğer hatta bekliyordu.

“Tanrım! Tamam Anna. Bay Delany’yle sen ve Barolli ilgilenin. Telefon görüşmeleri sonra erdiğinde ben de size katılırım.”

Anna ve Barolli sorgu odasının yolunu tuttu.

“Televizyona senin çıkacağını sanıyordum,” dedi Barolli.

“Öyleydi. Sonradan Langton bu işi Mike’a verdi.”

Sorgu odasının kapısında durup camdan içeri baktıklarında, donuk suratlı Bay Delany’nin ufak tefek, ciddi görünüşlü bir adamın yanında oturduğunu gördüler.

“Haydi, şu işi bitirelim,” dedi Barolli içeri girerken.

Bay Delany’nin tavırları, Anna’nın onunla tanıştığı zamankinden bile iticiydi.

“Kızımın ölümünün televizyonlara konu olmasını istemiyorum,” diye ısrar etti adam. “Kanalların kızımın eski... Daha uygun bir kelime bulamadığım için *erkek arkadaş* diyelim, erkek arkadaşlarıyla röportaj yapmak istediğini biliyorum. Kızımın özel hayatıyla ilgili detayların yayınlanmasına izin vermemi reddediyorum. Yaşarken, eşime ve bana hayatı cehennem etti. Katili bulmak için uyduruk televizyon programlarına güveniyorsanız, şimdiden yenilgiyi kabul etseniz iyi olur.”

Anna ikna edici bir ses tonuyla konuşmayı denedi. “Bay Delany geçmişte, ima ettiğinizin aksine bu programlar sayesinde ciddi ipuçları elde ettik.”

“Ne zaman kızım kadar meşhur birinin cinayetine baktınız ki?”

“Yakın zamanda buna benzer bir olay yaşanmamış olsa da halktan yardım istemek, her zaman hayati önem taşıyan bilgiler elde etmemizi sağlamıştır.”

“Ne öğrenmek istiyorsunuz?”

Barolli öne eğildi.

“Kızınızın villasından iki şey alınmıştı. Oyuncak tavşanı ve günlüğü. Ayrıca katile ait olabilecek bir haç bulundu.”

“Öyleyse neden onları kimin aldığını hala tespit etmediniz?”

“Hedefimiz de bu. Onları canlı yayında göstermek, ihtiyaç duyduğumuz delillere kavuşmamızı sağlayabilir.”

“Anlaşılan kızımın, katili tanıdığını düşünüyorsunuz, yanılıyor muyum?”

“Bu da ihtimaller arasında.”

“Bu doğruysa, ne diye herkesi kayıp eşyaların varlığından haberdar ediyorsunuz?”

“Katil onları almış olabilir ve belki başka biri bu eşyaları görmüştür,” diye devam etti Barolli. Öfkesini güçlkle kontrol altında tutuyordu.

“Saçmalık. Kızımın ölümünün dedikodu konusu yapılmasını reddediyorum. İlişkisi olan insanları araştıracağınıza, abuk sabuk şeylerle zaman kaybediyorsunuz.”

“İlişkide olduğu insanları zaten araştırıyoruz,” diye karşılık verdi Barolli öfkeyle.

“Ama sonuç alamıyorsunuz. Bugün bile basın, kızımın herkesle yattığıyla ilgili haberler yayınlıyor. Karım ve ben nereye saklanacağımızı şaşırdık. Onu sevgililerinden birinin öldürdüğünü düşünüyorsanız bir şeyler yapın...” Anna’ya dönüp kemikli parmağını kadına doğru salladı. “Sizi tanımadığımı

sanmayın. Gizlice davete girip sonra kendiniz gibi ne mal olduğu belirsiz kadınlarla basın önünde olay çıkardınız.”

“Kaballığınızla içerledim Bay Delany,” dedi Anna buz gibi bir sesle.

“İçerlemiş olabilirsiniz ama doğruyu söylüyorum. Ölümünde bile kızımın fahişeliklerinden bahsediliyor ve ben de avukatımın önerisiyle böyle şeylere izin vermeyi reddediyorum.”

O anda Mike Lewis içeri girdi. Televizyon programından vazgeçildiğini açıkladı.

“Teşekkürler,” dedi Bay Delany.

Mike dönüp dışarı çıktı. Barolli peşinden gitti. Anna ise Bay Delany ve avukatının ayağa kalkmasını bekledi.

“Kızınızı sever miydiniz Bay Delany?” diye sordu aniden.

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Yakınları öldürülen, yas içindeki pek çok anne babayı sorguladım. Sizin kadar duygu yoksunu birine hiç rastlamamıştım. Belki bir de eşiniz.”

Şok geçiren Bay Delany’nin ağzı açık kaldı.

“Kızınızın katilini bulmak için her şeyi yapıyoruz ve dürüst olmak gerekirse, memurlarımız Amanda’yı gerçekten umursuyor. Katili yakalamayı her şeyden çok istiyoruz.”

Adam elini kaldırdı.

“Beni susturmaya kalkmayın Bay Delany! Kızınızın özel hayatı sizi iğrendiriyorsa, o zaman belki de hayattayken onu korumayı denemeliydiniz. Neden kendine zarar verdiğini anlamaya çalışmalıydınız. Şu an ona önem veren sadece bizmişiz gibi görünüyor.”

“Sen...” dedi adam öfke içinde. Ama bu kez parmağını Anna’ya doğrultmamıştı. “Nelere katlandığınızı bilmiyorsun.

Annesi ve babası olarak, benim de karımın da kızımızı sevmediğimizi söylemeye hakkın yok!”

“O zaman neden bize yardım etmeyi reddediyorsunuz?”

“Yardım etmeyi reddetmek mi! Siz profesyonelsiniz, işiniz araştırma yapmak, yaşlı anne babalara daha da acı çektirmek değil.” Bay Delany dönüp peşinde avukatıyla dışarı çıktı.

Avukat kapının eşiğinde durup son bir kez Anna’ya baktı.

“Kendinizden utanmalısınız Müfettiş Travis.”

Mike ve Barolli, aramalar için çarkları harekete geçirmişti. Anna kendisini toparlayıp sakinleştğinde, çoktan karakoldan ayrılmışlardı. Genç kadın ofisine gidip Bay Delany’yle konuşurken çizmeyi aşip aşmadığını düşündü. Kendi babasıyla bu soğuk zalim adamı karşılaştırmak, tebeşirle peyniri kıyaslamak gibiydi. Anna sevilmiş, desteklenmiş ve takdir edilmiş bir çocuktu. Amanda ise sevgiden ve sevenlerin desteğinden yoksun bir hayat sürmüştü. Anna, Bay Delany’nin tavırlarının arkasında, Amanda’nın hafifmeşrepliğinden ve ön sayfalara çıkma arzusundan daha başka nedenler olup olmadığını merak etti.

Bir kahve alıp ofisinin kapısını kapadı ve gazete kupürlerini masaya yaydı. Kronolojik sırada olmadıklarını görünce, onları sıralamaya karar verdi...

Mike Lewis arama emrini gösterdiğinde, Andrea Lesser göz yaşlarına boğuldu. Amanda Delany’yle ilgili bütün dosyalara ve kontratlara el konulacaktı. Kadın, belgeleri Ronnie Hodgson’la karakola yolladığını iddia ettiğinde, ona teşekkür edip güncel dökümleri istediklerini söylediler.

Barolli, Andrew Smith-Barker’ın ofisindeki kağıt imha ma-

kinesinin başında duruyordu. Yanındaki kağıt parçalarına bakılırsa, belli ki yakın zamanda kullanılmıştı. Şirketin kapanmakta olduğu görülüyordu, ofisler boştu ve duvarlardaki resimler indirilmişti. Bay Smith-Barker, arama emri kendisine gösterildiğinde, şirketinin Amanda Delany adına yaptığı yatırımlara dair elinde fazla bir evrak olmadığını söyledi. Kağıtları yok etmiş olabilirdi ama bilgisayar dosyalarından evrakların kaydı bulunurdu. Adam onları silmeye çalışmışsa bile, Barolli teknisyenlerin o belgelere ulaşabileceklerini biliyordu. Smith-Barker, öfkeden bembeyaz olmuş bir yüzle bilgisayarlarına el konuluşunu seyretti.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Anna en sonunda kupürleri kronolojik sıraya dizmeyi başarmıştı. Hesaplarına göre, Amanda'nın Drury Kliniği'ne yatışıyla, yeniden film çekmeye başlaması arasındaki süre on aydı. Hamile kalmış ve bu dönemde kürtaj olmuş olabilirdi. Colin O'Dell ve Scott Myers, bebeğin babası olduklarını reddediyor ama kliniğe kızı ziyarete gittiklerini kabul ediyorlardı. Amanda klinikte Dr. Eamon Suchet'in hastası olmuştu, anoreksikti, kendine zarar veriyordu ve adama göre, hayatının çok hassas bir dönemindeydi. Tüm bunlara rağmen Amanda, klinikten çıktıktan sonra film kariyerine dönebilmişti.

Anna, Amanda'nın pasaportunu kontrol etti. Los Angeles'a ve New York'a gittiğini gösteren damgalar vardı. Pasaportun arasına Güney Fransa'daki bir mücevhercinin faturası ve üç ay öncesine ait bir uçak bileti parçası ilıştırılmıştı. Anna yaptığı seyahatlerden birinde Amanda'nın hamile olduğu sonucuna vardı. Bay Delany kendisinin durumdan haberdar olduğunu, kızını Drury'e yatıranın karısı olduğunu söylemişti. Amanda yardım istemek için ailesine mi başvurmuştu? O dönemde zaten zengindi ama son aylarda kazandığı paralarla kıyaslandığında, elindekiler hiç sayılırdı. Aynı dönemde biri kürtajı

ayarlamıştı ve Anna'nın anladığı kadarıyla, ameliyatı her kim yapmışsa çok kötü bir iş çıkarıp kızı hastanelik etmişti. Anna elde ettikleri bulguları zihninde değerlendirdikten sonra, bir kez daha Jeannie'yi ve Felicity'yi sorgulamanın hayati önem taşıdığına karar verdi.

Ne Mike Lewis ne Barolli karakoldaydı. Anna, arama emri olmadan Jeannie ve Felicity'yi görmeye karar verdi. Barbara'ya önemli bir ipucunu kontrol etmeye gittiğini söyledi. Ayrıca Bay ve Bayan Delany'nin kaldıkları otelin adresini istedi. Barbara ona otelin telefonunu verdi, Dover'da ufak bir otelde kalıyorlardı.

"Ona kızları rahat bırakmasını söylemedim mi? Anna'yı arayıp hemen buraya gelmesini söyle! Kutulardaki evrakı kontrol etmeliyiz." Andrea Lesser'ın ofisinden bir sürü belgeyle dönen Mike Lewis, Anna'nın nereye gittiğini duyunca öfkeden küp-lere binmişti.

Barolli kadını aradı. Anna'nın telefonu kapalı olduğundan, telesekreterine hemen karakola dönmesini söyleyen bir mesaj bıraktı.

Barolli onu aramaya çalışırken, Anna otelde Bayan Delany'yleydi. Neyse ki Mark Delany ortalıkta yoktu. Bayan Delany bile buna memnun görünüyordu.

"Sabah Fransa'ya döneceğiz. Kocam kalan son işleri halletmeye gitti."

Anna direk konuya girip Bayan Delany'ye kızının ne zaman kürtaj olduğunu sorduğunda, kadın hemen savunmaya geçti.

“Bayan Delany, Amanda’nın kimleri tanıdığını ve kimlerin şüpheli olduğunu tespit etmeye çalışıyorum. Kürtaşı kimin ayarladığını öğrenmeliyim.”

“Bunun kızımın katilini bulmakla ne ilgisi var? Uzun zaman önceydi ve o olayı unutmaya çalışıyoruz. Özellikle kocam için çok zordu.”

“Kızınızın saldırganı tanıdığını düşünüyoruz. Ona evinin anahtarını vermiş olabilir. Güvendiği biridir, belki...”

“Hiçbiriyle tanışmışlığımız yok.”

“Efendim?”

“Görüştüğü erkekleri söylüyorum. Haklarında yazılıp çizilenleri gördük elbette ama hiçbiriyle tanışmadık. Babasının onlarla tanışmayı isteyeceğini sanmıyorum, Amanda’nın davranışlarından rahatsız oluyordu. Kızımız uyuşturucu kullanmaya ve rezillikleriyle gazetelere düşmeye başlamıştı. Hayatımızı çok zorlaştırdı. Gazeteciler sürekli bizi arayıp ne zaman evleneceğini soruyordu. Kızımın Drury Kliniği’ne yatması için bir sürü para ödedik ama oradan ayrıldığında nereye gittiğini bile bilmiyorduk. O kızlarla yaşadığı korkunç yere ne demeli? Haline hiç şükretmiyordu...” Şükretmiyordu lafını, kızından utanırcasına söylemişti.

“Daha çok gençti,” dedi Anna yumuşak bir sesle.

Bayan Delany saçlarını düzeltip ellerini kucağında birleştirdi.

“Biliyor musunuz, çocukken de çok güzeldi. Tam bir melekti. Onu çok şımarttık. Özellikle de kocam. Bu yüzden Amanda’nın böyle bir genç kıza dönüşmesini hiç kabullenemedi. Dilediği erkeği elde edebilirdi, kimi isterse... O kadar güzeldi. Bunun yerine, kendini hep yanlış erkeklerin kollarına attı.”

“Bebeğin babası kimdi?”

“O adamlardan biri,” diye mırıldandı bakışlarını kaçırarak Delany.

“Yani kim olduğunu bilmiyorsunuz?”

“Hayır, bana bilmediğini söylemişti.”

Anna defterini açtı. “O yıl Fransa’ya iki kez gelmiş. Hamile olduğu günlere denk geliyor...”

Bayan Delany ayağa kalkıp odanın diğer ucuna yürüdü.

“Su ister misiniz?” diye sordu.

“Hayır, teşekkürler.” Anna, Bayan Delany’nin kendine bir bardak su doldurup iyice uzağındaki bir koltuğa geçişini izledi.

“Hamileliğini sizinle tartıştı mı?”

“Hayır, belli olmuyordu.”

“Öyleyse ne zaman öğrendiniz?”

“Hatırlamıyorum.”

“Sizi görmeye ikinci gelişinde olabilir mi? Hamile olduğundan o zaman mı bahsetti?”

“Hayır. Dairesindeki kızlardan biri arayıp hasta olduğunu haber verene dek hiçbir şey bilmiyorduk. Kocam onu görmeye gitti ve kızım iç kanamayla hastaneye kaldırıldı.”

“Siz gitmediniz mi?”

“Hayır gitmedim. İki köpeğim var, onları bırakamazdım.”

“Yani kocanız kürtaşı öğrendi, onu hastaneye götürdü ve sonra onu Drury’ye yatırdı?”

“Evet, daha doğrusu kliniğe yatması için gerekli ayarlamaları ben yaptım. Oraya yatırılmasını önerdim ve Fransa’dan gerekli telefonları açtım.”

“Kızınızı ziyarete gitmediniz mi?”

“Hayır, köpeklerimi bırakamazdım.”

Anna, Bayan Delany’nin manikürlü tırnaklarına, mükemmel saçına ve makyajına baktı. Güzel bir kadındı. Amanda’nın, güzelliğini kimden aldığı belliydi.

“O olaydan sonra Amanda’yı ziyaret ettiniz mi?”

“Hayır. Çok seyahat ederiz. Söylediğim gibi, kızım kontrolden çıkmıştı ve bizi utandırmak için her şeyi yapıyordu. Onu görmek istemedik.”

“Kürtaj meselesi basına sızdı mı?”

“Bildiğim kadarıyla hayır... Bizi anlamalısınız... Amanda sadece paraya ihtiyacı olduğunda arıyordu.”

“Ama oyunculuktan bir sürü para kazanmıyor muydu?”

“Hemen para kazanmaya başlamadı. Ayrıca çok harcıyordu. Bize verdiği tüm acıya rağmen, kocam kızımızın ekonomik sıkıntıları olmamasına özen gösterirdi.”

“Bence kızınız çok acı çekiyormuş Bayan Delany.”

Anna’nın sözlerine kadın çok garip bir tepki verdi. Eliyle eteğini düzeltti ve saçlarını hafifçe arkaya atıp bakışlarını kaçırdı.

“Asıl ben acı çektim,” diye fısıldadı. Başını yana eğip yüzünde garip bir gülümsemeyle, “Ben fısıldamaya cesaret edemediğin sırrım, ben yeşil çimenim...” diye mırıldandı.

Anna, Jeannie Bale’in cenazede okuduğu şiirin dizelerini tanıdı. Bayan Delany’nin de iyi bir oyuncu olduğu belliydi; belki kızı, güzelliği gibi yeteneğini de annesinden almıştı. Anna, Bayan Delany’den başka bir şey öğrenemeyecek bile olsa, kadının büyük sırlar sakladığına emindi. İlk karşılaşmalarında kadının, kocasından korktuğu izlenimine kapılmıştı. Oysa şimdi bunun doğru olduğunu sanmıyordu, öyleyse kim

kimi yönlendiriyordu? Neden? Anna kadının tüm gerçekleri söylemediğini hissetmesine karşın, kalkanlarını delebileceğine inanmadığından, gitmeye karar verdi.

“Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim.”

“Benim için zevkti. Bir ihtiyacınız olursa nerede olduğumuzu biliyorsunuz. Ama yakında gideceğimizi unutmayın.”

“Elbette, köpekleriniz sizi özlemiştir.”

Bayan Delany’nin gözleri doldu. “Korkarım ki hayır. İkisi de birkaç yıl önce öldü.”

“Geçmiş olsun.” Anna çantasını yerden aldı. O sırada Bayan Delany, Anna’nın koluna dokunarak kadını şaşırttı. Parmığında, etrafı elmaslarla süslü bir zürüt vardı.

“Söyler misiniz, bu daha ne kadar devam edecek? Amanda’nın katilini bulamazsanız, soruşturmayı ne kadar sürdüreceksiniz?”

“Ne kadar sürdürmemiz gerekirse.”

“Ama elinizde hiç ipucu yok, yanılıyor muyum?”

“Hayır, ne yazık ki haklısınız.”

“Bu işin bir an önce bitmesini, üstümüzdeki baskının kalkmasını istiyoruz... Kapanmayan dosyalara ne olur? Rafa kaldırılmazlar mı?”

Kadının dokunuşuyla tüyleri diken diken olan Anna ondan uzaklaştı.

“Kızınızın ölümünü soruşturmaktan vazgeçmeyeceğiz Bayan Delany.” Odadan çıkmadan önce son bir soru sormak için duraksadı. “Amanda’nın oyuncak tavşanı... Nereden gelmişti?”

“Küçükken evcil bir hayvanı vardı. Derken hayvan öldü. Ölüsünü Amanda buldu. Sürekli ağlıyordu.” Bayan Delany’nin

kaşları hafifçe çatıldı. “Oyuncak tavşanı, Amanda’yı yatılı okula yolladığımızda yanında götürebilmesi için sanırım kocam almıştı –her zaman onunla olacak, hiç ölmeyecekti.”

“Amanda’nın aksine,” diye fısıldadı Anna dışarı çıkarken.

Mike Lewis, Ronnie Hodgson kendisine yardıma gelene dek evrakın büyük kısmını gözden geçirmişti. Bir hesap makinesinin yardımıyla filmlerden ve tanıtım çalışmalarından gelen paranın toplamını hesapladı ve paranın Andrea Lesser’in hesabına geçtiği tarihleri işaretledi. Ödemelerin hiçbirisi, Amanda’nın banka hesabına aktarılmamıştı.

Bayan Hodgson şaşkına döndü. Kendisine bu paralar konusunda hiç danışılmamıştı. Danışılmış olsaydı, bu paranın vadeli veya vadesiz hesaplara aktarılmayışıyla ilgili endişelerini dile getirirdi. Dolar olarak işlenen paralar kadını şaşkına çevirmişti. Sterlin, paraların yatırıldığı dönemde, şimdiki kadar değerli değildi. Ona sormuş olsalar, dolarların doğrudan Amanda’nın Amerika hesabına gönderilmesini önerirdi. Son olarak, o kontratlardan ve toplamaları dört milyon sterlini geçen o ödemelerden haberdar olmadığını tekrarladı. Bahsi geçen rakam, Smith-Barker tarafından Bayan Delany adına yapılan yatırımların toplamına yakındı ve bu paranın tamamı, borsa battığında kaybolup gitmişti.

Langton, Mike ve Barolli’nin durumu açıklayışlarını dinledi. Hiç şüphesiz, kaybolan para iyi bir cinayet sebebiydi. Şimdi iki polisin görevi Andrea Lesser ve Andrew Smith-Barker’in cinayeti ayarlamış olabileceğini ispatlamaktı. Andrea Lesser’da villanın anahtarları vardı, kızı öldürmesi için rahatlıkla birini tutmuş olabilirdi. Şimdi iş, bunu ispatlamaya kalıyordu.

“İkisini de buraya getirip iyice terletin,” diye emretti Langton. “Bütün taşların altına bakın. Başka deliller bulmadan dolandırıcılığı ispatlamamız zor, hele de kurban ölmüşken.” Şüphelilerin geçmişlerini sıkı sıkı araştırmaları için polislere emir verdi. Onları cinayete bağlayacak ve parayı çaldıklarını gösterecek bir şeyler bulunmalıydı. Amanda’nın şüpheleri ve Bayan Hodgson’un ifade vermesi, davayı kazanmaya yetmezdi.

“Şüphe, delille aynı şey değildir. Bayan Lesser, Amanda’nın paranın aktarıldığını bildiğini söylerse, aksini ispatlayamayız.”

“Ronnie Hodgson hala burada. Dolandırıcılık masasından çocuklarla kontratları inceliyor.”

“Güzel. Ben de onunla konuşmak istiyordum.”

Langton sorgu odasına girdiğinde Ronnie Hodgson çok gergindi ama adam kısa sürede kadını sakinleştirmeyi başardı. Ronnie’nin oturabilmesi için iskemleyi tuttu ve kendisi masanın kenarına tünedi.

“Sizin için çok zor olduğunu anlıyorum,” diye söze başladı.

“Evet, evet öyle. Müşterime dört milyon sterlin borçlu olduklarına inanıyoruz.”

“Bir menajerin, müşterisi adına yatırım yapması doğal mıdır?”

“Görülmemiş şey değildir ama menajer, önce müşterisiyle anlaşma yapmalıdır. Filmlerden büyük paralar kazanılır. O paralarla birilerinin ilgilenmesi gerekir.”

“İlgilenmek derken, yatırım yapmayı mı kastediyorsunuz?”

“Evet. Bir emeklilik planı ve ona benzer şeyler.”

“Geçmişte elinize çek geçtiğinde, menajerin komisyonu kesilmiş olmuyor muydu?”

“Evet ama bazen ödemeyi doğrudan müşterimin banka hesabına yollarlar. Bu durumda bana, masraflar ve kesilen yüzdelele ilgili bir belge gönderilir.”

“Dört milyon sterlinle ilgili size herhangi bir belge gönderildi mi?”

“Hayır.”

“Müşterinizin hesabına aktarılması gereken yüklü paralar olduğunu biliyor muydunuz?”

“Hayır. Amanda’nın Amerika’da filmde oynamayı kabul ettiğini biliyordum ama ona ne kadar ödendiği konusunda hiçbir fikrim yoktu.”

“Yani Bayan Lesser sizinle iletişime geçmediği ve gerekli belgeleri yollamadığı sürece, herhangi bir şeyden haberdar olmanız mümkün değil?”

“Evet, doğru.”

“Geçmişte, ödemeler konusunda endişelendiğiniz oldu mu? Geç gelen ödemeler var mıydı?”

“Hayır. Ama başta da belirttiğim gibi Amanda’nın ne gibi kontratlar imzaladığını ve onun adına ne tür pazarlıklar yapıldığını tam olarak bilmezdim.”

“Anlıyorum.”

“Hepsi size getirdiğim dosyalarda var.”

“Yardımlarınız için gerçekten çok teşekkür ederiz. Lütfen söyler misiniz, sizce tam olarak ne olmuş?”

Ronnie Hodgson dudaklarını yaladı. “Bilmiyorum. Son derece olağandışı bir durum.”

“Olağandışı mı? Bence bundan fazlası var, sizce de öyle değil mi? Bu para yavaş yavaş müşterinizden sızdırılmış ve anladığım kadarıyla kendisinin, ödemelerin geldiğinden bile

haberi yokmuş. Paranın eksik olduğundan şüphelendiğini siz kendiniz söylemediniz mi?”

“Doğru, şüpheleniyordu.”

“Herhangi bir teorisi var mıydı?”

“Paranın çalındığını düşünüyordu.”

“Çalınmak mı?”

“Evet.”

“Ama siz öyle düşünmediniz?”

“Andrea Lesser’la konuştuğumda bana her şeyin yolunda olduğunu ve bazı ödemeler geciktiği için paranın Amanda’nın hesabında olmadığını söyledi.”

“Yani size yalan söyledi.”

“Evet, şimdi öyle olduğunu biliyorum.”

“Neden size yalan söylediğini düşünüyorsunuz?”

“Çünkü tüm ödemeler, kontratlara uygun olarak tam zamanında ajansa yapılmış. Hepsinin, hemen Amanda’nın hesabına aktarılması gerekirdi.”

“Parayı başka bir yere mi aktarmışlar?”

“Öyle görünüyor. Anlaşılan para Bayan Lesser’ın yakın arkadaşı olduğunu bildiğim Andrew Smith-Barker’ın hesabına aktarılmış.”

Langton yüzünde bir gülümsemeyle masadan kalktı.

“Çok teşekkürler. Bu konuşmadan kimseye bahsetmez ve biz soruşmamızı ilerletene dek olanları gizli tutarsanız sevinirim.”

“Evet, kimseye bahsetmeyeceğime emin olabilirsiniz,” dedi kadın.

“Öyle yapacağınıza eminim. Çünkü dürüst bir kadın olduğunuza inanıyorum. Olanların sizin işinizi de etkilediğini

görmek beni çok üzecektir, ne yazık ki böyle şeyler olabileceğini biliyorsunuz. Elimden geldiğince sizi korumaya çalışacağım emin olabilirsiniz: Kurunun yanında yaşın da yanmasını istemeyiz. Ne de olsa Bayan Hodgson, sizin de bu hırsızlığın parçası olduğunuz düşünülebilir.”

Langton, kadına Dolandırıcılık Masası’ndan polislerle çalışmalarına devam etmesinin geleceği için iyi olacağını söyledikten sonra odadan çıktı. Ardından Mike’ı bir kenara çekti.

“Kadın sağlam bir şahit. Hemen Lesser ve Smith-Barker’ı sorguya alın. Kurbanın kazandığı paraları iç ettiklerini gösteren delilleri yok etmeye uğraştıklarından eminim.”

Mike’in omzuna dokundu.

“Üzerlerine gidin. Bir an önce bir sonuç almalıyız çünkü Amanda’yı onlar öldürmediyse, bu işi başka biri yaptı demektir. Menajeri sıkıştırın, anlaşılan yatırımcıyla ilişkisi varmış. Anlaşıldı mı?”

Mike, Langton’ın koridordan ayrılıp gözden kaybolmasını bekledikten sonra sorgu odasına geri döndü. İçeri girdiğinde Ronnie Hodgson ağlıyordu. Mike, Langton’ın kadına ne söylediğini merak etti. Ronnie Hodgson artık polislere yardımcı olmaya her zamankinden daha hevesliydi.

Anna, Felicity’nin salona gelmesini bekledi. Maida Vale’deki dairenin kapısını sabahlığıyla açmış ve giyinmek için odasına geri dönmüştü. Saat, öğleden sonra üçe geliyordu. Dan Hutchins öldükten sonra içerisi temizletilmişti. Evde hala tütün ve şarap kokusu vardı ama kirli yiyecek kutuları toplanıp atılmıştı. Anna, Felicity’nin yalnız olmasına sevindi. Jeannie seç-

melere katılmaya gitmişti ama Felicity'nin tahminlerine göre, dönmesi uzun sürmezdi.

"Çay ister misiniz?" diye sordu Felicity, kot pantolon ve tişört giymiş olarak geri döndüğünde. Ayakları çıplaktı.

"Hayır, teşekkürler."

Genç kız gözden kaybolup elinde çatlak bir fincan ve reçelli beyaz ekmekle geri döndü. Kirli mindere oturup yemeye başladıığında, ekmeğin reçeli yanaklarına bulaştı.

"Sen de oyuncu musun?" diye sordu Anna.

"Pek sayılmaz. RADA'daydım ama sahne yönetiminde."

"Amanda'yla ilgili birkaç soru sorabilir miyim? Bir zamanlar burada yaşamıyor muydu?"

"Sevgililerinden ayrıldığı dönemlerde bizimle kalırdı. Mektupları da buraya gelirdi. En son kiminle olduğunu veya mektuplarını almaya ne zaman geleceğini hiçbir zaman bilmezdik."

Felicity çayından bir yudum alıp odayı işaret etti.

"Bize bıraktığı parayı aldığımızda, eve çekidüzen vereceğiz."

"Amanda'nın sana ne kadar bıraktığını biliyor musun?"

"Evet, şey, menajerini arayıp sorduk. Bize karşı çok kabaydı. Bir çek yollayacağını söyledi..." Felicity, kadının söylediklerinin devamını hatırlayamadığı için gözlerini boşluğa dikti. Sonra konuyu değiştirdi. "Zavallı Dan'ın odasını kiraya vermek istiyoruz. Bu ayın sonuna kadar olan kirayı ödemişti, o yüzden hemen harekete geçmedik."

Ekmeğinden bir ısırık alıp kalanı tükabasa dolu olan çöp kutusuna fırlattı. Reçelli ekmek, çöpün kenarına çarpıp yere düştü.

“Onu özlüyorum,” dedi genç kız.

“Eminim Amanda’yı da özlüyorsunuzdur.”

“Evet ama Dan’i özlediğim kadar değil. Çünkü Amanda pek ortalıkta olmazdı. Artık sınıf atlamıştı. Üstelik Jeannie bazen onu görmeye bile katlanamıyordu. Amanda’yı kıskanıyor-
du. Benim için o kadar zor değildi çünkü oyuncu değilim. Asıl işim sahne amirliği ama iş bulmak o kadar kolay değil ve...”

Oluşan sessizlikte Felicity höpürdeterek çayını içti ve bir paket sigara çıkarttı. Elektrik ocağını açıp çalışan tek gözü kullanarak sigarasını yaktı ve dumanını havaya üfleyip Anna’ya baktı.

“Ne istiyorsunuz?”

“Sadece konuşmak istiyorum.”

“Amanda’yla ilgili her şeye Bayan Lesser bakıyormuş. Bu yüzden ödemeyi ondan alacakmışız. Ne kadar süreceğini biliyor musunuz?”

“Hayır. Yanılmıyorsam, varislere ödeme yapılmadan önce cenaze işlemlerinin tamamlanması gerekiyor.”

“Ah!”

“Amanda’yı uzun zamandır tanıyordun, yanılıyor muyum?”

“Yanılmıyorsunuz.”

Anna tereddüt etti, Felicity’yi bir anda zorlamak istemiyordu. Tam konuya girmeye hazırlanırken, kız yana kayıp kütüphanesi olarak kullanılan deniz kabuğunu aldı.

“Dan, Amanda’yı çok severdi. Onun için her şeyi yapmaya hazırdı. Ama... Sürekli depresyondaydı. Gelecekte bahsetmenin anlamsız olduğunu söylerdi, herkes yaşıyor ve ölüyor-
du. Arada neler olacağıyla ilgilenmek anlamsızdı.”

“Yorucu bir düşünme biçimi.”

“Evet ama haklı çıkmadı mı? Başına gelene bakın. Yaşadı ve öldü. Gerçi onu öldüren uyuşturucuyu nasıl alabildiğini anlamıyorum. Her zaman beş parasızdı. Amanda’nın, parasına ne olduğuyla ilgilenmeye başlamasını sağlayan da oydu.”

Felicity sigarasını söndürürken, Anna hafifçe öne eğilip tüm dikkatini kıza verdi.

“Amanda, elinden geldiğinde figüran olarak ona iş ayarlar-
dı. Böylece Dan, birkaç oyuncuyla arkadaş oldu.”

Yeni bir sigara çıkarıp yakmak için ocağın başına gitti.

“Paradan bahsederken ne demek istedin?”

Felicity ateşin başına oturdu.

“*Malikane* filminden tanıdığı bir oyuncuyla birlikte internet kafedeymişler. O filmi gördünüz mü?”

“Evet gördüm.”

“Sohbet ediyorlarmış. Adam, Dan’e yeni arabasını göstermiş. Beklediğinden yüksek bir miktar ödendiğinden bahsetmiş. Araba ikinci el bir Mini’ymiş ama iyi durumdaymış. Her neyse. Amanda birkaç gün sonra eve uğradı. Dan, adamın Mini’sinden ve Amanda’nın da kendisine araba alması gerektiğinden bahsetti. Ama Amanda’nın ehliyeti yoktu ve şoför kullanmayı tercih ediyordu. Sonra Amanda diğer oyuncunun araba almasının garip olduğunu çünkü kendisine o film için herhangi bir ödeme yapılmadığını söyledi. Çok öfkeliydi. Telefon açıp Andrea Lesser’la konuştu.”

Felicity duraksayıp sigarasının dumanını üfledi.

“Menajerini aradığında ne oldu?”

“Fazla bir şey olmadı. Ama Amanda ona, paranın nereye gittiğini araştıracağını söyledi. Koridordan konuştuğu için her şeyi duymadım. Sonra daireden ayrıldı.”

Anna daha fazlasını duymayı umarak beklemeyi sürdürmüştü.

“O çıktıktan sonra bir süre bu konuyu konuştuk. Ve sonra...” Kıkırdadı.

“Sonra ne oldu?”

“Dan’ın bunu yapmaması gerekirdi ama kafayı bulmuştuk. Ukala Bayan Lesser’ı aradı. O kadar korkunç bir kadındır ki... Jeannie, TRICYCLE Tiyatrosu’nda oynarken kendisini izlemesi için kadına davetiye yollamıştı. Ama kadından bir daha haber alamadı. Telefon açıp neden gelmediğini sormaya çalıştı ama kadın telefonlarına bile çıkmadı.”

“Devam et, Dan’ın Andrea Lesser’ı aradığını söylüyordun.”

“Evet. Hemen onunla konuşması gerektiğini, menajer olduğunu söyledi.” Kahkahalar atmaya başladı.

Anna sabırsızlanıyordu.

“Bayan Delany’nin ödemeleriyle ilgili olarak aradığını ekledi. Kadın kim olduğunu sorup durdu... Sonra da telefonu suratına kapadı. Çok komikti.”

“Eminim öyledir.” Anna gözücuyla saatini kontrol etti. Felicity ise gözlerini kapamıştı.

“Amanda’nın mektuplarının buraya geldiğini söylemiştin...”

“Evet, hayran mektupları. Eskiden Dan’e, bazılarına yanıt yazması için para verirdi. Ama çok sıkıcılar. Üstelik çuvalla mektup geliyor. Sonunda Dan, zahmete değmeyeceğine karar verdi.”

“Amanda mektupları alır mıydı?”

“Efendim?”

“Hayranlardan gelen mektupları soruyorum. Onları yanında götürür müydü?”

“Ah hayır, saçma sapan insanların yazdığı saçma sapan şeylerden sıkılmıştı. Aslında hepsine imzalı fotoğraf göndermesi gerekirdi ama buna bile zahmet etmezdi. Zaten çoğu, pulu yapıştırılmış boş bir zarf yollamayı akıl etmezdi.”

“Mektuplar sizde duruyor mu?”

“Evet, çuvallar dolusu mektup var. Kışın onları ateş yakıp ısınmakta kullanıyoruz. Ama korkunç kokuyorlar. Aslında bir kısmının üstünde oturuyorsunuz. Kanepenin yayları kırıldığında, göçmesin diye mektup dolu çuvalları oraya koyduk.”

Anna ayağa kalkıp çirkin görünümlü turuncu minderin altına baktı. Siyah bir karton parçası vardı. Onu da kaldırdığında, mektupları ve kartpostalların durduğu çuvalları buldu.

“Bunları yanımda götürebilir miyim?”

Felicity omuz silkti. Anna torbaları çıkarıp yere bıraktıktan sonra, minderden kopan sünger parçalarını kanepenin içine tıktı. Başka bir soru sormaya fırsatı olmadı. Anna ağzını bile açmadan, ön kapının büyük bir gürültüyle kapandığını duyular. Jeannie kolunda kocaman deri bir çantayla salona daldı.

“Rolü alamadım. Lanet olası rolü alamadım.”

Jeannie, kovboy çizmesi, kolsuz siyah bluz ve uzun siyah bir etek giymiş, boyalı sarı saçlarını örmüştü. Anna’yı görünce, kabalığı için özür diledi.

“Misafirimiz olduğunu bilmiyordum. Bush’daki bir oyunun seçmelerinden geliyorum. Pislikler, rolü okumamı bile istemedi.” Çantasını karıştırıp bir şişe şarap çıkarttı. “Bu gece kafayı bulacağım. Aylardır işsizim ve o rol tam bana göreymi!”

Jeannie hem üzgün hem öfkeliydi. Üstelik, galiba Anna’yı tanımamıştı. Ancak şaraptan büyük bir yudum alıp sigarasını yaktığında, karşısındakinin kim olduğunu kavradı.

“Neden geldiniz?”

Anna yanıt veremeden Felicity araya girdi ve kadının Amanda’yla ilgili sorular sorduğunu söyledi. Sonra çöp torbalarını işaret edip Anna’nın mektupları almak istediğini açıkladı.

“Herkesin Amanda’nın ölümünden bahsetmesinden sıkkıldım,” diye yakındı Jeannie. “Yıldız olmaya benim kadar yaklaşıp kaybetmenin nasıl bir his olduğunu, size ne yaptığını bilemezsiniz.”

“Hamile kaldığını biliyor muydunuz?”

İki kızın bakışmaları Anna’nın gözünden kaçmadı.

“Demek biliyordunuz. Bana o olaydan bahsedin.”

Jeannie omuz silkti. “Artık öldüğüne göre sanırım bir sakıncası olmaz.”

“Babası kimdi?” diye sordu Anna.

“Kürtaj olmuştu,” dedi Felicity. Hamilelik konusundan bahsetmemeye yemin etmişlerdi ama Jeannie artık bir önemi olmadığını tekrarladı.

“Paramız olmadığı için, Amanda Fransa’ya ailesini görmeye gitti. Çok zengindirler. Amanda filminden aldığı paranın tamamını harcamıştı. Zaten büyük bir para değildi. Kira borcumuz birikmişti ve...”

Kızlar sustu. Amanda konuşmalarını bekledi ama ikisi de suskunluklarını korudu.

“Fransa’da Amanda’ya bir şey mi oldu?” diye sordu Anna.

“Tecavüze uğradı. Neler olduğunu hiçbir zaman tam olarak anlatmadı. Ama babasının tanıdığı biriydi. Döndüğünde korkunç durumdaydı. Derken, birkaç hafta sonra hamile kaldığını öğrendi.”

“Fransa’ya dönüp sorunu çözmeye çalıştı,” diye araya girdi Felicity. “Ama babası öfkeden küplere bindi ve sevgili golf arkadaşlarından birinin, kızına tecavüz ettiğine inanmayı reddetti.”

“Pislik herifin tekidir,” dedi Jeannie. “Amanda, Londra’ya dönmüştü. Dört aylık hamileydi, bir sürü film teklifi alıyordu ve menajeri işe dönmesi için baskı yapıyordu.”

“O da kürtaj oldu,” dedi Anna.

“Evet ama geç kaldığı için, yapacak bir doktor bulmakta güçlük çekti. Filminden tanıdığı biri, ona bir adamın adını verdi.”

“Kim olduğunu biliyor musunuz?”

İkisi birden başlarını iki yana salladı. Tek bildikleri, ismi veren kişinin Amanda’yla aynı filmde çalıştığı ve onu kürtaj olacağı yere bizzat götürdüğüydü. Sonrasında Amanda eve dönmüş ve hastalanmıştı.

“Korkunçtu. Amanda sürekli çığlık atıyordu. Her yer kan içindeydi. Ne yapacağımızı bilemediğimizden ambulans çağırdık. Sonra ailesini aradık. Babası Londra’ya geldi.”

“Az kalsın ölüyordu,” dedi Jeannie.

“Hastaneden çıktıktan sonra değişmişti. Bir daha aynı kişi olmadı...” Felicity, Jeannie’ye bakıp kızı doğru eğildi ve kulağına bir şeyler fısıldadı.

“Bunu kesin olarak bilmiyoruz,” diye karşılık verdi Jeannie.

“Neyi?” diye sordu Anna.

“Şey, bana soracak olursan,” dedi Felicity, “babasıyla ilgili bir şeyler dönüyordu. Amanda ondan korkar ve nefret ederdi. Bir keresinde bana, çocukken de başına bir şeyler geldiğinden bahsetmişti.”

“Hiçbir zaman itiraf etmedi,” diye ekledi Jeannie. “Bunlar sadece bizim şüphelerimiz. Her neyse. Kürtaj kötü geçmişti, operasyon sırasında içinde bir şey kalmıştı. Bu yüzden rahmi alındı.”

“Ailesi daireye geldi mi?”

Jeannie başını iki yana salladı. Kızlarının özel bir kliniğe yatırılması için gerekli ayarlamaları yapmaya başlamış ve birkaç ay sonra Amanda’yı Drury’e yatırmışlardı. Ama daireye hiç gelmemişlerdi.

Anna anlatılanları sindirmeye çalışıyordu. Amanda’nın, babasının tecavüzüne uğramış olması ihtimali canını sıkıyordu. Tarihleri tam olarak tespit etmeliydi. Ne yazık ki kızlar tam tarihleri hatırlamıyordu. Uyuşturucu kullandıkları için, kesin bir şey söylemeleri imkansızdı.

“Amanda’yı kürtaja götüren kişi...”

“Onunla hiç tanışmadık. Arabasını evin önüne yanaştırırdı –güzel bir Mercedes’ti. Sanırım stüdyo için çalışan şoförlerden biriydi,” dedi Jeannie.

“Yüzünü gördünüz mü?”

Başlarını iki yana salladılar. Tek söyleyebilecekleri, Amanda’nın gelen kişiye güvendiği idi.

Anna kitap anlaşmasından bahsettiğinde şaşırdılar. Genç kızın Josh Lyons’la dairede buluştuğunu hatırlamıyorlardı.

“Herhalde ikinizin de evde olmadığı bir zamandı. Josh Lyons daireye geldiğini ve Amanda’nın günlüğünü gördüğünü hatırlıyor. Pembe kapaklı bir deftermiş, Amanda’nın söylediğine göre beş yıllıkmış.”

“Burada değilsek onunla da tanışmış olamayız,” diye karşılık verdi Felicity. “Amanda günlük tuttuğundan bahsetme-

mişti ve hiçbir zaman elinde bir öyle bir defter görmedim. Telefonu elinden düşmezdi, sürekli birileriyle mesajlaşırdı. Çoğu zaman, hangi günde olduğumuzu bile bilmezdi. Nasıl kitap yazacaktı bilmiyorum. Amanda'ya bir sürü para mı vereceklermiş?"

"Evet," dedi Anna.

"Mesela ne kadar?"

Anna çabucak konuyu değiştirdi.

"Yanılmıyorsam, Amanda'nın odasına sen taşındın değil mi?" Jeannie'ye döndü.

"Evet ama ölürl ölmez odasına el koymadım. Ayrıca villayı aldıktan sonra oraya taşınabileceğimi söylemişti. Artık bizimle kalmayacaktı."

"Burada hiçbir şey bıraktı mı?"

"Bir sürü kıyafet ve makyaj malzemesi. Ayakkabı. Ölçülerimiz aynıdır. Sürekli kıyafet alır ve hiçbirini giymezdi. Bazılarının etiketleri hala üzerlerindeydi." Jeannie önce tereddüt ettiyse de sonra Anna'nın odayı görmesine izin verdi.

Bir şeyler Anna'yı rahatsız ediyordu. İki kızın kitap teklifiyle ilgilenmemesi garip gelmişti, yalan söyleyip söylemediklerini çözemiyordu. Jeannie'nin peşinden koridora çıktı. Havada tütsü ve sigara kokusu vardı.

"Burası Dan'ın odası." Jeannie kapalı kapıyı ittirip yeri işaret etti. "Onu orada bulduk."

Oda karanlıktı, perdeler çekilmişti. Yan tarafta çarşafı kirli, tek kişilik bir yatak vardı. Dergiler ve kitaplar yerlere saçılmıştı. Üç tıkabasa dolu çöp torbası duvarın dibindeydi.

"Onları kimse istemiyor, Kızılhaç'a bağışlamaya karar verdik."

“Ya ailesi?”

“Yalnızca teyzesi var, o da çok yaşlı. Ağabeyi cenaze işlerini halledeceğini ama Dan’ın hiçbir şeyini istemediğini söyledi.”

Anna kasvetli odaya, ağzına kadar dolmuş kültablalarına ve boş bira kutularına baktı. Oğlanın giysilerini paketledikleri halde, odayı temizlememeleri garipti.

“Yakında kiraya vereceğiz. Sonra da aldığımız parayla içeriyi boyatacağız. Ama her zaman karanlıktır ve merkezi ısıtmamız yok.”

Jeannie’nin odası Dan’inkinin neredeyse iki katıydı. Yatağın üstünde, dantel elbiseli bebekler vardı.

“Hepsi benim, koleksiyon yapıyorum.”

“Amanda’nın da oyuncak bir tavşanı yok muydu?”

“Evet ama giderken yanında götürdü.”

Giysiler odanın ortasına yığılmıştı. Masanın üstü makayaj malzemeleri, aynalar, parfümler, tokalar ve peruklarla doluydu. Çekmecelerin tutma yerlerine zincirler ve inciler asılmıştı.

“Beş yıldır tuttuğu günlüğü hiç görmediniz mi?” diye sordu Anna yeniden.

Jeannie başını iki yana sallayıp yerdeki kazağı aldı ve koymak için çekmeceyi açtı.

“Siz dışarıdayken, daireyi kullanmayı istemesi garip gelmedi mi?”

“Hayır. Sık sık öğleden sonraları ortadan kaybolmamızı rica eder, erkek arkadaşlarından birini eve getirirdi. Çoğunlukla kirayı o ödediği için itiraz etmezdik.”

“Ama kitabının yayınlanacağından bahsetmediğine eminsiniz?”

Jeannie yanıt vermek yerine odadan çıktı. Salondan müzik sesi geliyordu. Hoparlörlerin sesi neredeyse sonuna kadar açılmıştı. Anna da leylak kokan odada kalmak istemediğinden Jeannie'nin peşinden gitti.

"Zaman ayırdığın için teşekkürler Jeannie. Müteşekkirim."

"Bir şey değil. Gazetede ki fotoğrafımızı gördünüz mü?"

Anna başını salladı.

"Gazeteciler kapının önündeydi, bilirsiniz, Amanda'yla ilgili sorular soruyorlardı. Ama onları hiçbir zaman içeri almadık. Fotoğraflarımızı çekerlerdi. Keşke birkaç tanesini bana verseler –portfolyomu güncel tutmak bir servete mal oluyor."

"Bugün rolü alamamana çok üzıldüm."

"Zaten ücreti çok düşüktü. Modellikten daha fazla kazanırim."

Jeannie, Anna'nın hayran mektuplarıyla dolu torbaları taşıyarak basamakları çıkışını izledi. Yardım etmeyi teklif etmedi. Kapıyı kapayıp sürgüledi ve salona geri döndü.

"Seni gerizekalı, ne yaptığını sanıyorsun? O kadın kahrolası bir polisti."

Felicity kıkırdadı ve kadının polis olduğunu unuttuğunu söyledi. Ardından minderden aşağı kaydı.

"Günlük bende. Rafta onu gördüğünü sandım."

Pembe günlüğü havaya kaldırdı. Jeannie günlüğü kızdan kaptı.

"Sence ne kadar eder? Kadın çok para ettiğini söylemedi mi?"

Felicity omuz silkip Jeannie'nin sayfaları karıştırışını izledi. "Hangi yayınevi olduğunu hatırlıyor musun?"

Jeannie günlüğe bakmayı sürdürerek başını salladı. Sonra pembe kapağını okşadı. “Altın Ok. Ama onu satmadan önce ortalığın durulmasını beklemeliyiz. Sonra... Lanet olsun, neydi herifin adı?”

Jeannie, elindeki esrarı tüttürerek minderlere yığılmış olan Felicity’ye bir şey sormanın anlamsızlığının farkındaydı. Kız kendini suçlu hissetmiyordu, tam aksine yıllar önce rolü Amanda’ya kaptırmış olmanın verdiği içerleme, şimdi eskisinden de güçlüydü. Günlüğün sayfalarına göz atmaya zahmet etmedi. Tek umrunda olan, para edip etmediğiydi –Amanda’nın o parayı kendisine borçlu olduğuna inanıyordu. Amanda’nın o seçmelere gitmeyeceğine inanmıştı. Hiçbir zaman kendisinin Amanda kadar güzel veya yetenekli olmadığı gerçeğinin üzerinde durmadı. Amanda’nın, yıldız olma hayalini kendisinden çaldığına inanıyordu.

Ayağıyla Felicity’yi dürttü.

“Günlükten kimseye bahsetme, beni anlıyor musun? Satmak için doğru zamanın gelmesini beklemeliyiz.”

“Tamam.”

“Bırak satışı ben halledeyim. Paryı bölüşürüz. Ama çeneni kapalı tutmalısın.”

“Tamam.”

Jeannie yatakodasına döndü. Günlüğü açıp Josh Lyons’ın adını bulana dek son sayfaları kontrol etti. Onu Felicity’den saklayacaktı. Günlüğü yatağın altına saklamaya hazırlanırken fikrini değiştirdi. Porselen bebeklerinden birini aldı, dantel elbisesini kaldırdı ve günlüğü bebeğin giysisinin içine sakladı. Büyükçe bir defterdi ama elbise kat kat dantelden oluştuğundan, orada olduğu belli olmuyordu. Birkaç adım uzaklaşıp

yan yana duran bebekleri inceledi. Günlüğün yerini kimsenin bulamayacağına emindi.

Amanda'nın Josh Lyons'la buluştuğu gün, Felicity aslında dairededeydi. Amanda'nın rica ettiği gibi dışarı çıkmayı planlamıştı ama önceki gece içkiyi aşırıya kaçırınca ertesi gün bütün gün uyumuş ve ancak salondan gelen sesleri duyduğunda uyanmıştı. Ön kapının çarparak kapandığını ve Amanda'nın mutfağa girdiğini duymuş ama kımıldamaya cesaret edememişti.

İçerisi tamamen sessizleştiğinde, başını dışarı uzatmaya cesaret etti. Amanda yatakodasındaydı, ellerinin ve dizlerinin üstüne çömelmişti. Halının köşesini kaldırıp altına bir şey sakladı. Amanda daireden ayrılana dek, Felicity'ye yüzyıllar geçmiş gibi geldi. Ön kapının kapandığını duyduğunda yatakodasından çıktı. Amanda'nın odasına gidip kızın bir şey sakladığını gördüğü yere çömeldi. Para sakladığını umuyordu. Nakit yerine beş yıllık günlükle karşılaştığında hayalkırlığına uğradı. Defter kilitliydi. Açmaya cesaret edemediğinden, onu yeniden halının altına bıraktı.

Amanda bir daha daireye gelmedi, artık günlük kimsenin bulamayacağı bir yerdedeydi ve bir gün onlara büyük paralar kazandıracaktı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Anna avcuyla direksiyona vurdu, başının büyük belada olduğunu farkındaydı. Mesajlarını dinlemek için telefonunu açmış ve hepsinin karakoldan olduğunu görmüştü, hemen aramasını istiyorlardı. Maida Vale'deki evden uzaklaşırken, telefonda Mike Lewis'in azarlamasına katlandı. Kendisi *başına buyruk soruşturma yürütürken* Andrea Lesser ve Andrew Smith-Barker, sorgulanmak üzere karakola getirilmişti. Polisler istedikleri sonucu elde etmişti. Langton, Anna'nın artık yarı zamanlı mı çalıştığıyla ilgili bir espri yapmıştı. Mike, bu ortadan kayboluşların pahalıya patlayabileceğini söyleyerek konuşmasını tamamladı.

Joan, karakolda neler olup bittiği konusunda Anna'yı telefonda bilgilendirdi.

"İkisini dolandırıcılıktan yakaladık. Kurbanımızın parasını alıyorlarmış, üstelik delilimiz de var. Oldukça sağlam deliller. Guv, bunun geçerli bir cinayet sebebi olduğunu düşünüyor." Gitmesi gerektiğini fısıldadı. Toplantı başlamak üzereydi.

"Bana bir iyilik yapar mısın Joan? Anthony James'in sabıka kaydı var mı, bakar mısın? Şoförlerden biri, belki..."

"Gitmem gerek." Telefon kapandı.

Anna'nın bütün vücudu kaskatı oldu. Bir an önüne konsantre olmakta güçlük çekti ve daha ne olduğunu anlamadan öndeki araca çarptı. Araç her nedense aniden fren yapmıştı.

"Ah, lanet olsun!"

Sarsılmış olarak arabadan indi. Sağ far kırılmış, tampon göçmüştü. Öndeki arabada, görünürde bir hasar yoktu ama şoförler birbirlerine sigorta bilgilerini verdi. Arabanın ızgarasından yükselen dumanları gördüğünde, karakola zamanında yetişemeyeceğini anladı. Çekicinin gelip arabayı çekmesi bir saati buldu. Anna, yolun kalanını taksiyle gitti. Araba karakola yaklaşırken, Andrea Lesser'ın yanında iki polisle devriye aracından çıkarıldığını gördü. Barolli de kadının yanındaydı. Anna bir süre bekleyip ellerinde Amanda'nın dairesinden aldığı mektup torbalarıyla onları takip etti. Ofisine geçtiği sırada, Barolli toplantı odasında Mike Lewis'le konuşuyordu. Kendini saklambaç oynayan yaramaz bir kız çocuğu gibi hissetti. Mike onun yüzüne bile bakmadan toplantı odasından çıktı. Barolli dosyaları toplayıp kadının ofisinin olduğu yöne baktı.

"Bakıyorum tatile çıkmışsın?"

Kadın, Barolli'yi duymazdan geldi.

"Neler olduğunu bir an önce öğrensen iyi olur. Sonunda soruşturmada ilerleme göstermeyi başardık, deliller..."

"Duydum, Andrea Lesser ve Andrew Smith-Barker karakola getirilmiş."

"Adam daha gelmedi, kadınsa içerde. Sorgulamalara katılmak istiyorsan hazırlanmanı öneririm."

"Teşekkürler."

"Kabalık olmayacaksa, bütün gün nerede olduğunu söyle misin?"

“Kendi işine baksana,” dedi Anna öfkeyle.

“Endişelenme hayatım, bakıyorum. Gerçek şu ki sen kendi işlerinle ilgilenirken, biz davayı çözdük.” Parmağıyla dosyaya vurdu. “İşte sana cinayet sebebi.”

“Gerçekten mi?”

“Her şeye bahse varım, birini tutmuşlardır.” Barbara, yanında Andrew Smith-Barker’la içeri girdiğinde sustu.

Barolli sırtıp yanından geçen Barbara’nın kalçasına hafifçe vurduktan sonra Anna’ya döndü. “Katil onlar.”

O böbürlenmeyi sürdürürken Anna dosyayı açtı. Barbara elinde kahve ile geri geldi.

“Anlaşılan buna ihtiyacın var.”

“Teşekkürler.”

“Bir kez daha popoma dokunacak olursa, pençesini duvara çivileyeceğim.”

Anna gülümseyip kahvesinden bir yudum aldı. Gerçekten kahveye ihtiyacı vardı ve bütün gün hiçbir şey yememişti.

“İyi misin?” diye sordu Barbara. “Arabadaki hasar ciddi değildir umarım?”

“Önemli bir şey değil. Tamamen benim hatamdı ve arabam dışında kimseye bir şey olmadı.”

“Boşver o zaman. İyi haber: Amanda Delany dosyasında büyük gelişmeler oldu. Patron bugün bizimkileri tebrik etmeye gelecek.”

“Langton mı?”

“Evet. Şimdi gitmeliyim. Birazdan görüşürüz.”

“Joan boşta mı?”

“Hayır, akşam yemeği molası verdi. Mike bugün geç saatlere kadar çalışmamızı istiyor.”

Anna ofisinde kalıp raporları okudu. Baş ağrısını gidermek umuduyla iki aspirin aldı. Raporlar, birbiriyle çelişen bilgilerle doluydu ve Anna, yazanlara da hesaplara da konsantre olmakta güçlük çekiyordu. Baş ağrısı iyice şiddetlendi. Paltosunu çıkardı, rulo yaptı ve masasının üstüne koyup başını yasladıktan sonra gözlerini yumdu.

Andrea Lesser yarım saattir sorgu odasında idi. Bacak bacak üstüne atmış oturuyordu. Avukatı trafiğe takılmıştı. Saat altıyı birkaç dakika geçiyordu. İkinci sorgu odasında Andrew Smith-Barker vardı. Ona henüz herhangi bir suçlama yöneltilmemişti ama avukatı Barnaby Treesome ile kafa kafa vermiş bir şeyler konuşuyorlardı. Treesome, müvekkilinin aksine huzursuz görünüyor ve oturduğu iskemle rahatsızmışçasına kıpırdanıp duruyordu. Kendisini aradıklarında tenis kortunda olduğundan, üzerinde eşofman vardı. Ama müvekkili, altın kol düğmeleri ve ütülü gömleğiyle kusursuz görünüyordu.

“Dur da durumu sana özetleyeyim Andrew,” dedi Treesome. “Belki o zaman, ne kadar korkman gerektiğini anlarsın. Seni dolandırıcılık ve cinayet şüphesiyle tutukladılar, tamam mı?”

Andrew başını salladı.

“Bana polislerin elinde Amanda Delany’nin parasını çaldığınızı dair sözlü ve yazılı kanıtlar olduğu söylendi. İddialara göre kadın bunu öğrenmiş ve siz de hırsızlığı açığa çıkarmasını engellemek için onu öldürmüş veya öldürmüşsünüz.”

Andrew Smith-Barker sarsılmış görünmüyordu. Hatta gülümsüyordu.

“Tüm bunlar saçmalık. Hiçbiri gerçek değil. Ortada bir dolandırıcılık yok ve kimse onun ölümüyle bir bağlantım olduğunu iddia edemez.”

Barnaby Treesome, müvekkilinin sözlerinden bir saniye bile şüphe etmedi. Saatini kontrol etti ve görüşmenin uzun sürmeyeceğini umduğunu söyledi.

“Belki tenis maçına yetişirim,” diye espri bile yaptı.

Andrea Lesser’in avukatı geldiğinde, saat neredeyse yediydi. Anna, birinin ofisinin kapısını yumruklamasıyla uyandı. Ayağa fırladığında, Mike Lewis içeri girdi.

“Andrea Lesser’in sorgusuna girmeni istiyorum.”

Anna eteğini düzeltmeye çalıştı ve adamın, uyuduğunu fark etmemesini umdu.

“Mike, öğleden sonra neler olduğunu anlatmama izin verecek misin?”

“Şimdi olmaz. Önümüzde uzun bir gece var.”

“Onları resmi olarak herhangi bir şeyle suçladınız mı?”

“Henüz değil... Seninki bir numaralı sorgu odasında.” Yürüyüp gitti.

Anna saçını düzeltip kahvesinin kalanını içti. Uyumak işe yaramış, baş ağrısı geçmişti. Bir kez daha dosyaya baktıktan sonra, bir iyilik istemek için Joan’ın yanına gitti.

“Ofisimde mektup torbaları var –Amanda Delany’ye gelen hayran mektupları. Benim için onları gözden geçirir misin?”

Joan gözlerini devirdi. “Tamam... Kaç torba?..”

Anna sırtıp üç parmağını havaya kaldırdı.

Barolli ve Barbara, Andrew Smith-Barker ve avukatının karşısına oturdu. Barolli’nin ciddi bir havası vardı, kendinden

emin bir sesle Barnaby Treesome'a, Amanda Delany'nin yatırımlarının yasal yollardan elde edilmediğini açıkladı.

"Yasal olmayan yollar derken ne demek istiyorsunuz? Müvekkilim, kendisiyle Bayan Andrea Lesser arasındaki para alışverişini açıklamak üzere mi çağırıldı? Kendisinin, Bayan Lesser'ın o paraları Bayan Delany'nin onayı olmaksızın aktardığını bilmesine imkan olmadığını unutmayın."

"Bayan Delany ölü bulundu," dedi Barolli. "Ölümüyle Bay Andrew Smith-Barker'ın yolsuzluğunu keşfetmesi aynı zamana denk geliyor –yani müvekkiliniz, cinayet şüphelilerinden. Öncelikle, Bayan Delany öldürüldüğünde nerede olduğunu bilmek istiyoruz."

"Durun bakalım, doğru anlamış mıyım?" Treesome hafifçe öksürdü. "Müvekkilimi sadece Bayan Lesser'ın Amanda Delany adına yaptığı yatırımlarla ilgili olarak sorgulamıyorsunuz, ayrıca kadının ölümüyle bir ilgisi olup olmadığını tespit etmeye çalışıyorsunuz."

"Doğru," dedi Barolli. "Cinayet saati için şahidi olduğunu açıklamıştı ama telefon kayıtlarını kontrol edeceğiz. Öldürüldüğünde Bayan Delany'nin evinin yakınlarında olmasa da dolandırıcılığın ortaya çıkması, onu öldürmek için birini tutmasına..."

"Tüm bunlar saçmalık," dedi Smith-Barker öfke içinde. "Bayan Lesser ve müşterisi Bayan Delany'yle işbirliği içerisinde hareket ediyordum."

Andrew Smith-Barker'ın ne yaptığı belliydi, kendisiyle menajer arasına mesafe koyuyor ve suçu Andrea Lesser'a yıkıyordu.

Barolli, devam etmeden önce durumu değerlendirdi.

“Müvekkilinizin parayı ne yaptığını öğrenmemiz gerekiyor. Eğer hiçbir evrak bulunamazsa...”

Smith-Barker elini kaldırıp yeniden lafını böldü.

“Avukatımda gerekli bütün evrak var,” dedi.

Barnaby Treesome dosyayı masaya koyup arkasına yaslandı. Paranın izini sürmenin uzun zaman alacağını ve müvekkilinin söylediklerinin aksini ispatlamanın neredeyse imkansız olduğunu gayet iyi biliyordu.

Langton elinde kahve ve sandviçle, sorgu odalarının yanındaki küçük odaya geçmiş, ekrandan Smith-Barker’ın sorgusunu izliyordu. Dinledikçe ayağını yere vuruyordu. Aceleci davrandıklarının farkına varmıştı. Cinayetle bağlantısını kesin olarak tespit etmeden bu kibirli adamı sorguya almamaları gerekirdi. Ortada bir cinayet gerekçesi vardı, üstelik güçlü bir gerekçeydi ama polislerin Smith-Barker’ın özel hayatını yeterince deşmediğini hissediyordu. Onu sorguya almadan önce telefon kayıtlarını incelemeliydiler. İyi ama Smith-Barker gibi bir adam, kendini suçlu durumuna düşürecek telefonlar açarmıydı? Langton bu tür görüşmelerde adamın ev veya iş telefonunu kullandığını sanmıyordu. Karşılarındakinin, deneyimli bir dolandırıcı olduğuna emindi.

O zaman dikkatini ikinci ekrana verdi. Anna ve Mike Lewis’in sandalyelerine oturduğunu gördü. Mike, Andrea Lesser’a şimdilik tutuklu olmadığını, Bayan Delany adına yaptığı yatırımlarla ilgili olarak sorguya çekileceğini açıkladı.

Andrea Lesser gergindi. Sürekli saçlarıyla oynuyordu.

“Hiçbir şey söylememe hakkınız var,” diye devam etti Mike, “ama söyleyecekleriniz, aleyhinize delil olarak kullanılabilir.”

Andrea Lesser sessizliğini korudu.

Mike, film kontratları doğrultusunda ajansa yollanan paraların altını çizdi. Bu paralar, Bayan Delany'nin hesabına aktarılmamıştı. Amanda Delany'nin muhasebecisi de bu bilgiyi doğrulamıştı. Menajerin bir açıklaması var mıydı? Smith-Barker'ın aksine, Andrea Lesser avukatına danışmadan soruyu yanıtladı.

"Evet. Bayan Delany'yle sözlü olarak anlaşmıştık. Yüklü bir miktar olduğundan, gecikmeden yatırım yapılmalıydı. Onun adına, saygın bir yatırım şirketiyle temasa geçmeye karar verdik. Ne yaptığımı biliyordu ve söylediğim gibi, onay vermişti."

"Ayarladığınız yatırım firmasıyla ilgili bilgi verebilir misiniz?"

"Temsil ettiğim pek çok kişinin yatırımlarını idare eden Andrew Smith-Barker'ın firması."

"Bu beyefendiyle ilişkiniz nedir?"

"Sadece iş."

"Yani Bayan Delany'nin parasını ona aktarmanızdan önce, iş dışında herhangi bir ilişkiniz yoktu?"

"Hayır, müşterimin çıkarları doğrultusunda hareket ediyordum."

"Demek Bayan Delany'ye gelen paraları doğrudan onun şirketine aktardınız?" diye sordu Mike.

"Evet öyle."

"Bayan Delany'yi, yatırdığınız paranın artmak yerine azaldığı konusunda ne zaman bilgilendirdiniz?"

"Sadece Bayan Delany para kaybetmedi. Borsa düşünce herkes büyük paralar kaybetti. Elimden gelen bir şey yoktu."

“Bayan Delany’nin gelirinin Smith-Barker’ın yatırım şirketine aktarılmasını onayladığını gösteren bir belge var mı?”

“Sözlü bir anlaşmaydı ve Bayan Delany adına imza atma yetkisine sahip olduğumdan, yazılı izin almam gerekmiyordu. Villa için yapılan harcamaları kontrol ettiğim dönemdi.”

“Yani bize söyledığınız, onun adına yaptığınız tüm yatırımlardan haberdar olduğunuz?”

“Evet öyleydi.”

“Bayan Delany’yi büyük paralar kaybettiği konusunda ne zaman bilgilendirdiniz?”

Gözleri yaşlarla dolan Andrea Lesser bakışlarını kaçırdı.

“Ben konuyu açamadan Amanda öldü.”

“Yani para kaybettiğini bilmiyor muydu?”

“Sürekli setteydi. Çekimler devam ederken ona kötü haberi vermek istemedim. Ama ekonominin ne kadar kötü gittiğini biliyordu. Eminim, sorun çıkacağını tahmin etmiştir.”

Mike dosyayı gözden geçirirken kısa bir sessizlik oluştu. Anna araya girmek yerine, Amanda Lesser’ın etkileyici performansını seyretti.

“Sizce bu kayba nasıl bir tepki verecekti?” diye devam etti Mike.

Andrea Lesser omuz silkti.

“Ekonomik sorunları yoktu. Geleceği parlaktı. Sayısız teklif alıyordu. Üzülür ama onun çıkarlarını korumaya çalıştığımı kabul ederdi. Sadece onun başına gelen bir şey değildi. Ekonomik çöküş herkesi etkiliyor.”

“Bayan Delany’nin ölümünün zamanlamasının, çok isabetli olduğunu söyleyebilir misiniz?”

“Anlamıyorum.”

“Ona güçlükle kazandığı milyonları kaybettiğini hiçbir zaman söylemediniz, yanlış mı duydum?” diye ısrar etti Mike.

“Anlamıyorum.”

“Bayan Delany öldüğüne göre, artık onu bilgilendirmeniz gerekmeyecek. Eminim üzerinizden büyük bir yük kalkmıştır.”

“İma ettiğiniz şeyden hoşlanmadım, üzerimden y k falan kalkmadı. Tam aksine! Amanda sadece önem verdiğim biri değildi, aynı zamanda elimdeki en değerli oyuncularandı. De-diğim gibi, pek çok teklif alıyorduk...”

“Yani Bayan Delany hayatta olsaydı, parasını kaybetmenize rağmen sizinle iş yapmayı sürdürür müydü?”

“Evet,  yle olacağına inanıyorum. İlk filminden beri kariyeri benim ellerimde. Bana güvenirdi.”

“Güvenir miydi?” diye tekrarladı Mike.

“Evet. Daha fazla yatırım yapıp kayıplarını kapatmayı ummuştum.”

“Onun izni olmadan?”

“Niyetimi biliyordu ve sözlü olarak bana izin vermişti.”

Bu noktada avukatı  ne eğilip kaleminin ucuyla masaya vurdu. Kalemini havada sallayarak, sakın ama küçümseyen bir sesle araya girdi.

“Aynı yerde dönüp duruyoruz. Bayan Lesser bütün detaylarıyla, yatırımların nereden geldiğini ve Bayan Delany’nin parasıyla ne gibi yatırımlar yapıldığından haberdar olduğunu açıkladı. Dünyadaki ekonomik krizden hepimiz haberdarız. Bayan Lesser paranın kaybolmasından sorumlu tutulamaz. Ortada bir dolandırıcılık olduğuyla ilgili iddialarınız temelsiz. Müvekkilimin, Bayan Delany’nin ölümüyle ilgisi olduğunu

gösteren hiçbir deliliniz yok. Sormak istediğiniz başka sorunuz varsa öncelikle bu delilleri sunmanızı veya müvekkilimi bırakmanızı öneririm.”

Bu konuşma sırasında Anna, Barolli'nin sorgu odasının kapısının penceresinden, dışarı gelmesini işaret ettiğini gördü. Bir şey söylemeden ayağa kalkıp adamla konuşmaya çıktı. En fazla bir iki dakika dışarıda kaldı. Bayan Lesser'ın avukatı müvekkilinin serbest bırakılmasını talep ederken geri döndü. Avukat, defterini kapayıp çantasına kaldırmış, belgeleri toplamaya hazırlanıyordu. Anna oturup kağıda bir şeyler karaladıktan sonra Mike'a uzattı. Adam kağıtta yazanları okuduktan sonra katlayıp parmağını kat yerinin üzerinde gezdirdi.

“Bayan Delany'nin alacaklarının ajansa aktarılışını açıklayabilir misiniz?” diye sordu.

Andrea Lesser iç çekip avukatına baktı. Adam devam etmesini işaret etti.

“Önceden de söylemiştim, ajansımız Amanda'ya iş veren şirkete fatura yollar, şirket de çeki bize gönderir. Bankada çeki bozdurur, komisyonumuzu alır ve kalanı müşterinin hesabına aktarırız. Ardından müşteriye ödeme detaylarını gösteren bir fatura yollarız. Bayan Delany örneğinde de aynısı geçerliydi.”

“Teşekkürler.”

Mike bir süre kıpırdamadan durdu. Anna gözücuyla adama baktı. Ardından kulağına bir şeyler fısıldamak için öne eğildi. Amiri başını salladı.

“Andrew Smith-Barker'la ilişkinize dönelim.”

“İş ilişkisinden başka ilişkimiz yoktu. Dedğim gibi, geçmişte de birlikte iş yapmıştık.”

“Onun da bu akşam sorguya çekildiğini biliyor muydunuz?”

“Hayır.”

“Bay Smith-Barker da iş ilişkiniz olduğunu kabul ediyor. Ayrıca parayı kendisine aktarışınızla ilgili olarak, Bayan Delany’ye haber vermediğinizi bilmediğini iddia ediyor.”

“Çok ileri gidiyorsunuz! Size tekrar tekrar Amanda’yla aramızda sözlü bir anlaşma olduğunu ve yazılı iznine ihtiyaç duymadığımı söyledim.”

“Yani Bayan Delany’nin parasını...”

“Evet, çeklerden birini onun şirketine yolladım,” dedi kadının öfkeyle.

“Başka müşterilerinizin yatırımlarının da Bay Smith-Barker’da olduğunu söylediniz?”

“Evet.”

“Herhalde size şirketinin ekonomik açmazda olduğu haber verilmiştir.”

Kadın öfke içinde öne eğildi. “Bana ekonomik sorunları olduğunu kimse söylemedi! Tam aksine, Bay Smith-Barker, bana şirketinin iyi durumda olduğunu söylemişti.”

“Atherton, 22 numarada mı oturuyorsunuz?”

“Evet,” dedi sıkıntıyla iç çeken kadın. Yerinde kıpırdandı.

“Bay Smith-Barker’ın evine ve ofisine icra geldiğini biliyor muydunuz?”

Kadın, başını iki yana sallayıp avukatına baktı.

“Evine el konulduğu bu dönemde, inanıyorum ki kendisi sizin dairenizde kalıyormuş. Doğru mu?”

Andrea Lesser inleyip sandalyesine yığıldı.

“Aranızdaki iş ilişkisi, demek onu evinizde misafir etmenizi sağlayacak kadar güçlü. Kapıcınız ve komşularınız buna şahit...”

“Evet, benimle kaldığını kabul ediyorum. Mallarını... Geri alana dek ona yardımcı oluyordum.”

“İyi ama bu olay Bayan Delany’nin parasını ona aktarmamızdan önce olmuş.”

“Mümkündür. Tarihleri hatırlamıyorum.”

“Bizden, evinizde kalan biriyle neden sizde kalması gerektiğini tartışacak zamanınız olmadığına inanmanızı mı bekliyorsunuz? Elbette bize yalan söylemiş olabilirsiniz, aranızda cinsel bir ilişki vardır ve belki ekonomik durumu hakkında size yalan söylemiştir.”

Andrea Lesser’ın soluğu hızlanmıştı, sürekli avukatına bakıyordu.

Langton esneyip arkasına yaslandı. İkisinden birinin menajeri sıkıştırmayı başaracağını umuyordu. Lesser ve Smith Barker’ın ilişkisi olduğunu ispatlasalar bile işleri kolay değildi. Kadının kurbanla sözlü bir anlaşmasının olmadığını ispatlayamazlardı. Amanda Delany’nin dolandırıcılığı keşfettiği için öldürüldüğüne inansalar da ellerinde delil yoktu.

Diğer polislerin aksine Langton, iki şüphelinin de cina yet işleyecek kadar ileri gideceğini sanmıyordu. Andrea Lesser, Amanda’dan çalmayı sürdürebilirdi, müşterisi ayyaş ve uyuşturucu bağımlısıydı. Dünyadan haberi yoktu. Durum düzelene kadar neler olduğunu çözemezdi. Dolandırıcılığı ispatlamak her zaman zordur. Çözülmesi bazen aylar, yıllar sürer.

Şimdi ilk kez Anna konuşuyordu. Langton öne eğildi. Anna dosyayı açmış, alçak sesle konuşmaya başlamıştı. Arkasına yaslanan Mike ise yorgun görünüyordu.

“Bayan Lesser, inanıyorum ki baştan beri bize yalan söylüyorsunuz,” diye söze başladı Anna. “Yaptığım araştırmalar, söylediğinizin aksine Bayan Delany’nin kendisi adına yatırım yapmanızı kabul etmediğini gösteriyor. Parasını harcadığınızdan haberi yoktu ve öğrendiğinde öfkeden küplere bindi. Ölümünden hemen önce, *Malikane* filmindeki rol arkadaşlarından birine ödeme yapıldığını öğrenmişti. Bayan Delany ancak o zaman ödemelerin yapıldığından haberdar oldu...”

“Oyuncuların hepsine aynı anda ödeme yapılmaz,” diye araya girdi Andrea Lesser. “Özellikle büyük ödeme alacaklara sonradan para yatırıldığı görülmüştür.”

Anna, kadını duymazdan gelerek konuşmasını sürdürdü.

“Bayan Delany’nin bir arkadaşı, iş yerinizi arayıp sizi müşterinizin parasını çalmakla suçladı. Bu olay, Amanda’nın öldürülmesinden hemen önce gerçekleşti. Onu dinlemediniz. Telefonu suratına kapadınız.”

“Kimsenin benimle iletişime geçtiğini veya Amanda’nın bana çıktığını hatırlamıyorum.”

“Çıkışmak dediniz de Bayan Lesser, Amanda, *Malikane*’den borcunuz olan parayı hemen ödemezseniz sizi ajansınızı bırakmakla tehdit etmedi mi?”

“Hayır, bu söylediğiniz doğru değil.”

“Ayrıca Bayan Delany’ye anıları için büyük paralar teklif edildiğini biliyordunuz. Otobiyografisinde, güvendiği tek kişinin onu dolandırdığından bahsetmesi muhtemeldi. Sizi kastediyorum Bayan Lesser.”

“Kitap anlaşmasından haberim yoktu.”

“Bayan Delany’nin parasının kaybolduğunu fark edışıyle, ölümünün bu kadar üst üste olması sizce de garip değil mi?”

“Ne ima ettiğinizi anlamıyorum.”

“Bir şey ima etmiyorum Bayan Lesser. Müşterinizi öldürtmek için güçlü sebepleriniz olduğunun altını çiziyorum. Sadece kariyeriniz mahvolmayacaktı, dolandırıcılıktan hüküm giyebilirdiniz.”

“Hayır, hayır... Yemin ederim bilmiyordum!”

Anna sesini yükselterek gerilimi daha da arttırdı.

“Bayan Lesser, bize yalan söylüyorsunuz! Bay Smith-Barker’la sadece iş ilişkiniz olduğunu iddia ettiniz oysa sizinle kalıyormuş. Ekonomik olarak ne kadar kötü durumda olduğunu bildiğiniz halde ona para vermeyi sürdürdünüz. Batan şirketini kurtarmasını sağlamaya çalıştınız.”

“Hepsi yalan!”

“Hayır, doğru. Andrew Smith-Barker da kendisine verdiğiniz paraların çalıntı olduğunu bilmediğini iddia ediyor. Bayan Delany’nin haberi olmadığını bilseymiş o parayla yatırım yapmaz ve sizinle arkadaşlığını sona erdirmiş. İlişkilerini karşılıklı saygı üzerine kurduğunu söyledi, hırsızlık değil!”

Bayan Lesser dudağını ısırды, ağlamamaya çalışıyordu.

“Sizce de bu, cinayet için güçlü bir sebep değil mi? Bayan Lesser, Bay Smith-Barker’a da mı yalan söylediniz? Ona aşık olduğunuz için kendinize engel olamadınız mı? Size karşı hisleri olduğunu inkar ediyor. Siz ona aşıkmişsiniz ama o sizi cesaretlendirecek hiçbir şey yapmamış. Belki de kendinizi korkunç bir duruma düşürdünüz ve Amanda Delany’den kurtulmaktan başka çareniz kalmamıştı.”

Son sözlerle beraber kalbi paramparça olan Andrea Lesser ağlamaya başladı. Smith-Barker’ın her şeyi inkar ettiğini duy-

mak, kadını yıkmıştı. Adamın duygularını inkar ettiğine ve hatta kendisine tekmeyi bastığına inanamıyordu.

Mike gözucuyla Anna'ya baktıktan sonra sorgulamayı devraldı.

"Bayan Lesser, sizi Amanda Delany'yi dolandırmak suçundan tutukluyorum ve..." Andrea Lesser ayağa fırladı. Sandalye yere devrildi. Kadın hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu.

"Hayır, doğru değil, doğru değil!"

Langton, kadının tüm kalkanları indirişini izledi. Hala Amanda'nın ölümüyle ilişkisi olduğunu reddediyordu. Cinayeti onun işlediğini veya birini tuttuğunu gösteren herhangi bir delil bulamamışlardı. Langton, aşığına öfkelenen kadının, Amanda Delany'nin izni olmadan iki buçuk milyon sterlini adama verdiğini itiraf edişini izledi. Smith-Barker onu kaybettikleri paraları geri kazanabileceklerine ikna etmişti. Hıçkırığa hıçkırığa ağlayarak adama aşık olduğunu söyledi. Adam, kadını kullanmıştı. Hepsi çok pişmandı. Kariyerinin sona erdiğini biliyordu.

Kadının ifadesi, Smith-Barker'ın her şeyi bildiğini gösteriyordu. Hatta iddialarına göre, dolandırıcılığa adam önayak olmuştu. İkisini de cinayete bağlayan bir şey bulunamadığı için sadece dolandırıcılıkla suçlandılar ve ertesi sabah mahkemeye gönderilmek üzere hücreye kapatıldılar. Langton ikisinin de karakoldan ayrılmasına izin vermeyi reddetti. İsteddiği sonuç olmasa da iyi bir sonuçtu ve soruşturmada önemli bir ilerleme kaydedilmişti.

Anna, sorgu odasından çıkıp ofisine döndü. Baş ağrısı geri gelmişti. Hala Mike ile konuşup öğleden sonra neler yap-

tığını anlatması gerekiyordu. Ama kendini o kadar hasta hissediyordu ki adama bir not yazıp taksiyle eve dönmeye karar verdi. Notu yazarken kalemini düşürdü ve öne eğildiğinde rahatsızlandı. Araba kazasının ciddi sonuçlar doğurmasından korkan Barbara, ambulans çağırıp hastaneye kadar Anna'ya eşlik etti.

Uzun süre beklemleri gerekti. Acı o kadar artmıştı ki Anna ağlamak istiyordu. Barbara, röntgen çektirip ağrı kesici yazılmadan, Anna'nın eve dönmesine izin vermedi. Anna'nın boynuna plastik bir boyunluk takıldı. Boynunu incittiği ortaya çıkmıştı. Doktor birkaç gün dinlenmesini önerdi.

Öğleden sonrayı geçirdiği iğrenç evin aksine tertemiz olan dairesine geri dönüp mis gibi çarşafların serildiği yatağına kavuştuğunda, Anna'nın içi huzurla doldu. Duş alıp boyunluğu takmış ve iki ağrı kesici almıştı. Çabucak uyudu.

Langton, Mike ve Barolli ile uzun bir konuşma yaptı. İkisini de tebrik ettikten sonra katilin hala serbest olduğuna inandığını söyledi. Ayrılmadan önce Mike'a söylediği son söz, Anna'nın en kısa zamanda döneceğini umduğuydu. Ne de olsa genç kadın bir kez daha, sorgulamada ne kadar başarılı olduğunu ispatlamıştı.

Langton gittiğinde, Mike öfkesini Barolli'den çıkarttı.

"Lanet olası kadın yine yapacağını yaptı. Telefon görüşmelerini de nereden öğrenmiş? Aptal durumuna düşürülmekten sıkıldım. Sürekli arkamdan iş çeviriyor."

"Seninle aynı fikirdeyim," dedi Barolli.

Mike havayı yumrukladı.

“Tüm bunları raporumda yazacağım. Görürsün. Langton onun muhteşem olduğunu düşünüyor olabilir ama bir an önce kendini toparlamazsa, bu kadının poposuna tekme yi basacağım.”

ON ALTINCI BÖLÜM

Ertesi sabah Anna kendini korkunç hissediyordu. Boyundaki ağrı şiddetlenmiş, bütün vücudu sızlamaya başlamıştı. Yataktan kalkmak bile başının dönmesine yetiyordu. Boyunluğu kontrol ettikten sonra sırtına sıcak su şişesini bağlayıp kendine yumurta ve jambon kızarttı. Bir kahve aldı. Sekizde karakolu araması gerekiyordu ama saat yedi bile olmamıştı. İşe döndüğünde Mike Lewis'in kendisini azarlayacağına emindi. Andrea Lesser'a gerçekleri nasıl itiraf ettirdiğini hatırlamıyordu. Aslında konuşulanların çoğunu unutmuştu. Beyni zonkluyordu.

Yatağa dönüp bir süre uyuduktan sonra gözyaşları içinde uyandı. Hiç durmadan ağlıyor, kendini durduramıyordu. Nedenini bilmesede büyük bir boşluk içindeydi. Tam karakolu arayacakken, Barbara arayıp işe gelmeyi aklına bile getirmemesini söyledi. Anna kapadığında telefon yeniden çaldı. Arayan Langton'dı. Doğrulurken Anna'nın bütün vücudu sızladı. Adam, nasıl olduğunu sorduktan sonra kadını tebrik etti ve tıbbi masajla harikalar yaratan iyi bir doktorun telefonunu verdi. Anna adama teşekkür ettiyse de gözyaşlarını güçlükle tutuyordu.

“İyi misin?”

“Evet.”

“Eh, bu adamı ara. İşinde çok iyidir. En kısa zamanda işinin başına dönmeni istiyorum. Doktor raporu olmadan yedi gün hastalık izni alabilirsin.”

“Onu arayacağım.” Anna numarayı defterine not aldı.

“Bir şeye ihtiyacın olursa karakolu ara.”

“Teşekkürler.”

Langton telefonu kapadığında Anna arkasına yaslandı. Uyuyakalmış olacak ki gözlerini açtığında öğlen olmuştu. Yataktan kalkıp iki ağrı kesici daha aldı. Kendini biraz olsun toparlamıştı.

Karakolu arayıp Joan’a Tony James’i sordu. Joan şoförün sabıkasını kontrol etmişti. Temizdi. “Barolli de ondan bahsediyordu,” dedi Anna’ya.

“Gerçekten mi? Ne dedi?”

“Sanırım neden onu sorduğunu bilmek istedi.”

Anna donup kaldı. Barolli’nin şoförü sorduğunu nereden öğrendiğini merak etti. Belli ki biri boşboğazlık etmişti.

“Kardeşimin haftalarca boynunda boyunlukla dolaşması gerekmişti. Ona bir yararı olmadı, sonunda kaldırıp attı,” diye konuşmayı sürdürdü Joan.

“Ben kendiminkini hala takıyorum.”

“Asıl ihtiyacın olan iyi bir masaj.”

“Bu konuyu düşüneceğim. Teşekkürler Joan.”

“Bir şey değil. Biz de ofisimdeki pis kokudan kurtulmaya çalışıyoruz. Bütün halıya kusmuşsun.”

“Özür dilerim.”

“Bir şeye ihtiyacın olursa ara. Görüşmek üzere.”

Anna bir süre boşluğu seyrettikten sonra, Langton'ın önerdiği doktorun numarasını eline aldı. Adamı aradığında karşısına sekreter çıktı. Ona doktoru kimin önerdiğini sordular. Anna, Langton'ın adını verdiğinde sekreter güldü.

“Durumunuz acil mi?” diye sordu Anna'ya.

“Sayılır. Boynumda ufak bir kayma var.”

Anna'ya akşam altıya randevu verdiler. Doktor, Marylebone Sokağı'ndaki özel bir kliniğe bağlı çalışıyordu. Telefonu kapatan Anna masadaki dosyaları kontrol etmek için salona gitti. Dosyalardan birinde kendisinin ve Simon'ın sorguladığı film ekibinin listesi vardı. Her ismin yanına ne işle uğraştıkları yazılmıştı. Anna listeyi kontrol etti. Onları kendisi sorguladığı için oyuncularını tanıyordu. Bu yüzden, Simon'ın sorguladıklarına konsantre oldu. Yapımcılar da dahil olmak üzere, listede elli isim vardı. Simon'ın notlarına göre, hiçbirinin Amanda Delany cinayetiyle bağlantısı yoktu.

Son sayfada şoförlerin listesi vardı. Figüranları getiren minibüsün şoförü, kostümcülerin ve makyözlerin şoförleri, set malzemelerini getiren şoför. Son olarak, adlarının altı Simon tarafından çizilen dört şoför. İki Anna'nın sette tanıştığı kardeşlerdi: Amanda Delany'ye atanan Harry James ve Simon'ın notlarına göre zaman zaman ağabeyinin yerine bakan Tony. Üçüncü şoförün adı Bruce Mason'dı. Anna'yı şaşırtan, dördüncü şoför oldu: Lester James. Parantez içine (Bir kardeş daha) yazılmıştı. Anna daha önce adamdan bahsedildiğini duymamıştı ve başka filmlerde de çalışıp çalışmadığını bilmiyordu.

Lester James'in adresini ve telefonunu kontrol etti. Ardından telefon açmak için ayağa kalktı. İlk önce Bruce Mason'ı aradı. Adam hemen telefonu açtı.

Anna ona ne soracağını henüz belirlememişti.

“Bay Mason?”

“Buyrun benim.”

“Umarım rahatsız etmiyorum ama Amanda Delany cina-yetini araştırıyorum. Size birkaç soru sorabilir miyim?”

“Şu an sizinle görüşmem. AYV. Numaranızı vererseniz sizi ararım.”

“Teşekkürler.” Telefonu kapadı. AYV, *arkada yolcu var* mı demekti acaba? Her neyse beklemesi gerekecekti. Joan’ı aradı.

“Bir iyilik isteyeceğim. Şu üç ismi kontrol eder misin? Ve Joan, lütfen şimdilik bundan kimseye bahsetme.”

“Amaan.”

Anthony James’in sabıkasının olmadığını öğrenen Anna, Harry ve Lester James ile Bruce Mason’ın adlarını verip telefonu kapadı.

Bruce Mason, Anna’yı aradığında ilk konuşmalarının üzerinden iki saat geçmişti. Bu süreçte Anna arabasının tamirâtı için gerekli ayarlamaları yaptı ve sigorta şirketinden diğer şoför tarafından arandığını öğrendi. Anlaşılan, adamın egzoz boru-sunda bir sorun olduğu tespit edilmişti. Anna’nın arabasının tamiri en az iki bin sterlin tutacaktı –ayrıca sigorta primleri yükselecekti.

Telefon çaldığında bekletmeden açtı. “Alo?”

“Ben Bruce Mason. Beni aramıştınız.”

“Evet aramıştım. Set şoförlerinin görevinin tam olarak ne olduğunu soracaktım.”

“Sizce de apaçık ortada değil mi?”

“Pardon?” Anna adamın o kadar kaba olmasına inanamadı.

“Set şoförleri şirket tarafından oyuncuları oraya buraya götürmeleri için tutulur... Şey... Siz benimle dalga mı geçiyorsunuz?”

“Hayır, dalga geçmiyorum Bay Mason. İsterseniz bu konuşmayı şimdi veya karakolda yapabiliriz.”

“Bana yeniden kim olduğunuzu söyler misiniz?” dedi adam.

“Metropolitan polisinden Müfettiş Anna Travis.”

“Beni aramanızın sebebi?”

Sabırsızlığı iyice artan Anna iç çekti. “Amanda Delany cinayetini araştırıyoruz. Siz de ekipteymişsiniz. Görevlerinizle ilgili olarak sizinle de konuşmak istiyorum. Amanda Delany nerelere gider, neler yapardı?”

“Kiminle konuştuğumu görmek isterim. Sorularınız bana iş ahlakına uygun gelmedi,” dedi adam.

Anna ona saat beşte, doktorun muayenehanesine yakın bir kafede randevu verdi.

Kafenin önündeki masalardan birine yerleşen Anna, Bruce Mason’ın neye benzediğini bilmediğini kavradı. Derken bir Mercedes’in kafenin önüne yanaştığını gördü. Şoför dışarı çıkıp etrafa bakındı. Anna adama el salladı.

“Müfettiş siz misiniz?” diye sordu kadının yanına gelen Mason.

“Evet.”

Parkmetreye para atan şoför, kadının karşısındaki koltuğa geçip gülümsedi. “Neden boyunluk takıyorsunuz?”

“Boyun incinmesi.”

“Öyle mi? Arabalı takibe mi çıkmıştınız?”

Anna polis kimliğini gösterdiğinde adam dalga geçmeyi bıraktı, paltosunun düğmelerini açıp görüşmenin resmiyetini kabullendi.

Geniş omuzlu, iri yapılı bir adamdı. Saçları seyrelmiş olsa da yakışıklı olduğu söylenebilirdi. İyi giyimliydi, paltosunun içine takım elbise giymiş, kravat takmıştı. Parmakları kısa ve kalındı, yüzükparmağında altın bir alyans vardı.

Anna adamı konuşturabilmek için kelimelerini büyük bir dikkatle seçti. Mason, şoförlerin bir şirkete ait olduğundan ve yapımcılar tarafından şirketten kiralandıklarından bahsetti. Atandıkları oyuncunun taleplerine uygun olarak hareket ederlerdi.

“Onları alır, gidecekleri yere veya film setine götürürüz. O günlük işleri bittiğinde evlerine bırakırız.”

“Bütün işlerinizi şirket üzerinden mi alırsınız?”

“Her zaman değil. İş yükümüz azsa bazen özel müşterileri de kabul ederiz. Yeri geldiğinde fedailik de yaparız. Geçen yıl Madonna için çalıştım, sürekli yanımdaydım. Arz talep meselesi. Yıldızlar sizden hoşlanırsa, şoförleri olarak sizi tutarlar. Son zamanlarda sinema endüstrisinde pek iş yok, ne iş bulursak yapıyoruz.”

“Bana James kardeşlerden bahsedin.”

“James kardeşler mi?”

Mason omuz silkti.

İyi bir ekiptiler. En iyi işleri onlar alırdı. Büyük ağabey Harry, şirketin ortaklarındandı. Dolayısıyla ilk işler onlara verilirdi. Onlara bulaşmak istemezsiniz ama yeri geldiğinde arkanızı kollarlardı. Kendisi set şoförlerinden olmasına karşın, büyük yıldızların şoförlüğü ona verilmezdi –kardeşler onları

kendileri getirip götürürdü. Kardeşlerden biri gelemeyecek olursa, ancak o zaman Mason gibi biri devreye girerdi.

“Amanda Delany büyük bir yıldızdı. Hiç onun şoförlüğünü yaptınız mı?”

“Hayır, ona kardeşler bakar ve film dışında da onun için çalışırlardı.”

“En çok hangisini kullandığını biliyor musunuz?”

Adam omuz silkti. Bilmiyordu. Anna, Amanda’yla ilgili dedikoduları duyup duymadığını sordu. Mason başlangıçta tereddüt ettiyse de birkaç kez onu kulüplerden toplamaları gerektiğini itiraf etti. Çekimler sırasında şoförlerin, genç kadını farklı otellerden aldıkları da oluyordu. Yaramaz bir kızdı. Arka koltukta hareketli anlar yaşıyordu. Arabada seviştiği bile olmuştu.

“Ama onun şoförlüğünü yapmadınız?”

“Hayır, dediğim gibi, onunla kardeşler ilgilenirdi. Özellikle en küçük kardeş Lester, ona tüy kondurmazdı. İlk filmde beri tanışıyorlarmış. Kadın ona güvenirdi. Lester onun için paparazzilerle bile kavga ederdi. Ama başının çaresine bakabilecek biridir.”

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Lester, İngiltere karate şampiyonuydu. Kimse ona bulaşmazdı. Ama kendini kontrol edemediği olurdu. Kardeşler sık sık yine neye bulaştığını sorup onu azarlardı.” Bruce elini uzattı. “Lester gibi biri söz konusu olduğunda, elleri yasal olarak ölümcül silah kabul edilir. En azından ABD’de. Kavga ettiğinde silahlı saldırı sayılabiliyor.”

“Lester’ın, Amanda’nın şoförü olduğuna emin misiniz?”

“Evet, genelde.”

“Ya *Mum Işığı* filminde?”

Mason başını iki yana salladı. Bildiği kadarıyla, Lester filmde çalışmıyordu. Sadece Tony ve Harry. Kendisi de sonlara doğru bir iki gün çalışmıştı.

“Bayan Delany’nin ölümünden sonra mı?”

“Evet. Herkesin morali bozuktu. Çekimlerin durdurulması gerektiğine inanıyorlardı ama para paradır.”

Anna saati kontrol etti. Neredeyse altıydı, randevusuna yetişmek istiyorsa kalkması gerekecekti. Mason’ı arabasına kadar geçirirken, kendisinin haberi olmadan Lester’ın filmde çalışıp çalışamayacağını sordu. “Her şey mümkün,” dedi Mason. “Yönetmen serserinin tekiydi ve programa uymazdı. Şoförler için tam bir kabustu.”

“Neden Lester’la ilgileniyorsunuz?” diye sordu ardından.

“Çünkü o hariç, filmde çalışan herkesi sorguladık. Bir tek o kaldı.”

Adama teşekkür ettiğinde, şoför de kadına kartvizitini verdi. Şöföre ihtiyacı olursa kendisini aramasını söyledi.

Mason, Anna’nın uzaklaştığını görür görmez Tony James’i aradı. Bir müfettiş tarafından sorguya çekildiğini haber verdi. “Amanda Delany cinayetine bakan müfettişlerdenmiş,” dedi. Kardeşleri suçlayacak hiçbir şey söylemediğini açıkladı, Tony’yi aramasının nedeni, kadının ortalığı karıştırdığını haber vermektir.

“Müfettişin adı Anna Travis miydi?” diye sordu Anthony.

“Evet. Müfettiş Anna Travis.”

Anna, Marylebone Sokağı’ndaki eski binanın yolunu tuttu. Klinik, bir zamanlar seçkin insanlara ev sahipliği yapan binanın giriş katındaydı.

“Siz Anna olmalısınız,” dedi resepsiyondaki koyu renk saçlı kız. “Doktor Berry sizi görmeye hazır ama önce bu formu doldurabilir misiniz?”

Anna formu doldurduğunda kapılardan biri açıldı. Doktor önlüğü giymiş, kıvrıkcık saçlı, gençten bir adam dışarı çıktı. Ellerini birbirine vurup Anna’ya döndü.

“Anna? Doğru mu? Lütfen içeri gelin.” Doktor Berry, sekreterine dönüp bu gecelik erken çıkabileceğini söyledi. Ardından elini Anna’nın sırtına koyup kadını muayene odasına aldı. Ortasında masaj yatağının yer aldığı bembeyaz bir odaydı. Her tarafa mumlar dizilmişti. Duvardaysa terapi seçenekleri yazıyordu: Sıcak taş masajı, terapi masajı, Hint masajı, ayak masajı ve detoks.

“Adım Gordon,” dedi. “Önce izin verirsen boyunluğunu çıkaracağım. Çoğu zaman yarardan çok zararı dokunur.” Boyunluğunu çıkarıp koltuğa attı. “Ne olduğunu anlatır mısın?”

Doktorun ince uzun parmakları vardı, tırnakları kısa kesilmişti, çok uzun boylu olduğundan konuşurken öne eğiliyordu. Adam, kadının boynunun kenarına ve kafatasının alt kısmına dokundu. Parmaklarıyla hafifçe bastırdı. Ardından, kokulu mumlardan ikisini yakıp müziğin sesini açtı. Aslında müzikten çok, su sesinin üstüne eklenmiş flüt melodileriydi. Sonra camlı dolaptan ufak şişelerdeki yağları çıkarıp iki tane sini açtı.

“Paltonu çıkarırsan, altına ne giydiğine bakmak istiyorum.”

Anna tişört ve kot giymişti. Adam, kadına ayakkabılarını ve tişörtünü çıkartıp yüzüstü masaj yatağına yatmasını istedi.

Anna rahatsız oldu. Berry’nin, sekreterine gidebileceğini söylediğini hatırladı.

“Sorun sadece boynumda,” dedi. O zaman doktor, kadına dönüp gülümsedi.

“Burada benimle olmaktan rahatsız mısın?”

“Şey, hayır.”

“Tişörtü çıkarıp çıkarmamak sana kalmış. Ama yağ kullanacağım ve giysilerinin kirlenmesini istemiyorum. Ayrıca omuzlarına ve sırtına masaj yapmak istiyorum. Panelin arkasında havlu var.”

Adam hala gülümsüyordu. Yüzü kızaran Anna, panelin arkasına geçip soyundu.

Anna giysilerini çıkartırken, Gordon Berry masaj masasına temiz havlular serdi.

“Kas çekilmesinden başka bir sorunun olduğunu sanmıyorum,” dedi. “Her şey yerli yerinde görünüyor. Bu tür ufak incinmeler insana rahatsızlık verir. Sanırım senin durumunda, yaşadıklarının stresi ağrını arttırmış. Bunu rahatlıkla tedavi edebiliriz.”

Anna beyaz havluya sarınıp panelin arkasından çıktı. Doktor, kadına sırtını dönmüş kullanmayı planladığı taşların ısınıp kontrol ediyordu.

“Daha önce hiç sıcak taş masajı yaptırmış mıydın?”

“Hayır.”

“James Langton’ın favorisidir. Bacağını yaraladığında, bu masaj sayesinde büyük ilerleme katetmiştik. Diz ameliyatı geçiren insanlar çoğunlukla topallamak zorunda kalır. James’in yarası ciddiydi, yine de büyük ilerleme gösterdik. Seanslarımızı çok rahatlatıcı bulduğunu iyi bilirim.”

Kadına döndü. “Yakın bir arkadaşın mıdır?”

“Hayır, aslında benim patronum.”

“Demek öyle. Masaya çık, yüzüstü uzan ve kafanı halkanın içine sok.”

Yere bakmak garipti. Flütlerin sesi hafiflemişti. Anna gözlerini kapadı.

“Polis misin?”

“Evet,” diye mırıldandı kadın.

Adam havluyu çekip omurgayı ortaya çıkartmak için Anna’nın kot pantolonunun belini kıvırdı.

“Omuzların çok gergin, rahatlamaya çalış. Şimdi masaja başlayacağım.”

Yağın, ağır ama hoş bir kokusu vardı. Doktor çabucak ağrıyan bölgeye geçti. Kadının omurgasına sıcak taşları yerleştireceğini söyledi, eğer çok sıcak gelirlerse adama söylemesi yeterliydi. Isı, Anna’ya kendini iyi hissettirdi. Adam kokulu yağları kullanmaya başlamıştı. Parmaklarıyla daha sert bastırıyor Anna’nın sırtını ve boynunu ovalıyordu.

“Bay Langton kendine özgü biri, değil mi?”

“Evet öyledir.”

“Onunla eşi aracılığıyla tanışmıştım. Yıllardır düzenli müşterimdir. Bana gelmesi için başlangıçta eşinin haftalarca yalvarması gerekmiş. Ama artık haftada iki kez geliyor. Masajın büyük yararını gördüğünü düşündüğüne eminim. Yarası çok kötüydü. Ayrıca göğsündeki yara izleri üzerinde de çalışıyoruz.”

Anna hiçbir şey söylemedi. Gordon’ın, Langton’ın eşinden bahsetmesine şaşırmıştı. Adamın yeniden evlenip evlenmediğini bilmiyordu –ki bu da ayrıldıklarından beri Langton’ın hayatında neler olup bittiğini bilmediğinin göstergesiydi. Anna bu düşünceleri kafasından uzaklaştırıp rahatlamaya çalıştı.

“Ah, böylesi daha iyi. Şimdi kendini vermeye başladın,” dedi Gordon.

“Son zamanlarda çok gergin olduğum doğru.”

“Sanırım gerilim sizin mesleğinizde kaçınılmaz. Belli bir soruşturmada mı görevlisin?”

Anna hiçbir detaya girmemeye özen göstererek büyük soruşturmalarda üzerlerinde çok baskı olduğundan bahsetti. Şüphelileri elemenin zorluğunu ve tek başına hareket ettiği için başının belaya girdiğini anlattı.

“Her işin kuralları vardır ama bazen onlara uymak zordur. Hele sonuç alacağını düşündüğün bir yolda yürüyorsan.”

“Evet. Bir süre sonra işi insanın hayatını ele geçiriyor. Ya-
tağa bile kimin ne yaptığını düşünerek gidiyorsun, her şeyi
hatırlamaya çalışıyorsun. Ve sonra bir ipucu bulduğunda, her
şey heyecan verici bir hal alıyor. Derinlere inmeden bulguları-
mı paylaşmayı sevmiyorum –bu yüzden sürekli başım belaya
giriyor.”

“James’in zor bir patron olduğuna bahse girerim.”

“Doğru.”

Anna gözlerini kapadı. Gordon, kafatasına ve yüzüne ma-
saj yapmaya başlamıştı. Harika bir histi. Anna farkında olma-
dan iç çekti.

“Belki de takım oyuncusu değilsindir.”

“Hım...”

“İş dışında neler hoşuna gidiyor?”

“Fazla bir şey yok. Aslında başka bir şeye zaman kalmıyor.”

“Öyleyse zaman yaratmalısın. Bazen işten uzaklaşmak iyi-
dir. Kendine zaman ayırmalısın.”

“Siz ayırıyor musunuz?”

“Evet, polo oynuyorum. Bir atım yok, o kadar zengin değilim ama haftasonları Richmond’da ata biniyorum veya tenis oynuyorum. Tiyatroya gitmeyi sever misin?”

“Çok uzun zamandır gitmedim...” En son ne zaman bir oyun gördüğünü hatırlamaya çalıştı.

“Ya sinema?”

Kadın gözlerini kapayıp yakın zamanda, soruşturmayla bağlantılı olan bir sürü film gördüğünü söyledi.

“Ah ama onlar iş sayılır. Hangi vakaya bakıyorsun?”

Anna kısa bir tereddütün ardından vakadan bahsetti. Doktor, alnına sıcak bir bez, omuzlarına sıcak taşlar yerleştirmişti. Kadının ellerine de birer taş tutuşturdu.

“Şimdi sus, rahatla. Kendini hazır hissettiğinde yavaşça oturur pozisyona geç. Ben hemen dönerim.”

Anna bir süre huşu içinde yattı. Kısa nefesler alıyordu ve sakinleşmişti. Adam geri geldiğinde, kadının yüzündeki bezi çekti ve saçlarını geriye aldı.

“Şimdi daha iyi misin?”

Kadın gülümseyip başını salladı. O zaman adam, taşları kadının elinden aldı. Oturur pozisyona geçen Anna’nın başı dönüyordu ama inanılmaz ölçüde rahatlamıştı. Bir kahkaha attı.

“Güzel, ne hoş bir kahkahan varmış,” dedi adam. Kadının bacaklarını yatağın kenarından sarkıtışını izledi.

“Tamam, şimdi gidip giyinebilirsin. Ben danışmada olacağım.”

“Araban var mı?” diye sordu resepsiyon masasındaki defteri kontrol eden Gordon.

“Evet ama hala garajda,” diye yanıt veren Anna, adama bir çek uzattı.

“Ne tarafa gidiyorsun?”

“Kule tarafına.”

“İzin verirsen seni bırakayım. Ben eski depo bölgesinde yaşıyorum.” Ceketini alıp ışıkları kapadı.

“Emin misiniz?”

“Emin olmasam sormazdım. Boyunluğunu unutma ama takmanı tavsiye etmem.”

“Teşekkürler. Beni bırakmanız harika olur.” Boyunluğunu koltuğunun altına alıp adamın peşinden dışarı çıktı.

“Evli misin?” diye sordu adam, yola çıktıklarında.

“Hayır.”

“O zaman işinle evlisin?”

“Öyle denebilir.” Anna da aynı soruyu sormak istedi ama nasıl soracağını bilemedi. Bir süre sonra sizli bizli konuşmayı bıraktı. Bloğuna geldiklerinde, doktor o binanın da eskiden depo olup olmadığını sordu. Bunun üzerine Anna, görmesi için adamı dairesine davet etti.

“Gerçekten güzel bir daireymiş,” dedi adam, Anna balkonun kapılarını açarken.

Salona geçtiler. Anna her yere saçılmış dosyaları ve kartları göstererek özür diledi.

“Boşver. Bakıyorum eve iş getirmeye alışkınsın.”

Anna şarap şişesini açıp mutfaktan kadeh getirdi. Geri döndüğünde, adam kartları inceliyordu.

“Bu isimler de ne?” diye sordu.

“Şüpheliler.”

“Amanda Delany soruşturmasındakiler mi?”

“Evet.”

Kanepeye geçip peynir yediler. Anna hayatı boyunca tek bir kez bile, bir yabancıyla elindeki vakayı tartışmamıştı. Üstelik şimdi sadece bunu yapmakla kalmıyor adama şüphelerinden de bahsediyordu.

“Parçaları birleştirmek zor. Kurbanı kin tutan bir sürü insan varmış. Eski sevgililer, menajeri, hatta ailesi.”

Gordon iyi bir dinleyiciydi. Mantıklı sorular soruyordu. Anna adamla sohbet etmekten ve görüşlerini dinlemekten hoşlandı. Amanda’nın cesedinin nasıl bulunduğunu, kayıp eşyaları, bir türlü ilerleme gösteremediklerini anlattı. Diğer polislerin, menajerin ve sevgilisinin cinayetten sorumlu olduğuna inandığını ama kendisinin öyle düşünmediğini söyledi. Bir yabancıya, sürmekte olan bir soruşturmadan bahsetmenin ne kadar yanlış olduğu, bir kez bile aklına gelmedi.

“Belki birini tutmuşlardır,” dedi Gordon.

“Buna inanmak zor. Bence menajerin kızıdan para çalması-nın yegane nedeni, adama aşık olmasıydı.”

“Eh, aşık bir kadının yapamayacağı şey yoktur. Saplantı, insanı akılalmaz yerlere götürür.”

“Ama bir katil tutmak? Hiç sanmıyorum. Ayrıca katil neden kıza tecavüz etsin?”

Gordon, Amanda’nın fotoğrafını eline aldı.

“Çok güzel, çok meşhur biriydi. Cesedi morgdayken, birinin Marliyn Monroe’yla seviştiği ile ilgili söylentileri hatırlasana... Belki katil kendine karşı koyamamıştır.”

Anna kaşlarını çatı.

“Erkeklerin cinsel saplantıları vardır,” diye devam etti adam. “Katil kimliğini bir tarafa bırakırsan, elinde kadına kafayı takmış bir adam kalır. Amanda Delany’nin incittiği, iha-

net ettiği veya aptal durumuna düşürdüğu biri. Belki bu yüzden kadını defalarca bıçaklamıştır. Bıçağın kabzasının izinin dahi çıktığını söylememiş miydin?”

Anna şarabını yudumlayarak adamın söylediklerini dinledi. Kendisi de aynı sonuca varmıştı.

Gordon olay yeri fotoğraflarını inceledi.

“Kadının yüzüne dokunmamış.”

Anna şarabını bitirirken, gereğinden fazla konuştuğunu anladı.

“Bunları kaldırsam iyi olacak. Bu gece konuştuğumuz şeyler aslında gizli bilgiler. Lütfen bunlardan James Langton’a bahsetme.”

Anna’nın sözleri Gordon’ı şaşırttı. “Sanki bahsedermişim gibi.”

“Sana bunları göstermemeli ve hatta vakayı hiç tartışmamalıydım. Yaptığım hiç profesyonelce değil.”

“Benim de bunu yapmam hiç profesyonelce değil.” Uzanıp kadını kendine çekti ve dudaklarından öptü. Anna karşı koyarak kendini şaşırttı.

“Boynun nasıl?” diye sordu adam yumuşacık bir sesle.

Anna başını adamın omzuna yasladı. “Ağrım yok.”

Gordon bir süre sessizliğini koruduktan sonra gözlerini kaldırminkilere dikti.

“İstersen şimdi gidebilirim ve yarın için randevulaşırız ya da kalırım ve yine de yarın için randevulaşırız.”

“Sanırım...” diye mırıldandı Anna.

Adam, kadının çenesine dokunup başparmağıyla yanağını okşadı.

“Gitsem iyi olacak.”

“Hayır, kal. En azından bir kadeh daha şarap iç.”

“İçmesem daha iyi Müfettiş Travis. İçkili araba kullanmak istemem.”

Adam ayağa kalkıp ceketine uzandı. Anna kanepede oturmayı sürdürdü, adamı kalmaya nasıl ikna edeceğini düşünüyordu. Gordon, kadehi kartların ortasına bıraktı.

“Sezgilerin sana katilin kim olduğunu söylüyor mu?”

Anna yanına gittiğinde, Gordon kolunu kadının beline doladı.

“Hayır.”

“Belki hiçbiri değildir. O zaman ne olacak?”

Kadın iç çekti. “Sıfır noktasına geri döneceğiz. Her şeye baştan başlayacağız. O da işe yaramazsa dosya rafa kaldırılacak.”

Gordon kartlara bakıp şefkatle kadına sarıldı.

“Katil her kimse, içindeki ateş soğumayacaktır. Şimdi içi alev alev yanıyordur. Paçayı sıyırdığını düşündüğü için değil, yaptığı şeyi kafasından atamadığı için. Kadına dersini verdi, sonra da kıymetli oyuncak tavşanını aldı.”

Anna adama döndü. “Nereden bildin?”

“Herkesin içinde bir müfettiş vardır,” dedi adam.

Kadın geri çekilip gözlerini adama dikti.

“Oyuncak tavşanı soruyorum. Sana ondan bahsetmedim. Kaybolan eşyanın ne olduğunu nereden biliyorsun?”

“Dosyada yazıyor.”

“Hangi dosyada?”

Gordon iç çekip teslim olurcasına ellerini havaya kaldırdı.

“Tamam, her şeyi itiraf etsem iyi olacak.”

“Öyle yapsan iyi olur,” dedi Anna öfkeyle.

“Haydi ama... Benimle bu ses tonuyla konuşma. İlla bilmen gerekiyorsa, son seansımızda tavşandan James bahsetti...”

“Sana soruşturmadan mı bahsetti?”

“Her şeyi anlatmadı, sadece bazı detaylar.”

“Neden bana söylemedin?”

“Bana söylediğin şey yüzünden... Hepsinin sır olduğunu biliyordum. Bu konunun açılmasının yegane nedeni, yanında oğlunu getirmesiydi. Ufaklık, oyuncak ayısını elinden bırakmıyor, her yere onunla gidiyor. James, ayı kaybolursa oğlunun kıyametleri koparacağından bahsetti.”

“Seanslara oğlunu da mı getiriyor?”

“Evet, çocuklarla da çalışıyorum. Kafatası masajı. Çok yararlı bir velet.”

“Tommy?”

“Evet. Çocukların, battaniyeleri başta olmak üzere bazı eşyalara neden bağlandığından bahsettik.”

Anna sakinleşmemişti. Hem öfkeliydi hem kulaklarına inanamıyordu. Gordon ceketini bırakıp kendine bir kadeh daha şarap aldı.

“Soruşturmadan bahsettik. Bütün detayları anlatmadı ama oyuncak neden alınmış olabilir diye sordu. Ben de katil, oyuncak kadının ona değer verdiğini bildiği için aldığını söyledim.”

“Bana bundan bahsetmeliydin.” Anna şaraba uzandı.

“Neden? Dediğim gibi hem özel bir konuşmaydı hem de seni etkilemeyi umuyordum.”

“Etkilemek mi?”

Adam kadehini bitirmeden masaya bıraktı. “Gitsem iyi olacak.”

Anna, Langton'ın başka neler söylediğini bilmek istiyordu. "Langton benden bahsetti mi?" diye sordu elinde olmadan.

Donup kalma sırası Gordon'daydı. Başını iki yana salladı.

"Numaranı bana verdiğini söylemek için seni aradı mı?"

"Evet, özel biri olduğunu ve sana iyi bakmamı söyledi."

"Özel biri olduğumu mu söyledi?"

Kadının ısrarcılığından rahatsız olan adam kaşlarını çatı.

"Benimle ilgili başka bir şey söyledi mi?"

"Hayır. Dikkafalı olduğundan, boynunu incittiğinden ve sana zaman ayırabilirsem minnettar olabileceğinden bahsetti."

Anna kanepeye oturdu, kadehindeki şarabı bir dikişte bitirdi.

"Bir ilişkimiz vardı, birlikte yaşıyorduk. Artık bitti ama sonrasında hislerimden kurtulmakta büyük zorluk çektim."

Gordon kanepenin diğer ucuna oturdu.

"Bana bundan bahsetmedi Anna. İlk gelmeye başladığında kötü durumdaydı. Bacağı yüzünden acı çekiyordu ve göğsündeki yaralar tam iyileşmemişti. Ruhsal ve fiziksel açıdan kötü durumdaydı. Emekliliğe zorlanmaktan korkuyordu. Aşırı egzersiz yaparak kendini zor duruma düşürdüğünü fark ettim... Bu anlattıklarımın, senin cinayet soruşturman gibi mahrem bilgiler olduğunun farkındasındır umarım."

Anna karşılık vermedi.

"Ona hayranım. Güçlü bir adam. Karizmatik. Ama kendini çok zorluyor... Sigarayı azaltmasını sağladım ve bilmeni istiyorum ki kesinlikle senden veya birlikteliğinizden hiç bahsetmedi."

Dönüp kadının elini öptü. "Şimdi her şey yolunda mı?"

Anna evet dercesine başını salladı. Elini çekmedi.

“Hislerimden kurtulmakta zorluk çektim derken ne demek istedin?”

Anna bu konuya girmek istemiyordu. Elini çekmeye çalıştı ama adam bırakmadı.

“Ona delicesine aşkıttım. Ayrıca etkilenmiştim. Harika bir polistir, yaratıcıdır, acımasızdır ve takıntılıdır. Bana kendimi harika hissettirirdi ama onunlayken, yeteneksiz ve deneyimsiz olduğumu da hissederdim. Öyleydim. Yaralandığında çok zor birine dönüştü. Kabus gibiydi.”

Anna’nın gözleri doldu.

“Bana çok az zaman ayırmasına dayanamıyordum. İlgi-lenmesi gereken başka pek çok sorumluluğu vardı -kadınlar, çocuklar- ve işler kötüleşmeden ilişkiyi bitirmem gerektiğini anladım.”

“Ona karşı hala bir şeyler hissediyor musun? Yoksa pişmanlık mı duyuyorsun?”

Kadın dudaklarını ısırp kafasını toplamaya çalıştı.

“Onun için üzülüyorum. Ama ne zaman ortalıkta olsa liseli kızlara dönüyorum. Bir yanımda, eskiden birlikte yaşadığımıza, beni sevdiğine inanamıyor. Sanırım başkalarını ne kadar sevebiliyorsa beni de o kadar sevdi. Daha fazlasını veremezdi. Ama ben daha fazlasını istiyordum. Şimdi onun için çalışmak zor geliyor. Hiçbir zaman kişisel konulara girmiyorum. Üstelik ekiptekilerden bazıları ilişkimizi bildiğinden, beni kayırıyormuş gibi görünmemek için özel bir çaba harcıyor.”

Anna’nın yanakları gözyaşlarıyla ıslandı. Langton’a olan hislerini şimdiye kadar kimseyle konuşmamıştı. Tamamen yabancı sayılabilecek birine açılaksa garip geliyordu.

“Sanırım özgüven eksikliğimi kapamaya çalışıyorum. Sürekli başkalarını memnun etmeye çalışan kişiler için kullanılan kelime neydi? Yaptığım buymuş gibi geliyor. Sürekli onu memnun etmeye çalışıyorum çünkü ilişkimizin yürümemesinin kendi hatam olduğunu düşünüyorum. Ne de olsa ilişkiyi bitiren bendim...”

“Anlaşılan hala kafan karışık.” Gordon nazikçe kadının omzuna dokundu.

“Bana saygı duymuyor.”

“Sen ona saygı duyuyor musun?”

“Elbette duyuyorum. Her zaman duydum. Ama o ortalık-tayken kendimi bir çaylak gibi hissetmeye katlanamıyorum.”

“Onu geri istiyor musun?”

“Hayır. Hayır, istemiyorum.”

Gordon gülümsedi, gereğinden şiddetli bir itiraz olduğunu altını çizdi.

“Akademiden yeni mezun olmuşum gibi.” Kadın ayağa kalkıp elinin tersiyle yanaklarını sildi. “Çok iyi bir polisim. Sürekli sonuç alıyorum. Üstelik terfiye aday gösterildim. Derken Langton geliyor, amirimi atıyor, ekibin yarısını başka yerlere yolluyor, eski arkadaşlarını ekibime alıyor. Hatta, bana verdiği televizyona çıkma görevini bile geri aldı. Altından kalkamayacağımı düşündü. Beni tanıyabilecekleri için bunu yaptığını söyledi ama... Sarhoş değildim, aptal bir kavgaya tutuşmamıştım...”

“Söylediklerini takip etmekte güçlük çekiyorum.”

“Amanda’yı tanıımıyordum, filmlerini görmemiştim, bu yüzden onu tanımaya çalıştım. Hakkında ne kadar bilgi edinirsem o kadar kötü durumda olduğunu kavradım... Etrafını sülükler sarmış, imdat çığlıkları atıyormuş.”

Gözyaşlarını durduramayan Anna hıçkırıklara boğuldu. Gordon kadını kollarına aldı.

“Sorunumun ne olduğunu bilmiyorum,” diye devam etti Anna. “Bunu daha önce hiç yapmamıştım.”

Adam kadının saçlarını okşadı.

“Sihirli eller hakkında ne söylendiğini bilirsin. İçinde biriken kötü şeyleri dökmeni sağladım. Gelecek defa beni görmeye geldiğinde lenf masajı yaparım. Böylece, vücudunun bağışıklık sistemi güçlenir. Bana, o masajdan sonra hastaların klinikten uçarak çıktığını söylediler.”

Anna bir kahkaha attı. Parmak ucuna kalkıp adamı öptü. Kokusundan hoşlanmıştı. Adamdan hoşlanmıştı. Bir seksenlik, bir gram bile yağ olmayan, kaslı ama zarif vücudundan hoşlanmıştı.

“Biliyor musun, sanırım birkaç seans sonra o pislği kafamdan tamamen atacağım.”

Adam, gözlerini kadının ıslıl ıslıl mavi gözlerine dikip kendinden uzaklaştırdı.

“Bunu yaptığında beni ararsın. İyileşme sürecine müdahale etmeyeceğim Anna. Her gün bunlarla uğraşıyorum zaten.”

Adamın gitmesinden korkan Anna uzanıp elini tuttu.

“Dinle beni. Şimdiye kadar hiç kimseye, hem de hiç kimseye James Langton’a olan hislerimden bahsetmemiştim. O iş çoktan bitti. Sayende son çiviye de çaktım.”

“Bitmiş görünmüyor.”

“Ama bitti.”

“Emin misin?” Gordon, öpebilmek için kadının çenesinden tuttu. “Yiyecek bir şeyler var mı? Açlıktan ölüyorum,” diye fısıldadı.

Anna mutfağın yolunu tuttu. “Jambonlu sandviçe ne dersin?” Aniden bunun Langton’ın yemeği olduğunu hatırladı.

“Ben vejetaryenim.”

Anna, adama peynirli tost ve ufak bir salata hazırladı. Yeni bir şişe Pinot Grigio açtılar. Gordon üçüncü kez ceketini çıkardı.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Gordon'ın kollarında uykuya dalan Anna'nın aklına ne Amanda Delany geldi ne Langton. Bütün huzursuzluğu geçmişti. Adamın kollarında kendini güvende hissediyordu. Kabus görmedi. İçinde biriktirdiği bütün kötü duygular akıp gitti.

Gordon, kadın kadar huzurlu değildi. Saatlerce gözünü kırpmadan yattı ve büyük bir aptallık edip etmediğini düşündü. Uyuyan Anna'nın masum yüzüne baktığında, olayların bu kadar hızlı gelişmemiş olmasını diliyordu. Şimdikine benzer geceler geçirdiği olmuştur ve her seferinde kısmen mesleki çekincelerle, kısmen kendini korumak için çabucak ilişkiden kendini sıyrırdı. Yaşadığı son ayrılık, canını fena yakmıştı. Asla Anna'ya itiraf etmeyeceği şey ise Langton'ın ondan bahsedişini duyduğunda ne kadar meraklandıydı. Adamın söylediklerini tam tamına hatırlıyordu.

“Benim için tam bir gizem Gordon, bir an çocuk gibi ama sonra karşımda güçlü bir kadın beliriyor. Onunla nasıl baş edeceğimi hiç bilemedim. Ödümü patlatıyor çünkü nedenini anlamasam da ona karşı güçlü bir çekim hissediyorum. Ruhumu ve beynimi işgal ediyor.”

Langton'ın, Anna'ya olan hislerinden bahsedışı, genç doktoru derinden etkilemişti.

"Ona benden istediklerini veremezdim," demişti James hüzünlü bir sesle.

Gordon adamın sırtına masaj yaparken, kadının ne istediğini sormuştu.

Uzun bir duraksamanın ardından şöyle demişti Langton: "Koşulsuz sevgi. İçimde o kadar sevgi olduğunu sanmıyorum. Hiçbir erkeğin, birini koşulsuz sevebileceğine emin değilim. Benim yaşlarımdaki bütün erkeklerin koruyucu zırhları vardır. Onunsa yok. Bu yüzden, ender rastlanan türde biri."

Kollarında Anna'yla yatmakta olan Gordon, kendisinin de onunla olmayı başarabileceğine emin değildi. Belki de Anna, Langton'a olan hisleri konusunda dürüst davrandığından kendini kötü hissediyordu. Kadına aynı şekilde karşılık verebileceğinden şüpheliydi. Ayrıca Langton, Anna'yla yattığını öğrenirse, sadece arkadaş olarak değer verdiği birini değil, özel hayatının mahrem detayları konusunda kendisine güvenen bir hastayı da kaybetmiş olacaktı.

"Benim. Kapıyı aç." Gordon duştan çıkarken Anna yatakodasına koştu. Sabah erkenden uyanmış, sevişmiş ve toparlanmaya başlamışlardı ki kapının zili çalmıştı.

"Gelen Langton! Tanrı aşkına giyin!"

Gordon giysilerini aradı. Langton'la karşılaşmak, son istediği şeydi. Zil yeniden çaldı.

"Nasıl olduğuna bakmaya geldim," dedi Langton, Anna sonunda kapıyı açtığında. Elinde çiçekler vardı. Derken gözleri, koridorda beliren Gordon'a kaydı.

“Günaydın James,” dedi serinkanlı davranan Gordon. “Anna dün gece bunu muayenehanemde unutmuş.” Boyunluğu gösterdi. “Ben de ona geri vermeye gelmiştim. Gerçi bunlar konusunda ne hissettiğimi biliyorsun.”

Langton, Gordon’ın boyunluğu Anna’ya verişini seyretti.

“Kahve için teşekkürler. Bu kadar erken bir saatte uyandırdığım için özür dilerim.” Langton’a dönüp gülümsedi. “Şimdi tenise gidiyorum. Sanırım hafta içi seninle görüşürüz.”

“Kahve ister misin?” diye sordu Anna, Gordon gittiğinde.

“Hayır, nasıl olduğuna bakmaya gelmiştim. Bakıyorum iyileşmişsin.”

“Gece boyunca boyunluk konusunda endişelendim. Hastanedekiler onu çıkartmamamı söylemişti... Arabam olmadığı için ben gidemezdim, otobüse binmeye katlanabileceğime emin değildim. Bu yüzden getirmesi için doktoru aradım.”

Langton başını sallayıp salona geçti. Anna bir an panik içinde kadehleri nereye bıraktıklarını düşündü. Sonra son şeyi mutfakta açtıklarını ve kadehleri de içeri götürdüklerini hatırladı. Mutfağı kontrol edip kadehleri ve yiyecekleri görünce kapıyı kapadı.

“Bakıyorum çalışıyormuşsun,” diyen adam, kartları ve kanepeye yayılan dosyaları işaret etti.

“Uyku tutmadı.”

Adam başını yana eğdi. “Gordon’ı nasıl buldun?”

“Bana adresini sen vermiştin.”

“Onu sormuyorum. İyi bir iş çıkardı mı?”

“Harikaydı. Bu yüzden tam bir aptal gibi boyunluğu orada unutmuşum. Sarhoş gibiydim.”

Langton saatini kontrol etti.

“Bugün karakola gelecek misin?”

“Gelmeyi planlıyordum ama emin değilim.”

“Bence bir şeyin yok.” Gözlerini dikip baktığında kadın kıpkırmızı oldu. “Yataktan yeni kalkmış halini hep sevmişimdir –makyajsız, yanakların kızarmış. Ateşin yok ya?”

Anna başını iki yana salladı.

“Bugün yeni gelişmeler oldu. Kamera kayıtlarını izlemekle görevli memurlar bazı araçların plakalarını tespit etmiş. Sonunda diğer villaların güvenlik kayıtlarına ulaşıldı. Gerçi iyi bir şey çıkmadı. Kameralar, işimize yarayacak yerleri çekmemiş.”

“Giyinip karakola gelirim.”

Adam başını sallayıp ayağıyla kapıyı ileri geri oynattı.

“Beklememi ister misin?”

“Hayır. Duş alıp taksiye binerim.”

Langton dışarı çıkıp kapıyı kapadığında, Anna olduğu yerde donup kaldı. Yatakodasına dönmeyi başardığında, dağınık yatağa oturup yastıklardan birine sarıldı. Langton’a yalan söylemiş ve Gordon’ın da harika bir yalancı olduğunu keşfetmişti. Langton’ın bir şeyden şüphelenip şüphelenmediğini bilmiyordu. Öfkeyle yastığı yumrukladı. Şüpheleniyorsa bile ne olmuş, diye düşündü. Özel hayatına karışmak ona düşmezdi. Hem sabah sabah ne demeye Anna’yı ziyarete gelmişti? İkinci kez, haber vermeden kapısında belirliyordu. Bu konuyu konuşmaları gerekecekti.

Başını düşün altına sokan Anna, adamın yeni uyanmış halinden hoşlandığını söyleyişini hatırladı. Giyinip saçını kuruttuğunda, Langton’ın da ayrılığı kabullenmeye hazır olmadığını kavramıştı. Soğukkanlı tavırlarına rağmen, hala Anna’ya

önem veriyordu. Genç kadın, öfkelenmek yerine sakinleştiğini, özgüveninin arttığını hissetti. Durumu idare edebileceğine ve kendi çıkarları doğrultusunda kullanabileceğine emindi. Posta kutusundaki mektupları alırken keyfi daha da yerine geldi. Terfi başvurusu onaylanmıştı. İlk mülakat iki hafta sonra yapılacaktı.

Andrea Lesser ve Andrew Smith-Barker, mahkemenin ardından tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakıldı. Pasaportlarına el konuldu ve ülkeden ayrılmamaları konusunda uyarıldılar. Şimdilik onlara sadece dolandırıcılıktan dava açılmıştı ama hala Amanda'yı öldürmesi için birini tutmuş olabileceklerinden şüpheleniliyordu. Yeni deliller bulmak umuduyla, her iki şüphelinin de cep ve ev telefonu kayıtları incelemeye alındı.

Anna karakola varır varmaz, toplantı odasına gidip Barolli'nin yaptığı konuşmayı dinledi. Polisler, güvenlik kayıtlarını incelemeyi tamamlamıştı.

"Heyecan verici bir şey bulmadık. Cinayetten önceki gece Tony James, ifadesinde belirttiği gibi Amanda Delany'yi eve bırakmış. Sonraki sabah kadını villadan almışlar. Cinayet gecesi eve gelen ikinci bir şoförün kaydı var..."

Barolli televizyonu açmalarını işaret etti.

"Görüntü puslu. Arabanın plakası okunmuyor. Ama görebileceğiniz üzere gece 04:15'te siyah bir Mercedes kadını eve getirmiş. Amanda arabadan iniyor."

Herkes öne eğildi. Kayıтта kadının gövdesi değil bacakları görünüyordu. Şoförü gördüler -sadece bacaklarını- arabadan inip kadının eve girmesini ve kapıyı kapamasını bekledi. Aynı

şoför, Mercedes'e döndü. Ardından U dönüşü yapıp villadan uzaklaştı.

"Tamam, şimdi şoför geri geliyor. Bunlar öğleden sonra kayıtları olduğu için görüntü daha iyi."

"Şoförün kim olduğunu biliyor muyuz?" diye sordu Anna.

"Evet, Harry James," dedi sertçe Barolli. "Yazılı ifadesini aldık. Bayan Delany'yi almaya gelmiş."

Şoförün ön kapıya gidişini, bekleyişini, posta deliğinden içeri bakmaya çalışmasını izlediler. Eğildiğinde, adamın yüzü kameranın çekim alanına girmişti. Yine de net bir görüntü değildi. Şoför, arabasına döndü. On beş dakika sonra aracı çalıştırıp yine U dönüşüyle villadan uzaklaştı.

"Tamam, plakası elimizde. Harry James'in kullandığı araç olduğu tespit edildi."

Bir sonraki görüntü aynı arabaya aitti. Peşinde Andrea Lesser'ın taksisi vardı. Kadının hızlı adımlarla kapıya gittiğini gördüler, kayıtlarda sadece bacakları ve topuklu ayakkabıları görünüyordu. Kadın eve girdi. Ceset bulunduktan sonra, polis arabaları ve ambulans villaya yanaştı.

Barolli kaydı durdurdu. Diğer kameraların kayıtları makineye takılırken, Anna ne kadar gerilere gidildiğini sordu. "Kayıtlar bir haftalık. Kasetler silinip yeniden kullanıldığından, daha öncesine ulaşamadık," dedi Barolli. "Şimdi yakından izleyin. İzini sürmeyi başaramadığımız dört araç var. Plakaları okunmuyor. İlki siyah Lexus. Bu aracı iki kez görüyoruz."

Anna elini kaldırdı: Scott Myers'ın siyah bir Lexus kullandığını hatırlıyordu. "Biliyoruz Anna," diye onu tersledi Barolli.

Camları karartılmış siyah bir Mercedes daha kayıtlardaydı. Film şirketinin kiraladığı araçlara benziyordu. Son olarak bir Rolls Royce gördüler.

Anna, Rolls Royce'un Rupert Mitchell'in Kingston'daki evinin önünde gördüğü araç olabileceğini söyledi. Amanda'nın evinden alınan parmak izleri arasında Mitchell'in, Myers'in ve O'Dell'in parmak izlerine rastlanmış mıydı?

Barolli, Colin O'Dell'in ve Scott Myers'in parmak izlerine rastlandığını ama Mitchell'inkine rastlanmadığını söyledi. O'Dell ve Myers karakola getirilecekti.

Barolli polislere baktı.

"Amanda'nın anahtarlarının kimlerde olduğunu bilmiyoruz. Dört anahtar yapılmıştı, ikisi hala kayıp. Amanda anahtarını kime verdi? O kişi eve döndüğünde, içeride Amanda'yı mı bekliyordu?"

Öyle olsa bile kayıp olan bir anahtar daha vardı.

Mike Lewis kimsenin ekleyecek bir şeyi olup olmadığını sorduğunda, Anna kendi kendiyile mücadele etti. Teorilerini bütün ekibin önünde dile getirmek istemiyordu. Şimdilik sadece teoriydiler, elinde güçlü deliller yoktu.

"Sonra seninle tartışmak istediğim bir iki konu var," diye mırıldandı.

"Güzel. Ben de seninle konuşmak istiyordum. On dakika sonra ofisimde buluşalım mı?"

Joan, Anna'nın talebi üzerine üç James kardeşin sicillerini incelemişti. Harry James ve Tony'nin sabıkası yoktu. Ama en küçük kardeşleri Lester, ufak tefek suçlardan hüküm giymişti. Hiçbiri ciddi şeyler değildi: On altı yaşındayken çalıntı

malla yakalanmış ve sarhoş olup kavga çıkardığı için iki kez tutuklanmıştı. Hiç hapse girmemişti. Kanunla en büyük sür-tüşmesi, birkaç yıl önce girdiği bar kavgası yüzündendi. Lester tutuklanmış altı ay ceza almıştı. Ama cezası ertelenmişti. İki bin sterlin ödeyerek paçayı yırtmıştı. Yargıç onu, bir daha karşısına gelecek olursa uzun bir hapis cezasına çarptırılacağı konusunda uyarmıştı.

Joan, genç Lester James hakkında bilgi toplamak için sıkı çalışmıştı. Ekranda adamın karate şampiyonasını kazandığı gün çekilmiş bir fotoğrafı belirdi. ‘Yedinci Dan’dan bir karateciydi.

“Bunları ekipten birilerine gösterdin mi?” diye sordu Anna.

“Henüz değil. Google’daki araştırmamı yeni tamamladım. Bunların çıktısını almamı ister misin?”

“Evet, lütfen. Onunla ilgili tam bir rapor hazırlanmasını istiyorum. Meslek hanesinde ne yazıyor?”

“Şoför ve fedai. Kardeşlerinininkiyle aynı.”

“Hayran mektuplarından bir şey çıktı mı?”

“Hepsini gözden geçirecek zamanım olmadı,” diye itiraf etti Joan. “Sadece bir torbaya bakabildim. Normal görünüyorlar. Amanda’nın fotoğrafını isteyen genç kızların yazdığı mektuplar. Ama okumayı sürdüreceğim.”

Joan’ın uzattığı çıktıları ve Lester’in karate müsabakasinda çekilmiş bir fotoğrafını eline alan Anna, Mike’in ofisinin yolunu tuttu. Lester James kaba saba ama yakışıklı bir tipti. Bir doksan boyundaydı, gözleri ağabeylerinininki gibi maviydi. Yirmi yedi yaşındaydı, becardı ve Esher’da yaşıyordu.

Anna, Mike’in ofisine yeni girmişti ki Langton içeri daldı.

“Anna ile konuşuyorduk,” dedi Mike gereksiz yere.

“Ben de katılabilir miyim?”

“Elbette.”

Langton bir iskemle çekip Anna’nın iki üç adım ötesine oturdu. Anna elindeki dosyayı açtı.

“Son araştırmalarım hakkında Mike’ı bilgilendirmek istedim. Bunların soruşturmamızla bir bağlantısı olduğuna inanıyorum ama detaylardan emin değilim.”

“Bırak da biz karar verelim,” dedi Langton. Bacak bacak üstüne attı. Huysuz bir günündeydi.

“Tamam.”

Anna, Amanda’nın annesiyle yaptığı konuşmayı ve aile üyelerinin duygusuz tavırlarından şüphelendiğini dile getirdi. Ardından Jeannie Bale ve Felicity Turner’la yaptığı konuşmayı, kurbanın hamileliğinin ne zamana denk geldiğini tespit edişini anlattı.

“Dört beş yıl önce yapılan bir kürtajın cinayetle nasıl bir bağı olabileceğini bilmiyorum,” diye araya girdi Langton.

Anna, bakışlarını önündeki dosyadan ayırmadı.

“Amanda üç ay arayla iki kez Fransa’ya uçtu. İkinci gidişinde hamileydi. Londra’ya döndüğünde, az kalsın hayatını kaybetmesine neden olacak bir kürtaj geçirdi. Rahmi alındı. Onun için hem fiziksel hem duygusal açıdan zor bir dönem olmuştur.”

Mike sabırsızlandığını göstermek istercesine burnundan hırıltılı bir nefes aldı. Langton ise pantolonundaki kırıksıklıkları düzeltti.

“Devam et. Eminim bunları anlatmanın bir nedeni vardır.”

Anna konuşmayı sürdürdü. Elinde delil olmasa da kurbanın babası tarafından taciz edildiğine inanıyordu. Her şey,

Amanda daha küçük bir çocukken başlamış olabilirdi. Genç kadın bu yüzden oyuncak tavşanına o kadar bağlıydı. Para istemeye ailesinin yanına gittiğinde onu geri çevirmişlerdi. Ya hamile olduğuna inanmak istemiyorlardı ya da babanın veya tanıdıkları başka birinin bunu yapmış olabileceği gerçeğini inkar ediyorlardı.

“Tanrı aşkına Anna, bunların cinayetle ne ilgisi var?” diye sordu Langton.

“Şimdi o konuya geliyorum,” dedi Anna öfkeyle. “Ailesi, daha doğrusu babası Londra’ya gelip kızını Drury’ye yatırdı. Annesi Fransa’da kaldı. Bunun da şüpheli bir durum olduğunu unutmayın.”

“Eğer Amanda, aile üyelerinden birinin, babasının veya bir akrabasının tacizine uğramışsa, anne ve babası da kızlarının anılarını yayınlayacağını duyunca paniğe kapılmıştır,” diye devam etti. “Cinayet için güçlü bir sebep.”

Langton ayağa kalkıp odayı arşınladı. Dizini ovuşturdu. “Aklıma yatmadı. Bu durum hoşlarına gitmemiştir ama öz kızlarını öldürmek? Hayır.”

“Amanda’ya yakın olan biri kürtaşı ayarladı,” diye ısrar etti Anna. Güvendiği biri. Ev arkadaşlarına kürtaj olacağından bahsetmemiştir. Tek bildikleri, bir şoförün onu aldığı ve eve geri getirdiğiydi. Aynı gece Amanda’nın kanaması başlayınca ambulans çağırması ve ailesine telefon etmişlerdi.

“Kayıp olduğuna inandığımız eşyalar: Anahtarlar, oyuncak tavşan, haçın zincirinin parçası ve en önemlisi beş yıllık günlük.”

Langton ayağa kalkıp gözlerini kapayarak duvara yaslandı. Mike’in duruşu da dikleşmişti. Artık sıkılıyormuş gibi oflayıp pufılamıyordu.

Anna yöntem değiştirdi. Otopside, bıçak yaralarından, Amanda'nın vücudundaki kabza izlerinden bahsetti. Sonra çeşitli boylardaki bıçakların fotoğraflarını çıkartıp Mike'ın masasına dizdi. Fedailerin kullandığı klasik komando bıçağının resmini gösterdi. Bulguları hatırlattı: Amanda'nın vücudundaki bıçak yaraları, güçlü ve öfkeli biri tarafından açılmıştı. Katil her kimse, kadının yüzüne bir şey olmamasına özen göstermişti.

Langton yeniden sandalyeye oturup çenesini eline yasladı.

"Şimdilik elimde en ufak bir delil yok," dedi Anna. "Tek bildiğim, milyon dolarlık bir kitap teklifi yapıldığı ve birinin Amanda'nın günlüğünü çaldığı. Bir de oyuncak var. O iki nesne, Amanda'yı tanıyan ve ona önem veren biri tarafından alınmış olmalı. O kişi belki genç kadına aşıkta ama genç kadın onu küçük düşürmüş veya kullanmıştı. Karşımızdaki, bir intikam cinayeti olabilir."

Langton'ın gözücuyla kendisini süzdüğünü fark edince, Lester James'in fotoğrafını çıkardı.

"Bu adamın iki kardeşi filmde çalışan şoförlerden. Kesin delillerim olmasa da işler yoğun olduğunda başka şoförleri de çağırdıklarını biliyorum. Adı listede vardı. Harry ve Tony sık sık kardeşleri Lester'ı kullanırmış. Önceki filmlerde Amanda'nın şoförlüğünü yapmış. Bu adam onu tanıyor, dahası özel hayatının detaylarını biliyordu."

"Onu sorgulayan oldu mu?" diye sordu Langton.

"Varlığını bile ilk kez duyuyorum," dedi Mike öfkeyle.

"Dikkatli hareket etmeliyiz," dedi Langton. "Eğer katilimiz Lester James ise paçayı sıyırdığına inanıyordur. Çok tehlikeli birine benziyor. Üstelik elimizde, aleyhine hiç delil yok." Anna'ya döndü. "Doğru anlamış mıyım?"

“Evet efendim. Villaya gidip gitmediğini tespit etmeye çalışmalıyız. Parmak izleri kayıtlarda var. Onları kullanıp eve girdiğini tespit edebiliriz. Geriye bir tek, kadını öldürdüğünü ispatlamak kalır.”

Anna'nın tüm bunları büyük patronun önünde açıklamasından son derece rahatsız olan Mike'in ağzını bıçak açmıyordu. Langton'ın ne düşündüğünü anlamak mümkün değildi. Anna'ya ofisine dönüp raporunu yazmasını söyledi. Genç kadın kapıya ulaştığında Langton, atladığı bir şey olup olmadığını sordu. Sesi alaycıydı.

“Bir şey daha var,” dedi Anna. “Pembe günlüğü son gören Altın Ok şirketinin sahibi Josh Lyons. Kadının eski evindeymişler. Günler önce, Amanda'nın günlüğü oraya saklamış olması ihtimaline karşı, ev için arama emri çıkarılmasını önermiştim.”

Anna dışarı çıkıp kapıyı kapadı. Koridordan geçerken, gülümsemekten kendini alamadı. Rahatlıkla, “Lanet olsun Mike, o arama emrini çıkartmama izin vermedin,” diyebilirdi ama Langton'ın bunu kendisinin yerine yapacağını biliyordu.

Rapor yazmak sıkıcı ve zaman alan bir işti. Felicity ve Jeannie ile yaptığı konuşmaları yazarken Anna'nın beyinde bir şimşek çaktı. Toplantı odasına dönüp panoda Dan Hutchins'in ölümüyle ilgili detayları aradı (Amanda'yla bağlantısı olduğu için, o raporlar da panoya iliştilmişti). Oğlanın cesedinin fotoğraflarına baktı. Felicity onu yerde, yanında şırıngayla bulduklarını söylemişti. Fotoğraflar kızın tarifini doğruluyordu; Dan'in üstü kendi kusmuğuna bulanmış, başı hafifçe yana dönmüştü. Kolunda, damarı ortaya çıkartmakta kullandığı

lastik vardı. Anna, kızların sözlerini kelimesi kelimesine hatırlamaya çalıştı. Dan, Amanda'nın ölümüyle yıkılmıştı ama eroin alacak parayı nereden bulduğunu bilmiyorlardı.

Anna otopsi raporunu okudu. Oğlan aşırı dozda eroin alıp kendi kusmuğunda boğulmuş, yatakodasında yerde bulunmuştu.

Anna, Mike'ın ofisinin kapısını tıklattı. İçeri girmesi söylendi. Mike ve Langton, kavga ediyormuş gibi görünüyorlardı.

“Böldüğüm için özür dilerim ama bir şey buldum. Emin olamasam da bir gariplik var...”

Dan Hutchins'in fotoğraflarını masaya bıraktı. Otopsi raporuna göre, genç adam aşırı dozdan gitmişti. Ama kanında bol miktarda alkole de rastlanmıştı. Dan uyuşturucu bağımlısıydı ve altı aydan uzun süredir metadon programındaydı. Önceden de eroin kullandığı için, iğne yapmasını biliyordu. Rapor da bu bilgiyi doğrulamıştı, vücudun çeşitli yerlerinde iğne izleri vardı.

“Nereye varmaya çalışıyorsun Anna?” diye sordu Langton.

“Sağ kolundaki lastiğe nasıl düğüm atıldığına bakar mısınız? Sanki sol elini kullanarak bağlamış. Çoğu zaman bağımlılar, lastiğin bir ucunu ağızlarıyla çekerek düğümü sıkılaştırır. Ama lastiğin uzun tarafı oğlana değil, kameraya bakıyor. Biri iğne yapmasına yardım etmiş, hatta zorla ona iğne yapmış olabilir.”

Langton ve Mike, sessizliklerini koruyup fotoğrafları inceledi.

Anna yeniden konuşmaya başladığında, Langton da yüzünde garip bir ifadeyle kadına bakıyordu.

“Kızların da Dan’ın de parası yoktu. Ayrıca Amanda’nın ölümüyle sarsılmıştı. Eroin alacak parayı nereden buldu? Eroini kimden aldı? Kızlar partiden erken ayrıldığını söyledi. Başka bir şey bilmiyorlar. İki saat sonra eve döndüklerinde onu ölü bulmuşlar.”

Yeniden sessizlik. Anna ağırlığını bir ayağından diğerine aktardı. “Neden yerde otururken kendine iğne yapmış? Niye yatağına gitmemiş?” diye devam etti. “Uyuşturucu bağımlıysanız, işi biliyorsanız ve elinizde eroin varsa neden yere yata-sınız?”

Ayakkabıları yoktu, tek ayağı çoraplıydı.

“Deneyimli bir kullanıcı olduğundan, kendine ayak parmaklarının arasından iğne yapmaya hazırlanıyor olabilir. Ama yatağına gitmiş olması gerekmez miydi?”

Mike ve Langton yeniden fotoğrafları kontrol edip sadede gelmesini söylercesine kadına baktılar.

“Dan Hutchins, Amanda Delany’ye tapıyordu –birlikte okumuşlardı. Amanda ona güveniyordu. İma etmeye çalıştığım şey oğlanın, Amanda’nın ölümüne neden olacak bir şeyler biliyor olabileceği. Anahtarların kimde olduğunu bilmiyoruz. Bizzat siz, villasında bulunan tek anahtardan daha fazla anahtarı olması gerektiğini söylediniz. Genç kadının anahtarlığını kim almışsa, onlarla Dan’ın dairesine girip oğlana uyuşturucu vermiş olabilir.”

“Tanrı aşkına Anna, bunların hepsi varsayım.”

“Biliyorum efendim. Ama biri onu susturmak için öldürmüşse, Dan’ın ne bildiğini bulmaya çalışmalıyız. Ayrıca dairede yaşayan iki kız için endişeleniyorum.”

“Sence bir şeyler mi biliyorlar?”

“Muhtemelen.”

“Ne gibi?”

“Bilmiyorum,” dedi Anna.

“Aman ne güzel,” diye mırıldandı Mike.

Anna izin isteyip odadan çıktı. Ofisine dönüp raporunu tamamladı. Dan Hutchins’in ölümüyle ilgili teorisine inan-dıklarına emin değildi. Langton’ın, Mike’a Lester James’in sorgulanmak üzere karakola getirilmesini ve kızların dairesi için arama emri çıkarılmasını söylediğini duymadı.

Anna raporlarını tamamlayıp ofis sorumlusuna bıraktı. De-taylar toplantı odasındaki panoya yazılacaktı. Barbara, konuş-mak istediğini işaret etti.

“Elimizde Lester James’in adresi var ama orada...”

Anna öfkeden küplere bindi. Aceleci davranıyorlardı. El-lerinde onu tutuklamak için yeterli delil yoktu. Barbara cüm-lesini tamamlayamadan, kadın Mike ile konuşmaya gitti. Bu-nun yanlış bir hamle olduğuna inandığını söyledi amirine.

“Derdini Langton’a anlat. Lester James’in karakola getiril-mesini isteyen o. Seninle aynı fikirdeyim ama baş şüphelimiz artık James.”

“Elimizde benim şüphelerimden başka bir şey yok. Onu tutuklayacak delilimiz bile yok!”

“Sadece sorgulanmak üzere getiriliyor.”

“Onu takibe almak daha akıllıca olmaz mıydı?”

“Çok geç, çarklar dönmeye başladı. Tekrar ediyorum, be-nim değil, Langton’ın fikriydi. Üstelik iki kızın güvenliği için endişelendiğini söyledin. Katil o ise, harekete geçmesi riskini göze alamayız. Sorgulanmak üzere buraya getirilecek.”

“Onu getirme görevini kime verdin?”

“Barolli ve ekipten iki polise.”

“Tamam. En azından sorguya katılmama izin ver. Umarım dikkat çekmemeyi başarırlar, elimizde onu hapse tıkmamızı sağlayacak tek bir delil bile yok.”

“Bunun farkındayım,” diye çıkıştı Mike.

“Ellerinde arama emri var mı?”

“Evet.”

“O zaman arabası sıkı bir kontrolden geçirilsin.”

Burnundan soluyan Anna kendi ofisine döndü. Barbara son gelişmeleri bildirmek için içeri girdiğinde hala öfkeliydi. Lester James evinde yoktu ve üst komşusuna göre haftalardır eve uğramamıştı. “Ağabeyi Harry James ile görüşün. Bakalım Lester, filmlerden birinde çalışıyor muymuş?”

“Tamam.”

Barbara kapıyı kapadığında Anna koltuğuna yığılıp parmaklarını masaya vurdu. İç çekip paltosunu aldı ve bu kez ekibi, nereye gittiği, ne yapacağı konusunda bilgilendirerek karakoldan ayrıldı.

Anna aramadan geldiği için özür dilerken Bayan Delany iç çekti. Genç müfettiş, birkaç soru sorduktan sonra gideceğini söyledi. Anne ve babanın valizleri hazırды ve Bay Delany’nin dönmesi an meselesiydi. Bayan Delany gergindi.

“Başka ne anlatabileceğimi bilmiyorum. Tek istediğim, Fransa’ya gidip hayatıma kaldığım yerden devam etmek. Benim için korkunç bir süreçti.”

“Eminim kızınızı bu kadar trajik bir şekilde kaybetmek sizi yıkmıştır. Durumunuzun kolay olmadığını anlıyorum.”

“Değil.”

“Ama bundan önce de ailevi sorunlar yaşamamış mıydınız?”

Bayan Delany’nin eli, boynundaki inci kolyeye gitti.

“Ne demek istediğinizi anlamıyorum. Ailevi sorun denebilecek hiçbir şey yaşamadık.”

“Kızınızın hamileliği sizi şok etmiş olmalı.”

“Hangi anne olsa kızının şanssızlığına üzülürdü. İnanın bana, Amanda kolay bir çocuk değildi.”

“Nedenini biliyor musunuz?”

Bayan Delany kolyesiyle oynadı ama herhangi bir şey söylemedi.

“Amanda taciz edildiğinden bahsetti mi? Çocuklukta yaşanan bir cinsel tacizi kastediyorum.”

Bayan Delany öfke içinde ayağa fırladı.

“Nasıl böyle korkunç bir suçlamada bulunursunuz? Ailemde böyle şeyler yaşandığını kesinlikle reddediyorum ve sizin de böyle bir şeyi söyleyebilmeniz beni çok kırdı. Bu iddiaları birinden duyduysanız, kim olduğunu öğrenmeyi talep ediyorum. Bu iğrenç dedikoduları kim yayıyor?”

“Amanda’yı yıllardır tanıyan biri söyledi.”

“Yalan!”

“Size bebeğin babasının kim olduğunu söyledi mi?”

“Hayır, söylemedi. Para istedi. Geçmişte ona karşı çok cömert davranmıştık. Kocam itiraz etmeden RADA’nın harcını ödedi. Ona harçlık vermeyi hiçbir zaman ihmal etmedik. Amanda boğazına kadar borca batmıştı ve hepsiyle bizim ilgilenmemiz gerekti. Hamile olduğunu söylediğinde ona inanmadık. Para sızdırmaya çalıştığını düşündük.”

“Ama öyle olmadığı ortaya çıktı değil mi?”

“Sonradan, gerçekten hamile olduğunu öğrendik. Ne kadar hasta olduğunu duyduğumuzda, kocam hemen Londra’ya gitti. Hastanenin ücretini ödedi, Drury’deki masraflarını karşıladı ama sonunda canına tak etti.”

“Ama kocanız para yollamayı kestiginde Amanda zaten büyük paralar kazanmaya başlamıştı,” diye hatırlattı Anna.

“Bize ne kadar kazandığından hiç bahsetmedi. Aslında korkunç kürtaj meselesinden sonra onu bir daha görmedik.”

“Bu, size kendinizi nasıl hissettirdi?”

“Nasıl mı hissettim? Ne demek istediğinizi anlamıyorum.”

“Amanda büyük bir yıldız olmuştu. Ama sizinle görüşmüyordu.”

Bayan Delany koltuğunun kenarlarını sıkı sıkı tuttu.

“Bizim için tam bir utanç kaynağıydı. Cinsel yaşamıyla ilgili haberler hayatımızı mahvetti. Bunu gayet iyi biliyorsunuz. Bunları neden yaptığını hiçbir zaman anlayamayacağım. Ona bir genç kızın arzulayabileceği her şey verilmişti. O ise kafayı çekip kendini rezil etmekten, berbat kıyafetler giymekten...”

Anna başını çevirdi. Bay Delany içeri girmişti. Kapıyı topuğuyla kapadı.

“Neyse ki geldin,” dedi Bayan Delany.

“Burada ne işiniz var?” diye sordu adam, Anna’ya.

“Amanda’yı soruyor. Biri, kızımızın çocukken cinsel tacize uğradığını söylemiş. Bunlara katlanmak zorunda bırakıldığınıza inanmıyorum.”

“Ben de.” Bay Delany paltosunu çıkartıp koltuğun arkasına düzgün bir şekilde bıraktı. “Bu bilgiyi veren kişiyi adını istiyorum. Böylece ona dava açabiliriz. Sanki yeterince canımız

yanmamış gibi bir de bunlara mı katlanacağız? Şimdi buradan gitmenizi istiyorum.”

Anna ayağa kalktı. Ürkütücü bir adamdı, yüzü sertti ve gözlerinin, insanın içine işleyen bir donukluğu vardı. Anna, adamın ellerini yumruk yaptığına ve kendini güçlkle kontrol altında tuttuğuna dikkat etti.

“Özür dilerim ama bütün ihtimalleri araştırmamız gerekiyor.”

“Bunların, soruşturmanızla ne alakası olabilir? Hepsi yalan!”

“Bu yalanlar rahatlıkla cinayet gerekçesi olabilir efendim.”

“Cinayet gerekçesi mi?” dedi adam öfkeyle.

“Evet. Amanda kitap anlaşması imzalamak üzereymiş. Anılarını yazacakmış.”

“Bize bundan bahsetmişti,” dedi Bayan Delany. Kocasına ona dönüp elini kaldırarak susmasını işaret etti.

“Yalanlarından biriydi. Ciddiye almadık. Yirmi dört yaşındaki birine anıları mı yazdırılırmış? Çok saçma!”

“Yalan değil efendim. Yayıncıyla tanıştım.”

Adam omuz silkti.

“Amanda çocukken cinsel tacize uğramışsa, büyük ihtimalle buna anılarında yer verirdi.”

“Uğramadı.”

“Ama neden bu soruları sormam gerektiğini anlıyorsunuzdur. Bütün seçenekleri değerlendirmeliyiz.”

“Ne demek istiyorsunuz?” Bay Delany, Anna’ya yaklaştı.

“Bence ne demek istediğimi anlıyorsunuz efendim. Siz ve eşiniz, kızınızın hayatından...”

“Defol!” Delany, Anna’yı kolundan yakalayıp kapıya doğru sürükledi. “Duyacağımı duydum. Seni amirlerine şikayet edeceğim. Defol buradan!”

Anna kolunu adamdan kurtardı. Bay Delany kapıyı açıp dışarı ittirdiğinde az kalsın yere düşecekti. Adam kapıyı arkasından çarparak kapadı.

Anna devriye arabasına geri döndü, sarsılmış ama birkaç detayı netleştirmişti. Bay Delany'nin veya eşinin, kızının ölümünde parmağı olduğuna inanmıyordu. Ama aile içinde taciz olaylarının yaşandığına emindi. Ne yazık ki böyle şeyleri ispatlamak, imkansız denecek kadar zordu. Elbette günlüğü bulabilirlerse ve orada bunlardan bahsediliyorsa işler değişirdi.

Kocasının kendilerini St. Pancras'a götürecek taksiyi çağırdığını duyduğunda Bayan Delany titreyen ellerle makyajını tazelemeye çalışıyordu. Güney Fransa'daki villalarına dönmeden önce Paris'te birkaç gün kalmaya karar vermişlerdi.

Banyo kapısı açıldığında korkudan havaya sıçradı.

"Yarım saatimiz var. Kahve ve sandviç gönderilmesini ister misin?"

"Hayır. Gerek yok, teşekkürler."

Adam yanına gelip nazikçe omuzlarını ovuşturduğunda aynadan ona baktı.

"Eve döndüğümüzde her şey yoluna girecek."

Gözleri dolan kadın başını salladı. "O küçük tavşanı ne kadar çok severdi."

Adam başını salladı. "Şimdi bu konuyu neden açıyorsun?"

"Tavşan kayıpmış. Katilin aldığı düşünüyorlar. Amanda'nın ona sarılışını hatırlıyorum. En fazla altı yaşındaydı, hiçbir yere onsuz gitmezdi."

"Biliyorum."

Kadın yavaşça kocasına döndü ama gözlerine bakamadı. Adam uzanıp kadının yüzünü ellerinin arasına aldı.

“O adam artık yok Carmen. Hayatımıza devam etmek zorundayız. Geçmiş geride bırakmalıyız.”

“Bazen yapamıyorum,” diye fısıldadı kadın.

“Biliyorum ama kendini suçlamamalısın.”

“Suçlanmayı hak ediyorum,” diye fısıldadı kadın.

Bay Delany iç çekip çıkmaya hazırlandı.

“Onu korumalıydık,” dedi karısı gözyaşları içerisinde. “Korumam gerekirdi ama o herifin böyle bir şey yapabileceğine... Tatile gittiğimizde kaç kez kızımızı onunla bıraktık... Kaç kez?” Artık hüngür hüngür ağlıyordu.

“Şşş,” diyen adam dışarı çıktı.

Bayan Delany aynaya baktı. Amanda ölümden döndüğünde kadın Londra'ya gelememişti çünkü babasının cenazesindeydi. Hayatları boyunca adamın yakınlarında yaşamışlardı. Christian De Wolf çok zengin, çok yakışıklı bir duldu, şarap ihracatçısıydı. Ve kendisi, adamın tek çocuğu, erken yaşlardan itibaren onun tarafından taciz edilmişti. Kadın bunu kocasına anlattığında adam, kadının babasını af dileyene kadar kırbaçlamıştı. Adam bir daha kızına dokunmadı ve onlara yüklü bir maaş bağlattıktan sonra villanın yakınlarındaki küçük kulübeye taşındı.

Bayan Delany, babasının, torununa aşırı ilgi gösterdiğinden şüphelenmiş ama yüzleştğinde adam her şeyi reddetmişti. Babası, bağladığı maaşı kesip onları villadan atmakla tehdit ettiğinde, Bayan Delany çenesini tutmayı seçmişti. Şimdi gözyaşlarına engel olamıyordu. Babası, kızını korkuttuğu gibi, Amanda'yı da kimseye hiçbir şey anlatamayacağı kadar kor-

kutmuş muydu? Bu yüzden mi kızı, sırrını kimseye anlatmamıştı?

Bay Delany karısının ağladığını duyduğunda yanma gidemedi. Daha fazla öfkeyle, daha fazla acıyla yüzleşecek durumda değildi. Eve yaptığı son ziyarette Amanda, büyük babasının tecavüzüne uğradığını iddia etmiş ama eşi de kendisi de ona inanmamıştı. Kız Londra'ya döndüğünde, adam nefret ettiği kayınpederiyle yüzleşti ama De Wolf, torununa dokunmadığına yemin etti. İki hafta sonra kalp krizinden ölüp servetini tek kızına bıraktı. Bay Delany, kapının yanındaki Gucci valizlere baktı. Amanda'yı korumayı başaramamıştı, artık bu gerçeği kabullenmek zorundaydı.

Oyuncağı kızın odasına götürdüğünü hatırlıyordu. Pembe halı ve aynı renkte perdelerle döşenmiş odada, kızı küçük bir prenses gibi görünüyordu. Tavşanı kızının kollarına bırakmış, onu ne kadar sevdiğini ve kimsenin ona zarar vermesine izin vermeyeceğini söylemişti. Kızıysa kollarını babasının boynuna dolamış ve söz vermesini istemişti.

“Söz veriyorum prenses. Bu küçük tavşan her zaman sana göz kulak olacak.”

“Ona Yemin adını vereceğim,” dedi kız.

Adam sözünü tutamamıştı. Hem de ne uğruna? Para uğruna. Kendinden utanıyordu. Her şeyi görmezden gelip küçük prensesinin bir canavara dönüşmesine seyirci kalmıştı.

Kocasının yanma döndüğünde, Bayan Delany kendini toplayıp mink kürkünü giymişti.

“Hallettin mi?” diye sordu adama.

“Hayır. İçeride kimse yoktu ve beni görmeleri ihtimaline karşı orada oyalanmak istemedim.”

“Belki aşırı tepki veriyoruzdur. Amanda’nın şahitliği olmadan hiçbirini yayınlayamazlar.”

“Haklı olduğuna eminim.”

“Kaç para vermeyi planlıyordun?”

Delany omuz silkti. Kızının günlüğü için büyük paralar ödemeye hazırdı. Zarif eşine, mükemmel makyajına, asil duruşuna bakıp karısının elini tuttu.

“Her şey bitti hayatım.”

“Henüz değil. Kızımın katili bulunana dek hiçbir şey bitmiş sayılmaz.”

Adam, katilin bulunacağını sanmıyordu. Cinayetin üstünden uzun zaman geçmişti. Kadın, parmaklarını adamın kılere doladı. Elleri yumuşak ve narindi. Bayan Delany kırılğan bir yaratıktı ve kocası, en azından onu korumayı başarmıştı. Babasıyla yüzleşmesine fırsat tanımadan onu uzaklara götürmüş olması gerekirdi ama kadını alıştığı hayattan koparamamıştı. Bay Delany için, karısını ve hayat tarzını korumanın bedeli kızı olmuştu.

“Görevliyi çağırayım mı?” diye sordu kadın.

“Evet, yola çıkmalıyız.”

“Pasaportlar ve biletler sende mi?”

Adam ceket cebini işaret edip başını salladı. Yakında içlerindeki suçluluk duygusunu bastırıp yeni bir hayata adım atmayı başaracaklardı. Bay Delany, kazandığı parayla karısına alışkın olduğu türde bir hayat yaşatamayacağını söyleyerek kendini kandırmaya çalışıyordu. Kadınsa hayatı boyunca kafesteki egzotik kuşlar gibi yaşamış, kendi adına hiçbir ka-

rar vermemiş, iyi bir anne olamamıştı. O da yaralıydı, hayatı boyunca babasının, onlara verdiği her şeyi geri almasından korkmuştu. Yoksul düşme ihtimali, kadının hayatını karartan bir kabustu. Kadının da kızı gibi çılgınlık atarak uykularından uyandığı bir dönem olmuştu ama kendisi sevgi dolu bir koca tarafından korunurken, Amanda'nın sarılacak oyuncak tavşanını dışında kimsesi yoktu.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Lester James, ağabeyi Harry'den polisin Amanda Delany soruşturmasıyla bağlantılı olarak kendisini aradığını öğrendiğinde, Manchester'da çekilen bir televizyon dizisinde çalışıyordu. Hemen Manchester havaalanına gitti ve Amsterdam uçağına atladı. Ağabeyine başının belada olmadığını söylese de ortadan kayboluşu herkesi şüphelendirdi. Tony, Harry'yle buluşup küçük kardeşlerinin cinayetle bir ilgisi olup olmadığını sorduğunda diken üstündeydi.

"İmkansız. Ama biliyorsun ki başını belaya sokarsa onu hapishane bekliyor. Hala uyuşturucu satıyor mu?"

"Satmadığına yemin etti ama lanet olası cenazede Colin O'Dell'e vermem için elime bir paket tutuşturdu. Böyle şeyler yapmadığına yemin etmişti. Geçmişte onun yüzünden yeterince sorun yaşadık. Şimdi ne yapacağız?"

Harry, kardeşleri için baba gibiydi. Lester'la ilgileneceğini söyledi. Tony'yi ufak kafede yalnız bıraktı. Kardeşinin cinayetle ilgisi olduğunu sanmıyor ama Lester'ın uyuşturucu sattığını biliyordu. Onu uyardığı halde, Lester çalıştığı filmlerdeki oyunculara mal satmayı sürdürmüştü. O yüzden kardeşler polisin Lester'la görüşmesini istemiyordu.

Elinde arama emri olan Barolli, ekibiyle birlikte Lester James'in dairesine girdi. Araştırma sonucunda, takım elbiseler, ayakkabılar, çeşitli renklerde gömlekler, tıraş malzemesi ve şişelerce adi tıraş losyonu bulundu. Karate madalyaları, kupaları ve şampiyonluk kemeri ufak bir kutudaydı. Tek kişilik yatağının üstüne koyu yeşil bir örtü serilmiş, pencerelerdeki güneşlikler aşağı indirilmişti. Barolli, çirkin bir kanep ve iki koltuk dışında fazla bir mobilyanın yer almadığı salonu inceledi. Plazma ekran televizyonun yanına karate şampiyonalarının kasetleri ve DVD'leri dizilmişti. Rafta kutular dolusu vitamin ve karate dergileri vardı. Sayfaların arasında, Amsterdam'a giden uçakların saatlerinin yazılı olduğu bir kağıt buldular. Buzdolabında tereyağı ve yumurtadan başka bir şey yoktu. Hepsinin son kullanma tarihi geçmişti. Bir de dört kutu Red Bull.

Barolli ekipten DVD'leri karakola götürmelerini söyledi. Dairede işe yarayabilecek başka bir şey bulunmadı. Ne pasaport ne para ne de suçlayıcı bir delil. Derken, içinde karate bıçaklarının durduğu ahşap kutuyu buldular.

Jeannie ve Felicity'nin dairesini aramaya giden polisler de evde kimseyi bulamadı. Kapıyı yumrukladılar, zili çaldılar ve arka pencerelerden içeriye kontrol ettiler. On beş dakika sonra arama çalışmaları sona erdirildi. Mike Lewis evi gözetlemesi için kapının önüne polis yerleştirilmesini emretti.

İki ekip karakola döndüğünde akşam olmuştu. Anna da yeni dönmüştü. "Lester James aleyhine delil toplamalıyız," dedi Barolli'ye.

“Harika. Pislik herif dünyanın öbür ucuna bile gitmiş olabilir.” Bıçakları adli tıbbıa yollamak için sabırsızlanıyordu. “Belki biri ona haber vermiştir. Ortadan kayboluş zamanı düşünülürse, biri onu aradığımız haberini uçurmuş.”

Lester James artık cinayetin baş şüphelisiydi. Ağabeyleri, sorgulanmak üzere karakola gelmeyi kabul etti. Scott Myers ve Colin O’Dell de karakola çağırıldı. İkisi de o gün çekimde olduklarından, ertesi akşam gelebilecekti.

Anna tek başına kaldığında, içinin büyük bir öfkeyle dolduğunu hissetti. Lester James yüzünden Barolli’yi azarlamıştı ama sızıntının asıl kaynağını biliyordu: Bruce Mason. Biraz bekleyip sakinleştikten sonra, Barolli’yle konuşmak üzere toplantı odasına döndü.

“Lester James hakkındaki eski suçlamalar, adamın uyuşturucu sattığını gösteriyor,” diye söze başladı. “Ciddi bir satıcıysa, malı Amsterdam’dan getiriyor olabilir. Bu yüzden oraya kaçmıştır. Belki yanında kalabileceği birilerini tanıyordu. Amsterdam narkotik polisindekiler bizim için yerini tespit edebilir. Amsterdam uçaklarıyla ilgili bir not bulmamış mıydınız?”

“Bakıyorum hiç pes etmiyoruz.”

“Biri bu soruşturmayı yürütmek zorunda,” diye aynı şekilde karşılık verdi kadın. Çantasında Bruce Mason’ın kartviziti vardı. Ofisine dönüp kartviziti dişlerine vurdu. Arabası daha birkaç gün tamirden çıkmayacaktı. Şoför olarak onu tutarsa, belki James kardeşlere haber vermesine fırsat tanımadan onu sorguya çekebilirdi. Acele etmemeye karar verdi. Belli ki o gece, daha uzun süre karakolda olacaktı.

Anna ve Barolli tarafından sorguya çekilen Harry James, çoktan ifade verdiğini söyleyerek durumdan şikayet etti. Amanda'yı getirip götürten şoförler, kendisi ve Tony'ydi. Kadının şoförü oydu ama cinayetten önceki gece görevi Tony üstlenmişti. Harry, Lester'ın filmde çalıştığını inkar etti. Kendisi ve kardeşi işbirliği yapmaya ve şirket kayıtlarını polise göstermeye hazırdı.

"Kardeşiniz Lester'ın Amanda Delany ile ilişkisi nedir?" diye sordu Barolli.

"İlişki mi?" dedi Harry. "Bizim gibi bir şofördü. Yolcuyla şoför arasında hiçbir ilişki olamaz. Müşterilerimizle aramızdaki mesafeyi koruruz. Onları alır ve evlerine bırakırız. Her gün aynı şeyi tekrarlarız."

"Lester, onun için çalışmadığı zamanlarda da Bayan Delany'yle görüşür müydü?"

"Bildiğim kadarıyla hayır. Çenesi düşüktür, görüşselerdi bunu saklayamazdı. Yani imkansız."

"Ama Amanda, onu özel şoförü olarak kullanmıyor muydu?"

"Bunu bilemem. Bazılarımızı kullanırdı ama Lester'ı da tuttu mu, bilmiyorum."

"Kardeşiniz nerede?" diye sordu Barolli.

"Manchester'da. Bir televizyon işinde çalışıyor. Parası iyi değil ama işsiz oturmaktan iyidir."

"Onu en son ne zaman gördünüz?"

"Bir hafta kadar oldu. Amanda'nın cenazesi için gelmişti. Hepimiz cenazeye katıldık."

"Onunla en son ne zaman konuştunuz?"

"Az önce söyledim. Cenazede. Daha sonra hiç konuşmadık." Harry öne doğru eğildi. "Neden kardeşimi soruyorsu-

nuz? Buraya gelip bütün sorularınızı yanıtladım. Ama nedeni anlamıyorum.”

“Sadece görevimizi yapıyoruz Bay James,” diye karşılık verdi Barolli. “Amanda Delany cinayetini araştırıyoruz. Resmin bütününe görebilmek adına, bazı tarihleri ve o zamanlarda neler olduğunu tespit etmemiz gerekiyor.”

“Nasıl istiyorsanız öyle yapın ama size yardımı dokunacak hiçbir şey bilmiyorum. İfade vermiştim, ekleyecek bir şeyim yok.”

Sıra Anna'daydı.

“Kardeşiniz Lester, birkaç kez polisle dalaşmış.”

“Gençliğine verin.”

“İki saldırı suçlaması. Hapse girmediği için şanslı.”

“Katılıyorum ama işi onu bekliyordu ve yargıç da düzgün bir adamdı. Lester'in sorunlarını anlıyordu.”

“Ne gibi sorunlar?”

“Yumrukları. Lester karate şampiyonudur. Ne zaman arkadaşlarıyla dışarı çıksa, birileri ona meydan okur.”

“Kardeşinizle ne zaman görüşeceksiniz?”

“Manchester'da olduğunu söylemiştim. Ne zaman döneceğini bilmiyorum. Lester'la neden ilgileniyorsunuz?”

“Hepsi formalite. Bir Mercedes'i var mı?”

“Evet. Ben ve Tony biraz katkıda bulunduk, ikinci el bir Mercedes aldı. Motoru sağlamdı. Onunla, oyuncularını getirip götürürdü. Yine de cebinde bir kuruşu olmazdı. Her ay düzenli bir şekilde, bize olan borcunu ödüyordu. Kardeşim iyi bir çocuktur.”

“Kardeşiniz uyuşturucu satıyor muydu?”

“Ne?”

Barolli gözücuyla Anna'ya bakıp sorgulamayı devraldı.

"Saçmalamayı keselim tamam mı Harry? Uyuşturucu sat-tığını..."

"Hayır, uyuşturucu satmıyordu. Öyle şeylere dokunmaz. Vücudunuzu lanet olası bir tapınağa dönüştürmeden onun kadar başarılı bir sporcu olamazsınız. Şampiyonluk kemeri-ni almaya Japonya'ya gitti ve bütün büyük Dojolarda çalıştı. Boks yapıyor olsaydı zengin olurdu ama karatede para yok."

Harry üzgün görünüyordu. Barolli ve Anna, sessizliklerini koruyup adamın konuşmasına izin verdi.

"Şampiyon olduğunda kalabalıklar onu alkışladı. Bir do-lap dolusu kupa ve ödül kazandı. Büyük bir törenle İngiltere Karate Şampiyonu ilan edildiğinde Tony ve ben de oradaydık. Kupa dışında ona ne verdiler biliyor musunuz? Metro bileti. İnanabiliyor muzunuz, metro bileti!"

Terliyordu. Kravatını gevşetti. "Tam bir rezaletti," diye de-
vam etti. "O zaman ona, hayatını kazanacak bir iş bulması gerektiğini söyledik. Altına bir Mercedes çektik. Bize katıldı. Çok çalıştı. Şimdi sokakları avcunun içi gibi biliyor. İyi bir çocuktur. Size söylüyorum, o yanlış bir şey yapmadı."

"Belki kendi kullanmıyordu ama başkalarına satıyor ola-maz mı?"

"Hayır, elbette hayır. Ne yani, işini kaybetme riskine gi-receğini mi sanıyorsunuz? Kardeşimin uyuşturucu sattığına inanamam."

"Tutuklanıp uyuşturucu satmakla suçlanmış," diye ısrar etti Barolli.

"O dava düştü. Kardeşim hiçbir zaman uyuşturucu satıcılı-ğından yargılanmadı. Onları adamın biri arabasında bırakmış."

“Yani işsizdi, parasızdı ve siz de tutup ona Mercedes aldınız. Öyleyse belki de size sormalıyız? Ek gelir sağlamak istemiş olabilir misiniz?”

“Hayır, öyle bir şey yapmadım. Öyle bir budalalık yapacağıma inanmanıza içerledim. İşime değer veririm ve bizimki gibi işlerde en önemlisi, kulaktan kulağa tanıtımdır. Hakkımda kötü şeyler söylenmesine fırsat tanımam. Bilmem, ne demek istediğimi anlıyor musunuz?”

“Kardeşiniz Lester’in silahı var mıydı?”

“Tabanca mı demek istiyorsunuz? Silaha ihtiyacı yoktu, yumrukları yeterdi.”

“Ya bıçak?” diye sordu Barolli.

“Hayır, hayır...”

“Ama dövüş kılıçları ve bıçaklarıyla gösteri yapmıyor muydu?”

“Mümkün ama yanında silah taşıdığını hiç görmedim.”

“Silah koleksiyonu varmış.”

“Öyle mi?”

Barolli defterini açıp sayfaları karıştırdı.

“Dairesinde üçlü bıçak seti, Wing Chun falçataları ve Kenpo karate bıçakları bulundu.”

Harry arkasına yaslandı. Artık gözle görülür ölçüde terliyordu. Gömleğinin üst düğmesini açtı.

“Bıçaklar konusunda bir şey bilmiyorum.”

Barolli not defterini kapayıp durumun ciddiyetini açıkladı. Amanda Delany, adli tabibin karate veya komando bıçağı olabileceğini söylediği bir bıçakla öldürülmüştü. Yaraların güçlü bir insan tarafından açıldığı ve bıçağın, kabzası deriye çarpacak kadar sertçe saplandığı tespit edilmişti. Sonra yaraların fotoğraflarını gösterdi.

"Tanrı aşkına!"

Harry derin bir nefes aldı. "Buraya elimden geleni yapmaya geldim. Lütfen bana inanın. Kardeşim böyle bir şey yapmaz. Ona bunu Lester yapmış olamaz."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Adam ezilip büzüldü.

"Amanda'ya tapardı. Hayrandı. Bu resimleri görmek bile midemi bulandırıyor. Beni sorgulamaya devam ederseniz avukat istiyorum. Lester'ın başını belaya sokmak istemiyorum ve söylediklerimin, onun aleyhine delil olarak kullanılmasına izin vermeyeceğim."

Mike Lewis ve Barbara da Tony'den benzer yanıtlar aldı. Adam, kardeşinin uyuşturucu satarak işini riske atmayacağını söyledi. Harry gibi Tony de kardeşinin karatedeki başarılarını övdü. Onu nazik ve sessiz bir dev olarak tarif etti. Kendini spora adanmış bir gençti ve bir gün gözlerini açıp beş parasız kaldığını fark etmişti. Tony ve Harry ona araba almış ve şirkette işe girmesini sağlamıştı.

Tony, Lester ve Amanda arasında bir şeyler geçmiş olabileceği ihtimalini elinin tersiyle ittirdi. Aralarında tamamen iş ilişkisi vardı.

"Lütfen bana kulak verin. Size tüylerinizi diken diken edecek hikayeler anlatabilirim. Çok meşhur film yıldızlarının neler yaptığına inanamazsınız. Bizlerinse hepsini görmezden gelmesi gerekir. Görünmez oluruz. Şoförler bu işte kalmak istiyorlarsa çenelerini kapamayı ve dedikodu yapmamayı öğrenir. Paparazziler, müşterilerimin pislikleri için bana büyük paralar teklif etti ama kimseye hiçbir şey anlatmadım. Bir kez

yaparsanız hemen dedikodusu çıkar ve bir daha iş bulamazsınız. Hepimiz üç maymunu oynar dururuz...”

“*Mum Işığ* filminde, tarif ettiklerinize benzer şeyler yaşındı mı?” diye sordu Mike.

Tony başını iki yana salladı. Yoğun bir set programı vardı. “Çekilmesi gereken sahneler olduğu halde para bitmek üzereydi,” dedi. Yönetmen kafayı sıyırmak üzereydi. Oyuncular saatler boyunca sette kalıyor ve sonra ertesi gün erkenden işe başlayacaklarını bile bile eve gönderiliyorlardı.

“Herkes sürekli çalışıyordu. Filmin yıldızları Rupert Mitchell ve Amanda Delany birbiriyle geçinemiyordu. Onun dışında filmde kadının ilgisini çekebilecek bir oyuncu yoktu. Asıl felaketler, seksi genç erkek oyuncular ortalıkta olduğunda yaşanır. Gerçi hepsi birbirinden beter.”

“Ne demek istiyorsun?”

Tony ellerini iki yana açtı. “Eğer başrol oyuncusu makyözle veya yedek oyuncuların biriyle yatıyorsa, sabah onları nereden alacağımızı biliriz. Gerekirse gece kulüplerini dolaşıp ayakta bile duramayan oyuncuların zamanında sete gelmesini sağlarız. Sadece erkek oyuncular değil, hanımlar da o kadar kötüdür. Hiç yakınmayız ama nelerle uğraştığımızı bilemezsiniz. Amanda yaramaz bir kızdı. Uyuşturucu kullandığını gördüm. Bazen çocuksu ve tatlı biriydi, sonra arabanın arka koltuğunda birileriyle sevişmeye kalkardı. Birkaç kez arabaya kustu. Berbat durumdaydı. Kafayı bulmak için ne bulursa içerdi.”

Mike ve Barbara şaşırmış gibi yaptı. Barbara başını iki yana salladı.

“Ah evet, hiç tanımadığı insanlarla gece kulüplerinden ayrıldığını gördüm. Bana sorarsanız seks delisiydi. Onun için

çalıştığım ilk film *Malikane*'ydi. Tanrım, o filmde nelere katlandığıma inanamazsınız.” Çok konuştuğunu fark edip sustu.

Mike öne eğildi. “Burada söyleyeceğin her şeyin gizli tutulacağına güvenebilirsin. Şimdi bu oyuncular...”

“Hayatta olsaydı tüm set ekibiyle yatardı,” dedi Tony. “Bir keresinde sıkıldığını söylemişti. Milyonlar kazanıyor ama sıkılıyordu, aklınız alıyor mu? Oyunculardan ve egolarından bıktığını söyledi. Hesapta Scott Myers’a aşık olduğu dönemdi. Size bir şey daha söyleyeyim: Basına kendi haber verirdi. Yemin ederim. Onları arar ve hangi kulübe gittiğini söylerdi. Sonra gazetede haberleri çıkınca, bana bunu nasıl yaparlar diye ağlardı!”

“Kardeşiniz onu bu kulüplerden bazılarına götürdü mü?”

“Onu Harry götürürdü.”

“Ya Lester?”

Tony şöyle bir düşündü. Bir iki kez götürmüş olabilirdi ama emin değildi.

“Amanda’nın Lester’la bir ilişkisi olmuş olabilir mi?”

“İmkansız. Olup biteni aramızda tutmaya çalışırız ama herkes Amanda’nın ne mal olduğunu biliyordu. Kardeşim ona bulaşmazdı.”

“Yine de mümkün.”

“Hayır. Harry ve ben, buna engel olurduk.”

“Ama Amanda için çalışıyormuş. Öyleyse, aralarında neler geçtiğini nereden bilebilirsiniz?”

Uzun bir sessizlik oldu. Sanki Tony çok konuştuğunu anlamıştı. O noktada Mike, kurbanın fotoğraflarını gösterdi.

Tony, fotoğrafları gördüğünde ürperdi. “Zavallı şey. Hakında ne söylemiş olursam olayım, bunu hak etmemişti.”

Bir sessizlik daha.

“Bunu Lester’ın yaptığını düşünmüyorsunuz değil mi?”

“Sadece bütün ihtimalleri değerlendiriyoruz.”

“Kendine başka bir ihtimal bul ahbab,” dedi Tony öfkeyle.

“Kardeşimin bununla hiçbir ilgisi yok.”

“O zaman neden Amsterdam’a gitti?”

Tony şaşırmış gibiydi. “Öyle mi? Gittiğini bilmiyordum.”

“Amsterdam’a sık sık gider mi?”

Tony başını iki yana salladı.

“Belki uyuşturucu almaya gitmiştir,” diye devam etti Mike.

“Bayan Delany’nin uyuşturucu kullandığını söyledin. Kimden aldığını biliyor musun?”

“Hayır.”

“Kardeşin Lester’dan alıyor olabilir mi?”

Tony’ye bu kadarı yetti. “Hayır. Eğer elinizde delil olsaydı canıma okurdunuz. Size söylüyorum, Lester’m bunlarla bir ilgisi yok. Elinizde bıçak koleksiyonu dışında delil olmadığına eminim. Kaldı ki o da delil sayılmaz. Onları gösterilerinde kullanıyordu. Kardeşimi tuzağa düşürmeye çalışıyorsunuz! Ben de size diyorum ki elinizde bir delil yoksa buradan gidiyorum!”

Yarım saat sonra James kardeşler karakoldan ayrıldı. Karakoldakiler notlarını karşılaştırdıklarında aynı sonuca vardılar. Lester James baş şüpheliydi ama ellerinde aleyhine en ufak bir delil yoktu. Adli tıp, karate bıçaklarının Amanda’yı öldürmekte kullanılıp kullanılmadığını tespit edememişti. Ekip Amsterdam’la temasa geçip Lester James konusunda yardım istedi. Narkotik Masası, adamın bilinen satıcılarla bağlantısı

olup olmadığını kontrol edecekti. Lester'ın bir cep telefonu vardı ama numarayı aradıklarında telefon kapalıydı. Araştırmalar sonucunda, telefonun aylardır kullanılmadığı ortaya çıktı.

Anna ne Gordon Berry'yi ne de birlikte geçirdikleri geceyi düşündü. Eve vardığında yorgunluktan ölüyordu. Adamın telesekretere iki mesaj bıraktığını görmek kadını mutlu etti. İçinde sıcak duygularla hemen adamı aradı. Ertesi akşam buluşmak üzere randevulaştılar. Anna dağınık yatağında, Gordon'ın kokusunun sindiği yastığa sarılarak uyudu.

Jeannie Bale veya Felicity Turner'ı gören olmayınca, Barolli elinde arama izniyle Maida Vale'deki daireye gidip işe koyuldu.

Anna, Rupert Mitchell'in evini aradı. Telefonu hizmetçi açtı: Bay ve Bayan Mitchell evde yoktu. Anna, Rolls Royce'un plakası konusunda yardım isteyince, genç hizmetçi çıkıp kontrol etmeyi teklif etti.

"Araba evin önünde mi?" diye sordu Anna şaşkınlıkla.

"Evet hanımefendi. Bayan Mitchell'in ailesine aittir. Yurt dışına çıktıklarında onu Bayan Mitchell'a bırakırlar."

Plakadan, aracın pek çok kez Amanda Delany'nin evinin önünden geçen Rolls Royce olduğu ortaya çıktı. Plaka Malta'ya ait olduğu için, sahibini tespit etmekte güçlük çekmişlerdi.

Anna, villadan alınan parmak izlerini gözden geçirdi. Sekiz tanesinin sahibi tespit edilememişti. Colin O'Dell ve Scot Myers'a uymuyorlardı. Bayan Lesser'a, dekoratöre ve işçilere ait değildiler.

“Kime ait olduğu bulunmayan sekiz iz mi kaldı?” diye sordu Anna, Joan’a.

“Evet. Bahçıvanın ve cam temizleyicisinin parmak izleri henüz alınmadı. Onlara ulaşmaya çalışıyorum.”

“Bana bir iyilik yapıp ötekilere Mitchelllarla konuşmaya gittiğimi haber verir misin? Bitince hemen karakola döneceğim.”

Sonra bir küfür savurdu. Arabası hala tamirde olduğundan, karakoldan ayrılabilmek için devriye arabalarından birinin boşalmasını beklemek zorundaydı. Uğraştığı iş, önceden çalıştığı soruşturmalara benzemiyordu. Her şey acildi ama bir türlü kayda değer bir gelişme elde edilemiyordu. Her şey o kadar yavaş gidiyordu ki dosyaya bakan herkes etkilenmeye başlamıştı.

Evi gözetlemekle görevlendirilen memurlar, Jeannie Bale ve Felicity Turner’in dairesinin parmaklıklarının yanında duruyordu. Barolli basamakları inip çöp tenekesini kenara ittirdi. Ellerini siper edip pencereden içeriği görmeye çalıştı. Perdeler kapalı olduğundan bir şey göremedi. Nöbet tutan polisler çoktan ön ve arka tarafı kontrol etmiş, kızların komşularıyla görüşmüştü. Üst katta oturan kadın, kızları görmediğini ama evin önüne toplanan polisler ve ambulanslar yüzünden oğlanın ölümünden haberdar olduğunu söyledi. Polisler, ev sahibinin gelip kapıyı açmasını bekledi. Kapıyı kırmak istemiyorlardı.

Barolli saatini kontrol etti. Dokuzu birkaç dakika geçiyordu. Kömür deliğinden içeri baktı. Aşağısı kırık mobilyalarla doluydu. Deliğin ne kadar pis olduğunu görünce, daha fazla

yaklaşmamaya karar verdi. Kirli pencereleri inceledi. Geçmişte bu evlerde zengin aileler oturur, bodrum katı aşçılara ve hizmetçilere verilirdi. Küçük odalar uşakların, büyük pencereli zarif odalarsa aile üyelerinin kullanımına sunulurdu.

“Zaman değişiyor,” dedi yanındaki polislerden birine.

Elinde anahtarlarla Hintli bir adam kapıda belirdi. Ev sahibiydi. Bay Singh elindeki anahtarları karıştırıp doğru olanı buldu ve kapıyı açmadan önce basamaklara atılan çöplerden yakındı.

“Süpürgeyle temizleseler iki dakikalarını alır,” deyip duruyordu. Ama çöp tenekelerinin tıkabasa dolu olduğu düşünülürse, süpürgeден fazlasına ihtiyaç vardı.

Sonunda dairenin kapısı açıldı. Barolli, Bay Singh'den dışarıda beklemesini istedi. Daireden bir şeyin alınması gerekirse, onun şahitliğine ihtiyaçları olacaktı.

“Burası leş gibi kokuyor,” diye mırıldandı Barolli. Ağzına kadar dolmuş kültablalarının ve yere fırlatılmış kola kutularının üstünden atladı. Yanında nöbet tutan polislerle odaları kontrol etti. İçerisi hırsızlar tarafından soyulmuş gibi görünüyordu ama kızların evi o halde bırakıp çıkmış olması da mümkündü.

Pembe yatakodası karmakarışıkı. Giysiler yere fırlatılmıştı. Tutma yerleri kopmuş iki valiz vardı. Gardırobun kapıları aralıktı. Çekmeceler sonuna kadar açılmış, ayakkabılar etrafa saçılmıştı. İkinci yatakodası daha az dağınıktı. Barolli, odanın Dan Hutchins'e ait olduğunu biliyordu. Üçüncü yatakodası, Felicity'ninki, altüst edilmişti. Giysiler plastik torbalara tıkalıp yatağa konulmuştu. Mutfak mide bulandırıcıydı ve bozuk süt kokuyordu. Çöp tenekesi, dışarıdan ısmarlanmış yiyeceklerin

kutularıyla ağzına kadar doluydu. Kirli havlular yere saçılmış, ilaç dolabı boşaltılmış, makyaj malzemeleri lavaboya ve banyonun iki tarafına dizilmişti.

Barolli, evde neler yaşandığını gösterecek bir ipucu var mı diye etrafa bakındı. Hiçbir şey yoktu, ne kan ne de kırık eşyalar.

Polisler not veya mektup bulmak umuduyla evi araştırdı ama şansları yaver gitmedi. Barolli, Amanda Delany'ye ait olduğunu bildiği pembe yatakodasına döndü. Fotoğraf albümleri üst üste dizilmişti. Bacası tıklı şöminede kağıtlar yakılmış gibi görünüyordu. Albümleri karıştırdı, Jeannie Bale'e aittiler. İçlerinde, çeşitli tiyatro gösterilerinin broşürlerinden ve eski fotoğraflardan başka bir şey yoktu.

Barolli karakolu arayış durumu haber verdi. Evde neler yaşandığına emin olamadıklarını söyledi, kızların içeriği o halde bırakmış olmaları mümkündür.

"Tam bir pislik yuvası," dedi Mike Lewis'e. "Eşyalar plastik torbalara konulmuş ama kızlardan iz yok. Sütün durumuna bakılırsa birkaç gün önce gitmiş olmalılar."

Mike, evi araştırmasını ve kızların nereye gittiğini gösteren bir ipucu aramasını söyledi. Amirinin ricası Barolli'nin hiç hoşuna gitmedi çünkü evdeki rutubet kemiklerine işliyordu.

Amanda'nın eski odasındaki yatağa oturdu. Yere baktığında yatağın altından sarı saçları gördü. Saçlardan tutup çektiğinde, oyuncak bebek, "Anne, anne," diye bağırdı. Bebeğin porselen yüzü çatlamıştı. Barolli yarım saat daha evde oyalandı. Dolapları kontrol ettiler. İki polis daha onlara yardıma geldi. Çöp kutuları, buruşturulmuş kağıtlar ve üzerinde yazı olan her şey kontrol edildi. Ev o kadar rezil durumdaydı ki bir şeyin kaybolup kaybolmadığını tespit etmek imkansızdı.

Hizmetçi, Anna'yı Rupert Mitchell'la ilk görüştüğünde geçtikleri ufak çalışma odasına aldı. Helen Mitchell buz gibi bir tavırla kadını karşıladı. Anna, kocasının evde olup olmadığını sorduğunda, Helen çekime gittiğini söyledi. Anna'dan, kocasının menajerini arayıp randevu almasını istedi.

"Görmek istediğim kişi Rupert değil. Mümkünse sizinle konuşmak istiyorum."

"Öyle mi? Benim de fazla zamanım yok."

"Sizi fazla tutmam," diye karşılık verdi Anna.

Helen gri eteği ve kaşmir kazağıyla mükemmel görünüyordu. Saçını gevşek bir atkuyruğu yapmış ve yanaklarına hafif bir allık sürmüştü. Anna'nın hatırladığından çok daha çekiciydi.

"Evin önündeki Rolls Royce sizin mi?"

"Babamın."

"Yanılmıyorsam kendisi Malta'da?"

"Evet."

Anna, Amanda'nın mahallesindeki güvenlik kameralarının çektiği fotoğrafları kadına gösterdi. Kadına arabayı, babası dışında kimsenin kullanıp kullanmadığını sordu.

"Arabayı havaalanından onları alırken kullanırım. Babam onu bir otoparka bırakmak istemediği için genelde evimizin önündedir. Aslında kapalı bir yerde durması daha iyi olurdu ama garajımızda Rupert'm aracı var. Zaten babamın aracı oraya sığmaz."

"Onu başka kim kullanıyor?"

"Kimse. Rupert'ı onun içinde göremezsiniz."

Anna yeniden arabanın fotoğraflarını gösterdi ve kadına, altlarındaki tarihlerde babasının Londra'da olup olmadığını sordu.

“Hiçbir fikrim yok. Gayet mümkün.”

“Benim için tarihlere bakar mısınız?”

Helen koltuğundan kalkıp fotoğraflara yakından baktı.

“Bilmiyorum. Bu yüzden mi geldiniz? Babamın birikmiş park cezası mı varmış?”

“Hayır, hala Amanda Delany cinayetini araştırıyorum.”

“İyi de bunun babamın arabasıyla ne ilgisi var?”

“O tarihlerde Londra’da mıydı?” diye sordu Anna yeniden.

“Hatırlamıyorum.” Kadın koltuğuna döndü.

“Hatırlamanız önemli.”

“Sizin yerinizde olsam babama sorardım.” Babasının cep telefonunu verdi.

“Bayan Mitchell bu araba, babanızın Rolls Royce’u, üç kez Amanda Delany’nin evinin önünde görülmüş.”

Helen aniden gerildi. Yeniden saçlarıyla oynamaya başladı.

“Siz Bayan Delany’ye hiç gitmediğinizi söylemişsiniz.”

“Evet.”

“Babanız onu ziyarete gitmiş olabilir mi?”

“Hayır, babam onu tanımazdı.”

“Lütfen tarihlere bir daha bakın. Belki arabayı babanız kullanmıyordu?”

Helen dudağını ısırды.

“Kocanız olabilir mi?”

“Hayır.”

“Çok emin konuştunuz.”

“Eminim... Arabayı ben kullanıyordum.” Ellerini iki yana açıp aynı mahalledeki Elizabeth Sokağı’nda oturan bir arkadaşını ziyarete gittiğini söyledi. Ama Anna, arkadaşının adını isteyince, kadın dayanamayıp her şeyi anlattı.

“Bendim, tamam mı? İtiraf ediyorum.”

“Yani üç kez Bayan Delany’nin villasının önünden geçtiniz?”

“O bölgedeydim ve birkaç kez evinin önünden geçtim. Ama içeri hiç girmedim.”

“Ya üçüncü gidişinizde?”

“Arabayı yola park edip villaya yürüdüm.”

“Ve?”

Helen sakin kalmak için elinden geleni yapıyordu. Derin bir nefes alıp başını öne eğdi.

“Onu görmeye gittim çünkü evi arayıp duruyordu. Ben çıkarsam telefonu suratıma kapıyordu. Bir keresinde benimle Fransızca konuştu ama arayanın o olduğunu anladım.”

Küçümseyen bir kahkaha atıp Fransızcasının iyi olduğunu belirtti. “Fransızca bir şeyler söylediğim zaman karşı taraf telefonu kapadı.”

“Neden onu görmeye gittiniz?”

“Kısmen telefonlar yüzünden. Rupert’la birkaç kez konuştuğunu biliyordum. Kocam endişelenmememi, Amanda’dan aramamasını istediğini söylemişti.”

Helen Mitchell bir gece kapının aralığından Rupert’ın kızla konuşmasını duymuştu. Kocas Amanda’ya evi aramasını, bitmek bilmeyen telefonlardan bıktığını ve karısının üzülmelerini istemediğini söylemişti. Amanda’nın zamanlaması korkunçtu çünkü Helen hamile kalabilmek için yeni bir tedaviye başlamıştı. Yoğun baskı altındaydı ve hayatında böyle şeyler istemiyordu.

“Onunla yüzleşmeye mi gittiniz?”

“Evet. Aptallık ettiğimi biliyorum ama Rupert’ın onunla buluşmayı kabul ettiğini duymuştum.”

“Ne zamandı?”

“Çekimler başlayalı birkaç hafta olmuştu. Kocam tedirgin, hatta öfkeliydi. Ona kimin aradığını sorduğumda endişelenmememi, yürüyüşe çıkacağını söyledi. Arayan numarayı geri aramak için telefonun tuşlarına bastım. Telefonu Amanda açtı. Ona kocamın peşinde koşmayı bırakmasını söyledim. Bana karşı çok kabaydı. Hiçbir erkeğin peşinde koşmadığını, kocamla konuşması gereken bir konu olduğunu söyledi.”

“Onu görmeye gittiğinizde ne oldu?”

“Korkunçtu. Evde olacağına emin değildim, yine de zili çaldım. Rupert’ın çekim programını bildiğim için Amanda’nın o akşam sete gitmeyeceğini biliyordum ama dışarı çıkmış olabiliirdi.”

Helen evin önünde durup Amanda’nın kapıyı açmasını beklemişti.

“Dedikodu yapmak istemiyorum ama karşısında dururken kocamın nasıl olup da ondan hoşlandığını kestirmek benim içim imkansızdı. Korkunç görünüyordu. Saçları kirliydi, yüzünde kırmızı lekeler vardı ve dudağı kanıyordu. Pamuklu bir gece elbisesi giymişti. Bir deri bir kemikti. Dudağındaysa bir sigara vardı.”

Helen’i içeri alan Amanda, kadına salona geçmesini söylemişti. Arkada başkasıyla konuşuyordu. Helen salona oturup bekledi, konuşulanları net duyamıyordu, derken yatakdasının kapısı açıldı ve bir erkek dışarı çıktı. Anna erkeği tarif etmesini istediğinde kadın hatırlayamadı. Sarışın ve kaba saba bir tip olduğunu söyledi. Sonra Amanda salona dönüp anahatarını almış ama çıkarken kapıyı kapadığı için Helen başka bir şey görememişti.

“Döndüğümde, elinde alüminyum folyoya sarılı ufak plastik bir torba vardı. Onu çantasına kaldırıp geceye sakladığını söyledi.”

Anna, Helen’den gördüğü adamı tarif etmesini yine istedi. Kadın adamı şöyle bir gördüğü gerçeğini tekrarladı. Yapılı ve sarışın olduğunu hatırlıyordu. Onu ilk ve son kez o gün görmüştü. Bunu söyledikten sonra kalkıp kendine bir bardak tonik doldurdu. Anna, kadına adamın kimliğini tespit etmek için fotoğraflara bakıp bakamayacağını sordu. Helen başını sallayarak teklifi kabul etti. “Onu sadece bir saniyelğine gördüm ama teşhis etmeyi denemeye razıyım.”

Toniğinden bir yudum alıp koltuğuna döndü.

“Neden geldiğimi bildiğine emindim. Kocamı rahat bırakmasını istediğimde omuz silkip onunla ilgilenmediğini söyledi. Konuşacak bir şeyi olduğu için onu aramıştı. Davet ettiği tek kişi kocam değildi. Scott Myers ve Colin O’Dell de gelecekti.”

Anna not defterini açtı. Helen’in villaya ne zaman geldiğini biliyordu. Ama Amanda’nın üç oyuncuyu hangi gün eve çağırdığını öğrenmeliydi. Helen yanıtta emin değildi, öldürülmesinden birkaç gece önce olabilirdi. Kendini küçük düşürmemiş olmayı dilediğini söyledi. Amanda’nın yanında iki dakika bile zor dayanmıştı.

“Çirkin bir durumdu. Bana güldüğü hissine kapıldım. Ondan bana yardımcı olmasını istedim. Bebek yapabilmek için tedavi gördüğümü ve evliliğimi kurtarmak istediğimi açıkladım.”

Helen bir şeyi hatırlamaya çalışıyormuş gibi kaşlarını çatı. Anna sessizliğini korudu.

“Ne dediğini hatırlamaya çalışıyorum. *Onun yararına olur,* gibisinden bir şeyler söyledi. Ne demek istediğini bilmiyorum. Babamın milyarder olup olmadığını sordu.”

Amanda sonra ön kapıya gitmiş ve Helen, çıkarken başını iki yana sallamıştı. “Ona her şeyi günlüğüme yazdığımı söyle,” demişti.

Helen, Amanda’nın ne kastettiğini bilmiyordu. Kocasına bu görüşmeden bahsetmemişti. Amanda birkaç gün sonra öldürülmüştü.

“Rupert, randevuya gitti mi?” diye sordu Anna, günlük kelimesi aklında tutarak.

“Gitmiş olamaz. Çünkü her gece çekimdeydi.”

Anna ayağa kalktı.

“Kocama bunları anlatmak zorunda mısınız?” diye sordu Helen.

Anna şimdilik kocasının bunları bilmesine gerek olmadığını söyledi. Evden çıkmadan önce duraksadı.

“Amanda’nın evinde gördüğünüz adam –aklınıza onunla ilgili başka bir şey geliyor mu?”

“Hayır. Belki kıza uyuşturucu getirmişti. Sadece alüminyum folyoyu gördüm. Rupert, Amanda’nın sürekli kafayı bulduğunu söylerdi. Erkeklerin sorunu ne?” Helen kaşlarını çatı. “Onun gibi cılız, uyuşturucu delisi bir yaratıkta ne buluyorlar? Hiç anlamıyorum.”

Anna karşısındaki zarif kadına baktı.

“Bilmem ki. Belki Amanda’nın onlara ihtiyaç duyduğunu hissetmeleriyle ilgilidir.”

Helen, Anna’nın uzaklaşıp arabaya binişini seyrettikten sonra evin kapısını kapadı.

Karakolda Mike Lewis toplantıya başlamıştı. Artık Rolls Royce'u listeden çıkartabileceklerdi. Anna, kurbanın üç oyuncuyla yapmayı planladığı toplantıdan bahsetti. Sonra sıra Barolli'deydi. Jeannie Bale ve Felicity Turner için endişelenmişti. Akrabalarla iletişime geçene dek kızların kayboluşundan bahsedilmemesine karar verildi. Felicity Turner'ın annesi ve babası güney Galler'deydi ve yıllardır kızlarını görmediklerini söylediler. Jeannie Bale'in annesine ulaşamadı. Jeannie'nin menajeri günlerdir kızıdan haber almamıştı ama ararsa polise haber vereceğine söz vermişti. Barolli panoyu işaret edip aranan numaraları kontrol ettikleri konusunda diğer polisleri bilgilendirdi.

"Özellikle bir telefon numarası oldukça ilgi çekici –Bay ve Bayan Delany'nin kaldıkları otelin numarası aranmış. Otel aradığımızda, Delanylerin kaldığı dönemde iki çağrı geldiğini doğruladılar. Numaralardan biri Maida Vale'deki daireye aitti. Sonrasında Bay Delany, resepsiyondakilerden beş bin sterlinlik bir çeki bozmalarını istemiş."

Anna ısıklık çaldı. Kızlar Delanylerle Fransa'ya gitmiş olabilir miydi? Hiç sanmıyordu ama Bay Delany'yle görüşmeleri şüphe uyandırıcıydı. Mike Lewis bir adım öndeydi.

"Günlükte Amanda'nın eski günlere dair yazdığı bir şeyler varsa, iki genç kız onu bulmuş ve şantaj yapmakta kullanmış olabilir."

"Delany beş bin sterlin ödemiş olsa bile, bu kadarı kızlara yetmemiştir," diye araya girdi Barolli. "Altın Ok'un editörünün çok daha fazlasını vermeye razı olduğunu biliyoruz."

Mike, Anna'ya kızların yayıncıdan haberdar olup olmadığını sorduğunda, kadın onlara yayıncıdan bahsettiğini itiraf etti.

“O zaman hemen adamla konuş ve iki budalanım onu arayıp aramadığını öğren.”

“Gordon, Anna Travis arayıp gece geç saatlere kadar çalışacağı için yemeğe yetişemeyeceğini söyledi. Onu aramana gerek yokmuş, sabah konuşurmuşsunuz.”

Gordon Berry, Langton’ın tedavisini yeni tamamlamıştı. Birlikte muayenehaneden çıkıyorlardı.

Langton, gözücuyla Gordon’a baktı. “Meslek ahlakına aykırı değil mi Gordon? Yoksa boyunluğunu taktığına emin olmak mı istiyorsun?” Gülümsedi.

Langton gider gitmez Gordon kapıyı çarparak kapadı ve Anna’yı cepten aradı. Karşısına telesekreter çıktı. Kadının dairesini arayıp en kısa zamanda kendisini aramasını söyleyen bir mesaj bıraktı.

Sekreter kapıyı çalıp bir sonraki hastanın geldiğini söylediğinde homurdanmakla yetindi. Şaşırان kadın, her şeyin yolunda olup olmadığını sordu. Doktor öfkeyle sekretere baktı.

“Hayır, değil. Başımı belaya soktun!” Kadının şaşırdığını görünce, elini sallayarak çıkmasını işaret etti. Gordon’un telefonu çaldı.

“Ben Anna,” dedi kadın. “Beni aramışsın ama şimdi konuşamam. Birini sorgulamam gerekiyor.”

“Tamam. Dinle, çok özür dilerim ama Langton bizi biliyor.”

“Nereden biliyor? Ona sen mi söyledin?”

“Hayır, seni rahatsız etmek istemezdim ama haber vermem gerektiğini düşündüm.”

“Kahretsin. Neyse... Seni sonra ararım.”

Anna görüşmeyi sonlandırıp gözlerini kapadı. Barolli kadının penceresini tıklattı, onu bekliyorlardı. Anna gözlerini açtığıında, Langton'ın karakola girdiğini gördü.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Anna toplantı odasına son girenlerden biriydi. Langton gelişmelerden memnundu ama hala istediği noktaya ulaşamamışlardı. Amanda Delany'nin öldürülüşü artık manşetlik haber olmayabilirdi ama iki oyuncunun sorguya çekileceği bilgisi dışarı sızarsa ortalık gazeteci kaynardı.

"Ne olacağını bilemezsiniz, bizzat oyuncular paparazzileri arayıp haber verebilir. Bu geceki sorgulamaların bir an önce tamamlanmasını istiyorum. Hazırlıklı olun. Unutmayın ki araştırmamıza yardım etmek için buradalar. Elimizde onları suçlayacak bir şey yok. Şimdi, neler sorulması gerektiğini konuşalım."

Anna, Langton'ın kendisini görmezden gelmesine minnettardı, henüz Gordon konusunda ona ne söyleyeceğine karar vermemişti. Kadının ilişkileri adamı ilgilendirmezdi ama Anna, Langton'm tepkisine hazırlıklı olmak istiyordu. Adamın ne yapacağını önceden kestirmek imkansızdı.

Colin O'Dell, üzerindeki giysilerle uyumuş, sonra da kalkıp gelmiş gibi özensizdi; kot pantolonu ve ceketini kırıp kırıp, tişörtü leke içindeydi. Çizmeleri bile berbat durumdaydı. Görü-

nüşüne rağmen kendinden emin bir havası vardı. Sorgulamayı yapan Anna ve Barolli'ye sürekli gülümsüyordu. Avukatını tanıştıtırırken, adamı kendisini rezil etmesine engel olması için getirdiğini söyledi.

Scott Myers onun tam aksiydi. Yakasız bir takım giymiş ve boynuna ipek eşarp dolamıştı. Langton ve Mike Lewis'in kendisini beklediği sorgu odasına giderken sessizliğini korudu. Tutuklu olmadığı kendisine açıklandı ve polisler, işbirliği yaptığı için adama teşekkür etti. Adam su ikramını kabul etti, fularını çözdü ve Langton'ın karşısına oturdu. Kendisine sorulacak soruları yanıtlamayı kabul etti ama avukat getirse daha mı iyi olacağını sormadan edemedi.

"İsterseniz size bir avukat temin edebiliriz. Tek istediğimiz, birkaç soruyu yanıtlamanız." Langton gülümsedi. "Ama önceki sorgulamanızda yalan söylemiş ve bildiğiniz her şeyi anlatmamışsanız, bunun tatsız sonuçları olabilir..."

"Hayır, hiçbir konuda yalan söylemedim."

"O zaman bir sorun yaşayacağımızı sanmıyorum. Tek istediğimiz, Amanda Delany'yle ilişkinizin detaylarını gözden geçirmek."

"Hepsini beni sorgulayan müfettişe anlatmıştım. Çoktan ayrılmıştık, onunla tüm ilişkiyi kesmiştim."

"Bunları biliyoruz Bay Myers. Ama Müfettiş Travis'e söylemeyi unuttuğunuz bir şeyler var mı diye merak ettik."

"İnanın bana Amanda'yla ilişkim aklımdan kayıp gidecek bir şey değildi. Tam bir kabustu," dedi Scott. "Karımı ve çocuklarımı onun için terk ettim. Çıldırılmış olmalıyım."

"Evliliğinizin sallantıda olduğu söyleniyor."

“Öyle demek, durumu hafife almak olur. Boşanma aşamasındayız. Para için kavga ediyoruz. Fiona çocukları görmeme izin vermiyor. Onları ziyaret etmeye hakım var ama eve geldiğinde onları götürmüş oluyor!”

Langton geri çekilip Myers’ın öfkesini kusmasına izin verdi. Mike araya girip kendisinin de küçük çocukları olduğunu söyledi. Onları görememenin zorluğunu hayal bile edemiyordu.

“Para da ayrı bir mesele. Hepimiz için en iyisini istiyorum. Şu anda hiçbir filmde çalışmıyorum. Bir filme başlayacaktım ama ekonomik zorluklar yüzünden iptal edildi. Bir de o yapımcıların avukatlarıyla uğraşıyorum.” Yüzünde hoş bir gülümseme belirdi. “Özür dilerim. Dertlerimle sizi sıktım.”

“Önemli değil. Tek istediğimiz, bazı tarihleri netleştirmek,” diyen Langton, dosyayı aç dercesine Mike’a baktı.

“Tamam, şunlara bir bakalım. Bayan Delany’nin villasına gitmediğinizi söylemiştiniz, doğru mu?”

“Tam olarak ne söylediğimi hatırlamıyorum ama bana belirli bir tarih sorulmuştu, Amanda’nın öldürüldüğü gece. O gece orada değildim.”

“Villada parmak izinize rastlandı Bay Myers. Yani o gece olmasa da villaya gitmişsiniz.”

Myers başını salladı. Ardından iç çekip ipek eşarpla oynadı.

“Tamam. Gitmediğimi söyledim çünkü bu işe karışmak istemiyordum. Doğruyu söylemek gerekirse bir kez villaya gittim. Öldürüldüğünü öğrendiğimde gittiğimi söylememek daha uygun olurmuş gibi geldi.”

“Neden?”

“Amanda’yla ilişkim yüzünden hakkımda kötü haberler çıkmış duruyordu, evliliğimi bozmam halkın hoşuna gitmemişi.

Yeniden benzer bir fırtınanın ortasında kalmak istemedim. Onunla olduğum açığa çıkarsa...”

“Onunla olmak derken ne demek istiyorsunuz?”

“Bariz değil mi? Evet ayrılmıştık, evet onunla görüşmüyordum ve evet, onun yakınına bile gitmek istemiyordum ama kendisiyle buluşmamı istedi. Önemli olduğunu söyledi. İlgilenmediğimi söylediğimde ilişkimizle ilgisi olmadığını açıkladı.”

“Bu ne zamandı?”

“Öldürülmesinden birkaç gece önce. Tarihten emin değilim.”

“Ve evine gittiniz?”

“Evet, çekimler devam ediyordu. O gece çekimi vardı ama biter bitmez eve dönüp benimle görüşeceğini söyledi.”

Langton uzun bir duraksamanın ardından, Amanda evde yoksa nasıl içeri girdiğini sordu. Eşarbyla oynamayı sürdüren oyuncu, yanıt vermeden önce alçak sesle lanet okudu.

“Bana anahtar vermişti.”

Langton herhangi bir tepki vermedi, bekleme oyununa geri döndü. Myers devam etti.

“Bakın, özür dilerim. Yalan söyledim ama onu öldürdüğümü düşünmenizi istemedim. Bunu düşünmek bile beni korkutuyor. Onunla buluştuğumda bana anahtar verdi.”

“Yani tek bir kez görüşmediniz?”

“Hayır, ilk seferinde onunla bir kafede buluştum. Onu görmek istemediğimi söyledim. Ama ısrar etti. Onunla buluşmazsam Fiona’yı arayacağını söyledi. Bunu istemediğim için buluşmayı kabul ettim.”

“Neden kafede buluştuğunuzda ne istediğini söylememiş?”

“Bana neyle ilgili olduğunu söylemedi. Konuşmak istediğinden ve...” Pes etti. “Kokain almıştı. En azından alacağını söylemişti. Bu yüzden kafeye gitmeyi kabul ettim.”

Scott Myers artık ter içindeydi. Uyuşturucu kullanmayı bıraktığına yemin etti. O geceden sonra bir daha uyuşturucu almamıştı ve hayatını yoluna sokmaya çalışıyordu.

“Kendi malınızı kendiniz mi alıyordunuz?”

“Hayır, her zaman Amanda’yı kullanıyordum. Doğruyu söylüyorum. Söylenti çıkması riskine giremezdim.”

“O nasıl alıyordu?”

“İyi bir kaynağı vardı. Ne zaman isterse alabiliyordu.” Aniden doğrulup eşarbını katladı. “Onu bu işe karıştırmak istemiyordum ama yapmam gerekecek. Çünkü size söylediğim her şey, beni zor duruma düşürüyor.”

“Avukatınızı çağdırmamızı mı istiyorsunuz?”

“Hayır, avukata ihtiyacım yok. Çünkü Amanda öldürüldüğünde başka yerde olduğumu ispatlayabilirim. Ayrıca villaya gittiğimi ve önceden bu konuda yalan söylediğimi kabul ediyorum.”

“Anahtarı duruyor mu?”

“Hayır, attım. Tam bir pislik olduğumu düşündüğünüze eminim. Hepsini anlatmam gerekirdi ama yalnız değildim.”

“Villaya gittiğinizde mi?”

“Evet. Onunla baş başa değildik, içeride biri daha vardı. Bu işe karışmasını istemediğim için size ondan bahsetmedim.”

Beklenti dolu bakışlarını adama diktiler. Diğer kişi Lester James miydi? Myers’in tereddüt ettiğini gören Langton, diğer kişinin Amanda’nın şoförü olup olmadığını sordu. Myers bu soruya şaşırıldı.

“Hayır, Colin O’Dell’di. Benimle aynı gece villadaydı.”

Anna ve Barolli, Colin O’Dell’i benzer bir sorgudan geçirdi. İlk ifadesindeki tutarsızlıkların üstüne gittiler. Adam, sorgulamayı ciddiye alıyormuş gibi görünmüyordu. İlk seferinde ne söylediğini hatırlamadığını çünkü akşamdan kalma olduğunu söyledi. Anna adamdan hoşlanmadığına karar verdi, onu hiza-ya getiren Barolli oldu. Soruları yanıtlamak için kendi isteğiyle gelmiş bile olsa, polise yalan söylemek ciddi bir suçtu.

“Bayan Delany’nin villasına gitmediğinizi söylediniz ama gittiğinizi gösteren deliller var. Parmak izleriniz. Bu yüzden Bay O’Dell, kendinizi toplayıp oyun oynamayı bırakmanızı öneririm yoksa adalete engel olmaktan sizi tutuklayacağım. Villaya ne zaman gittiniz?”

O’Dell avukatına bir şeyler danışırken kapı çalındı. Mike Lewis, Anna’yı dışarı çağırdı.

“Hangi gece orada olduğunuzu ben söyleyebilirim,” dedi bir dakika sonra geri dönen Anna. “Scott Myers, Amanda Delany öldürülmeden önce kendisiyle birlikte villada olduğunuzu söyledi.”

“Tanrı aşkına, beni dinleyin. Bu işle bir ilgim yok. Evet, villadaydım. Ama o geceyi hatırlamıyorum. Amanda beni arayıp bir şey konuşacağını söyledi.”

Anna, Barolli’ye baktı.

“Ne olduğunu biliyordum,” diye devam etti O’Dell. “Menajeri konusunda endişeliydi. Scott’ı veya beni Andrea Lesser’ın temsil edip etmediğini bilmek istiyordu. *Malikane* filminden paramızı alıp almadığımızı sordu. Kafayı yediği bel-lydi çünkü Scott o filmde oynamamıştı bile. Bana da ücretim

ödenmişti. Sürekli parasını alamadığından bahsetti. Anlaşılan, birine daha ücretinin ödendiğini duymuştu ve paranoyaklaşıyordu.”

Barolli notlarını kontrol etti. “Ne zaman görüştünüz?”

“Geç saatlerde. Scott’tan sonra villaya vardım. Amanda gece çekimindeydi. Ne zaman döndüğünü hatırlamıyorum...” Bir kahkaha attı. “Beklerken zaman öldürmemiz için bize mal bırakmıştı.” Burnuna dokunup kokain çekiyormuş gibi yaptı.

“Amanda döndüğünde neler olduğunu anlatın,” dedi Barolli.

O’Dell omuz silkti. “Kaybolan paradan söz edip durdu. Dublin uçağına yetişmem gerektiğini söyledim. Şoförünü kullanabileceğimi söyledi. Sanırım ondan kapıda beklemesini istemişti.”

Anna gerildi. “Şoförü tarif edebilir misiniz?”

“İriyari bir tip. Açık renk saçlar. Yüzünü görmedim. Şoför işte. Genelde kafalarına bakarak konuşuruz. Geç kalacağımı sanıyordum ama beni havaalanına yetiştirdi.”

“Yani Scott Myers’la paradan bahsettiniz ve...”

“Her şey birbirini kovaladı.”

“Her şey derken?”

Avukatıyla konuştuktan sonra, üçünün birlikte yatakodasına gittiğini itiraf etti.

“Ayakta duracak halim yoktu ama Amanda tam bir seks delisiydi. Kokainle kafayı bulmuştu. Gitmemizi istemedi. Gitmeyeyim diye bana sarıldı.” Duraksadı. Anna parçaları birleştirmeye başlamıştı.

“*Malikane* filminde oynamıştınız değil mi?”

“Evet.”

“Siz de filmde altın bir haç takmamış mıydınız?”

O'Dell yanaklarını şişirip haçı tamamen unuttuğunu söyledi. Ancak şimdi Amanda'nın onu kendisine verdiğini hatırlıyordu.

“Haça ne oldu?”

“O gece beni az kalsın boğacaktı. Zinciri kopardı. Kalmam için yalvardı ama uçağa yetişmem gerekiyordu. Böylece evden ayrıldık.”

“Scott Myers da sizinle mi geldi?”

“Evet, şoför onu taksi durağına bıraktı.”

Anna sorgu odasından çıkıp yan odaya geçti ve Scott Myers'a, kendisini taksi durağına bırakan şoförü teşhis edip edemeyeceğini sordu. Myers o gece kafayı bulduğu için adamı hatırlamadığını söyledi. Şoförle hiç konuşmamıştı. Geniş omuzlu ve sarışın olduğunu hatırlıyordu, hepsi bu. Anna iki oyuncunun arabadayken ne konuştuklarını sordu. Amanda'nın az kalsın Colin'i boğacağından bahsetmişlerdi. Colin bunun yaşadığı en iyi orgazm olduğunu söylemişti ve boşalmadan önce boğulmanın insanı zirveye çıkardığını iddia etmişti.

Scott Myers ve Colin O'Dell karakoldan ayrıldığında saat dokuza geliyordu. Langton, Lester James'in nerede olduğunun tespit edilmesini istedi. Ertesi sabah bir basın toplantısı düzenlenecekti. Jeannie Bale ve Felicity Turner için endişeler artıyordu. Basından kızların fotoğrafını yayınlamaları istenecekti. Jeannie'nin teyzesine ulaşılmış ama kızların nerede olduğuyla ilgili herhangi bir bilgi edinilememişti.

Anna karakoldan çıkıp metro istasyonunun yolunu tuttu. Birkaç adım gitmişti ki Langton arabasını önüne yanaştırıp içeri girmesini işaret etti. Kalbi deliler gibi çarpan kadın kahverengi arabaya bindi. Sessizliğini koruyup adamın Gordon'dan bahsetmesini bekledi ama Langton bunu yapmadı. Bunun yerine, Amanda'nın villasından gelen güvenlik kayıtlarının üzerinden geçip plakaları tespit etmekle ilgili bir şeyler söyledi.

"Sorun şu ki kameralar saat ayarlıymış ve gündüzleri otomatik olarak kapanıyormuş. Rupert Mitchell'in eşinin geldiğini bile tespit edememiştik. Başka bir şey elde edebilir miyiz bilmiyorum."

Anna adama hak verdi. Her şey Lester James'e bağlıydı.

"Bence uyuşturucu satarak ek gelir elde ediyordu," dedi Anna. "Kendisi kullanmasa bile Amanda'ya kokain bulduğu kesin. Amanda'nın, bağımlı olmasa da uyuşturucu kullandığını biliyoruz. Herhalde Helen Mitchell'in evde gördüğü oydu. Oyuncuları da o götürmüş olabilir."

Langton kadının lafını böldü. "Nereye varmaya çalıştığını anlamıyorum."

"Amanda'ya aşık, oyuncuların konuşmasını duyduğunda ya da kadını becermeleriyle ilgili övünüşlerini dinlerken Lester James ne hissetmiştir? Belki Amanda onunla da sevişiyordu. Ne de olsa ilişkilerini oyuncularla sınırlı tutmadığını biliyoruz. Kulüplerden tanımadığı kişilerle ayrıldığı oluyormuş. Bir düşün, kadına aşık bir şoför var ve arabadaki iki oyuncu kadınla oynadıkları seks oyunlarından bahsediyor, kendilerine yalvarışını anlatarak böbürleniyorlar."

Langton bir şey söylemedi. Elllerinde Lester James'in suçlu olduğunu gösteren kesin bir delil yoktu. İki oyuncuyu onun

götürdüğünü ispatlayamadıkları sürece, tüm bunlar varsayımdan ibaretti.

“O değilse ağabeylerinden biridir,” diye devam etti Anna. “Ama sanmıyorum. Tony ve Harry akıllı tiplere benziyor.”

“Onlarla tekrar konuş ve o gece nerede olduklarını öğren.”

Anna başını salladı. Cep telefonunun titrediğini hissetti. Josh Lyons’ın sekreterinden mesaj gelmişti. Ayrıca Gordon iki mesaj bırakmıştı. Telefonu cebine kaldırdı.

“Beni içki içmeye davet edecek misin?” diye sordu Langton.

“Etmeyi düşünmüyordum. Uzun bir gün oldu ve saat neredeyse ona geliyor.”

“Önceden saatin geç olmasına aldırmazdın.”

“Hala aldırmıyorum ama yorgunum. Yarın uzun bir gün olacak.”

“Tamam. O zaman şimdi konuşuruz.”

Kadın gerildi ama herhangi bir şey söylemedi.

“Gordon’la aranda ne var?”

Anna adamı süzdükten sonra bakışlarını kaçırdı.

“Hem etik değil hem profesyonellikten uzak.”

“Ben onun hastası değilim,” dedi Anna. “Tek bir kez ona gittim ve boynum düzeldiğine göre bir daha gitmem gerekmeyecek. Yani meslek ahlakına aykırı bir şey yapmıyoruz. Ayrıca seni ilgilendirmez.”

“İlgilendirir. Onu sana ben önerdim.”

“Evet ve teşekkür ederim. Ama onunla görüşüp görüşmem seni ilgilendirmemeli.”

“Ya ilgilendiriyorsa?”

Anna öfkelenmeye başlıyordu.

“Ne demek istiyorsun?”

“Tedavin için ona gitmeni önerdim ve o da seni becerdi. Kendimi sorumlu hissediyorum.”

“Dalga mı geçiyorsun? Kendini sorumlu hissediyormuş! Damien Nolan’la ilişkimin yanlış olduğunu söylediğinde, sana hak verdiğim için ilişkiyi sona erdirdim. Onu bir daha görmedim ama bu ilişkinin yanlış hiçbir yanı yok. Neden kendini benden sorumlu hissettiğini anlamıyorum.”

“Çünkü seni önemsiyorum.”

“Teşekkür ederim ama bir karın ve çocukların var. Hayatımla ne yaptığım seni ilgilendirmez. Ben sana özel hayatını soruyor muyum?”

Elini kapı koluna koyup çıkmaya hazırlandı.

“Ona senden bahsetmiştim.”

Donup kalan Anna adama döndü.

“Benden mi bahsetmiştin? Boynumu iyileştirmesini isteyişini mi söylüyorsun?”

“Hayır, daha önce.”

“Anlamıyorum. Benimle ilgili ne söyledin?”

Langton uzanıp torpido gözünde sigara aradı.

“Kişisel şeyler. Hiç sigara görüyor musun?”

Anna torpido gözüne baktı. İkisi de eğildiği için yüzleri birbirine yaklaştı.

“İşte Marlboroların. Sigara içmeyi bırakmalısın.”

Kadını duymazdan gelen Langton bir sigara yakıp camı açtı.

“Kendimi bir terapistle konuşuyormuş gibi hissediyordum. Beni rahatlatıyordu... Ona sorunlarımdan bahsetmenin iyileştirici bir etkisi vardı.”

Anna iç çekti. “Demek ona bizden bahsettin?”

“Bizden değil. Sana karşı neler hissettiğimden.”

“Bunları benimle konuşmamış olman üzücü.” Söyler söylemez pişman oldu. “Şimdi gitmeliyim.”

“Tamam. Sadece bilmeni istemiştım...”

Anna adama baktı. Sigara, ağzının kenarında sallanıyordu. Langton arabanın loş ışığında her zamankinden yakışıklıydı. Anna, adamın bu kadar yakınında olmak istemiyordu.

“İyi geceler.”

Adamın bir şey söylemesine fırsat tanımadan kapıyı çarp-tı. Birkaç adım uzaklaştı, sonra geri dönüp yeniden arabanın kapısını açtı.

“Seninle oyun oynamak istemiyorum. Duygularımı kontrol edemezsin. Çok uzun süre sana takılıp kaldım, şimdi hayatıma devam etmek istiyorum. Gordon’a benim hakkımda ne söylediğini bilmek istemiyorum ve dürüst olmak gerekirse umrumda değil.”

“İyi geceler Anna,” diyen Langton, motoru çalıştırıp sigarasını camdan dışarı attı.

Anna dairesine girdiğinde öfkeden küplere binmek üzereydi. Telesekreter mesajlarını dinlemek onu daha da öfkелendirdi. Gordon’ın kendisini bu duruma düşürmüş olması Anna’yı rahatsız etmişti. Ancak duş alıp yatağa yattığında sakinleşmeyi başardı. İçindeki garip his kayboldu. Artık Langton’dan korkmuyordu. Adamın etkisinin geçmişte kaldığını anlamıştı. Gece yaptıkları konuşmada Anna, adamla dengiyle konuşur gibi konuşmuştu. Bunu hissetmek, adam için üzülmesine neden oldu çünkü kendisi onu aşmış olsa da belli ki Langton bunu başaramamıştı.

“Bana bir puan!” dedi kendi kendine. Battaniyenin altına girdiği sırada telefon çaldı. Anna kararsızlığını yenemeden telesekreter devreye girdi.

“Ben Gordon. Seninle konuşabilmeyi umuyordum. Yarın ararım.”

Anna lambayı kapadı. Gordon’ın yanındayken hissettiği elektrik de kaybolmuştu. Bunda Langton’ın ne kadar payı olduğunu bilmiyordu ama Gordon’la ilişkisi başlamadan bitmişti.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Basın toplantısına giren Mike Lewis, gazetecilerden Jean-nie Bale ve Felicity Turner'ın yerinin bulunmasına yardım etmelerini istedi. Kızların hayatının tehlikede olduğu sanılıyordu. Lester James'in nerede olduğunu bilen birileri varsa polisle temasa geçmelerini rica etti. Cinayet masası, soruşturmada ciddi ilerlemeler katetmişti. Bunun sonucunda, ertesi gün gazetelerin ön sayfalarındaydılar. Sabah programlarından biri yeniden cinayeti konu edip Amanda Delany'nin filmlelerinden sahneler yayınladı.

Ama hala netleşmemiş pek çok şey vardı. Öncelikle, ellerinde Lester James aleyhine sağlam deliller yoktu. Güvenlik kamerası kayıtlarını izlemekle görevlendirilen polisler, gözden kaçırdıkları bir şeyleri fark etmeleri umuduyla bütün kayıtları baştan izlemeleri emredildi. Helen Mitchell, Colin O'Dell ve Scott Myers'in ifadeleri tekrar tekrar kontrol edildi.

Derken, Londra kulesi yakınlarında genç bir kadının cesedinin kıyıya vurduğu haberi geldi. Tarifi, Felicity Turner'ınki-ne uyuyordu. Kızın ceketinin etiketinde Amanda Delany'nin adının yazılı olduğunu gören polisler, hemen cinayet masasına haber vermişti.

Yeşil beze sarılı ceset, morg masasına yatırılmıştı. Üzerinden sular damlıyordu. Ne kadar şiştiğine bakılırsa, yaklaşık iki gündür nehirdeydi.

“Eğer bu Felicity ise...” dedi Anna.

Barolli cümlesini onun yerine tamamladı: “...Tanrı Jean-nie Bale’in yardımcısı olsun. Hala nerede olduğunu öğrenemedik.”

Anna kızın yüzüne bakmak için örtüyü çektiğinde Barolli sustu. Adli tabip yavaş hareketlerle ıslak saçları kızın yüzünden çekti. Gözleri açıldı.

“Evet, bu Felicity Turner.”

Adli tabibin söylediğine göre, kız görünüşte herhangi bir yara almamıştı. Giysilerini kesip torbalara koyduktan sonra laboratuvara yolladılar. Anna, ceketin etiketini kontrol etti. Amanda Delany’nin adı yazıyordu. Bir de telefon numarası vardı. Anna numarayı arayıp kostüm sorumlusundan ceketin bir filmde kullanıldığını ve çekimler bitince Amanda Delany tarafından satın alındığını öğrendi. Herhalde sonradan ceketini Felicity ve Jeannie’ye vermişti.

Gelgit çekildiğinde tekneler kızın çamura ve yosuna bulanmış cesedini bulmuştu. Vapurla karşıdan karşıya geçerken nehre düşmüş olabilirdi. Köprüden atlamış olması düşük ihtimaldi çünkü öyle olsa birileri onu görürdü. Vapur görevlilerine Felicity’nin fotoğrafı gösterildi ama bir şey çıkmadı.

Altın Ok yayınevi taşınıyormuş gibi görünüyordu. Anna ve Barolli, Josh Lyons’la görüşmeyi beklerken, ofisin içi kutularla doluydu.

“İşte geldi.” Sekreter, yayınevine yanaşan Porsche’yi işaret etti.

Lyons ön kapıya doğru yürürken Anna ayağa kalktı.

“Bay Lyons? Ben müfettiş Travis.” Adam, kadını tanımıştı. “Merhaba. Sizi hatırlıyorum. Karmaşa için özür dilerim.” Re-sepsiyoniste döndü. “Ofisim boşaltıldı mı?”

“Henüz değil.”

İkiliden, peşinden ofise gelmelerini rica etti. Masası ve deri koltuklar hala yerindeydi.

“Tam bir kabus. Ne kadar iyi organize ederseniz edin, her zaman yanlış giden bir şeyler var. Aylardır buna hazırlanıyoruz. Kitapların yayın tarihleri belli ve yazarlar kapıda bekliyor. Ama kira kontratımız sona erdi ve taşınacağımız yerin tesisatında sorunlar var. Yangın fiskiyeleri durup dururken çalışıyor. Kitaplarla dolu bir yerde bunun ne anlama geldiğini tahmin edebilirsiniz. Neyse ki götürülen kitapların çoğu hala kutulardaydı.”

Sonunda sakinleşip masasının başına geçti.

Barolli, adamın dikkatini kendilerine vermesini istedi ve cinayet soruşturması yüzünden orada olduklarını hatırlattı.

Josh Lyons kravatını gevşetti.

“Amanda Delany mi?” diye sordu. “Meslektaşınıza tüm bildiklerimi anlatmıştım,” Anna’yı işaret etti. “Ekleyecek başka bir şeyim yok.”

“Biri Amanda Delany’nin günlüğü için sizinle iletişime geçti mi?”

Anna, adama Jeannie Bale’in fotoğrafını gösterdi.

“Bu kız sizi görmeye geldi mi?”

“Dinleyin, bütün hafta bir dakika bile boş zamanım olmadı.”

“Fotoğrafa bakın Bay Lyons.”

Adam fotoğrafa bakıp başını iki yana salladı. “Buraya hiç gelmedi.”

“Amanda Delany’nin günlüğü için sizi aramış olabilir.”

“Size söyledim –günüğü gördüm ama bende değil.”

“Sizden başka Jeannie Bale ile buluşmuş olabilecek kimse var mı?”

“Sanmıyorum ama editörlerime sorayım.” Ofisin kapısını aralayıp Adrian diye birine seslendi.

“Zaman kaybediyoruz,” dedi saatine bakan Barolli.

Birkaç dakika sonra Josh Lyons, yanında saç baş birbirine karışmış gençten biriyle geri geldi.

“Bu Adrian Skidmore. Biri onu aramış,” dedi Lyons. “Adı ne demiştin?”

Adrian’a döndü.

“Jeannie.”

“Kızın ne istediğini söyle,” dedi Lyons.

Anna genç adamı görebilmek için boş masanın kenarına tünedi.

“Doğru hatırlamanız çok önemli Skidmore. Jeannie size tam olarak ne söyledi?”

Adrian Skidmore kemikli omuzlarını silkti.

“Günüğün onda olduğunu ve Josh ile konuşmak istediğini söyledi. Josh’ın müsait olmadığını söyledim. Neden bahsettiğine emin değildim, ne istediğini sordum.”

“Eee? Jeannie ne istiyormuş?” diye sordu adamı boğazlamaya hazırmış gibi görünen Barolli.

“Günlük ondaymış ve Josh’la konuşmak istiyormuş. Başka bir şey söylemedi.”

“Ya ikinci arayışında?” dedi Barolli.

“Bir sonraki gündü, yani iki gün önce. Evet, iki gün önceydi. Josh dışarıda olduğundan telefona ben baktım.”

“Ne dedi?”

“Günlüğü Josh’a satmaktan bahsetti. Kendisi de bir oyuncuymuş ve Bayan Delany’yi konservatuardan beri tanımış. Bir keresinde aynı role aday olduklarından bahsetti.” Kafasını kaşıdı.

“Dürüst olmam gerekirse, ipe sapa gelmez şeyler söylüyordu. Amanda Delany hakkında bir sürü şey bildiğinden ve anlaşma yapmak istediğinden söz etti.”

“Günlüğün onda olduğunu söylediğine emin misiniz?” diye sordu Anna.

Adrian başını sallayıp Lyons’a baktı.

“Onunla anlaşma yapmaya yetkim olmadığından, Bay Lyons’la konuşması gerektiğini söyledim. Arayacağını söyledi ve Josh’a günlükten bahsetmem konusunda beni uyardı. Bir not yazıp Josh’ın masasına bıraktım.”

“O not hiç elime geçmedi,” dedi Lyons.

Anna kollarını kavuşturdu. “Görseniz ilgilenir miydiniz?” diye sordu. “Öldürülmüş bir film yıldızının günlüğü para eder mi?”

“İçindekilere bağlı,” dedi Lyons. “Yine de hukuki açıdan sorunlu bir anlaşma olacaktır.”

“Amanda, günlükte yazanların bomba niteliği taşıdığını ima etmemiş miydi?”

“Evet, etmişti. Ama okumadan, yazarları kullanıp kullanamayacağımızı bilemem. Günlük bu kızda olsa bile, aslında kime ait olduğuyla ilgili sorunlar çıkacaktır. Günlük ona mı kaldı?”

Anna gözücuyla Barolli'ye baktı. Bildikleri kadarıyla günlük, Bayan Delany'nin varislerine aitti. Onu bir an önce bulmaları gerektiğini söylediler.

Barolli, Anna gibi otoriter bir ses tonuyla konuşmayı sürdürdü. Kartvizitini uzatıp Jeannie Bale ararsa kendileriyle iletişime geçmelerini söyledi. Jeannie gelirse kızı yayınevinde tutmalı ve polise haber vermeliydiler.

"Bir telefon numarası bıraktı mı?" diye sordu Barolli.

"Hayır, çok üzgünüm. Önemli olduğunu bilseydim sorardım. Ama dediğim gibi, delinin teki olduğunu düşünmüştüm."

Binadan ayrılmadan önce, ne zaman telefon edildiğini tam olarak öğrendiler. İlk arama, Anna'nın iki kızla görüşmesinin hemen ardından yapılmıştı. Demek ki onlarla konuştuğu sırada günlük dairedeydi. Anna, kendisi ısrarla söylediği halde arama emri çıkarttırmadığı için Mike Lewis'e öfkelenmişti. Jeannie Bale her neredeyse, günlüğü yanında götürmüş olmalıydı. Felicityyi teşhis edildikten sonra, bu bilgiyi basınla paylaşmaya karar verdiler, Jeannie'nin karakola geleceğini umuyorlardı.

Josh Lyons öfkeden küpelere binmişti ve Adrian Skidmore'a kan kusturuyordu.

"Günlüğü ele geçirmiş olabilirdik. Oysa sen, parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin verdin!"

"İyi ama benim günlükten haberim bile yoktu," dedi Adrian. "Yayınlayabilir miydik ki?"

"Bilmiyorum ama içinde polislerin istediği şeyler varsa bizim de işimize yarayacaktır. Jeannie Bale ararsa mutlaka haber ver. Bu işle ben ilgileneneğim."

“Delany cinayeti için kimseyi tutukladılar mı?”

“Ben nereden bileyim?”

Adrian patronunun düşüncelere gömüldüğünü fark edince, bir şey söylememenin akıllıca olacağını düşündü.

“Polis günlüğü istiyorsa içinde katilin adı yazıyor olabilir. Eğer onu elimize geçirirsek, içine düştüğümüz bu bataktan kurtuluruz.”

Lyons kendine bir kadeh konyak doldurdu ve boş midesine inen içki, adama zevkten çok, acı verdi.

Felicity Turner’ın otopsisı o öğleden sonra tamamlandı. Kız boğulmuştu. Ciğerlerinden ve midesinden yüklü miktarda su ve yasal limitin sekiz katı alkol çıkmıştı. Saçlarında kokain kalıntılarına rastlanmıştı. Sırtındaki ufak morluktan başka herhangi bir yara izine rastlamadılar. Parmaklıklara yaslanırken nehre düşmüş olabilirdi.

Anna raporu okurken içini bir kasvet kapladı. Gencecik bir hayat ziyan olmuştu. Bir basın açıklaması yayınladılar. Saat altı haberlerinde bu konuya yer verilecekti. Polisler hala vapurlarda çalışan kişileri sorguya çekiyordu. Şimdilik, kimse kadını teşhis edememişti. Anna kendini dünyanın ağırlığı omuzlarındaymış gibi hissetti. Daldığı düşüncelerden Barbara’nın kapıyı çalışıyla uyandı.

“İkinci hatta Bay Delany var,” dedi kadın.

“Dalga mı geçiyorsun?” Felicity’nin cesedi bulunduğuandan beri ona ulaşmaya çalışıyorlardı.

“Gerçekten o.”

Anna derin bir nefes alıp telefonu açtı. “Bay Delany, ben Müfettiş Anna Travis.”

“Benimle konuşmak istiyormuşsunuz.”

“Evet. Nereden aradığınızı sorabilir miyim?”

“Paris’ten. Eşim ve ben kafamızı dinlemek amacıyla bir süredir buradayız.”

“Sizi fazla tutmayacağım. Telefon kayıtlarınızdan, oteldeyken iki kez...”

“Telefon kayıtlarıma mı baktınız?” dedi adam buz gibi bir sesle.

“İki kez kızınızın Maida Vale’deki dairesinden aranmışsınız,” diye devam etti Anna. “Neyle ilgili olarak arandığınızı söyleyebilir misiniz?”

“Akıl alacak şey değil!”

Anna adamın sakinleşmesini bekledi. Ama adam uzunca bir süre sakinleşmedi.

“Bay Delany, bilmiyorum İngiliz gazetelerini gördünüz mü ama Felicity Turner’ın cesedi bulundu.”

“Ne?”

“Dan Hutchins’in de öldüğünü biliyorsunuz. Şimdi Jeanie Bale’in yerini tespit etmeye çalışıyoruz.”

“Bizim onlarla ne ilgimiz olabilir?”

“Kızınızın günlüğü, yanılmıyorsa Bayan Bale’de. İçinde ne yazdığını bilmesek bile, günlük bizim için büyük önem taşıyor... Bay Delany?”

Adamın ağır ağır soluk alıp verdiğini duyuyordu. Bu kez duraksamadı.

“Bir şey biliyorsanız Bay Delany, sizi günlükle ilgili olarak aramışlarsa lütfen bize karşı dürüst olun. Kızcağızın hayatı tehlikede olabilir.”

“Ne demek istediğinizi anlamıyorum.”

“Çok basit Bay Delany. Günlükte kızınızın katilinden bahsediliyor olabilir. Bu yüzden onu ele geçirmek istiyoruz.”

“Günlük bende değil.”

Anna iç çekti. Josh Lyons’la yaptıkları görüşme düşünüldüğünde, Delany’nin doğruyu söylediği açıktı. Yine de emin olmak istiyordu. Derken, adam bir şeyler mırıldandı.

“Ne dediniz?”

“Ah, artık öğrenseniz ne çıkar... Bahsettiğiniz kız beni aradı. Görüşmek istiyordu. Kızımın günlüğü ondaymış. Para ko-parmaya çalıştı.”

Delany ona beş bin sterlin ödemeyi kabul etmişti. Resepsiyonda çeki bozdurup otele gelen Felicity Turner’e vermişti. Kendisine Jeannie Bale’in günlükle dairede onu beklediği söylenmişti. Taksiye atlayıp Maida Vale’ye giden adam dairede kimseyi bulamamıştı. Yeniden Jeannie Bale’i aramıştı. Kız bu kez daha fazla para istemişti. Adam reddettiğinde telefonu kapamıştı. Bay Delany daireye gitmiş ve kimse gelmeyince Paris uçağını kaçırmak istemediğinden, otele dönmeye karar vermişti.

“Tüm bunlar otele dönüp beni eşinizle bulduğunuz gün mü oldu?” diye sordu Anna.

“Kızları aramanın işe yaramayacağına karar vermiştim.”

“Yani Jeannie Bale ile bir daha konuşmadınız?”

“Hayır. Eğer şantaj yapmaya kalkışırsa onu hemen tutuk-latacağım.”

“Şantaj mı?”

Soluğunun hızlanışından, adamın öfkeleniği belliydi.

“Yani günlükte sizinle ilgili rahatsız edici bilgiler olduğuna inanıyorsunuz.”

“Kızımın ne kadar rezil bir hayat sürdüğünü ortaya sereceğine inanıyorum. Eşimin ve benim daha fazla kalbimizin kırılmaması için, günlüğün ortadan kaldırılmasını istiyorum.”

“Kızınızın geçmişinde, ortaya çıkmasından korktuğunuz şeyler mi var?”

Anna’nın sorusu, adamın donup kalmasına neden oldu. Kadına ekleyecek sözü olmadığını söyledi.

“Bayan Bale sizinle iletişime geçerse haber vermenizi rica ediyoruz. Başta da belirttiğim gibi, onun için endişeleniyoruz.”

“Benimle temasa geçeceğini sanmıyorum Müfettiş Travis. Ama öyle yaparsa size haber vereceğim.”

Bay Delany telefonu kapadı. Anna elinde ahizeyle kalakaldı. Sonra yavaşça telefonu kapadı.

Jeannie Bale’in menajeriyle iletişime geçmek ve Jeannie’yi aramasını söylemek Anna’nın fikriydi. Jeannie ve Felicity, belli ki Delany’nin beş bin sterlinini aldıktan sonra daireden tüymüştü. Ev arkadaşlarından ikisi öldüğüne göre belki de sıradaki Jeannie’ydi.

Anna, Sylvia Brandon ve asistanı Kevin’la buluştuğunda saat altıya geliyordu. Chiswick’teki ofisin duvarları afişlerle kaplıydı. Her taraf fotoğraflarla doluydu. Sylvia Brandon ellili yaşlarda, balıketli bir kadındı. Ağır bir makyaj yapmış, siyah bir elbise giymişti. Asistanı Kevin’ın üstünde parlak kırmızı bir eşofman vardı.

“Amanda Delany’yi duyduğumuzda şok geçirdik. Birlikte yaşadıklarını biliyoruz. Ama Jeannie’den bir haftadır haber almadık.”

“Sizde Jeannie’nin cep telefonu numarası var mı?” diye sordu Anna. “İş olup olmadığını kontrol etmek için düzenli olarak aramıyor mu?”

Kevin kalın bir dosyayı açıp numaraları kontrol etti. “Normalde arar ama bir süredir işler durgun.”

Jeannie Bale’in numarasını buldu. “Bir de telesekreter servisi varmış ama bu numaralarını hiç aramadım. Sylvia hayatım, bir de sen bakar mısın?”

Sylvia, parlak yeşil çerçeveli gözlüğünü taktı.

Anna’nın sabrı tükeniyordu. “Onunla konuşmalıyız ama artık dairesine uğramıyor. Onu tanıyan kişilerin numaralarını da verirseniz sevinirim.”

Ardından Jeannie’yi bulmak için yaptığı planı anlattı. Menajerinden, yeni bir iş teklifi gelmiş gibi kıza mesaj bırakmasını istiyordu.

Entrikaya bayılan ikili, Jeannie’ye nasıl bir iş teklif edilebileceğini tartıştı.

“Son tiyatro seçmelerini hatırlıyor musun Kevin?” Sylvia gözlüğünü çıkarttı.

“İyi bir roldü. Seçilen oyuncu hastalandığı için onu denemek istediklerini söylesek?”

“İyi fikir. O rolü kaçırdığına çok üzülmüştü.”

“Kevin, hayatım, ara da ne olduğunu görelim.”

“Ona ne zaman nerede olması gerektiğini söylemelisiniz,” diye ekledi Anna.

Kevin numaraları çevirmeye başladı. Diğer numaralar servis dışıydı ama Maida Vale’deki numara çalışıyordu. Telesekreter çıktığında, Kevin panik içinde eliyle ahizeyi örttü. Tiyatronun ve yönetmenin adını hatırlamıyordu.

“Kill Burn'deki Tricycle Tiyatrosu...” sayfayı gözden geçirdi kadın. “Kim Manthley veya Montgomery... Yazımı okuyamıyorum. Kevin, bakıp ne olduğunu söyler misin?”

Anna bu ikilinin nasıl olup da müşterilerine iş bulabildiğini merak etti. Şimdilik telefonu kapamış olan Kevin, numaray yeniden çevirip kibirli bir sesle Jeannie'ye mesaj bıraktı.

“Oldu mu?” diye sordu, işi bittiğinde Anna'ya.

Olmamıştı. Zavallı budala, buluşma saatini söylemeyi unutmuştu. Anna yine de başını sallamakla yetindi. Kevin'a numarasını verdi ve Jeannie ararsa, kendisiyle iletişime geçmesini söyledi.

“Ararsa ona ne diyeceğim?”

Anna ikilinin kendilerini polisiye roman kahramanları gibi hissettiğini görebiliyordu. Talimatını basit tuttu: Kendilerini arayacak olursa Jeannie'ye tiyatroya gitmesini söyleyecek ve polise haber vereceklerdi.

Anna, elinde Jeannie'nin tanıdıklarının listesiyle Barolli'nin yanma döndü. İkiliyi anlatarak adamı güldürdü. Jeannie'nin arkadaşlarının listesini, eski ve yeni telefon numaralarını Barolli'ye verdi.

“Jeannie'nin telesekreterine mesaj bırakmalarını sağladım,” dedi adama.

“Kız daireye dönse bile içeri giremez.”

Ev sahibi kilitleri değiştirmişti. Ayrıca evin önünde polisler nöbet tutuyordu.

“Ben arabamı tamirhaneden almaya gidiyorum. Sonra eve döneceğim. Yarın görüşürüz,” dedi Anna.

“Evet, ben de birazdan çıkacağım.”

Garaja vardığında, Anna'nın telefonu çaldı. Arayan Barolli'ydi.

"Lanet olsun, adam kendi ayaklarıyla karakola geldi. On dakikadır danışmada bekliyormuş."

"Kim geldi?"

"Lester James. Onu yukarı çıkarıyorlar. Hemen gelsen iyi olur!"

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

“Nasıl biri?” diye sordu Anna, karakola döndüğünde Barolli’ye.

Barolli omuz silkti. Lester James kendi ayaklarıyla karakola gelmişti. Sorgu odasında oturmuş avukatıyla konuşuyordu.

“Sakin görünüyor. Yanlış anlaşılmalari ortadan kaldırmak için sorularımızı yanıtlamayı sabırsızlıkla bekliyormuş. Ağabeyleriyle konuşmuş, onların önerisi doğrultusunda avukatla gelmiş. Onu neden aradığımızı söylemişlerdir.”

Anna, Barolli’yle birlikte önceki ifadelerin üzerinden geçti. Langton ipleri gevşek tutmalarını istemişti. Adama baskı yapmak yerine, Lester James’in ne tür bir şüpheli olduğunu keşfetmeliydiler. Cinayet gecesi neler yaptığını tespit etmek zorundaydılar. Şahitlere, delillere ve detaylara ihtiyaçları vardı.

“Ama katil o, değil mi?” dedi Barolli, Mike Lewis’e.

“Elimizde başka kimse yok. Ama şahidi varsa, başladığımız yere dönmüş olacağız.”

“Onu kim sorguya çekecek?” diye sordu Anna.

“Sen ve Barolli. Langton işe senin başlamanı istiyor.”

“Felicity Turner ve Dan Hutchins’den bahsedecek miyiz?”

“Hayır. Şimdilik ikisi de kaza sonucu ölüm sayılıyor. Adama sert çıkmayacağız. Bu sorgulamadan bir şey elde edilirse, onu tutmayı sürdüreceğiz.”

“Ya bir şey çıkmazsa?” diye sordu Anna.

“O zaman adam serbest kalır.”

Anna, Lester’ın kendi arabasıyla gelip gelmediğini sordu. Barolli otoparkta bir Mercedes olduğunu söyledi.

“Araba için arama emrimiz var mı?”

“Yok,” dedi Barolli. “Bize izin vermediği sürece, şimdilik arabayı arayamayız.”

“Öyleyse belki izin istemeliyiz,” dedi Mike.

Anna ayağa kalktı. Arabada herhangi bir delil bulabileceklerine inanmıyordu. Adamın her şeyi ortadan kaldıracak zamanı olmuştu. İçeri kahve ve sandviç götürülmesini istedi.

“Zaman kaybediyoruz,” dedi Mike Lewis.

“Ona iyi davranmamız söylendi, öyleyse yiyecek ve içecek ikram edin. Ben de kahve ve sandviç istiyorum. Şimdi işe koyulalım.”

Sorgu odasının yolunu tuttular.

Mike Lewis, Langton’la toplantı odasında buluştu. Birlikte, ekrandan sorgulamayı izleyecekleri odaya geçtiler. Langton, ellerinde delil olmadan baş şüphelilerini sorguya çektikleri için huzursuzdu. Yine de adamın ortaya çıkması önemli bir gelişmeydi. Langton, eğer Lester James katilse, ağabeylerinin ona bir şahit bulmalarının an meselesi olduğunu biliyordu. Amanda’nın ev arkadaşlarının kaza sonucu öldüğüne inanmıyordu ama Lester, Amsterdam’da olduğunu ispatlarsa, Felicity Turner’ı öldürmediği kesinleşirdi. Langton, sorgulamayı iz-

leyip adamla ilgili bir karara varacaktı. Lester, sorgulamanın kayda alınmasına izin vermişti.

Anna ve Barolli içeri girdiğinde Langton arkasına yaslandı. Lester James de arkasına yaslanmış, polislere bakıyordu. Geniş omuzları, neredeyse avukatinkine değiyordu. Avukat ufak tefek bir adamdı. Lester James ise onun iki katıydı. Gri bir takım elbise giymiş, ellerini masada birleştirmişti. Ağabeylerinden yakışıklıydı ve onlar gibi mavi gözlüydü. Hoş bir havası vardı. Sporcu olduğu belliydi. Herkesin beklediğinden çok daha sakindi.

Lester'm görünüşü Anna'yı da şaşırttı. Adam, kadına gülümsedi. Rahattı.

Anna nazik bir sesle sorgulamaya geçti.

"Bazen özel işlerde Bayan Delany'nin şoförlüğünü yaptığınız doğru mu?"

"Evet."

"Biraz açar mısınız?"

Lester başını sallayıp Amanda'yı açılışlara ve gece kulüplerine götürüşünden bahsetti. Sıcak bir kahkahanın ardından hiçbir zaman vaktinde hazır olmadığı için Amanda'yı bekleyişini ve kadının bir daha yapmayacağına söz verdiği halde hep geç kalışını anlattı.

"Onu Maida Vale'deki dairesinden mi alırdınız?"

"Evet."

"Dairede kalan diğer kişilerle tanıştınız mı?"

Tanıştığını ve bir keresinde hepsini birden bir açılışa götürdüğünü söyledi.

"Felicitiy Turner, Dan Hutchins ve Jeannie Bale. Üçüyle de tanışmış mıydınız?"

“Evet.”

Anna, hiç Amanda’yı yeni evinden alıp almadığını sordu.

“Evet, birkaç kez.”

“Bayan Delany’yi öğle yemeği için Le Caprice adlı restorana götürdünüz mü?”

“Götürdüğümü sanıyorum. Ritz’in arkasındaki yer miydi?”

Anna başını salladı. “Size kiminle buluşacağını söylemiş miydi?”

Adam omuz silkti. “Hayır. Çıkana kadar dışarıda bekledim.”

“Bayan Delany arabaya döndüğünde nasıldı?”

“Sorunuzu anlamadım.”

“Keyfi yerinde miydi?”

“Ha, şimdi anlıyorum. Heyecanlıydı. Ayrıca şampanyayı fazla kaçırmıştı.”

“Hazır keyfi yerindeyken, size toplantının neyle ilgili olduğundan bahsetti mi?”

“Pek sayılmaz.”

“Düşünün Bay James. Heyecanlı olduğunu söylediniz. Size nedenini söylemedi mi?”

“Şey... Galiba bir anlaşmayla ilgiliydi. Ne olduğunu tam hatırlamıyorum. Uzun zaman önceydi.”

“Kitap anlaşmasıyla ilgili olabilir mi?”

Adam kocaman ellerine baktı. “Belki.”

“Bayan Delany’nin kitap yazdığını biliyor muydunuz? Anılarını yazdığını?”

Lester, avukatına bir şey danıştı. Ardından Anna’ya döndü.

“Bu konuda bir şeyler söyledi ama alkollüydü. Ne söylediğini tam anlamadım.”

“Size günlükten bahsetti mi?”

Lester başını iki yana salladı. Anna’ya bu kadarı yetti. Adamın tepkisinden, Amanda’nın Lester’a kitap anlaşmasından bahsettiğini anlamıştı. Lester’ı şüphelendirmemek için, günlük konusunda baskı yapmak yerine konuyu değiştirdi. Amanda’yı ne kadardır tanıdığını sordu.

Lester genç oyuncuyla ilk filminde tanıştığını ve başka yapımlarda da karşılaştıklarını söyledi. Kendisi, iş yükü arttığında çağırılan şofördü. Her zaman çalışmazdı. Örneğin *Mum Işığı*’nın şoförlerinden biri değildi.

“Bayan Delany’yi sever miydiniz?”

Adamın yüzünde garip bir ifade belirdi. “Evet. İyi biriydi. Bana karşı nazikti.”

“Size asıldığı oldu mu?”

Adam mavi gözlerini Anna’nın gözlerine dikti ve bir daha kaçırmadı.

“Hayır,” dedi düz bir sesle. “Ben sadece şofördüm.”

“Ama gazeteler önüne gelenle yattığını yazmıyorlar mıydı?”

“Başına buyruktu ve ne isterse yapardı.”

Barolli sorgulamayı devraldı. “Öldürülmesinden önceki geceden bahsedebilir misiniz? Colin O’Dell ve Scott Myers’ı götürmek için kiralanmıştınız.”

Lester başını sallayıp avukatıyla konuştu. Avukat, müvekkilinin bahsi geçen iki kişiyi götürdüğünü ama onlarla ilgili herhangi bir ifade vermeyeceğini söyledi.

Barolli bastırdı. İki adamı sorguya çekmişlerdi. Tek istedikleri, onları villadan alan kişinin Bay James olduğunu doğrulamaktır.

“Evet. Onları ben aldım. Birini taksi durağına diğerini havaalanına bıraktım.”

“Müşteri şoför gizliliği diye bir şey yoktur. Bu yüzden lütfen o gece neler olduğunu anlatın.”

Lester omuzlarını geriye aldı.

“İkisi de çok sarhoştı. Arka koltuğa kusmalarından korktum.”

Barolli, Amanda Delany’yle sevişmelerinden bahsedişlerinin, onu kızdırmış olabileceğini düşündüklerini ima etti.

Lester öne eğildi. “Ben sadece şoförüm. Ne konuştukları beni ilgilendirmez. Görme, duyma, konuşma. İşin kuralı budur.”

“Ama duyduklarınız sizi üzmüş olmalı.”

Tam bir otokontrol abidesi olan Lester arkasına yaslandı.

“Dediğim gibi, ne konuştukları beni ilgilendirmezdi.”

Anna araya girdi.

“Haydi ama Lester, Amanda’yı seviyordun, konuşulanlar seni kızdırmıştır. Hatta bence Amanda’ya kafayı takmıştın. Hakkında söylenenleri duymak seni hasta etmiştir.”

“Hayır. Söylediklerinizin hepsi yalan.”

Barolli, adamın dairesinde bulunan karate bıçaklarının fotoğraflarını çıkartıp masaya yaydı.

“Bu silahları dairenizde bulduk Bay James. Bu konuda ne söyleyeceksiniz?”

“Onları almaya hakkınız yoktu,” dedi Lester. “Onlar gösteriler için. Bıçaklarım yüzünden beni taciz etmenize izin vermeyeceğim. Onları gösterilerde kullanıyorum. Bunun kayıtları da var.”

Anna resimleri kenara kaydırды.

“Amanda Delany bunlara benzeyen bir silahla bıçaklandı. Hem de tekrar tekrar.”

Amanda'nın morgda çekilmiş fotoğraflarını masaya koydu.

"Biri onu öldürdü Lester. Ona bak! Her kim yapmışsa, yüzüne zarar vermek istememiş. Fotoğraflara bakın Bay James..."

Lester başını çevirirken avukat fotoğrafları kendine çekip göz attı. Lester'ın omzuna dokundu, bir şeyler fısıldaştılar.

"Müvekkilimin bu trajik olayla bir ilgisi yok. Elinizde bir delil varsa göstermenizi öneririm. Yoksa buradan ayrılacağız. Fotoğrafları görüşmeden önce bana göstermeniz gerekirdi. Müvekkilimi tutuklamayacaksınız, ona öğüdüm, hiçbir sorunuzunuzu yanıtlamaması yönünde olacak."

Sorgulamayı sona erdirmek istemeyen Anna, nazikçe Bay James'ten soruları yanıtlamayı sürdürmesini rica etti.

"Yanıtlayacağım kadarını yanıtladım. Aptal değilim, ne yapmaya çalıştığınızı görebiliyorum. Yanılıyorsunuz."

"Belki yanılıyoruzdur. Şayet birkaç detayı açıklığa kavuşturursanız..."

Anna, Amanda'nın bütün ev arkadaşlarıyla tanışıp tanışmadığını sordu. Lester çeşitli zamanlarda onları görmüş ve bir iki kez dairelerine gitmişti.

"Dan Hutchins'in eroin bağımlısı olduğunu biliyor muydunuz?" diye sordu Anna. Lester başını salladı.

"Amanda'nın kokain kullandığını ve sık sık hap aldığını biliyor olmalısınız."

"Biliyordum. Eee?"

"Şoförü olarak, ona kimin mal sağladığını söyleyebilir misiniz?"

"Hayır."

"Haydi ama... Ona uyuşturucu bulduğunu biliyoruz Lester."

Öfkelenen avukat, müvekkilinin soruyu yanıtlamasını engelledi. Lester sakince adama susmasını işaret etti. "Amanda'ya hiçbir zaman mal bulmadım. Hepsi yalan."

"Öyle mi?" diye ısrar etti Anna. "Uyuşturucu satarak ek gelir elde etmiyor muydunuz? Sizden istediği her şeyi yapmaya hazır değil miydiniz?"

"Hayır."

"Villaya kaç kez girdiniz?"

"İçeri hiç girmedim. Ben sadece şoförüydüm."

"Parmak izin elimizde Lester. Villaya girdiğini biliyoruz. Neden yalan söylüyorsun?"

"Tanrı aşkına, ona hiç uyuşturucu bulmadım... Tamam, villaya bir kez girmiş olabilirim ama ilk taşındığı zamandı. Ben onun sadece şoförüydüm."

"Anahtarınız var mı?"

"Ne?"

"Sizde villanın anahtarı var mı?"

"Hayır, size söyleyip duruyorum. Ben sadece şoförüydüm. Onu alır gideceği yere götürürdüm. İşim buydu."

Barolli, Anna'ya dönüp başını salladıktan sonra masadaki fotoğrafları topladı.

"Gidebilir miyim?"

"Sadece birkaç sorum kaldı," dedi Anna.

Lester yorulmuş gibi başını öne eğdi.

"Oyuncak bir tavşan görmüş müydünüz? Bayan Delany onu çok sever, onunla uyurmuş."

Lester iç çekti. Kadının neyle uyuduğunu bilemezdi, o sadece şofördü. "Onu hiç Amanda'nın elinde görmediniz mi? Herhangi bir yerde tavşanı görmediğinize emin misiniz?"

“Hayır, neyle yatağa gittiğini bilemem. Tek bildiğim, uyuyamadığı ve uyumamak için her şeyi yaptığı.”

“Demek size bundan bahsetti?”

“Evet. Karanlıktan korkuyordu. İnsanlar onun ne kadar hassas olduğunu ve içinde özellikle ailesine karşı nasıl bir öfke biriktiğini bilmiyor.”

“Size ailesine neden kızgın olduğundan bahsetti mi?”

“Hayır.”

“Ama karanlıktan korktuğunu söyledi?”

“Evet.”

“Onunla hiç yattınız mı?”

Lester bu soruya yanıt verirken gözünü bile kırpmadı.

“Ben onun şoförüydüm, hepsi bu.”

“Daha fazlası olmayı istediniz mi?”

“Bana şoförlüğünü yapmam için para veriyordu.”

Monitörden olanları izleyen Langton, parmaklarını sabırsızca masaya vurdu. Sorgulamanın bir yere gittiği yoktu. Mike’a döndü.

“Karate bıçaklarını yarışmalarda kullandığını söyledi. Bıçaklar buraya getirildi mi?”

Mike başını iki yana salladı.

“Onları görmek istiyorum. Ayrıca banka hesapları için mahkeme emri çıkarın,” dedi Langton.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Mike Lewis, monitörü işaret ederek.

“Bence ağabeyleri oğlanın arkasını kolluyor ve dengesini bozmanın bir yolunu bulamazsak, elimizde onu tutacak kadar delil yok. Bazı açılardan, kendi iradesiyle buraya gelerek

akıllılık ettiği bile söylenebilir. Bence onu elimizden kaçırmak üzereyiz.”

Anna ve Barolli de aynı şeyi hissediyordu. Lester'dan özel olanlarla ve film işleriyle ilgili faturaları kendilerine vermesini istediler. Adam bu işlerin çoğunu nakit karşılığında yaptığını ve kayıt tutmadığını söyledi. Barolli, adamı vergi memurlarına ihbar etmekle tehdit etti. Anna, Lester'a Amanda'nın arkadaşlarıyla kaç kez karşılaştığını sorduğunda, adam gönülsüzce birkaç kez onlarla görüşüğünü itiraf etti.

“Ya Jeannie Bale?”

“Ne olmuş ona? Size onlarla Bayan Delany aracılığıyla tanıştığımı söylemiştim. Aramızda başka bir bağlantı yoktu.”

“Bayan Bale'i en son ne zaman gördünüz?”

“Bilmiyorum. Haftalar önce? Dedğim gibi onlarla Bayan Delany'nin şoförlüğünü yaparken karşılaştım. Dışarıda görüştüğümüz olmadı, dürüst olmak gerekirse bunu istemedim de. Oğlan uyuşturucu bağımlısıydı, diğer ikisi de işe yaramazdı.”

“Dan Hutchins'in öldüğünü biliyor muydunuz?” diye sordu Anna.

Lester başını salladı. Gazetede okumuştı.

“Felicity Turner'ın da öldüğünü biliyor muydunuz?”

Adam bunu da gazetelerden okuduğunu söyledi.

“İyi ama Amsterdam'da değil miydiniz?”

Kısa bir duraksamanın ardından, Hollanda'dayken de İngiliz gazetelerini okuduğunu açıkladı.

“Bay James, ne zaman Amsterdam'dan ayrılıp Londra'ya döndüğünüzü öğrenmemiz gerekiyor.”

“Bilettime bakın, ne zaman döndüğümü ispatlayacak başka bir şeyim yok. Artık pasaportları damgalamıyorlar.”

“Arabanız bu sırada neredeydi?”

“Bir arkadaşımın garajında.”

“Arabanızı ne zaman bırakıp ne zaman aldığınızı öğrenmemiz gerekiyor.”

Lester, arkadaşının adını ve adresini verdi.

“Amsterdam’a neden gittiniz?” diye sordu Anna.

“Orada arkadaşlarım var.”

“Onların da adlarına ve adreslerine ihtiyacımız olacak.”

Avukat bunu not aldı. “Londra’ya ne zaman döndünüz?”

Önceki gün döndüğünü söyledi. Polisin kendisini aradığını öğrendiğinde karakola gelmişti.

“Ve Bayan Delany’nin günlüğünü hiç görmediğinizi iddia ediyorsunuz. Pembe bir kapağı varmış.”

“Hayır, hiç görmedim.”

“Bize Bayan Delany’yi Maida Vale’ye son götürüşünüzden bahsedin. Önemli bir görüşmesi mi vardı?”

Lester o günü hatırlamaya çalışıyormuş gibi gözlerini kır-pıştırdı. Anna tarihi söylediğinde, kızı dairesine götürdüğünü ve kapının önünde bir buçuk saat beklediğini söyledi.

“Beklediğiniz zaman zarfında başka birini gördünüz mü?”

“Evet, adamın biri Porsche’sini park edip içeri girdi.”

“Onu tarif edebilir misiniz?”

Lester, Josh Lyons’u tarif etti. Giderken yanında bir paket olup olmadığını hatırlamıyordu.

“Görüşmeden sonra Bayan Delany nasıldı?”

“Her zaman nasılsa öyleydi. Onu eve bıraktım ama fazla konuşmadık. BlackBerry’sinden birilerine mesaj atıyordu.”

Anna, Barolli'ye bir not yazdı, pek çok kişi Amanda'nın BlackBerry'sinden bahsetmişti. Polis telefonu bulamamıştı. Servis sağlayıcısıyla iletişime geçip kadının hesabına ulaşmaya çalışmışlardı ama oradan da bir şey çıkmamıştı. Aniden Lester masaya vurdu.

"Şimdi hatırladım. Bana günlüğü kaybettiğinden söz etmişti -film setinde bırakmış olabileceğini düşünüyordu. Arabada günlüğe benzer bir şeyler bulup bulmadığımı sordu."

Demek günlüğü bulmak konusunda bir umut vardı. Amanda'nın cep telefonunu sette unuttuğunu biliyorlardı. Günlüğü de orada bırakmış olabilir miydi?

"Demek günlüğün arabada olup olmadığını sordu?"

"Evet."

"Ne zamandı?"

"Evde yaptığı görüşmeden beş gün sonra."

"*Mum Işığı*'nın çekimleri sırasında mı?"

"Evet."

"Film çekilirken?"

"Evet."

Barolli hemen atladı. "Ama çekimler sırasında film için çalışan şoförlerden olmadığını söylemişsiniz. Neden setteydiniz?"

Lester kısa bir tereddütün ardından ellerini iki yana açtı.

"Öğle zamanı bedava yemek yiyip ağabeylerimle konuşmak için uğramıştım."

"Ne zamandı?"

Adam hafifçe gerilip parmaklarını çatırdattı.

"Öldürülmesinden bir önceki gün."

"Bayan Delany'nin karavanına girdiniz mi?"

Lester başını salladı ve günlüğü bulmak umuduyla genç kadının için karavanı aradığını söyledi.

“Siz karavanı ararken kendisi yanınızda mıydı?”

“Hayır, sete çağırılmıştı.”

“Sizi karavanda yalnız mı bırakmıştı?”

“Evet.”

“İyi ama siz sadece şoförüydünüz. Sık sık karavanına gider miydiniz?”

Adam huzursuzca kıpırdandı.

“Gerektiğinde. O gün çok tedirgindi. Bana kabus gördüğünden, bir kadın çığlığı duyduğundan bahsetti. Gece çığlık sesiyle uyanmıştı, bir insana mı yoksa hayvana mı ait olduğunu bilmiyordu. Korkmuştu.”

“Öldürülmesinden önceki gece miydi?”

Adam başını salladı. Devam etmesini beklediler ama sustu. Avukat, adama ve polisler baktı.

“Doğru anlamış mıyım Lester?” diye söze başladı Anna. “Filmde çalışmıyordun, bedava yemek için sete gitmiştin?”

“Evet, bunu sık sık yaparım.”

“O akşam Bayan Delany sana kabustan ve çığlıktan bahsetti. Gergindi. Doğru mu?”

“Evet, doğru.”

“Bu konuda ne yaptın?”

“Hiçbir şey. Hiçbir şey yapmadım. Sete döndüğünde oradan ayrıldım. Ağabeylerime sorabilirsiniz, gittiğimi söyleyeceklerdir.”

“Ve onu bir daha görmedin?”

“Görmedim.” Anna bir kez daha şansını denedi, karate ve fedailikten para kazanmasıyla ilgili sorular sordu. Sonra az ön-

ceki konuya dönüp aynı gece Amanda'yı sakinleştirmek için villaya gidip gitmediğini öğrenmek istedi.

"Hayır, gitmedim. Ağabeylerime sorabilirsiniz. Eve geri döndüm."

Langton da heyecanlanmıştı, adamın anlattıklarında bir açık mı bulmuşlardı? Katilin villada Amanda'yı beklediğine inanıyordu. Lester evi kontrole gitmiş olabilir miydi? Bunu yapmışsa, anahtarı var demektir. Ama adam kendini ele verecek bir şey söylemedi. Anna ve Barolli adama serbest olduğunu söylerken, Langton sandalyenin arkasını tekmeledi. Lester, ülkeden ayrılmaması konusunda uyarıldı. En kısa zamanda İngiltere ve Amsterdam'daki şahitleri kontrol edilecekti.

Herhangi bir gelişme sağlayamayan dörtlü, Mike Lewis'in ofisinde toplandı. Gece on bir olmuştu. Langton çok keyifsizdi. Delil toplamaları için emirler yağdırdı. Sezgileri ona Lester'ın Amanda'nın evine gittiğini söylüyordu. Kadın evde yokken eve girebilmesi, anahtarının olduğunun deliliydi. Ayrıca ağabeylerinin, Amanda'yı eve Lester'ın bıraktığı gerçeğini örtbas etmeye çalıştıklarına inanıyordu. Onların da tekrar sorgulanmasını istedi.

"Bize söylediklerinin çoğu yalandı. Anlatılanları çürütmek size düşüyor. Arabası için arama emri çıkarılsın, karate gösterisinin kaydını bulun. Banka hesaplarını kontrol edin. Ona baskı yapın."

"Onu sarsmak kolay olmayacak," diyen Barolli, Lester'ın göz temasından kaçınmayışından bahsetti.

“Lester yedinci Dan’dan bir karate ustası,” dedi Langton öfke içinde. Kontrollü olmak, adamın eğitiminin parçasıydı. Ama iki kez tereddüt ettiğini görmüşlerdi. Langton, Lester’in yeniden sorgulanmasını istiyordu ve bunu yapabilmek için delile ihtiyaçları vardı. Hep birlikte toplantı odasına geçtiler.

“Tamam. Şahitlerini kontrol edin. Tek tek herkesle görüşün. Ayrıca Jeannie Bale’i bulun. Diğer ikisinin öldürülmüş olabilecekleri ihtimalinin üstüne gidelim. Lester’in uyuşturucu sattığına inanıyorum. Gerekirse Amsterdam’a gidip yanında kaldığı kişilerle konuşun. Cep telefonu kayıtlarından Amsterdam’da kimleri aradığı öğrenilsin. İngiltere’ye dönüş tarihini kontrol edin. Son olarak da Amanda’nın kayıp BlackBerry’sini aramaya başlayın.”

Anna’ya dönüp parmağını salladı.

“Kayıp kıza menajeri aracılığıyla ulaşacağımıza inanmıyorum. Kız, günlük sayesinde servet kazanacağını anlamıştır. Belki artık oyunculukla ilgilenmiyordur. Yayıncıya baskı yapın. Kız, onun parasının peşinde. Basına yeniden demeç verilsin. Kızın bulunmasını istiyorum.”

“Sence günlük bu işte önemli bir rol mü oynuyor?” diye sordu Barolli.

Langton dimdik olana dek saçlarını karıştırdı. “Kim bilir? Belki içi zıııvalıklarla doludur, belki bize katili gösterir. Eğer ikinci seçenek doğruysa, bir an önce şu aptal kıızı bulmalıyız. Lester James profesyonel karateci. Tehlikeli bir adam ve söyledikleri birbirini tutmuyor. Günlüğü ele geçirmek isteyecektir...”

Duraksayıp panoya döndü.

“Yeniden güvenlik kameralarının kayıtlarına bakılsın. Katil villaya girdi, kurbanı bıçakladı ve dışarı çıktı. Bir yerlerde kaydı olmalı.”

Trafiği durdurmaya çalışıyormuş gibi elini havaya kaldırdı.

“Lester James’in takip edilmesini emrettim. Artık bir sonuç almalıyız. Zamanımız azalıyor ve bu çapta bir soruşturma için, katilin bir an önce bulunması büyük önem taşır. Beni anlıyor musunuz? Zaman azalıyor.”

Kısa bir vedanın ardından karakoldan ayrıldı.

“Tamam, ben eve gidip iyi bir uyku çekeceğim. Sabaha görüşürüz.”

Mike Lewis karakoldan ayrıldı. Anna, Barolli’ye döndü.

“Elimizden geleni yaptık.”

“Ama yeterli değildi. Onu daha ne kadar zorlayabilirdik bilmiyorum. Unuttun mu, patron üstüne gitmeyin demişti?”

Anna omuz silkti.

“O kadar istiyorsa gelecek sefer kendi sorgulasın,” diye devam etti Barolli. “Elimizi ayağımızı bağlıyor sonra da sonuç bekliyorlar.”

“Menajer meselesinin zaman kaybı olduğunu ima etmesi hoşuma gitmedi. En azından şansımı deniyorum. Klasik yöntemlerin hiçbirisiyle kıza ulaşamadık.”

“Belki o da ölmüştür,” dedi Barolli alçak sesle.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Yedinci Dan'dan olsun olmasın, Lester James ertesi gün sabahın yedisinde Barolli ve iki polis tarafından uyanırıldığında, hiç de işbirliğine hevesli değildi. Arama emrini gösterdiklerinde, polisleri tacizle suçladı. Evini zaten aradıklarını, bir daha içeri girmelerine izin vermeyeceğini söyledi. “Önümüzden çekilmezsen seni tutuklarız,” diye uyardı Barolli. Böylece adam, küfrederek bile olsa kapıyı açtı.

Barbara ve Joan, Lester'ın verdiği isimleri ve adresleri kontrol etmeye başladı. Mike Lewis güvenlik kayıtlarını kontrol eden polisler baskı yapıp dikkatlerini toplamalarını sağladı. Dört gündür kayıtları incelemelerine karşın bir şey bulamamışlardı. Mike başka polisleri yeniden komşularla konuşmak üzere görevlendirdi. Amanda'nın muhasebecisi bütün faturaları karakola getirdi. Harry ve Tony James de öğleden sonra yeniden sorgulanacaktı. Yapım şirketiyle temasa geçilip şoförlere yapılan ödemelerin detayları istendi.

Bunların hepsi angaryaydı. Bilgi toplamak ve bireylerin izini sürmek, zor bir iş olmasa da sıkıcıydı. Örneğin Lester James'in arabasını, ifadesinde belirttiği gibi arkadaşının gara-

jına bıraktığını tespit etmek, yarım saatlerini aldı. Arkadaşı, dilediği gibi gelip gidebilmesi için Lester'a anahtar vermişti. Ama arabanın hangi günler garajda olduğunu bilmiyordu çünkü bahsi geçen tarihlerde iş için yurt dışındaydı.

Amsterdam'ı aramaya çalışan Anna başka bir sorunla karşılaşmıştı. Elindeki numaralar artık kullanılmıyordu. Anlaşılan, birinin Amsterdam'a gitmesi gerekecekti. Lester James'in bilinen hiçbir uyuşturucu satıcısıyla bağlantısı olduğu doğrulanmamıştı. Ama araştırmalar sürüyordu.

Josh Lyons yeni iş yerine taşınmıştı. Jeannie Bale'in kendileriyle iletişime geçmediğini söyledi. Genç kadın menajerini de aramamıştı. Anna iyice endişelendi. Bir haftadır kızıdan ses çıkmamıştı. Basında çıkan haberlere rağmen, kimse onunla ilgili olarak polisle iletişime geçmemişti.

Saat dokuz buçuğa gelirken ofise dönen Anna, Lester James'in verdiği isimlerden Rick *Kurukafa* Matheson'ı aradı. Bu kez genizden gelen bir erkek sesi telefonu açtı.

"Kurukafa'nın Mürekkebi."

"Bay Matheson?" diye sordu Anna.

"Evet, benim," diye yanıtladı ses. Anlaşılan Kurukafa'nın Mürekkebi, meşhur bir dövme dükkanıydı. Anna, Lester James ile ilgili soru sormak için aradığını söyledi.

"Lester James mi?"

"Bize onu tanıdığınızı söylendi."

"Tanımak denemez ama ona dövme yaptım."

Matheson, Lester'ı bir hafta önce görmüştü. Düzenli müşterilerinden olduğunu söyledi.

Anna, Matheson'a Lester'ın neresine dövme yaptırdığını sormadan, Joan kapıyı çalıp içeri girdi. İkinci hatta biri

Anna'yı arıyordu. Anna, Matheson'a teşekkür edip ikinci hatta geçti. Arayan Jeannie Bale'in menajeri Sylvia'ydı.

"Jeannie az önce aradı. Kulaklarıma inanmadım, az önce aradı! Kahvaltı ediyordum. Aramasını beklemiyordum. Elim ayağıma dolaştı çünkü konuşmayı kayda almamı söylemiştiniz ama mutfaktaydım ve o telefonda telesekreter yok."

Anna derin bir nefes alıp sohbeti tekrarlamasını rica etti.

"Alo, dedim. O da *Sylvia, ben Jeannie. Mesaj bırakmışsın, dedi.*"

Anna dinlemeyi sürdürdü.

"Sakin davranmaya çalıştım. Arayacağını umduğumuzu, öğlen seçme yapılacağını söyledim. Küfretti. Galiba yetişemeyecekti. Onunla konuşmak istediğinizi bildiğimden gerildim."

"Nereden arıyormuş?"

"Nereden aradığını bilmiyorum ama geri arama tuşuna basıp numarayı aldım."

"Sylvia, seçmelere gideceğini söyledi mi?"

"Hayır, o saatte orada olamayacağını söyledi. Yapımcıyı arayıp saati değiştirebilir miyiz diye sorarım dedim. İşin acele olduğunu ve fırsatı kaçırabileceğini vurguladım. Bana çay saatinden önce tiyatroda olamayacağını söyledi. Ona ulaşabileceğim bir numara istediğimde, beni arayacağını söyleyip telefonu kapadı. Bana bir numara vermedi."

"Geri arama tuşuna bastığınızda ne oldu?" diye sordu Anna.

"Telefon çaldı ama açan olmadı." Anna numarayı not aldı. Sylvia, Jeannie aradığında ne yapması gerektiğini sordu. Anna kızı oyalamasını istedi.

"Ama ya o aradığında başka bir işle meşgulsem?"

“Yerini tespit etmemiz uzun sürmez.”

Joan, Anna’nın istediği bilgilerle geri döndü.

“Bristol’den aramış.”

Anna bir devriye arabası ayarlanmasını istedi.

“Tamam Sylvia, Jeannie aradığında ona saat dörtte seçme yapılacağını söyle. O saate kadar rahat rahat gelmiş olur. Nerede olduğunu bilmiyormuşsun gibi davran. Londra’da olmadığını bildiğinden şüphelenmesin.”

“Tamam. Saat dörtte Tricycle Tiyatrosu’nda... Ona orada onunla buluşacağımı söyleyeyim mi?”

“Hayır, işin o kısmını biz hallederiz. Normalde seçmelerde onunla buluşmuyorsun değil mi?”

“Hayır ama ya geri aramazsa?”

“Bence arayacak. Sakin ol Sylvia, bir hata yapmamaya çalış.”

“Meraklanmayın, menajer olmadan önce ben de oyuncuydum.”

Anna gözlerini devirdi.

“Ah evet, öyle olabileceğini tahmin etmiştim. Sana güveniyorum Sylvia. Jeannie ile mutlaka konuşmalıyız.”

Ahizeyi yerine bırakırken kalbi deliler gibi çarpıyordu. Langton’ın beğenmediği plan tutmuştu.

Ama iki saat geçip de arayan soran olmayınca, Anna’nın planına olan güveni azaldı. Saat 10:45’te Barolli, Lester James’in dairesinden dönüp Anna’nın ofisine girdi. Elinde Lester’in gösterisinin kaydı vardı.

“Başka bir şey bulamasak da bunu bulduk. Amanda Delany’ye aşık olsa, evinde kızın fotoğrafları olurdu. Oysa hiçbir şey yoktu.”

Hep birlikte ekranın başına geçip kaseti videoya koyduklarında, Joan kapıyı tıklatıp içeri girdi. Sylvia aramıştı. Jeannie telefon açıp dörtteki seçmelere gideceğini söylemişti.

Anna ve Barolli devriye arabasına atlayıp son hızla Tricycle Tiyatrosu'na gitti. Gelip gidenleri kontrol etmesi için danışmaya sivil polisler yerleştirildi.

“Saat kaç?”

Anna gülümsedi. Barolli yüzüncü kez zamanı soruyordu.

“Saat daha iki buçuk. Şimdilik bekleyeceğiz. Bristoll'den buraya gelmek en az birkaç saat sürer.”

“Hareketli bir tiyatroymuş.”

“Evet, buradaki oyunlar genelde iyidir.” Anna önce saatine sonra duvardaki saate baktı. Kadın da Barolli gibi heyecanlanmaya başlamıştı.

Josh Lyons telefonu çaldığında dışarıdan ısmarladığı Çin yemeğini yiyordu. Elini peçeteye silip telefonu açtı.

“Josh, aradığında sana söylememi istemiştin.”

“Kim aradığında?”

“Jeannie Bale. Günlük için. Onunla konuşacak mısın?”

“Tanrı aşkına, evet!” Kahvesinden bir yudum alıp telefonun bağlanmasını bekledi.

“Bay Lyons?”

“Buyrun.”

“Ben Jeannie Bale. Londra'ya döndüm.”

Lyons heyecanını belli etmeden konuşmaya çalıştı. “Tatile mi gitmiştiniz?” diye sordu. Kız bir kahkaha atıp bir melodi eşliğinde, “Günlük bende, günlük bende,” diye mırıldandı.

“Demek öyle? Benden ne istiyorsunuz?”

“Bana bir fiyat söyleyin. Ona ne kadar verirsiniz?”

“Bayan Bale, önce günlüğe bakmam gerek. Neden buraya gelmiyorsunuz?”

“Tamam. Saat dörtte ofisinizin yakınlarında bir randevum var.”

“Ofisim değişti hayatım. Sana yeni adresi vereyim. Kaçta gelebilirsin? St. John'dayız.”

Genç kız, seçmeler biter bitmez geleceğini söyledi.

“Günlüğü yanında getirecek misin?”

“Evet ama para konuşacağız.”

“Sana ulaşabileceğim bir telefon numarası verir misin?”

“Hayır. Sonra görüşürüz.”

Jeannie, adam bir şey söyleyemeden telefonu kapadı. Lyons, Skidmore ile konuşmadan, günlükle ilgili kararı kendi verecekti. Eğer beş para etmediğini düşünürse, polisleri aramakta bir sakınca görmüyordu.

Anna ve Barolli, dörde on kala polis aracından inip karşıya geçti. Barolli danışmaya yerleşirken, Anna elinde telsizle kapının yanında durdu. Jeannie geldiğinde, Barolli kızın karşısına çıkacak, Anna da çıkışı kesecekti.

Dördü on geçtiği halde gelen giden yoktu. Anna tiyatronun yanındaki sokağı kontrol etti. Kulis kapısının orada olmasından korkmuştu. Değildi. Derken, tam sokaktan çıkacakken, bir taksinin geldiğini gördü. Siyah elbise içindeki Jeannie araçtan indi. Saçlarını bir ton açık bir sarıya boyamıştı. Anna telsizle Barolli'ye haber verdi.

“Kız tiyatroya giriyor. Siyah elbiseli. Hemen arkasımdayım.”

Jeannie’nin kolunda kocaman deri bir çanta vardı. Bir de sırt çantası. Taksi ücretini ödeyip tiyatroya doğru yürüdü.

“Bayan Bale, Jeannie Bale?” Barolli rozetini gösterdiğinde, kız birkaç adım geriledi. Ama Anna, Jeannie’yi kolundan yakaladı. Kız polislere direndi. Seçmelere katılması gerektiğini söyledi. Anna, kızın kolundaki çantayı aldı, Barolli ise omzundakini. Jeannie korkmuş görünüyordu. Kendisini nereye götürdüklerini sordu.

“Gazeteleri okumuyor musun tatlım?” Barolli kızı devriye arabasına doğru sürükledi. Anna ön koltuğa geçti. Barolli, Jeannie ile arka koltuğa oturdu. Karakolun yolunu tuttular.

“Ben hiçbir şey yapmadım.”

“Sadece bazı soruları yanıtlamanı istiyoruz,” dedi Barolli. Jeannie tırnaklarını kemirmeye başladı. Derken, dikiz aynasında Anna’yla göz göze geldiler.

“Büyük bir rol için beni istiyorlardı. Kariyerimi mahvettiniz.”

Anna ona dönüp rol falan olmadığını, kendisine ulaşmak için bu numaraya başvurduklarını söyledi.

“İnanamıyorum! Bana seçme yapılmayacağını mı söylüyorsunuz?”

“Doğru. Sana ulaşmaya çalışıyorduk. Bizi endişelendirdin.”

“Ben hiçbir şey yapmadım. Beni kandırmaya hakkınız yoktu. Menajerim de mi işin içindeydi?”

“Nerelerdeydin Jeannie?”

“Reklam çekimim vardı.”

“Öyleyse menajerin neden bilmiyor?”

“Çünkü işi kendim buldum. Bristol’deydim.”

“Neden bizimle temasa geçmedin? Gazetelerde seni aradığımız yazıyordu...”

“Çalışıyordum tamam mı?”

“Öyle olsun.”

Anna camdan dışarı baktı. Jeannie’nin parfümü midesini bulandırıyor. Çantanın içindekileri hemen o anda kontrol etmek isterdi ama beklemek zorundaydı.

Josh Lyons uzun süre bekledi. Saat beş buçuk olduğunda iyice sabırsızlandı. Jeannie Bale’in nerede kaldığını merak etti. Tedirginliğini kimseyle paylaşamazdı çünkü kızın geleceğinden kimseye bahsetmemiştir.

Jeannie’yi karakola götürüp Felicity Turner’in ölümünü ve Amanda Delany’nin öldürülüşünü konuşmak üzere sorgu odasına aldılar. Deri çantası masaya bırakıldı. Jeannie’nin, Felicity’nin ölümü karşısında hiçbir şey hissetmemesi Anna’yı şaşırttı. Ama çantasındaki eşyaları çıkarmaya başladıklarında kızın gözleri doldu. İçi kirli çamaşırlarla dolu bir torba vardı. Saç spreyi, makyaj malzemesi ve kahverengi kağıda sarılmış pembe günlük. Kilidi kırılmıştı, pembe kabıysa pislik içindeydi. İç kapakta Amanda Delany’nin adı yazıyordu. Günlüğü gösterdiklerinde kız başını çevirdi.

“Ben hiçbir şey yapmadım,” dedi öfke içinde.

Anna günlüğü havaya kaldırdı.

“Evet yaptım Jeannie. Polisten delil sakladın. Adaletle engel oldun. Bunlar büyük suçlar. Mahkemeye çıkarılırsan hapse bile düşebilirsin.”

“Ben hiçbir şey yapmadım! Günlük dairemizdeydi. Onu aldığım için beni suçlayamazsınız.”

Barolli, Jeannie'ye avukat tutabileceğini söyledi. Anna'yla birlikte çantadaki eşyaları çıkarmayı sürdürdüler. Bir cep telefonu ve içinde bol para olan bir cüzdan çıktı. Amanda'nın BlackBerry'si de oradaydı. Arşivden bir polis memuru çağırılıp eşyaların tam listesi yapıldı. Jeannie paniğe kapıldı.

"Çalıntı mallarla yakalandınız Bayan Bale," dedi Barolli. "Bu cep telefonu Amanda Delany'ye ait."

"Lanet olsun, onu dairede bırakmıştı ve geri vermeyi planlıyordum ama öldü. Onu çalmadım. Ayrıca kilitli olduğu için kullanamadım da."

Mike Lewis, Amanda Delany'nin muhasebecisi Ronnie Hodgson'ı sorguluyordu. Muhasebecinin getirdiği evraklar arasında BlackBerry'nin kayıtları da vardı. Cep telefonu artık ellerinde olduğu için, kadının ölmeden önce kimlerle mesajlaştığını öğrenebileceklerdi. Normalde bu tür telefonlar bilgisayarlarla bağlantılı olarak kullanılırdı ama Amanda'nın bilgisayarında BlackBerry dosyasına rastlanmamıştı. Polisler, kızın bir bilgisayarı daha olduğundan şüphelendi.

Harry ve Anthony James öğleden sonra sorgulanmak üzere karakola getirildi. Mike Lewis, Harry'yi sorguladığında, şoför ilk ifadesini tekrarlardı. Yanında set şoförlerinin kayıtlarını getirmişti. Amanda'yı hangi şoförlerin alıp bıraktığı kayıtlarda vardı. Kadını Harry ve kardeşi Tony getirip götürmüştü. Cinayet gecesi kadını götüren Harry'ydi, önceki gece Tony. Lester'in çekim boyunca Amanda'nın şoförlüğünü yapmadığını söylediler. Mike, Lester'in yemek yemeye gelip gelmediğini sordu.

“Bedava yemeğe kim hayır der? Galiba o gün onu görmüş-tüm ama tamamen aklımdan çıkmış.”

“Öldürülmesinden önceki günü mü kastediyorsunuz? Aynı gün kardeşinizin Amanda Delany’nin karavanına girdi-ğini gördünüz mü?”

“Hayır, bunu yapmamıştır.”

“Yaptığını söyledi.”

“O zaman yapmıştır. Ama Bayan Delany istemiştir. Yoksa sanatçıların karavanlarına yaklaşmayız. Biz sadece şoförüz.”

“Bayan Delany’nin gece duyduğu çığlıkla uyanışından son-raki gündü. Yanılmıyorsak herkese bundan bahsetmiş.”

“Evet, bahsetti ama kimse onu ciddiye almamıştı.”

“Belki kardeşiniz Lester almıştır?”

Harry’nin yanıtı netti. Lester kadının korkusunu ciddiye almış olsa bile yapabileceği hiçbir şey yoktu çünkü Amanda Delany bütün gece çekimlerdeydi. Onu evine Harry bırak-mıştı. Lester’ın ise çok daha erken saatlerde setten ayrıldığına emindi.

İki ağabeyi Lester’ın cinayete karışmış olabileceğine kesin-likle inanmıyordu. Gece çekimleri boyunca tek bir kez bile Amanda’yı eve bırakmadığını söylediler. Amanda Delany ile Lester’ın bir ilişkisi yoktu. Sonunda Anthony o kadar öfkelen-di ki Lester’ın hiçbir koşulda Amanda’ya zarar vermeyeceğine yüzde yüz emin olduğunu söyledi.

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?” diye sordu Mike Lewis.

“Çünkü buna değmezdi. Biz sadece şoförüz,” diye tekrar-ladı adam.

James kardeşler saat sekize doğru serbest bırakıldı. Polisler günlüğü incelemeye koyuldu. Zamana karşı yarıştıklarından, sayfaları bölüştüler. Bir kısmını Barolli ve Anna, bir kısmını Joan ve Barbara aldı. Dördü birlikte toplantı odasına geçip sayfalarda yazanları okudu.

İlk keşfi yapan Barbara oldu.

“Bir şey buldum. Yazanları okumak zor ama ailesinin Fransa’daki evinden bahsediyor.”

Kızın yazısı okunaksızdı. Bir çocuğun karalamaları gibiydi. Amanda ailesini ziyaret ettiğinde, *pislik* diye tarif ettiği birini görmeye gitmişti. Adama gününü göstermek istiyordu. Artık onunla baş edecek kadar büyümüştü.

Anna, adamın isminin geçip geçmediğini sordu. Bahsettiği kişi babası mıydı? Barbara öyle olmadığını söyledi. Kız, kendisine saldıran bu kişinin bacaklarının arasına tekme atıp parçalanmış giysiler içinde babasına koştüğünü, adamın yine yapacağını yaptığını söylemişti.

“Bir dakika. İşte burada.” Barbara yüksek sesle yazanları okudu. “Babam bu kez bana inandı, yatakodama gitmemi, büyükbabamın bir daha bana dokunamayacağını söyledi.”

Kız ertesi gün Londra’ya uçmuştu. Günlüğe, babasının ona hiç para vermediğini yazmıştı.

Sonra sıra Barolli’ye geldi.

“Sadece baş harfleri kullanmış ama L.J.’den bolca bahsediyor. Lester James olmalı.”

Yazanları okudu: “L.J. malları getirdi. Kaliteliymiş. Bir şeylerle karıştırıp daha büyük paralara satabilirmişiz.” Sonraki sayfada hasta olduğu yazıyordu. Fenalaştığında L.J. gidip hamilelik testi almıştı.

Sonraki iki sayfa boştu. Üçüncüdeyse tek bir kelime yazıyordu: Pozitif.

“Hamileliğinden bahsediyor olabilir. Başka?” diye sordu Anna.

Barolli, L.J.’in parası olmadığı için kızın Fransa’ya döndüğünü okudu.

“Babama hamile olduğumu ve kürtağın parasını ödemesi gerektiğini söyledim. Bebeğin sağlıksız olabileceğini ve bunun nedenini gayet iyi bildiğini söylediğimde beni tokatladı. Suratına tükürüp ona pisliğin teki olduğunu söyledim. Ama pisliğin beni hamile bıraktığına inanmadı.”

Anna araya girdi. “Bir dakika. Onu hamile bırakan aslında L.J. miymiş, büyük babası mı?”

Joan sonraki sayfaları okudu. Amanda kendine yardım edebilecek birilerini aramıştı. Artık dört aylık hamileydi.

“L.J. beni Asyalıya götürdü ve iş bitti. Çok hastaydım ama o harikaydı. Beni kucağında arabaya taşıyıp eve bıraktı.”

Mike Lewis gözlerini sayfalardan ayırdı.

“Tanrım, bu kız neredeyse her gece biriyle sevişiyormuş. L.J.’den ve başkalarından bahsediyor. Bir de sayılar var. Para olabilir. Yanlarında sterlin işareti yok ama rakamlar beş yüz, iki yüz, sekiz yüz gibi şeyler.”

“Sizce uyuşturucu mu satıyordu?” diye sordu Anna.

“Büyük işlere girecek kadar parası yoktu. Galiba arkadaşlarına mal buluyormuş. Colin O’Dell’in ona iki bin borcu varmış...”

Okumayı sürdürdüler. Günlükte yazanlar korkunçtu. Kadın oyuncularla erkek oyuncuların adları oklarla birleştirilmiş-

ti. Bazılarının yanına, yataktaki başarılarını gösteren puanlar yazılmıştı. L.J. harfleri her yerdeydi. Amanda'yı eve bırakıyor, kadınsa bu iyiliğin karşılığını ona oral seks yaparak ödüyordu.

"Tanıştığt bütün erkeklerle yatmış!" dedi Barbara.

Anna'nın başı ağrıyordu. Ondaki sayfalar Amanda'nın son yılına aitti. Çoğu işle ilgiliydi. Anlaşılan genç kadın, işine konsantre olmuştu. Büyük bir coşkuyla yeni evini tarif ediyor, mobilyalardan ve *Mum Işığı*'nın seçmelerinden bahsediyordu.

Rupert Mitchell ile çalışacağı için heyecanlıydı. Adamın züppe karısını ağlatmak için sabırsızlanıyordu. Adamla deliler gibi sevişmeyi planlıyordu. Scott Myers'ın eşi Fiona'yla ilgili de saldırgan paragraflar vardı. Ardından Scott'ın yatakta nasıl olduğunu yazmıştı. Sonraki sayfaların bir kısmı boştu. L.J.'den bahsedilmiyordu. Sonra yine iki yüzle beş yüz arasında rakamlar geliyordu. Bazılarının yanında harfler vardı ama yazıyı okumak zordu. Menajerinden ve paradan bahsetmiş, bir şeyleri yanlış yazarak üstlerini çizmişti. En altta, evcil hayvan istediğine dair bir not vardı.

Anna başını kaldırdı. "Okumayı neredeyse tamamladım. L.J.'den bahsedilmiyor. Ya sizdekilerde?"

"İnanması zor," dedi Joan. "Neredeyse her gece birileriyle sevişiyormuş. Nereden enerji buluyormuş bilmiyorum. Okuduklarımdan anladığım kadarıyla, arabanın arka koltuğunda sevişmekten hoşlanıyormuş."

"Arabayı kimin kullandığını yazmış mı?" diye sordu Anna.

"Hayır ama anlaşılan Colin O'Dell'in aleti çok küçükmüş."

Barbara, arkadaşının koluna vurdu. "Joan, söylediklerine dikkat et!"

“Ne okuduysam onu söylüyorum. Bilmek istiyorsan, aralarından en iyisi Scott Myers’mış.”

Langton içeri girdiğinde, bütün kafalar ona döndü. Neler olduğunu sorarcasına polislere baktı. Mike, durumu ona açıkladı.

“Hepiniz işi gücü bırakıp günlüğü okumaya mı karar verdiniz?”

“Amanda’nın beş yılı burada. Kullanabileceğimiz bir sürü bilgiye ulaştık.”

Langton öfkелendi. “Bu arada kız içerde sorgulanmayı bekliyor. Avukatı gelmiş. Yeniden sorguya çekilmesini istiyorum. Ona baskı yapın. Gözünü korkutun. Suçlamalara şantajı da ekleyin.”

Barolli ayağa kalktı. “Ben giderim. Zaten elimdeki sayfalar bitmişti.”

Langton başını sallayıp Mike’a döndü. “Lester James’i tutuklayabilecek miyiz?”

“Günlük L.J. kısaltmasıyla dolu. O olduğunu tahmin ediyoruz. İlişkileri olmadığını söylerken yalan söylüyormuş. Yıllardır birlikte oluyormuş.”

“Ayrıca uyuşturucu sattığına emin sayılırız,” diye ekledi Barbara.

“Emin sayılırız demek yeterli değil. Anna, Barolli’yle beraber sorguya katıl. Bakalım bir şeyler öğrenebilecek miyiz?”

Anna başını sallayıp günlüğün sayfalarını topladı. Öne eğildiğinde midesi o kadar kötü bulandı ki sandalyeye oturmak zorunda kaldı. Benzinin attığını gören Joan, hemen kardinın yanına koştu.

“İyi misin?”

“Bir şeyim yok, sadece başım döndü.”

Langton, Mike’ın ofisinin kapısını kapadı.

“Tüm bunlar saçmalık Mike. Lester James’le ilgili tam bir rapor istiyorum. Baş şüphelimizin takibi bize pahalıya patlıyor. Adamların arayıp neler yaptığını haber verdi mi?”

“Evet efendim. Dikkat çekecek hiçbir şey yapmıyor. Evde oturuyor, sabahları spor salonuna gidiyor, sonra Dojo’da karate yapıyor. Görebildiğimiz kadarıyla da şimdilik çalışmıyor.”

“Adamlarına söyle, onu izlediklerini belli etsinler. Baskı uygulanmasını istiyorum. Günlükte işe yarar bir şey bulursanız, özellikle son haftalarla ilgili olarak...”

“O bölüm Travis’te.”

“Harika.” Langton iç çekip kapıyı açtı. “Lester’in dairesinden gelen kaseti izlediniz mi?”

Mike hangi kaset olduğunu anlamadı.

“Adamın karate gösterisinin kaydı.”

Mike tereddüt etti. “Hemen izlerim.”

“Hayır, ben izlerim. Mike, soruşturmanın dizginlerini eline alsan iyi olacak.”

Langton çıktıktan sonra, yorgunluktan ölüyormuş gibi görünen Mike koltuğuna yığıldı. Langton bazen çekilmez biri oluyordu. Fırtına gibi içeri dalıyor, bağırıp çağırıyor ve herkesin dikkatini dağıtıyordu. Bütün polisler hiç durmadan bu vakayla ilgileniyordu. Çoğu, haftasonu tatili bile yapmamıştı. Saatine baktı. 22:15. Henüz evi arayıp karısına geç kalacağını bile haber verememişti.

Televizyonu açan Langton iskemleye yığıldı, duman alarmına baktı. Sigara içmek istiyor ama çakmağını çaktığı anda alar-

mın çalışacağını biliyordu. Dikkatini sigaradan uzaklaştırmak için bir şişe su alıp kasete konsantre oldu. Lester James'in dövüş silahlarını çıkarışını izledi.

Adam beyaz karate önlüğü giymiş, siyah kemer takmıştı. Lester ve rakibi dövüş alanının ortasına ilerledi. İkisi de bir anlatıcının tarif ettiği silahları kullanarak, savunma ve saldırı hareketleri yaptı. Lester silahları kenarda duran genç bir oğlandan alıyordu. Sıkılan Langton gösteriyi ileri sardı. Sonra duraksayıp geri aldı ve kareyi dondurdu. Lester'ın sol tarafında, fedailerin kullandığı türden bir bıçak vardı. Rakibi yandan saldırıya geçti. Langton yavaş çekim izledi. Lester dönüp sol eliyle rakibini bloke etti, adamın bacağına tekme attı ve bıçağı çekip rakibinin boynuna yasladı.

On santimlik, geniş kabzalı bir bıçak. Adli tabibin cinayet silahı olarak tasvir ettiği bıçağın aynısı.

Langton seslendiğinde Mike koşarak içeri daldı. Langton öfke içinde kaseti adama fırlattı.

"Şuna bak –durdurduğum bölümü izle. Lester James, adli tabibin tarif ettiği türde bir silah kullanıyor."

Mike gözlerini kırptırdı, yanakları kızarmıştı.

"Bıçağın bulunmasını istiyorum. Lester James'in, Aman-da Delany'yi öldürmekten tutuklanmasını istiyorum. Bu gece Mike. O pisliği tutuklayın."

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Jeannie ellerini kucagında birleştirmiş, başını öne eğmişti. Anna saldırıya geçti.

“Bana yalan söyledin. Sizinle görüştüğümde günlük dairededi. Neden yalan söyledin?”

Jeannie, Anna oradan ayrılana dek, günlüğün dairede olduğunu bilmediğini söyledi. Günlük Felicity’deymiş. Onu Dan Hutchins’in odasında bulmuşlardı. Jeannie, kaybolmasın diye onu yanına almıştı. Baştan beri karakolu aramayı planlıyordu.

“Öyleyse niye aramadın?”

Jeannie gözyaşları içinde Bay Delany’nin aradığını ve kendisinin ona günlükten bahsettiğini söyledi.

“Çok öfkelendi. Günlüğün kendisinin malı olduğunu söyledi. Onu geri istiyordu.”

“Ama günlüğü ona vermedin.”

“Felicity’nin fikriydi. Adamın bize para verebileceğini söyledi. İkimiz de parasızdık. Galiba Felicity, Dan’in çeklerini bozduruyordu. Sonunda Bay Delany’den para istemeye karar verdik.”

Ardından susup tırnaklarını kemirmeye başladı.

“Ama günlüğü ona vermediniz?”

“Hayır.”

“Neden?”

Jeannie sandalyesinde kıpırdandı. Felicity adamdan parayı alacak, sonra dairede buluşup ona günlüğü vereceklerdi. Ama Jeannie, Felicity’nin parayı alıp kaçmasından korkmuştu.

“Günlüğü alıp onu aramaya gittim. Telefon açtığımda Waterloo Köprüsü’nde olduğunu söyledi. Taksiye atlayıp yanına gittim.”

“Günlük sende miydi?”

“Evet. Onu Bay Delany’ye vermeyi planlamıştık ama Felicity delirmiş gibiydi.”

“Uyuşturucu mu almıştı?”

“Hayır. Adam telefonlara çıkmıyordu. Felicity başka kimi arayabileceğimizi bilmiyordu.”

“Kimden uyuşturucu alırdı?”

“Amanda’dan. Ama Amanda detoks programına girdiğinden beri uyuşturucu kullanmıyordu. Bu yüzden Felicity de mal bulamıyordu. Amanda böyledir işte.”

Barolli araya girip Jeannie’ye, Amanda hayattaymış gibi konuştuğunu hatırlattı.

“Kimden mal aldığını biliyorduk,” dedi Jeannie. “O öldüğünde onu aradık. Şey, ben aramadım. Felicity aradı.”

“Kimi?”

“Amanda’nın bağlantısını. Şoförü Lester James. Ama ortaklıkta yoktu.”

“O zaman ne yaptınız?”

“Felicity, Bay Delany’dan daha fazla para koparmak için günlüğü tutmamızı önerdi. Amanda’nın konuştuğu yayıncıyı aramamızı bile söyledi.”

Jeannie'nin, suçu Felicity'ye attığı açıktı. Anna, ölen kızın böyle şeyleri akıl edemeyeceğini biliyordu. Hepsi yalandı. Anna, Jeannie'nin gerçekleri çarpıttığına emindi.

“Devam et. Felicity'yle köprüde buluştuğunuzda neler oldu?”

Jeannie tırnaklarını kemirmeyi sürdürdü.

“Güneşli bir gündü. İkimiz de vapura binmeyi severiz. Felicity bir şişe şarap aldı. O gün de vapura binmeye karar verdik. Sarhoş olduğu için ben fikir değiştirdim. Ona birkaç yüz sterlin verdim. Bilet alıp vapura bindi.”

“Daireden ayrılmaya ne zaman karar verdin?”

“Gazetede Felicity ile ilgili haberleri okuduğumda. Korktum. Kendimi suçladım. Tek başına vapura binmesine izin vermemeliydim. İyi bir kızdı ama sarhoş olduğunda kavga çıkartırdı.”

Anna defterinin kenarına vurdu.

“Yalan söylüyorsun Jeannie. Felicity'nin ölüm haberi, ölümdünden üç gün sonra gazetelere verildi. Sen çoktan daireden ayrılmıştın. Ev sahibinizle beraber daireyi kontrol ettik. Neden yalan söylemeyi bırakmıyorsun. Sen de vapurdaydın. Seni kimsenin görmediğini mi sanıyorsun?”

Anna yalan söylüyordu ama Jeannie korkudan titremeye başlamıştı.

“Onu nehre mi ittin? Günlük için beş bin sterlin aldığınız halde, beş yüz sterline razı olduğuna inanmamızı mı bekliyorsunuz? Günlüğü Bay Delany'ye vermeyi hiç düşünmemiştiniz değil mi?”

Jeannie ağlamaya başladı.

“Yaptıklarının suçunu ölmüş birine atıyorsun ama işe yaramayacak. Günlüğü satmaya çalıştığını biliyoruz. Onu alıp

kaçtın. Felicity'nin ölümünü gazetelerden okumuşsan, seni aradığımızı da biliyorsundur.”

“Bilmiyordum. Size doğruyu söylüyorum. Yemin ederim.”

Sorgulamayı izleyen Langton kravatını gevşetti. Anna'nın kızı sıkıştırmamasını beğenmişti. Aniden avukat araya girdi.

“Müvekkilim, Bayan Felicity Turner'ın ölümüyle ilgili tüm suçlamaları reddediyor. Onunla beraber vapura binmedi ve haberi gazetelerden öğrendi.”

“Doğru. Size doğruyu söylüyorum.” Jeannie başını salladı.

“Arkadaşın boğuldu. Ama raporlara göre, ölmeden önce eroin almış. Nereden bulmuş olabilir?”

“Bilmiyorum.”

“Ama bu bulgu, önceki ifadenle çelişiyor.”

“Belki Dan'ın eşyaları arasında bulmuştur. Dan'ın şöminede gizli bir bölmesi vardı. Orada mal bulup Bay Delany'yle buluşmadan önce uyuşturucu almış olabilir. Ondan para sızdırmak bizi hiç üzmedi çünkü Amanda ondan nefret ederdi. Çocukken, babası ve büyükbabası onu taciz etmiş.”

“Bu kadar yalan yeter Jeannie. Bence uyuşturucuyu sen buldun. Felicity'ye sen verdin. Ancak o sayede beş bin sterlini ondan aldın. Karşımıza geçmiş, bize yalan söylüyorsun.”

“Söylemiyorum. Yemin ederim doğruyu söylüyorum.”

Anna, masanın altından Barolli'nin dizine dokunup konuyu değiştirmesini işaret etti. Adam, arkadaş canlısı bir sesle sorgulamayı devraldı.

“Bize Dan Hutchins'ten bahset Jeannie. Eroinden öldü ama kanında metadon vardı. Eroini bırakmaya çalışıyormuş.”

“Evet. Amanda onu bir rehabilitasyon programına sokmuş, uyuşturucuyu bırakması için tüm masraflarını karşılamayı önermişti. Dan bir süre temiz kaldı.”

“Ama sonra eroin aldı?”

“Evet, bilgisayarını satıp uyuşturucu aldı.”

“Malı kimden aldı?”

“Bilmiyorum. Onun bağlantıları vardı. Amanda’nın adama gitmezdi. Çünkü onun Amanda’ya haber vereceğini bilirdi. Amanda bilse, onu durdurmaya çalışırdı.”

“Dan uyuşturucu aldığı anda Amanda çoktan ölmüştü Jeannie.”

“Doğru ya, unutmuşum. Ama bilgisayarını sattığına eminim. Daha doğrusu Amanda’nın bilgisayarını. Amanda, bilgisayarını ona vermişti. Laptop aldığı için masaüstü bilgisayarına ihtiyacı yoktu. Ama hala Amanda’nın bilgisayarıydı. Dan onu sattı.”

“Kime?”

“Bilmiyorum. Birlikte gittiğimiz partiden erken ayrıldı. Sonra eve döndüğümüzde onu ölü bulduk.”

Jeannie cebinden bir mendil çıkarttı.

“Amanda’nın öldürülüşünü kabullenemedi. Onu çok se verdi. Amanda, Dan’e karşı çok iyiydi. Bir zamanlar birlikteydiler. Amanda ve Dan. Bazen yan yana uyurlardı. Ama Dan onunla sevişemiyordu. Artık aleti çalışmıyordu. Eroin, işini bitirmişti. Zaten Amanda da onunla ilgilenmiyordu çünkü Scott Myers ve diğerleri elinin altındaydı.”

“Demek Dan partiden erken ayrıldı ve birkaç saat gibi kısa bir sürede bilgisayarını satıp eroin aldı?”

“Hayır, bilgisayarını partiden önce satmıştı. Amanda bunu öğrendiğinde, bir daha onun suratına bile bakmayacağını söy-

ledi. Bence Dan bu yüzden kendini öldürdü. Amanda'nın bir daha kendisiyle konuşmayacağına inanmıştı."

Anna iç çekti, beyni ağrıyordu. Amanda'nın çoktan öldüğünü yeniden kızı hatırlatmaya gerek duymadı. Belli ki anlamıyordu.

Jeannie parmaklarını şıklattı.

"Bence cenazede mal buldu. Veya hemen sonrasında. Ona malı veren Lester olabilir."

"Lester derken, Lester James'i mi kastediyorsun?"

"Evet, cenazedeydi. Belki bilgisayar da ondadır."

"Daireye dönüp Dan'ın cesedini bulduğunda neler olduğundan bahset."

"Korkunçtu. Odasına baktığımda uyuduğunu sandım. Örtülerin altındaydı."

"Yatakta mı?"

"Evet. Ben de kapıyı kapadım. Yumurta pişirdim."

"Ama Dan, senin de bildiğin üzere yerde bulundu. Cesedin yerini mi değiştirdiniz?"

Jeannie avukatına baktıktan sonra omuz silkti.

"Felicity onu canlandırmaya çalıştı. O zaman yataktan düştü. Böylece öldüğünü anladık."

Anna kaleminin arkasıyla masaya vurdu. "Ne kadar eroin buldun?"

Jeannie bir saniye yemi yutacak gibi oldu ama toparlanıp suçu Felicity'ye attı. Felicity'nin alüminyum folyoya sarılmış birkaç gram eroin bulduğunu sanıyordu.

"Onu sakladı çünkü polisin gelmesinden ve bizi suçlamasından korktuk. Ben bir oyuncuyum, adıma leke sürülmesini istemem. Kariyerimi düşünmek zorundayım."

“Eğer onu Felicity sakladıysa neden uyuşturucuya ihtiyaç duyduğunda gidip onu sakladığı yerden almadı?”

“Çünkü hiçbir şey hatırlamıyordu.”

“Ama sen hatırlıyordun?”

Avukatıyla konuşan Jeannie arkasına yaslandı.

“Yorum yok.”

“Waterloo’da buluştuğunuzda, Felicity’ye uyuşturucuyu sen mi verdin?”

Jeannie önce avukatına sonra Anna’ya baktı.

“Yorum yok.”

Barolli avukata öfkeli bakışlar fırlatırken, Anna çabucak karşı saldırıya geçti.

“Jeannie, avukatının önerisine uy elbette ama onun bütün öğütlerini tutmak zorunda da değilsin. Şimdi bize söylemediğin her şey, mahkemede aleyhine delil olarak kullanılabilir. Sana neler olduğunu anlatma şansı sunuyoruz Jeannie. Seni sabaha kadar karakolda tutabiliriz. Zaten saat geceyarısına geliyor.”

“Bunu yapamazsınız,” dedi Jeannie öfkeyle.

“Evet, yapabiliriz.” Şimdiye kadar sana herhangi bir suçlama getirilmedi. Sadece soruşturmamıza yardımcı olman istendi. Ama Felicity Turner’ın ölümünde parmağının olduğuna ve ona uyuşturucu temin ettiğine inanıyorum. Seni bunlarla suçlayacağız. Bir de şantaj meselesi var. Bay Delany kendisinden beş bin sterlin aldığınızı söylüyor.”

“Bana bunu yapamazsınız!” Jeannie neredeyse ayağa fırlamıştı.

Avukatı duruma müdahale etti.

“Müvekkilimi bana bilgi verilmeyen konularda sorguya çekiyorsunuz. Bir şahidi tutuklamakla tehdit etmeniz yasalara aykırı.”

Anna, avukatı duymazdan geldi. “En büyük hatan baştan beri bize yalan söylemek oldu. Sana doğruyu söylemen için son bir fırsat veriyorum. Felicity Turner’a eroin verdin mi?”

Jeannie ağlamaya başladı.

“Ona ne istiyorsa onu verdim. Çaresizdi. Titremeler başlamıştı. Uyuşturucu kullanmadığım için ona ne verdiğimi bilmiyorum.”

“Eroini, Bayan Turner’a ne zaman verdin?”

“Vapurda. Tuvalete gidip çekti. Güverteye oturduk, Greenwich’e gidiyorduk.”

“Yani onunla vapurda olduğunu itiraf ediyorsun?”

En sonunda kız, hıçkırıklar arasında gerçekleri söyledi.

“Ayılması için kahve alıp geri döndüm. Kulenin yakınındaydık. Vapurun ön tarafındaydı. Garip davranıyordu. Ayakta duramıyordu. Parayı ondan aldım çünkü delirmiş gibiydi. Sonra koltukların üzerine çıktı. Onu uyardığımda, bana defolup gitmemi söyledi. Bende gittim. Yağmur yağdığı için herkes içerde oturuyordu.”

Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Bir süre sonra Felicity’ye bakmak için dışarı çıkmış ve kızın ortalıkta olmadığını keşfetmişti.

“Onu bulamadığından kimseye bahsettin mi?”

Başını iki yana salladı. Burnu akıyordu. Göz makyajı yaknaklarına bulaşmıştı.

“Vapurdan inip metroyla eve döndüm. Bir yerlerde uyuyakaldığımı düşündüm. Korktuğum için eşyalarımı topladım. Ve arkadaşlarımı görmeye Bristol’e gittim.”

“Parayla mı?” diye sordu Anna.

Jeannie başını salladı.

“Felicity boğuldu Jeannie. Boğulmasının muhtemel olduğunu bildiğin halde vapurdakilere söylemedin.”

“Hayır, bir yerlerde sızdığını sandım. Düşmüş olabileceği aklıma gelmedi.”

Avukatı milim milim ondan uzaklaşırken, Jeannie başını ellerinin arasına aldı. Avukat hafifçe öksürüp müvekkilini neyle suçlayacaklarını sordu.

Soruyu Anna yanıtladı. “Jeannie’yi delilleri saklamakla suçlayacağız. Serbest bırakılsa da gözümüz üstünde olacak. Yeniden sorgulamamız ihtimaline karşı ülkeden ayrılmasını.”

Genç kızın ağzı açık kaldı. “Ne yani, gitmekte özgür müyüm?”

“Felicity Turner’ın ölümünden suçlu olup olmadığına karar vermek bizim işimiz değil. Raporu okuduktan sonra, savcılık bir karara varacaktır. Bu süre zarfında özgürsün. Ama Lester James’in uyuşturucu sattığına dair ifade vermen gerek.”

Anna da Barolli de Jeannie’nin şahitliğinin bir işe yaramayacağını, Lester James’i bu kadar delille mahkemeye çıkaramayacaklarını biliyordu. Jeannie, adamın malı, Dan Hutchins’e verdiğini görmemişti. Langton yine de onları tebrik etti ve Lester James’i tutuklamalarını söyledi. Adamın karate gösterisinin kaydını izledikten sonra, James’i en azından adalete engel olmakla suçlayabileceklerine karar vermişti. Onu kendi sorgulayacaktı, Anna ve Barolli ekrandan, nasıl bir iş çıkardığını izleyebilirdi. Bu arada Lester’in gösteride kullandığı silahın bulunmasını istiyordu. Karate Dojo’sundaki dolabının aranmasını emretti. Langton’ın kibirli tavırları Anna’nın sinirine dokunuyordu.

“Kaseti getirilir getirilmez izlemeliydiniz. Boşa zaman kaybettiniz. Artık bu işi bitirelim. O pisliğin tutuklanmasını istiyorum...”

Langton kasılarak dışarı çıktığında, geride bıraktığı polisler her zamankinden öfkeliydi.

“Bu herif kendini ne sanıyor?” diye mırıldandı Barolli. Anna tartışamayacak kadar yorgundu. “Bizimle böyle konuşmaya ne hakkı var?”

Barbara televizyonu içeri getirirken Barolli’nin öfkeli nidalarını duydu.

“Hepimizin amiri olduğu için ne isterse yapmaya hakkı var. Mike’ın da canına okudu,” dedi adama.

“Mike nerede?”

Barbara televizyonu açtı.

“Lester James’i almaya gitti. Tamam, şimdi şu kahrolası kaseti izleyelim. Sizi bilmem ama ben artık eve gitmek istiyorum.”

Lester James ertesi sabah saat üçte tutuklandı. Mike Lewis ve iki polis, adamı uyandırıp Amanda Delany cinayetiyle ilgili olarak sorguya çekilmek üzere karakola getirdi. Bir telefon görüşmesi yapmasına izin verildi. Adam, ağabeyi Harry’i arayıp avukat tutmasını söyledi. Lester başka kimseyle konuşmadı. Kahvaltıdan sonra, sorgulamadan önce avukatıyla görüşmesine izin verilecekti.

Anna karakola dönmeden önce Amanda’nın günlüğüne göz attı. Genç kadın gerçekten de hayatına çekidüzen vermeye çalışmıştı. “Mum İşği” çekimleriyle ilgili notlar vardı. Yönetmen Julian Pike’in eşcinsel olduğunu iddia ediyordu. Rupert Mitc-

hell ile çalışmayı sabırsızlıkla bekliyordu. Adamın kendisini görmezden gelmesine sinirlenmişti. Korse giymekten nefret ediyordu. Uyuşturucu kullanmamakla ilgili notlar vardı. Konsantre olmakta güçlük çekiyordu. Yönetmenle arası iyi değildi.

Zamanı azalan Anna, günlüğün sayfalarını karıştırdı. Karakola gitmek üzere yola çıkmalıydı ama günlüğün başından kalkamadan, ilgisini çeken bir sayfaya rastladı. Bir kadın çizimi. Amanda, çizimin altına şöyle yazmıştı:

Bana benzemiyor bile. Çizimi henüz tamamlamamış ama bence yazık... Bana bunu gösterirken o kadar heyecanlıydı ki ona dövmenin bana benzemediğini söyleyemedim. Onun için üzülüyorum. Tam bir zavallı. Avam sınıfından. Aşırı koruyucu davranmaya başladı. Artık beni rahat bırakmayı öğrenmeli. Ona ihtiyacım yok.

Anna gözlerini kapadı. Dövme... Dövmeci, Lester James'in dövme yaptırdığını söylememiş miydi? Anna sayfayı çevirdiğinde, sayılarla ve kelimelerle karşılaştı: Avukat bulmalıyım. Sürtük paramı ödemedi. Kendimi kullanılmış ve ihanete uğramış hissediyorum. Ona güvenmiştim.

Sonra Josh Lyons'dan ve yayınevinden bahsediyordu. Hepsine ödereceğim, cümlesinin altı kırmızı kalemle çizilmişti.

Josh Lyons'ın yasal sorunlar çıkmasından korktuğundan bahsediyordu. Neden çıksın ki -sadece gerçekleri yazacağım.

Sonra, ölümünden üç gün önce, o gece izinli olduğunu yazmıştı. Colin O'Dell ve Scott Myers'in adlarının yanına *parti*

kelimesi eklenmişti. Lester James'in bahsi geçmiyordu. Ama birkaç sayfa sonra yine L.J.'den bahsediliyordu.

Arada bir başımı ağrıtsa da beni dinleyen sadece o var. Bana karşı çok sevecen. Gece çekimlerimi atlatmam için birkaç hap verdi. Evimi kontrol edeceğini söyledi. Bunu duymak içimi rahatlattı. Güçlü birinin beni kollaması güzel. Aptal olabilir ama beni koruyan sadece o var.

Belli ki sayfanın üstüne bir şey dökülmüştü. Yazılar silinmiş sayfanın rengi değişmişti. Sonraki notlar başka bir kalemle yazılmıştı. Elyazısı Amanda'nındı.

Delirmek üzereyim ve daha çekilmesi gereken iki sahne var. Bu filmde NEFRET ediyorum.

Yönetmene gidip kendini becermesini söyledim. Bütün gece kafamdan aşağı su boşalttılar. Menajerimi aramak istiyorum ama saat geç oldu. Sabah arayıp ajanstan ayrılacağımı söyleyeceğim. Ama önce paramı istiyorum. Vermezse polise giderim. Şu film bitse de kurtulsam.

Sonra mürekkep bitiyormuş gibi yazı silikleşmişti. Kağıtsa ikiye katlanmış gibi buruşmuştu.

Anna kaşlarını çatı. İfadeler birbirini tutmuyordu. Jeanne Bale doğruyu söylemişse ve Amanda, Maida Vale'de Josh Lyons'la yaptığı görüşmeden sonra günlüğü orada bırakmışsa, nasıl bunları yazmış olabilirdi? O görüşme, öldürülüşünden günler önce yapılmıştı. Ama yazarlara bakılırsa, Amanda öldürülmeden önceki gece günlüğüne bunları yazmıştı.

Son sayfa boştu. Anlaşılan Amanda sabahları ve akşamları günlük tutuyordu. Onu yanında sete götürmüş olabilir miydi? Cep telefonunu orada unutmuş ve alet, dublör tarafından bulunmuştu. Ama Jeannie Bale, BlackBerry'sini de kaybettiğini söylemiş ve telefonu da Amanda'nın Josh Lyons'la görüşmesinden sonra bulduğunu iddia etmişti. Yani Jeannie yalan söylüyordu. Kızın Amanda'nın evine gidip günlüğü ve telefonu almış olması mümkün müydü? Bu doğruysa, Jeannie Bale bir numaralı cinayet zanlısıydı.

Anna hemen karakola gitmesi gerektiğini bilse de önce batı yakasına geçti. Maida Vale'ye ulaşmak yarım saatini aldı. Arabayı dairenin birkaç metre ötesine park edip bodrumun basamaklarını indi. Ön kapı açıldı: Ev sahibi tarafından takılan geçici kilit kırılmıştı. Anna kapıyı ittirip içeri girdi. Tavandan sallanan ampulden, sarımtırak bir ışık yayılıyordu. Birilerinin bir şeyleri sürüklediğini duydu. Bir saniye sonra Jeannie Bale, yanında valiziyle karşısında belirdi.

"Jeannie," dedi Anna alçak sesle. Kız, şaşkın şaşkın polise baktı. "Konuşmalıyız."

"Burada olmaya hakkım var. Eşyalarımı alıyorum."

"Hakkın yok, ev sahibi..." Anna lafını tamamlayamadı.

"Boş konuşuyor. Yıllarca dairenin kirasını ödedik. Tek yaptığım, bana ait olan eşyaları almak. Sonra buradan gideceğim." Anna, valizi sürükleyen Jeannie'ye yaklaştı. Sapı koptuğu için kızın işi zordu. Jeannie'nin elinde valizin etrafına dolamayı planladığı deri bir kemer vardı.

"Amanda'nın günlüğünü ne zaman aldın?"

Jeannie doğrulup sarı saçlarını arkaya savurdu. Ardından kemeri eline doladı.

“Ben almadım. Onu burada bırakmıştı. Size söyledim, günlüğü Dan’ın odasından Felicity aldı.”

“Evet. Yayıncıyla yaptığı toplantıdan sonra demiştin.”

“Evet. Dedğim gibi oldu.”

“Söylesene, onu ne zaman Amanda’ya geri verdiniz? Günlük ne zaman yeniden elinize geçti?”

“Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

Anna kıza yaklaştı.

“Jeannie, doğruyu söyleyen iyi olur. Günlük elimizde. Yazanları okuduk.”

Jeannie boş boş Anna’ya baktı.

“Görüyorsun ya, Amanda onu geri almış olmalı çünkü ölmeden önce günlüğe bir şeyler yazmış. Ölümünden bir gün öncesine kadar günlük tutmayı sürdürmüş.”

“Eee?”

“Eee’si şu, bize yalan söyledin. Amanda yayıncıyla buluştuğundan beri günlüğün sizde olduğunu söyledin. Sorunumu anlıyor musun?”

“Hayır.”

“Gidip onu geri aldın değil mi?”

“Hayır almadım.”

“O zaman kim aldı?”

“Buraya gelip beni sorgulamaya hakkın yok. Ben serbest bırakıldım. Yanlış bir şey yapmadım.”

“Sorumu yanıtla,” dedi Anna sakince. “Cinayetle suçlanabilirsin. Ciddi bir suçtan bahsediyoruz Jeannie. Sabrımı kaybetmeden bana doğruyu söyle.”

“Beni korkutuyorsun,” dedi kız dişlerinin arasından.

“Şansını zorlama. Konuşsan iyi olur Jeannie.”

Valiz, aralarında duruyordu. Yüzü öfkeden kasılan Jeannie birkaç adım geriledi.

“O sürtüğün adını duymaktan sıkıldım. Rolümü çaldı. Bana rolü kaptdığım söylenmişti ama sonra ona verdiler. Benim günlüğüm servet edecekti. Filmlerde ben rol alacaktım. Tek ihtiyacım, dikkatleri üstüme çekeceğim bir roldü. Her şeyi benden çaldı. Sadece ben de değildim. Dan’e ne yaptığına bak! Dan ona tapardı, o ise Dan’i uyuşturucu bağımlısı yaptı. Köpekleştirdi. Ama Dan bizi dinlemiyordu. Amanda onunla yatar, birkaç gün sonra yine terk ederdi. Elinde para desteleriyle buraya gelir, eski giysilerini bize dağıtırdı. Oysa onlar zaten benim hakkımdı. Ondan nefret ediyordum...”

Jeannie’nin yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuştu. Sarı saçları dağılıp dudaklarının kenarına yapışmıştı. Valizin üstünden atlayıp kemeri doladığı elini ileri savurdu. Kemerin tokası Anna’nın yanağına isabet etti. Bir saniye sonra Jeannie, kadının tepesine binmiş çığlık atıyor, yumruk üstüne yumruk savuruyordu.

Anna polis eğitimi sayesinde yan dönüp yumruklardan kurtuldu ve Jeannie’yi saçından yakaladı. Kızın kafasını valize yapıştırıp bileklerini tuttu.

“Seni tutukluyorum...”

Jeannie kadına tükürdü. Anna sağ eliyle Jeannie’nin kafasını yakalayıp sertçe duvara vurdu. Ardından kızın kollarını arkada birleştirdi, yüzüstü yere yatırdı ve neredeyse başparmağını kıracaktı. Jeannie acı içinde inlerken, deri kemeri alıp kızın kollarını birbirine bağladı. Son olarak, cep telefonunu çıkartıp polisten destek istedi.

Ardından, ağlamakta olan kızı koridora oturttu ve beklemeye başladılar.

Langton öfkesine güçlkle engel oldu.

“Dur bakalım doğru anlamış mıyım,” diye bağırdı Barolli’ye. “Travis’in, yanında hiçbir destek kuvveti olmadan tutuklama yaptığını mı söylüyorsun? Bu da nereden çıkmış?”

“Bütün detayları bilmiyorum efendim. Tek bildiğim, Jeanie Bale’i tutuklayıp destek çağırdığı. Kızın cinayetle bağlantısı olduğunu keşfetmiş. Lester James’i sorgulamaya başlammamızı söyledi.”

“Öyleyse bu zamanı, kurbanın BlackBerry’sinin güvenlik kilidini açmakla değerlendirelim. Bir ilerleme katettik mi?”

Barolli bakışlarını kaçırdı. “Henüz değil. Teknik ekip hala üstünde çalışıyor.”

“Peki diğer bilgisayarı bulabildik mi?”

“Hayır ama soruşturmamız devam ediyor.”

“Bıçak?”

“Memurlar Lester James’in Dojo’suna gitti. Şimdilik silah-tan iz yok.” Langton başını salladı. Öfkeden kudurmak üzereydi.

“Müfettiş Travis gelir gelmez bana haber verilsin.”

Lester James, cinayet zanlısı olduğunu biliyordu. Beklemek sinirlerini bozuyordu. Huzursuzdu. Bir saat daha geçti. Kafese kısıtılmış bir hayvan gibi hücrelerini turlamaya başladı. Kapıyı yumrukladı. Üniformalı polislerden biri adamı kontrol etmeye gitti.

“Daha ne kadar bekleyeceğim?”

“Ne kadar gerekiyorsa o kadar. Bakıyorum şimdi konuşmaya pek heveslisin.”

“Defol git.”

Polis çekip gitti. Lester yatağına oturdu. Ayağa kalktı, parmaklarını çıtlattı ve yeniden odayı arşınlamaya başladı.

Anna berbat görünüyordu. Alnında bir kesik vardı. Saçlarına bulaşan kan kurumuştu. Damlalar boynundan aşağı aktığı için, gömleğinin önü kan içindeydi. Yüzü bembeyazdı ve keşiğin etrafı morarmıştı. Ancak arabasına binip güvende olduğuna emin olunca Jeannie'nin saldırısının etkilerini hissetti. Araba kullanacak durumda olduğunu iddia etmişti ama yapmadı. Arabayı kenara çekti. Direksiyon başına oturacak kadar sakinleşmek, birkaç dakikasını aldı.

Langton, Mike'ın ofisine giren Anna'ya baktı. Parmağıyla çenesini tutup kızın kafasını kontrol etti.

“Neler oldu?”

“Jeannie Bale tutuklanmak istemedi.”

Kadının çenesini bırakıp oturmasını işaret etti.

“Onun tutuklanmasını emrettiğimi hatırlamıyorum. Neden onu görmeye gittin?”

“Karakola dönmeden önce onu kontrol etmek istedim.”

“Beni aptal mı sanıyorsun? Neden cinayetle bir ilgisi olduğunu anladığında destek çağırmadın?” Şaşkınlığını göstermek için kollarını iki yana açtı. “Jeannie Bale'i neden tutukladığını anlat. Amanda Delany'yi öldürdüğünü mü düşünüyorsun?”

“Mesele günlük efendim.” Açıklamaya başladı.

Anna konuşmasını tamamladığında Langton, Mike'ın masasına yaslandı.

“Sana davranışlarının ne kadar profesyonellikten uzak olduğunu hatırlatmayacağım. Keşfettiğin şey olaya farklı bir ışık tutuyor. Belki Lester James tek başına hareket etmemiştir. Suç ortağı olabilirler mi?”

“Bilmiyorum. Ama Amanda günlüğü geri almış. Yoksa ölümünden bir önceki gün ona yazamazdı. Demek ki günlük sonradan, belki BlackBerry’siyle birlikte villadan çalınmış. Cinayet gecesi çalınmış olmaları mümkün. Şimdiye dek onların, cinayetten önceki günlerde kaybolduğunu varsayıyorduk.”

Langton yavaşça nefes aldı. “Yani Jeannie cinayet gecesi Amanda’nın evine gitmiş ve günlüğü almış olabilir. Ya öyle oldu ya da Lester James’le birlikteydi. Kızı birlikte öldürdüler. Elbette hala cinayeti James’in işlediğini düşünüyorsak.”

Langton ellerini cebine sokup yere baktı.

“Elimizde cinayet silahı yok, BlackBerry’i açmayı başaramadık, ikinci bilgisayar hala kayıp.”

“Jeannie, Dan Hutchins’in, bilgisayarı sattığını söyledi. Onu satığı kişi, BlackBerry’nin kayıtlarına girebiliyordur.”

“Bilgisayarın kime satıldığını biliyor muymuş?”

“Hayır. Anlaşılan uyuşturucuya ihtiyaç duyduğu için satmış. Malı Lester James’ten almışsa, belki bilgisayarı da ona satmıştır.”

Langton, Mike’a dönüp açıklamaları dinledi. Adamın da-iresinde bilgisayara rastlanmamıştı. Banka hesapları kontrol edildiğinde, büyük meblağlar yatırılmadığı görülmüştü. Sadece şoförlükten kazandığı paralar. Adamın hesabında beş bin sterlin vardı. Kartındaysa sekiz yüz.

Langton bir ıslık çalıp saatine baktı.

“Tamam. Önce yalancı Bayan Bale’le mi başlayalım Bruce Lee ile mi?”

Anna oyunu Jeannie’den yana kullandı. Normalde kızın ne zaman doğru ne zaman yalan söylediğini kestirmek imkansızdı ama artık belki korkup polisleri doğruyu söylerdi. Langton, Anna’yı süzdü. Yüzü bembeyazdı, alını ve yanağı morarmıştı.

“Kendini nasıl hissediyorsun?”

“İyiyim.”

“Jeannie’yi Mike ve ben sorgulayacağız,” dedi Langton. “Seni görürse işbirliği yapmaktan vazgeçebilir. Ayrıca saldırı suçlamasıyla onu daha da korkutabiliriz. Haydi, oyuna başlayalım.”

Anna elini yüzünü yıkayıp Barolli’nin yanına gittiğinde Langton ve Mike, yarım saattir Jeannie’yi sorguluyordu. Jeannie kötü durumdaydı ve öfkeliydi.

“Bir süre bağırıp çağırdı ama şimdi daha sakın. Langton daha ağzını açmadı,” diye mırıldandı Barolli.

Soruşturmayı Mike Lewis yürütüyordu. Jeannie’nin iddiasını tekrarlardı: Demek günlük, yayıncı gittikten sonra ellerine geçmişti.

“Ayrıca Bayan Delany’nin BlackBerry’sini minderlerin arkasında bulduğunu söyledin. Günlüğü bulduğun zaman.”

“Evet.”

Langton devreye girdi. Kızın ifadesinin yazılı olduğu kağıtlara vurup Jeannie’yi korkuttu.

“Sen beş para etmez bir yalancısın. Seni dinlemekten bıktım. Durumunun ciddiyetini anlıyor musun? Sana açıklamamı ister misin?”

“Ben yanlış bir şey yapmadım.”

“Yanlış bir şey yapmadın mı? Şantaj yapıp Amanda Delany’nin babasından beş bin sterlin aldın, arkadaşının vapurdan düşüp boğulmasına izin verdin. Ona yardım etmeye çalışmadın. Bence Felicity vapurdan düşmedi, onu sen ittin.”

“Hayır!”

“Sana inanmamızı mı bekliyorsun? Bize her konuda yalan söyledin. Günlüğü söylediğin gün bulduysan, Bayan Delany ölmeden önce nasıl olup da ona yazdı? Açıklasana!”

Jeannie başını öne eğip tırnaklarını kemirdi. Langton lafını esirgemiyordu.

“Sana ne düşündüğümü söyleyeyim. Belki onu dairede bulmuşsundur. Oraya BlackBerry’yle beraber Bayan Delany tarafından bırakılmış olabilir. Belki onu arayıp günlüğü geri verdin, o da yazmayı sürdürdü... İyi ama sonra günlük nasıl yeniden senin eline geçti? Belki Bayan Delany’nin evine gitmiş, bunları oradan almışsındır.”

“Günlüğü dairemizde bırakmış. Onu Felicity buldu,” diye ısrar etti Jeannie.

“Felicity onu Amanda’ya geri mi götürdü?” diye sordu Langton. “Günlük Amanda’ya dönmüş Jeannie. Sonra da daireye geri gelmiş. Bu nasıl oldu?”

“Bilmiyorum.”

“Nasıl bilmezsin? Belki hepsi yalan! Amanda Delany’yi sen öldürdün!”

“Hayır, hayır, ben öldürmedim.”

“Sana neden inanalım? Oradaydın! Öldüğü gece orada olduğunu neden itiraf etmiyorsun?”

“Değildim!”

“Evet, oradaydın –ve bütün bu yalan dolanı açıklayacak bir şeyler söylemezsen, cinayetle suçlanacaksın.”

“Ben yapmadım.”

“Neyi yapmadın?”

“Amanda’yı öldürmedim. Yemin ederim.”

Langton ayağa kalkacakmış gibi iskemlesini geriye itirdi. Jeannie, gitmesine engel olmak için elini uzatıp onu durdurdu.

“Beni dinleyin. Onu ben öldürmedim. Ona zarar vermedim. Onu severdim –bana iyi davranırdı.”

Langton yüzünü kızına yaklaştırdı.

“Ama rolünü çalmıştı değil mi? Onun yerinde sen olabiliydin. Kıskançtın, onun sahip olduklarını elde etmek istiyordun ve ona karşı hiç şansın olmadığını bildiğin için onu görmeye bile katlanamıyordun. Ne onun kadar güzelsin ne de yetenekli!”

Langton, şaşkınlıktan küçük dilini yutacakmış gibi görünen Jeannie’yi bir tarafa bırakıp kızın avukatına döndü.

“Adınız nedir?”

“Sinclair, Rodney.”

“Müvekkilinize bir iyilik yapın. Bir iyilik yapın ve ona git-tikçe dibe battığını söyleyin.”

Langton odadan çıkacakmış gibi yaptığında, Jeannie başını ellerinin arasına alıp ağlamaya başladı. Sinclair kızı teselli etmeye çalıştı ama Jeannie adamı itirdi.

“Onu ben öldürmedim, yemin ederim ki ben yapmadım.”

Mike Lewis içeri girdi.

“Kimin yaptığını biliyor musun? Bize doğruyu söylemen senin çıkarına Jeannie.” Langton’a döndü. “Ona bir şans ver.

Baksana, doğruyu söylemek istiyor. Değil mi Jeannie? Her şeyi anlat tatlım.”

Sinclair araya girip müvekkiliyle baş başa kalmayı talep ettiğinde, Langton’ın yanıtı hazırды.

“Sana onunla konuşma fırsatı verdim. Bu kadar zaman kaybettiğimiz yeter. Gidip Jeannie Bale’in cinayetle suçlanması için savcılıkla görüşeceğim.”

“Ben yapmadım!” dedi Jeannie yeniden.

“O zaman onu kim öldürdü Jeannie? Amanda Delany’yi kim bıçakladı?”

Genç kadın gözlerini kapayıp avukatın uzattığı mendili aldı. Burnunu ve gözlerini sildi.

“Olanları size anlatırsam, başımı belaya sokmaktan korkuyorum.”

“Bir dene Jeannie.”

Mike Lewis kıza bir bardak su verip iskemlelerden birine oturdu.

Anna, Barolli’ye döndü.

“İşte başlıyoruz.”

Adam başını sallayıp Jeannie Bale’in yeniden burnunu silmesini ve mendille oynayıpını seyretti.

“Felicity günlüğü buldu... Dan’in odasında uyuşturucu arıyormuş ve günlüğü görmüş...”

Jeannie, Felicity’nin günlüğü odasına götürüp okuyuşunu anlattı. Jeannie eve geldiğinde günlüğü ona göstermişti. Felicity, Amanda’nın yayıncıyla konuşmalarına kulak misafiri olmuştu. Adamın günlük için büyük paralar ödemeye hazır olduğunu biliyordu. Sonra Dan gelmişti ve günlükte ondan

bahsedilen bölümleri okumuşlardı. Dan çok üzülmüştü. Kızlar onunla dalga geçmiş ve iktidarsız olduğunu herkesin öğreneceğini söylemişlerdi. Felicity kahkahalar atıp “Rezil olacak tek kişi sen değilsin,” demişti Dan’e. Bir de Lester hakkında yazanları görmeliydi. Polisler bu sözlerden sonra Jeannie’nin, Lester’ı tanıdığına emin oldu. Adam, Amanda’nın şoföründen fazlasıydı.

Dan, günlüğü onlardan almaya çalışmış ama alamadan Lester James içeri girmişti. Amanda’nın anahtarları ondaydı. Amanda’nın, kendisini günlüğü ve BlackBerry’i alması için yolladığını söylemişti. Lester günlüğü ellerinden alıp onları tehdit etmişti. Jeannie, adamın BlackBerry’yi alamadığını söyledi.

“Ona BlackBerry’nin evde olmadığını, Amanda’nın yanıltığını, telefonu sette unutmuş olabileceğini söyledim. O da günlüğü alıp gitti.”

Jeannie’nin, sonrasında yaşananları itiraf etmesi biraz daha uzun sürdü. Tek bildiği, Josh Lyons’ın daireye geldiği günün akşamı, Lester’ın gelip günlüğü aldığıydı. İki gün sonra Bay Delany telefon açıp günlüğü sormuş, Jeannie de defterin kendisinde olduğuna dair bir yalan uydurup adama şantaj yapmıştı.

“Günlük ne zaman elinize geçti?” diye sordu Langton.

Lester, Amanda’nın BlackBerry’si için daireye geri gelmişti, kızın öldürülüşünden bir iki gün önceydi. Kabalaştığında, Lester’a, Amanda bir kitap yazacaksa, en çok endişelenmesi gereken kişilerden birinin kendisi olduğunu söylemişlerdi. Günlükte o da vardı. Uyuşturucu satışı ve cinsel sorunlarıyla ilgili bütün detaylar günlükte yazıyordu.

“O zaman bana vurdu.”

Onlara Amanda’nın evinde kalacağını çünkü genç kadının korktuğunu söylemişti. Bir kadının çılgınlığını duyduğundan bahsetmişti.

“Ona Amanda’nın hiçbir şey duymadığını, sürekli kabus gördüğünü ve bizimle yaşadığı dönemde de çılgık atarak uyandığını söyledim. İnanmıyorsa, günlüğü okuyup kendi görebilirdi.”

Lester villaya giderken Jeannie’yi de yanına almıştı. Cınayetten önceki geceydi ve adam garip davranıyordu.

“Bence ona aşkıttı ama Amanda, Lester’a kötü davranıyordu. Villaya giderken bana, bir gece önce Amanda’nın, Scott Myers ve Colin O’Dell’le üçlü yaptığını söyledi. Ben de ona Amanda’nın bir sürtük olduğunu söyledim. Lester’a bu kadar kötü davranmaya hakkı yoktu.”

Lester arabayı villanın önüne değil, yan sokaklardan birine park etmişti. Amanda’nın villasına giden arka yoldan haberdardı. Orayı kullanarak, basın mensuplarına görünmeden içeri girebiliyordu. Eve girdikleri anda günlüğü aramaya başlamıştı.

“Garip davranıyordu. Günlüğü aramasına yardım ettim ama ışıkları açmayı reddettiği için bulmamız yüzyıllar aldı.”

Jeannie suyundan bir yudum alıp bakışlarını boşluğa dikti. “Günlük, oyuncak tavşanın içindeydi. Onu bulduğumda Lester salonu kontrol ediyordu. Artık eve dönmem gerektiğini söyledim. Beni görmezden geldi. Ben de oradan ayrıldım.”

“Günlükle birlikte mi?”

“Evet. Bay Delany aradığında ona doğruyu söylüyordum. Hiç yalan söylemedim.”

“Tavşanı ne yaptın?”

Kız omuz silkti. “Çöpe attım eve dönmek için otobüse bindim.”

Anna, Barolli’ye dönüp başını iki yana salladı. Oyuncağı aramakla saatler geçirmişlerdi, Jeannie’ye de onu sormuşlardı. Demek kız, bunca zamandır oyuncanın çöpte olduğunu biliyordu.

“Jeannie’nin ifadesinden sonra Lester James’in hiç şansı yok,” dedi Barolli ekrana bakarak.

“Eğer kız doğruyu söylemişse,” dedi Anna.

“Sence yalan mı söylüyor?”

Anna emin değildi. Jeannie’nin lafına karşı Lester James’in lafı. İkisi de güvenilmez şahitlerdi.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Lester James hücrelerinden çıkarıldığında kötü durumdaydı. Ufak bir alana hapsedilmek adama iyi gelmemiştir. Jeannie'yi komşu hücreye koymuşlardı, adam saatlerce kızın hıçkırıklarını dinlemişti. Göz göze bile gelmemeleri için polisler ellerinden geleni yapmıştı. Adamın tek bildiği, kızın tutuklandığıydı.

Müvekkili getirildiğinde, Lester'in avukatı sorgu odasında onu bekliyordu. Kendisini bütün gece hücrede tutmalarından yakınan Lester, ancak Langton ve Anna içeri girip masanın diğer tarafındaki sandalyelere oturduğunda sustu. Langton, adamın haklarını okuduktan sonra otoriter bir sesle sorgulamayı başlattı. "Bay James, öldürüldüğü gece Bayan Delany'nin villasında olduğunuzu öğrenmiş bulunuyoruz. Önceki ifadenizde neden yalan söyledığınızı açıklama fırsatı bulacaksınız. Size yöneltilen suçlamalar son derece ciddi. Doğruyu söylemenizi öneririm." Langton duraksayıp önündeki dosyayı açtı ve kendine bir bardak su doldurdu.

"Amanda Delany'yi öldürdünüz mü Bay James?"

Lester başını öne eğmiş, koca ellerini önde birleştirmişti. Langton'a ve Anna'ya bakmayı reddediyordu.

“Jeannie Bale’in ifadesine göre, olay gecesi Amanda Delany’nin villasındaymışsınız. Söyleyeceğiniz bir şey var mı?”

Lester sessizliğini korudu.

Konuşma sırası Anna’daydı, Langton’ın sakin ses tonunu taklit ederek devam etti.

“Bayan Delany ile ilişkiniz konusunda yalan söylediğinizi, onun sadece şoförü olmadığınızı, beş yıldan uzun süredir onunla ilişkiniz olduğunu biliyoruz. Bize yalan söylediğinizi, sadece Bayan Delany’ye değil ev arkadaşları Felicity Turner, Dan Hutchins ve Jeannie Bale’e de uyuşturucu temin ettiğinizi kabul ediyor musunuz?”

Lester James sonunda konuştu. “Deliliniz yok. Bahsi geçen kişilerden ikisi öldü Jeannie Bale ise adı çıkmış bir yalancı.”

“Belki öyledir Lester. Ama Bayan Delany’nin günlüğü elimizde ve orada sadece seninle olan cinsel ilişkisinden değil, uyuşturucu sattığından da bahsediyor –kokain, eroin, taş kokain, haplar...”

“Hepsi yalan.”

Langton, devam etmesi için bakışlarıyla Anna’yı cesaretlendirdi.

“Lester, sanırım Amanda’ya aşıktın. Hakkında yazdıklarını okumak kalbini paramparça etmiştir.”

“Ben onun sadece şoförüydüm, hepsi bu.” Yüzü öfkeden kasılmıştı.

“Bayan Delany sevişmelerinizden, daha doğrusu senin beceriksizliğinden bolca bahsetmiş. Arkandan bunları söylediğini kabullenmek zor olmuştur.”

“Benim için bir önemi yoktu. Size söylüyorum, ben onu şoförüydüm. Ne yazdığı önemli değil çünkü hepsi yalan.”

“Yalan mı? Bu yüzden mi Jeannie Bale sana günlükten bahsettiğinde, onu villaya götürüp aramana yardım etmesini istedin?”

“Öyle bir şey olmadı.”

“Günlüğü sen belki bulamadın ama Jeannie Bale buldu. Onu alıp seni villada yalnız bıraktı.”

Lester yumruklarını açıp kapadı.

“Yalan söylediğimi itiraf ediyorum,” diye homurdandı. “Oradaydım ama bunun mantıklı bir nedeni vardı. Önceki gece birinin çığlığını duyan Amanda çok korkmuştu. Benden evi kontrol etmemi istedi. Fedai olarak sık sık beni tutardı. Eve gitme nedenim buydu. Kilitleri kontrol ettim. Onun güvende olacağına emin oldum.”

Langton başını sallayıp arkasına yaslandı.

“Öyleyse Jeannie Bale gittiğinde, villada sadece sen kaldın –doğru anlamış mıyım? Bayan Delany’nin gelmesini bekledin.”

“Evet.”

“Bana Bayan Delany döndüğünde neler olduğunu anlat.”

Lester öksürüp sırtını dikleştirdi.

“Sabah dört buçuğa doğru geldi. Çok yorgundu. Ona evi kontrol ettiğimi, her tarafın kilitli olduğunu ve endişelenmesine gerek olmadığını söyledim.”

“Evden nasıl çıktın?”

“Arka kapıdan. Bahçelerin arasındaki yolu kullandım. Ardından, arabama atlayıp eve döndüm.”

“Sen çıktıktan sonra, Amanda arka bahçenin kapısını kilitledi mi?”

“Evet kilitledi. Kapıyı kilitli bulmuşsanız kilitlemiştir.”

Langton dosyayı karıştırırken Anna, Lester'a bakıyordu. Hayran olunası bir otokontrol.

"Onun sadece şoförü olduğunuzu ve aranızda hiçbir cinsel ilişki olmadığını söylemişsiniz, doğru mu?"

"Doğru."

"Yalan söylediğinize inanıyorum. Bayan Delany'nin seks oyuncaklarından biri olduğunuzu, günlüğünde yazanlardan biliyoruz. Sizi dilediği gibi kullanıyordu. Ayrıca ona karşı aşırı koruyucu bir tavır benimsediğinizi yazmış. Sizden uzaklaşmak istiyormuş."

"Hiçbiri doğru değil. Ben onun şoförüydüm ve bana güvenirdi. Bu yüzden villayı kontrol etmemi istedi."

Anna, Langton'a bir not uzattı. Adam notu okuyup başını salladığında, genç kadın Lester'a gülümsedi.

"Onun şoförüydünüz," dedi. "Bayan Delany'nin özel işlerde ve çeşitli filmlerde kullandığı kişiydiniz."

"Doğru."

"Öyleyse geceyi onunla geçirmelerinin ardından, Colin O'Dell'i ve Scott Myers'ı bırakmanızı istemesi sizi öfkelen-dirmemiştir."

"Son sorgulamada onları bıraktığımı söylemiştim. Amanda'nın kiminle görüştüğü beni ilgilendirmezdi. Size bunun benim için sıradan bir iş olduğunu anlatmaya çalışıyorum. İddia ettiğiniz gibi ona karşı güçlü duygular beslediğim falan yoktu."

Anna sesini yükseltti. "Arabada size oral seks yapardı değil mi? Günlükte, penisin boyu ve ereksiyonunuzun ne kadar sürdüğüyle ilgili bir sürü not vardı. Arka koltukta oturup onunla neler yaşadığını anlatan iki adamı dinlemek sizi çok

öfkelenmişti. Sonra bir de Jeannie Bale'den, Amanda'nın seks maceralarını günlüğe yazdığını duydunuz. Sizinle, sadece uyuşturucuya para vermemek için iş tutuyormuş.”

Lester bu suçlamalardan şaşkına dönmüştü.

“Tamam, birkaç kez arabada bana oral seks yaptı. Onu reddemedim, çok ısrarcıydı ve önceden de söylediğim gibi işim ona bağlıydı. Sadece bu yüzden ona izin verdim. Nasıl seviştiğimle ilgili neler söylediği beni ilgilendirmiyor. Maaş çeklerim gelmeye devam etti, önemli olan bu.”

“Uyuşturucu sattığınızı kabul ediyor musunuz?”

“Hayır, etmiyorum. Onunla arada bir seviştığımızı kabul ediyorum. Hayır dememi gerektiren bir şey yoktu. Beni olmasa da onu mutlu ediyordu. Dürüst olmak gerekirse, bundan hiçbir zaman çok hoşlanmadım. Paramı alabilmek için katlanıyordum.”

Anna ve Langton, adamın söyledikleri kulağa çok mantıklı geliyormuş gibi arkalarına yaslandı. Güveni yerine gelen adam konuşmayı sürdürdü.

“Size kulüplerden kimlerle çıktığını anlatabilirim. Umrunda olduğunu sanıyorsanız çok yanılıyorsunuz. Aramızda duygusal bir bağ yoktu. Ben onun şoförüydüm. Aptal bir günlükte yazarlar yüzünden beni suçluyorsunuz. Ama size doğruyu söylüyorum.”

“Günlükte yazarların yayınlanması ve adınızın geçmesi ihtimali de mi...”

Anna cümlesini tamamlayamadı.

“Kitap anlaşmasının yapılmadığını biliyorum. Yayıncıyla çıktığı yemekten döndüğünde sarhoştı. Sonraki buluşmalarında ise kokain almıştı. Bana hiçbir zaman hiçbir şey yaza-

mayacağından bahsetti. Ayrıca kokaine dönmüştü, kitap falan yazamazdı. Jeannie Bale başka bir şey anlattıysa yalan söylüyor. Tek istediği Bayan Delany'yi küçük düşürmek, onun başarısını hep kıskanmıştır.”

“Sorgulandığında bunları neden anlatmadın?”

Lester iç çekip ellerini iki yana açtı.

“Bayan Delany ölmüştü. Yaraya tuz serpmek istemedim. Bir sürü kişi ortaya çıkıp hakkında kötü şeyler söyleyecek. Onlardan biri olmak istemiyorum.”

“Çünkü onu severdin?”

“Onun şoförüydüm. Onu sevip sevmememin bir önemi yok. Aramızdaki iş ilişkisiydi.”

“Amanda Delany'yi öldürdün mü?”

“Hayır, öldürmedim. O sabah evden ayrıldığımda hayat-taydı.”

“Öldürüldüğü söylendiğinde ne hissettin?”

“Berbat. Tam bir şok oldu. Çok para kaybettim. Gidip Amsterdam'da kalmam gerekti. Ayrıca üzüldüm çünkü villada kalsaydım belki onu kurtarabilirdim.”

“Kalsaydın, hala hayatta mı olurdu?”

Lester başını salladı. Anna dosyadaki ifadeleri gözden geçirirken, Langton önündeki dosyayı kapayıp ellerini üstüne koydu. Langton'ın hareketiyle cesareti artan Lester öne eğildi.

“Size doğruyu söylüyorum. Jeannie Bale denilen sürtüğ, Amanda'nın şoföründen fazlası olduğumu iddia ediyorsa delirmiş. Elinizde aleyhime hiç delil yok.”

“Demek Jeannie Bale, villadan sizden önce ayrıldı?”

“Ever. Salondan onunla konuşuyordum, derken bir de baktım ki çekip gitmiş.”

“Yani cinayete karışmış olamaz?”

Adam tereddüt etti. “Sanırım hayır.” Langton yeniden sorgulamayı devraldı.

“O halde geriye sen kalıyorsun. Bayan Delany eve döndüğünde neler olduğunu anlatır mısın?”

Lester yüzünü sildi.

“Size söyledim. Kapıları ve pencereleri kontrol ettiğimi, endişelenecek bir şey olmadığını söyledikten sonra evden ayrıldım.”

“Hem sen hem Jeannie Bale, bahçe kapısından çıkıp arka yolu kullanmışsınız...”

“Evet, arabam o taraftaydı.”

Langton dosyayı açıp bir şeyler not aldı.

“Neden arabayı villanın önüne park etmedin?”

“Amanda’yı filminden ağabeyim Harry getirecekti. Villada olduğumu bilmesini istemedim.”

“Neden?”

“Onaylamazdı. Harry ve Tony, oyuncularından uzak durmak konusunda takıntılıdır. Çok profesyoneldirler.”

Langton dosyayı kapayıp kalemını eline aldı. Kapağını taktı. Anna da adamı taklit etti. Numaraları işe yaramıştı. Sorgulamayı bitiriyorlarmış gibi görünüyordu. Lester iyice rahatlamıştı. Gülümsedi.

“Zamanınızı harcadığım için özür dilerim. İlk sorgulamamda bunlardan söz etmeliydim ama susmak için geçerli nedenlerim vardı.”

Langton başını sallayıp adama teşekkür etti.

Sıra Anna’daydı.

“Dövmeniz var mı?” diye sordu nazikçe.

Adam irkildi. Hazırlıksız yakalanmıştı.

“Hayır.”

“Gömleğinizi çıkartır mısınız Bay James?” Anna son derece sakin bir sesle konuşuyordu. Lester, şaşkınlıkla avukatına baktı.

“Müvekkilimden, giysilerini çıkartmasını istemenizin bir nedeni var mı?” diye sordu Avukat.

“Evet,” diye yanıtladı Anna. “Eğer Bay James giysilerini çıkartmayı reddederse, o zaman sorgulamayı sona erdirip soyunması için gerekli mahkeme emirlerini çıkartacağız.”

Lester avukatına baktığında adam, *sana kalmış*, dercesine omuz silkti. Lester yavaş yavaş gömleğinin düğmelerini açtı. Kol düğmelerinden başladı ve sonra yakaya geçti. Kısa süre sonra çıplak göğsü ortaya çıkmıştı.

“Lütfen gömleği çıkarın,” dedi Anna.

“Neden? Vücudumda çizik veya tırmık izi mi arıyorsunuz?” Lester öfkeyle kadına baktı. “Bulamayacaksınız çünkü Amanda’yla dövüşmedim. Bu çok aptalca.”

“Lütfen gömleğinizi çıkarıp ayağa kalkın ve sonra arkınızı dönün.”

Langton kaşlarını çatıp Anna’ya baktı. Lester sandalyesini ittirip masanın yanında durdu. Kasları etkileyiciydi. Gömleği pantolonundan kurtarıp üstünden çıkardıktan sonra, eline alıp iki polise döndü.

“Tatmin oldunuz mu? Pantolonumu da çıkarmamı ister misiniz?”

“Lütfen sırtınızı dönün.”

Lester yavaşça sırtını döndü. Avukat bile merakla bakıyordu. Derken, adamın yüzünde tam bir şok ifadesi belirdi.

Lester'ın sırtına, Amanda Delany'nin yüzü çizilmişti. Mavi gözleri ve sarı saçları abartılı bir şekilde deriye yansıtılmış, dudaklarına seksi bir gülümseme yerleştirilmişti.

"Gömleğinizi giyebilirsiniz Bay James," diye talimat verdi Anna.

Lester, gömleğini giyerken ayakta durmayı sürdürdü. Öndeki düğmeleri ilikledi ama kol düğmelerine dokunmadı.

"Oturun lütfen."

Langton şaşkınlıkla Anna'ya baktı.

"Dövmenize gülmesi kalbinizi kırmıştır. Belki suratınıza söylememişti ama günlüğüne yazmış. Kendisine benzemediğini düşünüyormuş. Ona katılmıyorum, bence çok benziyor –bitmiş halini görememesi üzücü. Amsterdam'a gittiğinizde tamamlattınız değil mi?"

Lester başını salladı. Sanki bütün savaşıma arzusu kaybolup gitmişti. Yorgundu.

"Ona bakmak istediğinizde aynanın karşısına mı geçiyorsunuz? Yoksa orada olduğunu bilmek size yetiyor mu?"

Adam yutkundu. Yüzünden geçip giden duygu selini izlemek acı vericiydi. İncindiği açıktı.

"Onu aşık mıydınız?" diye sordu Anna.

Adam başını salladı. Gözleri yaşlarla doldu.

"Size ne söyledi ki o kadar öfkelenediniz? Başkasının ona sahip olamayacağına emin olmak mı istediniz?"

Adam sessizliğini korudu. Anna havayı bozmak istemediğinden aynı ses tonuyla konuşmayı sürdürdü. Jeannie Bale gittikten sonra, kontrolünü kaybetmesine neden olacak bir şeyler yaşanmış olması gerektiğini söyledi. Belki Amanda Delany onu nasıl incitmişse o da genç kadını incitmek istemiş-

ti. Adamdan herhangi bir tepki almadı. Lester kıpırdamadan oturmayı sürdürdü. Artık sıra Langton'daydı.

"Haydi Lester, bize her şeyi anlat. Amanda Delany'yi defalarca bıçakladın, sonra saçlarını yastığa yaydın ama yüzüne hiç zarar vermedin. Böylece, mükemmel görünmeyi sürdürcekti."

"Hayır," dedi adam. Ardından bütün vücudunun sarsılmasına yol açan derin bir hıçkırık döküldü dudaklarından.

"Onu tekrar tekrar bıçaklamadın mı? Hızlı, düzgün darbelerdi hepsi. Ağladı mı? Durman için yalvardı mı?"

"Hayır." Güçlkle konuşuyordu.

"Belki de ilk darbede işi bitmiştir. İşini iyi biliyordun. Bir, iki. Vücudu titredi mi? Durman için yalvardı mı, yoksa?"

"İlk darbede öldü. Ben bir profesyonelim. Onu kaç kez bıçakladığımı bilmiyorum ama ağlamadı. Acı çekmedi."

Lester yavaş yavaş toparlandı. Avukatına bakıp alçak sesle, cinayeti işlediğini itiraf etti. Artık numara yapmanın anlamı yoktu.

"Doğru olanı yapıyorsun Lester," dedi Langton. "Neler olduğunu anlat. Onu neden öldürdün? İnan bana, anlatınca rahatlayacaksın."

"Onu seviyordum, onun için her şeyi yapardım," dedi Lester. "Beş yıl boyunca onunla ilgilendim. Bana güvenirdi. Uyuşturucu almasından hoşlanmazdım ama ısrarcıydı. Sadece o mutlu olsun diye uyuşturucu buluyordum. Arkadaşları için istediğinde de ona yardımcı oldum ama kendim hiç kullanmadım. Sağlığıma önem veririm. Ayakta durabilmek için onlara ihtiyacı vardı, ben bulmazsam gidip sokaktaki satıcılardan alacağından ve basının er ya da geç öğreneceğinden söz ederdi.

Ona mal bulmaya öyle başladım, kaliteli olmasına özen gösteriyordum. Hiçbir zaman eroîn kullanmasına izin vermedim. Ama taş kokaine başladı ve mahvoldu. Colin O'Dell denilen herif alıştırdı onu. Bulmadığım zamanlarda bana çok kötü davranırdı, ben de ona uyuşturucu bulmayı sürdürdüm.”

Kendini cinayete sürükleyen nedenleri sıralamak, Lester'in uzun zamanını aldı. Amanda, arkadaşlarına mal bulmasını istediğinde de öfkelenmişti ama bardağı taşıran son damla, Colin O'Dell ve Scott Myers'ı bırakmasını istemesiydi. İkilinin Amanda'nın nasıl bir sürtük olduğundan bahsedişlerine katlanmıştı. Arabayı durdurup ikisini de dövmek istemiş ama kendini kontrol altında tutmuştu. Kadınla hiçbir zaman yatağında sevişmemişti ama Amanda'nın bir gün, şu dünyada onu seven tek kişinin kendisi olduğunu anlayacağını umuyordu.

“Bana büyükbabasının onu taciz ettiğini ama annesinin ve babasının, büyük babasının verdiği parayı kaybetmemek için ona inanmamayı seçtiğini anlattı. Annesine olanları anlattığında, kadın bir önemi olmadığını, adamın bir zamanlar kendisine de aynı şeyleri yaptığını söylemiş.”

Lester elleriyle gözlerini ovuşturdu.

“Bir anne, lüks içinde yaşamak için kızının tecavüze uğramasına nasıl izin verir? Hepsi hasta ruhlu, sapık insanlardı –ona ne kadar zarar verdiklerini anlamıyorlardı. Amanda hasarlı biriydi, bu yüzden onu korumak istiyordum. Benim dışımda kimsesinin olmadığını söylerdi.”

Lester, genç kadını yardım almaya ikna etmeye çalıştığını ama hayatının en kötü döneminde, ailesinin kızı yeniden yarı yolda bıraktığını söyledi.

“Hamileydi ve cebindeki bütün parayı dairesini paylaştığı serserilere harcamıştı. Onları besler, kirayı öder, ceplerine para ve uyuşturucu koyardı. Onlarsa her zaman daha fazlasını isterdi. Özellikle Jeannie Bale denilen parazit. Amanda, onun rolünü çaldığı için kendini suçlu hissediyor, sürekli hatasını relafi etmeye çalışıyordu.”

Anna, Amanda’nın, büyük babasından mı hamile kaldığını sorduğunda, adam başını iki yana salladı.

“Hayır, oyunculardan biriydi. Ya Scott Myers ya da Colin O’Dell. Hangisi olduğunu bilmiyordu, onlar da bebeği sahiplenmedi. O kadar çaresizdi ki ailesinden para koparmaya çalıştı ama vermediler. Geri döndüğünde dört ay geçmişti. Ona kürtağın tehlikeli olacağını, onunla evlenip çocuğa bakacağını söyledim. Onu o kadar seviyordum ama Jeannie Bale denilen pislik bir doktorun adresini buldu ve Amanda, kendisini oraya götürmemi istedi.”

Langton, gözucüyle saatine baktı. Lester, sonraki iki yıldan, kadının meşhur oluşundan ve uyuşturucu bağımlılığından bahsetti. Amanda medyanın dilinden düşmüyordu. Böylesini severdi. Bazen paparazzileri bizzat kendi arayıp haber veriyordu.

“Ama her zaman bana dönerdi.” Amanda’nın günlüğünü Maida Vale’den alıp ona götürüşünü anlattı.

“Yazanları okudun mu?” diye sordu Anna.

“Hayır, yazanlar mahremdi. Jeannie’nin yalan söylediğini biliyordum, tek istediği beni öfkeliendirmektir bence.”

“Onu geri verdiğinde Amanda ne dedi?”

“Bana sarılıp delice şeyler yapmaya başladı. Günlükle dans ediyor, insanlara kendisine kötü davrandıkları için

günlerini göstereceğini söylüyordu. Ailesinden bahsettiğini varsaydım.”

“Günlükte ne yazdığını ne zaman öğrendin? Senden bahsettiğini ne zaman keşfettin?”

Lester düşünmek için gözlerini kapadı. Beynindeki çarkların dönüşü hissedebildiniz.

“BlackBerry’sini bulmak istiyordu. Bilirsiniz, telefonu benim aldığıma inanmıştı. O zaman, o korkunç daireye geri döndüm.”

Jeannie Bale evdeydi. Lester’a, kafası çalışıyorsa Amanda’dan uzaklaşması gerektiğini, kızın onu kullandığını, yüzüne gülüp arkasından konuştuğunu söylemişti. Jeannie günlükten okuduklarını tekrarlamaya başlamış ve dövmeden bahsettiğinde, adamı kendine inandırmıştı. Jeannie, Amanda’nın günlüğü yayıncıya satarak milyonlar kazanacağını söyledi.

“Derken Amanda beni aradı. Önceki gece birinin çılgık attığını duyduğundan bahsetti. Eve gitmeye korkuyor, içeriyi kontrol etmemi ve onu korumamı istiyordu.”

Lester, Amanda’nın setine gitmişti. Kadının sabah beşe kadar çalışacağını ve evde yalnız kalmaya korktuğunu öğrendi. Amanda, Lester’a anahtarlarını verip kendisi dönene dek evde kalmasını istedi.

“Bana emirler yağdırmasından hoşlanmamıştım. Üstelik dedikodu çıkmaması için karavanına girdiğimi bile kimsenin görmemesini istiyordu. Yemin ederim, aklımda benden istediklerini yapmaktan başka bir şey yoktu. Sonra saat beşe daha çok zaman olduğunu fark ettim. Jeannie’yi alabilirdim. Benimle konuşma biçimi hoşuma gitmemişti, bilmem ne demek istediğimi anlıyor musunuz?”

“Pek sayılmaz. Bunu neden yaptın? Jeannie Bale’i neden villaya götürdün?”

Lester duraksayıp avukatına baktı. “Onlara gerçekleri anlat Lester,” dedi adam.

“Battı balık yan gider ha?” Dudaklarında pişman bir gülümseme belirdi.

Anna soruyu tekrarladı.

“Tamam, Jeannie günlükten bahsedip duruyordu. Amanda’nın hakkımda neler yazdığını okumam gerektiğini söylüyordu. Ona inanmaya başlamıştım. Sürekli, günlüğün çok para ettiğinden bahsediyordu. O parada hakkım olduğuna tekrarlıyordu.”

“Günlüğü ele geçirmek mi istiyordu?” diye sordu Langton. Lester başını sallayarak onayladı.

Langton, Lester’dan, Jeannie ile Amanda’nın evine gittiklerinde neler olduğunu anlatmasını istedi. Artık doğruyu söylemesi gerektiğini hatırlattı.

“Günlüğü arıyordum.”

“Hakkında neler yazdığını öğrendin mi?”

Adam başını salladı. Anna kağıda bir şeyler karalayıp Langton’a uzattı. Jeannie’nin, günlüğü tavşanın içinde bulduğunu ve onu alıp gittiğini söylediğini hatırlattı. Eğer Lester doğruyu söylüyorsa ve günlüğü okumuşsa, demek ki Jeannie yalan söylemişti.

“Onu bulamadım. İkimiz de eldivenliydik. Işıkları yakmadık. Her yeri aradık. Yüzyıllar sürdü. Üstelik Jeannie’yi gözümün önünden ayırmamaya özen gösteriyordum çünkü bir şeyleri çalmasından korkuyordum. Neyse, sonunda günlüğü buldum. Amanda’nın yatağındaki tavşanın içindeydi. Oyun-

cağın arkasında fermuar vardı. Amanda uyuşturucuları da oraya saklardı.”

“Ve günlüğü okudun?”

“Evet. Okumaya başladım. Hakkımda yazdıklarına inanmıyordum. Hepsi midemi bulandırdı. Derken Jeannie, para ediyorsa günlüğü almamız gerektiğini söyledi. Ona günlüğü bulduğumuz yerde bırakacağımızı söyledim ama beni dinlemedi. Kavga ettiğimiz sırada, bir arabanın villaya yanaştığını duyduk. Paniğe kapıldım. Amanda, Jeannie’yi villaya getirdiğimi öğrense deliye dönerdi. Jeannie’ye mutfağa gidip konuşmayı bana bırakmasını söyledim.”

Lester pencereden baktığında ağabeyinin arabasını görmüş ve yatakodasma saklanıp Amanda’nın içeri girmesini beklemişti.

“Bir an Harry’nin de içeri gireceğini sandım ama Amanda’nın kapıyı kapamasını bekledikten sonra arabaya geri döndü. Amanda bana seslendiğinde, yatakodasında olduğunu söyledim. Mutfaka gidip Jeannie’yle karşılaşmasından korkuyordum.”

Amanda yatakodasına çıktığında Lester evi kontrol ettiğini, endişelenecek bir şey olmadığını söylemişti. Amanda yorgundu, hemen uyumak istiyordu. Adam canını sıkıyormuş gibi, elini sallayıp Lester’a gitmesini işaret etmişti.

Lester su şişelerinden birine uzanıp kapağını açtı. Kimse konuşmadı, devam etmesini beklediler. O ise su içmeyi sürdürdü. Sonra günlük konusunda genç kadınla yüzleşmesinden bahsetti.

“Bir elimde oyuncak tavşan, diğerinde günlük vardı. Üzerime saldırdı. Çılgık atıyor, günlüğü vermemi söylüyordu. Pen-

çelerini savuran kudurmuş bir fare gibiydi. Onu yatağa yatırdım. Günlüğü okuduğumu ve ondan öğrendiğimi söyledim. O güne dek onu kollamaktan başka bir şey yapmamıştım.”

Gözyaşları içinde, Amanda’nın soyunuşunu, kendisiyle dalga geçişini, yazarların doğru olduğunu, kendisinin yatakta berbat olduğunu söyleyişini anlattı. “Tek istediğin beni becermekti,” demişti kadın. “Şimdi istiyorsan yapabilirsin, umrumda değil,” demişti. “Eğer yapabilirsen tabii,” diye dalga geçmişti. Amanda zalim kahkahalar savururken, Lester günlüğü ona fırlatmıştı.

“Günlüğü alıp sayfaları karıştırdı ve benimle ilgili bölümlerden birini buldu. Komik bir sesle okumaya başladı. Öfkeli olduğumu görüyor, sürekli olarak soyunmamı söylüyordu. Beni tahrik ediyordu. Belime uzanıp komando bıçağını kontrol ettim. Evde bir tehlike olup olmadığını kontrole geldiğim için hazırlıklıydım. Bıçağı çekip onu bıçakladım. Her şey çok hızlı gelişti. Amanda sırtüstü yatağa yığıldı. Bana bakmayı sürdürüyordu. Onu tekrar tekrar bıçakladım. Ne hareket etti ne çığlık attı. Beni durdurmaya çalışmadı. Ben de onu bıçakladım. Tekrar, tekrar, tekrar...”

Hıçkırarak hıçkırarak ağlamaya başladı. Anna suyu uzattığında, adam mendilini çıkartmaya çalışıyordu.

“Sanırım ikinci bıçak darbesi onu öldürdü. Çok az kan aktı. Hiç kan kusmadı. Öylece durup ona baktım. Sonra bir çığlık duydum. Ödüm patladı. Jeannie kapının eşiğinde durmuş çığlık atıyor, tekrar tekrar, “Bunu nasıl yaparsın,” diyordu...”

“Yani Jeannie Bale hala evdeydi?” diye sordu Anna.

Lester başını salladı. Yatakodasını birlikte temizlemişlerdi. Amanda’nın saçlarını taradığını gördüğünde, Jeannie ona ba-

ğirmıştı. Gitmeleri gerektiğini söylemişti. Adam, tavşanın ve günlüğün gittiğini fark etmişti. Jeannie, onları almasına izin verirse sesini çıkartmayacağını söylemişti. İkisini de yok edecekti. Jeannie arka kapıdan çıkıp gitmiş, adamsa delilleri yok etmek için geride kalmıştı.

Lester, Dan Hutchins'e eroin satışını ve bunun Jeannie'nin fikri olduğunu söyledi. Jeannie'yi arayıp Lester'dan bilgisayarı almasını söylemişti. Dan'ın her zaman paraya ihtiyacı olduğundan, anlaşılmak zor olmamıştı. Lester bilgisayarı alıp parçalamış, sonra da Amsterdam'a uçmuştu. Jeannie'nin günlüğü satmaya çalıştığını bilmiyordu. Felicity Turner'ı öldürenin Jeannie olduğundan şüphelenmişti, kız pisliğin tekiydi ve anlaşmalarına uymuş olsa, Lester onun kendisine yardım ettiğini söylemezdi.

"Jeannie Bale, Amanda olmak istiyordu. Onu saplantı haline getirmişti ve Amanda'nın sahip olduğu her şeyin kendisinin hakkı olduğuna inanıyordu."

Lester buz gibi bir sesle Jeannie'nin, Amanda'nın cesedini taşımaya yardım edişini, çöp torbasını kesip kan bulaşmasını diye giysilerinin üstünü örtüşünü anlattı. Sadece, saç tarama faslına gelince deliye dönmüştü.

Lester'ın hücreye götürülmeden önce Langton ve Anna'ya söylediği son sözler, insanın içini sızlatan türdendi.

"Onu ilk kez o gece çıplak gördüm. İlk kez çıplak vücuduna dokundum. Kırılğan bir oyuncığa dokunmak gibiydi. O kadar cılızdı ki. Bıçak darbeleri onu delik deşik etmişti. Buna rağmen yüzü mükemmeldi ve artık sonsuza dek benim olacaktı. Dövmenin bitmiş halini görseydi ona gülmez, gurur duyardı."

Anna'yla Langton, Lester ve avukatı çıktıktan sonra, önlerinde dosya yığınlarıyla bir süre daha sorgu odasında oturdu.

“Söylesene,” dedi Langton. “Dövmeden ne zaman haberin oldu?”

“Günlüğü okurken. Lester’ın verdiği numaralar arasında Amsterdam’daki bir dövme dükkanının numarası da vardı. Kurukafa diye biri, Lester’ın dövme yaptırdığından bahsetmişti. Günlüğü okuduktan sonra parçaları birleştirdim. Dürüst olmam gerekirse kızın, dövmenin bitmiş halinden de gurur duyacağını sanmıyorum.”

“Belki hayır ama dövme sayesinde onu konuşturdun.”

“Öyle.”

Langton dosyaları işaret etti. “Raporlarda dövmeden bahsedildiğini hatırlamıyorum.”

“Şey, henüz raporumu yazamadım.”

Langton ayağa kalkıp gerindi. “Demek öyle. Her neyse, istediğimiz sonuca ulaştık, ayrıca Jeannie Bale’i suç ortaklığından tutuklayabileceğiz.”

Anna ayağa kalkıp dosyaları düzenledi.

“Düşündüğümden daha iyi bir oyuncuymuş. Baştan beri bize yalan söyledi. Doğruyu söylemiş olsa, dosyayı haftalar önce kapatırdık.” Langton kapıya gitti. Çıkmadan önce duraksayıp son bir kez kadını süzdü.

“Belki senin bildiklerini bilseydik hepimiz zaman kazanırdık. Hala öğrenemedin mi, edindiğin bilgileri paylaşmaz ve sadece sen varmışsın gibi davranmayı bırakmazsan, asla yükselmezsin. Bu seferlik bunu raporuma yazmayacağım ama seni uyarıyorum Anna, takım çalışmasını öğrenmelisin. Ancak o sayede, tebrikten çok saygı kazanırsın.”

Anna hiçbir şey söylemedi. Şaşkına dönmüştü. Langton, ayaklarının altındaki halıyı çekmekte ustaydı ama bu kez kadı-

nı gerçekten hazırlıksız yakalamıştı. Kendisi günlüğü bulmakta ısrar etmemiş olsa, asla Lester'm cinayet zanlısı olduğunu keşfedemezlerdi. Ama tek işittiği, daha fazla azar olmuştu.

Anna toplantı odasına girdiğinde ekiptekiler onu alkışladı, Barolli bile kadına gülümsüyordu. Artık iş bitmiş, dosya kapanmıştı. Önlerinde uzun bir dava süreci olacaktı ama Lester cinayeti işlediğini itiraf ettiği için, sorunsuz geçeceği kesindi. Mike Lewis ertesi gün Jeannie Bale ile birlikte adamı mahkemeye götürecekti. Suçlamaların ciddiyeti düşünüldüğünde, ikisinin de kefalet karşılığı serbest bırakılmasına imkan yoktu.

Lester James cinayetle, Jeannie Bale de adalete engel olmak ve suç ortaklığıyla yargılanacaktı. İkisi de ağır cezalar alacaktı ama onlar için üzülen kimse yoktu. Önünde harika bir gelecek olan bir film yıldızının, zor bir hayat geçirmiş genç bir kadının canını almışlardı.

Anna eve döndüğüne sevindi, saçlarında hala Barbara'nın verdiği korkunç şampuanın kokusunu alabiliyordu. Tek yapmak istediği, uzun bir duş alıp iyi bir uyku çekmekti. Anna'nın canını sıkan tek şey, Langton tarafından azarlanmış olmaktı. Sanki kadının canını sıkmak için özellikle yapmıştı. Yine de neredeyse tek başına davayı çözdüğüne inanıyordu ve ekibin de aynı şekilde düşündüğüne emindi.

Anna'nın Gordon Berry ile geçirdiği geceden beri, Langton kadına mesafeli davranıyordu. Anna adamın tavırlarında düşmanlık seziyordu. Sıcak suyun altına girmek, rahatlamasını sağladı. Adamın tavırlarının kıskançlıktan kaynaklandığına kanaat getirdi. İlişkileri bitmiş bile olsa, Langton onu başkalarıyla görmekten hoşlanmıyordu. Hele de tanıdığı kişilerle.

Adamın son sözlerinde, belki biraz da mesleki kıskançlık vardı. Ama Anna, adamın, canını sıkmasına izin vermeyecekti.

Beyaz bir havluya sarılıp soğuttuğu şaraptan kendine bir kadeh doldurdu ve gece haberlerini izledi. Amanda Delany'nin şoförlerinden Lester James'in tutuklanması ilk haberdı. Uzun soruşturma nihayet sona ermişti.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Ertesi sabah Anna'yı ilk arayan Gordon'dı. Anna, ondan haber aldığına sevindi. Aslında adamla görüşmeyi kesmeyi planlamıştı ama nasıl olduysa, akşam yemeğinde onunla buluşmayı kabul etti. Haftalardır büyük baskı altındaydı ve eğlenme fikri cazipti. Aynı sabah posta kutusunda, terfi mülakatının onaylandığını gösteren resmi belgeyi buldu. Mektubun zamanlaması daha iyi olamazdı. Lester James'in mahkeme süreci devam ettiği sürece, Anna'yı başka bir vakaya atamazlardı. Aldığı haber Anna'ya kendini iyi hissettirdi –hatta harika. Kuaförden randevu aldı, pedikür ve manikür yaptırıp Gordon'la akşam yemeğine hazırlanacak, bir kez olsun gerçek bir kadın gibi süslenip püslenecekti.

Tutuklular karakoldan mahkemeye götürülürken, basın mensupları da polisleri rahat bırakmadı. Lester James'in başı ve omuzları bir battaniyeyle örtülmüştü. Jeannie Bale ise yanlış yere tutuklanan bir kadını oynuyordu. Anna, ikilinin karakolun arka kapısından çıkışını seyretti. Felicity Turner'ın boğulması hakkında dava açılıp açılmaması, delil bulunup bulunamamasına bağlıydı.

Gordon dakikti. Saat yedi buçukta Anna'nın zilini çaldı. Birbirlerine yaklaşıtlarında hafif bir utangaçlık anı yaşandı ama adam bunu aşmayı başardı. Arabaya binebilmesi için Anna'ya kapıyı tuttu. Nehir kenarındaki ufak bir İtalyan lokantasına gittiler. Karşılıklı oturduklarında, aralarındaki gerilim gözle görülür ölçüde azalmıştı.

"Çok hoşsun," dedi adam.

"Teşekkürler. Öğleden sonram boştu. Kendimi biraz şımarttım -saçlar, masaj..."

"Ah, demek artık bana ihtiyacın kalmadı?"

Anna gülümseyip başını iki yana salladı. "Hastan olmam, sanırım ikimiz için de iyi değil. Ama boynumu incitirsem hemen masana uzanacağıma emin olabilirsiniz. Bir seansta sorunumu çözmen inanılmazdı."

Akşam yemeği mükemmeldi. Anna, Gordon'la iyi zaman geçiriyordu. Adamın Anna'nın işine gösterdiği ilgi gerçektir. Genç kadın, Lester James'ten ve ağabeylerinden bahsetti. Kardeşleri tutuklandığında yıkılmış olmalıydılar.

"Sence suçlu olduğunu biliyorlar mıydı?"

Anna buna yüzde yüz emin olamazdı. Adamın hatalarını örtbas ettiklerini, onun için yalan söylediklerini biliyordu. Ama Amanda Delany ile ilişkisinin detaylarını bildiklerinden şüpheliydi.

Anna, Lester'in sırtındaki dövmeyle tarif ettiğinde, Gordon şaşırıldı.

"Neden sırtına yaptırmış?"

"Böylece orada olduğunu bilecekti. Herhalde görmek istediğinde ayna karşısına geçiyordu."

"Ama yüzmeyle gitse herkes dövmeyle görürdü."

“Hımm, bunu hiç düşünmemiştim. Belki yüzme bilmiyordur.”

“Dövmenin büyüklüğü neydi?”

Anna ellerini açıp dövmenin boyutlarını işaret etti. Kadının gerçek boyutlarına yakındı. Kafası ve bir omzu çizilmişti.

“Ona acıyor musun?” diye sordu Gordon.

Anna bu soruya şaşırды. “Acımak mı?” diye tekrarladı.

“Evet. Zavallı adama seks oyuncacı muamelesi yapmış, onu her işe koşmuş ve günlüğünde onunla dalga geçmiş. Ben adam için üzülüyorum, korkunç şeyler yaşamış –hem çok yakınında hem çok uzağında olan birini sevmek korkunçtur. Üstüne bir de başkalarının kadınla maceralarını dinlemek zorunda kalmış. Eminim onun için tam bir işkence olmuştur.” Şarabından bir yudum aldı. “Birini o kadar sevdiğin oldu mu?” diye sordu kadına.

Kadın yanıt veremeden yemekleri geldi.

“Buon appetito.” Gordon peçetesini gömleğine sıkıştırıp üzerine yemek dökmekle ilgili bir espri yaptı. “Annem ağzımın yerini bilmediğimi söylerdi!”

“Annen ve baban hayatta mı?”

“Annem evet ama babam uzun zaman önce akciğer kanserinden öldü. Annemin de öleceğini sandım. Ama şimdi iyi, Dorset’de yaşıyor.”

“Onunla sık görüşüyor musun?”

“Ayda bir. Ya seninkiler?” Anna, annesinin ve babasının öldüğü söyledi. Babasının polis, annesinin sanatçı olduğundan bahsetti. Polis kuvvetlerine katıldığında, babasının ne kadar gururlandığını anlattı. Terfiden söz etti ve babasının bunu göremediğine üzüldüğünden dem vurdu.

“Annem başka bir meslek seçmemi tercih ederdi ama ben kararlıydım. Eğitimim sayesinde -Oxford’da okumuştum- hızla yükseldim.”

“Jimmy Langton’ın aksine.”

“Efendim?”

“O dişiyle tırnağıyla kazıyarak bulunduğu yere gelmedi mi? Devriyelikten müfettişliğe?”

Langton’ın adının geçmesi, Anna’ya kendini bir garip hissettirdi.

“Evet, öyle,” dedi. “Dedikodulara göre hala tırmanmayı sürdürüyor. Herhalde müdür olmayı hedefliyordur.”

“O kadar yükselebilir mi?” diye sordu Gordon.

“Muhtemelen. Sicili uygun.” Anna, Langton’dan bahsetmek istemiyordu. İştahı kaçmıştı.

“Sorumu yanıtlamadin,” dedi kadehlere şarap koyan Gordon.

“Lester James’e acıyor muyum? Hayır. Öfkesini anlıyorum ama savunmasız birini bıçaklayarak öldüren bir katile anlayış gösteremem. Duygularımızı işe karıştırsaydık işimizi yapamazdık.”

“Vakadan bahsetmiyordum Anna.”

“Ne demek istediğini anlamıyorum.”

“Hiç kimseyi, Lester’ın sevdiği kadar büyük bir tutkuyla sevdin mi diye sordum.”

“Ah, özür dilerim. Senin tutku dediğin şeye ben saplantı diyorum. Lester James, Amanda Delany’yi saplantı haline getirmişti. Böyle bir saplantıya kapıldın mı diye soruyorsan hayır. Ya sen?”

Anna arkasına yaslanıp kadehindeki şarabı bitirdi. Adam yanıt vermeyince üstüne gitti: “Şimdi de sen benim sorumu yanıtlamıyorsun.”

“Söylemesi zor. Pek çok kez aşık olduğumu sandım ama yürütemedik. O kadar güçlü bir tutkuyla birini sevmenin nasıl olduğunu merak ediyorum.”

“Bence yıkıcıdır.”

“Neden böyle düşünüyorsun?”

Anna iç çekti. “Bilmem. Tutku o kadar güçlü olduğunda bütün hayatını etkiler. Kariyer yapmayı hedefliyorsan ama tek düşünebildiğin o kişiye, ne işinde ne özel hayatında başarılı olabilirsin. Senin onları sevdiğin gibi seni sevmiyorlarsa, hem elin ayağın tutmaz olur hem yıkılırsın.”

“Onu sevdin mi?”

Anna geriliyordu, ayağını yere vurmaya başladı. “Kimi?”

“James Langton’ı.”

Kadın bardağını masaya bıraktı.

“Beni bu yüzden mi yemeğe çıkardın? Özel hayatımı değiştirmek için mi? Ona karşı ne hissettiğim seni ilgilendirmez Gordon. Artık hayatımda yeri yok. İlişkimiz aylar önce bitti, hatta o kadar bitti ki eski karısına geri döndü ve üvey kızı Kitty’yi evlat edindi.”

“Ya onun için? Sence, aranızdaki her şeye bitti gözüyle mi bakıyor?”

“Canımı sıkmaya başladın. Neden James Langton’la ilişkim seni bu kadar ilgilendiriyor? Bunların seninle hiçbir ilgisi olmadığını anlatmaya çalışıyorum. Artık bu konudan bahsetmek istemiyorum, konuyu değiştirebilir miyiz?”

“Belki ben sana bir şey anlatmaya çalışıyorumdur.”

“Ben ve Langton’la mı ilgili?”

“Hayır, kendimle ilgili. Sana doğruyu söylemeli miyim, söylememeli miyim bilmiyorum.”

“Bu kadar konuştuğuna göre söyleyen iyi olur.”

“Ben biseksüelim.”

“Anlamadım?”

“Beni duydun.”

Anna gülmekten kendini alamadı. “Sen benimle dalga mı geçiyorsun?”

“Hayır, çok ciddiym. Gerçi biseksüel olduğuma da emin değilim çünkü...”

“Gerçekten biseksüel misin?” diye araya girdi Anna.

“Evet ve James Langton bende saplantı oldu. Altı aydır onu düşünmekten kendimi alamıyorum.”

Anna şaşkınlıktan küçük dilini yutacaktı. Kulaklarına inanmıyordu. İçinden kahkahalar atmak geldi.

“James Langton’ı saplantı haline mi getirdin?”

“Evet.”

“Dalga geçiyor olmalısın. Sana inanmıyorum.”

“Sana doğruyu söylüyorum. Elbette harekete geçmedim, buna cesaret edebileceğimi sanmıyorum. Ama o bana çok çekici geliyor. Bir türlü onu aklımdan çıkaramıyorum.”

Anna şaşkına dönmüştü. “Bana gülme,” dedi adam.

“Senin için kolay olmadığına eminim ama sana dert ortağı olmazsam kusuruma bakma. Seninle yattık. Şimdi tutmuş bana hem eşcinsel olduğunu hem de eski sevgiliime aşık olduğunu söylüyorsun. Bu yüzden mi beni becerdin?”

“Becermek gibi kelimeler sana yakışmıyor.”

“Ama doğru kelime bu. Beni bu yüzden mi becerdin? Kulağa kaba geliyorsa özür dilerim ama söylediklerine bakılırsa yaptığın buymuş. Beni kullandın. Hem de ne için? Ona yaklaşabilmek için mi?”

“Evet.”

“Kulaklarıma inanamıyorum.”

Anna peçetesini masaya fırlattı. Gordon özür dilercesine yere baktı. Anna çantasını aldı.

“Ben gidiyorum. Sana da kalkmadan önce sade bir kahve içmeni öneririm çünkü bu halde araba kullanmamalısın.”

“Sana doğruyu söyledim. Özür dilerim ama numara yapmayı sürdüremezdim.”

Anna adama doğru eğildi.

“Yerinde olsam duygularımı kendime saklardım. Langton gerçekleri öğrenecek olursa seni bir temiz döver. Ben bile sana vurmamak için kendimi zor tutuyorum.”

Anna taksiye atlayıp dairesine döndü. Kapıdan içeri girer girmez çantasını bir kenara fırlattı. Süslenip püslenmenin bir yararı olmamıştı. Giysisini çıkartıp yere fırlattı. Nasıl bu kadar kör olabiliyordu? Langton’ın da hiçbir şey bilmediğine emindi ve bunları söylediğinde ne tepki vereceğini görmek için sabırsızlanıyordu.

Ekip kendilerini bekleyen mahkemeye hazırlanırken, Anna’ya öğleden sonraları eve dönmesi için izin verildi. Böylece, mülakata hazırlanabilecekti. Langton mahkemeyi izlemek için uğramadı, Anna da onu aramadı. O iş bekleyebilirdi.

Anna terfi formunu tamamlayıp eski amiri Başmüfettiş Vince Mathews’a yollamıştı. Form, onun aracılığıyla başvuruları eleyen kurula iletildi. Anna elemeyi geçen dokuz kişiden biriydi. Şimdi, bir polis müdürü, bir idari müdür ve bir kıdemli

başmüfettişin karşısına çıkacağı mülakata hazırlanması gerekecekti.

Çok gergindi, bütün müfredatı gözden geçirmişti. Kendisine katıldığı soruşturmalarla ilgili soru sorulabileceğini biliyordu. Beyni ağrıyordu ve doğru düzgün uyku çekmemişti. Mülakattan önceki gece, üstünde çalıştığı bütün dosyaları gözden geçirdi. Ama başvurusu onaylandığına göre, kendisini çok zorlamayacaklarını umuyordu. Güven içinde Değerlendirme Merkezi'ne vardı. On beş dakika erkenciydi.

Bekleme salonuna geçip kendine kahve doldurdu. Saatini kontrol etti. 08:45. Masanın yanındaki iskemleye oturup beklemeye başladı. Bir saat sonra başka biri daha geldi. Anna başını çevirip kendisinden en az on beş yaş büyük olan iriyarı adamı inceledi. Adam, elindeki yeşil dosyayı masaya bıraktı.

"Günaydın," dedi Anna neşe içinde.

Adam başını sallamakla yetinip kendine kahve doldurdu.

"Daha önce kurulun karşısına çıkmış mıydınız?"

"Evet." Adam oturup kendine bir bisküvi aldı.

"Ben Anna Travis," dedi nazik davranmaya çalışan Anna.

"Müfettiş Frank Duggan," dedi adam. Sonra kadını şöyle bir süzdü. "Kurulun karşısına mı çıkacaksın?"

"Evet."

"Hım." Adamın onaylamayan bakışlarına dikkat eden Anna kıpkırmızı oldu. "Biraz genç değil misin?"

Anna kalkıp kahvesini tazeledi. "Belki görüldüğümden yaşlıyım," dedi buz gibi bir sesle.

Duggan bisküviyi kemirip kenarını kahveye bandı.

"Nasıldı?" diye sordu Anna.

“Kolay değildi. Üstelik daha bitmedi. Bunları doldurup sonraki mülakatı beklemem gerekecek.”

Anna, adamın psikolojik değerlendirmeden bahsettiğini biliyordu. Ne söylerse söylesin, tersleneceğini anlamıştı. Dugan dosyayı açıp kalemını çıkarttı.

“Hiç kolay değil,” diye mırıldandı.

“Kolay olacağını düşünmemiştim.”

“Gerçekten mi? Hazırlansan iyi olur. İçeride üç kalın kafalı polis var. Hele biri korkunç. Beni hiç sevmedi ve bunu açıkça gösterdi. Ama kadın fena değil. Ben olsam ona oynardım.”

Anna başka bir detay öğrenemeden, üniformalı bir polis kapıyı açıp kadına baktı.

“Müfettiş Travis?”

“Evet.” Anna ayağa kalkıp adamın peşinden gitti.

Uzun bir koridoru geçtiler. En sondaki kapıya vardıklarında üniformalı polis, Anna’ya döndü.

“Bir dakika.”

Kapıyı çalıp açtıktan sonra eşikte durdu. “Müfettiş Anna Travis.”

Üstüne yeşil örtü serilmiş uzun bir masa ve arkasında üç iskemle vardı. Sadece ikisi doluydu. Anna masanın karşısındaki koltuğa geçti. Oturanlar kendilerini tanıttı. Müdür yardımcısı Henry Smith ve idari ofisten Sheila Cox. Kurulun üçüncü üyesinin kendilerine katılmasını bekliyorlardı.

Sheila Cox sakindi ve yumuşak bir sesle konuşuyordu. Anna’nın başvurusundan etkilendiklerini söyledi. Bu mülakat sayesinde Anna’nın becerileri sınanmış olacaktı. Kadına başvurusunda belirttiği vakalarla ilgili sorular sorulacaktı.

“Sana bir dosya verilecek ve on beş dakikalık bir sunum hazırlaman istenecek. Sonra aynı durumla nasıl ilgileneceğini açıklayan bir rapor yazacaksın, anlaşıldı mı?”

“Evet, anlaşıldı.”

Arkadaki ufak kapı açıldığında, Anna’nın kalbi duracak gibi oldu.

“Kıdemli Başmüfettiş James Langton,” dedi Bayan Cox.

Anna diğer müfettişi zorlayanın kim olduğunu hemen anladı. Langton başını sallayıp koltuğuna oturdu.

“Beklettiğim için özür dilerim,” dedi diğer kurul üyelerine. Bile bile Anna’yı görmezden geldi.

Bayan Cox, Langton’ın dosyayı açmasını bekledikten sonra sağına baktı ve müdür yardımcısı Smith’in onayını aldı.

“Tamam, sanırım başlayabiliriz.”

Bir saat sonra Anna kendini tükenmiş hissediyordu. Cox ve Smith, kadını detaylı bir şekilde sorguya çekmişti. Langton sıkılmış görünüyor, kalemiyle oynayıp duruyordu. İkinci cinayet soruşturmasıyla ilgili sorular bitene dek konuşmadı. Sonra, “O soruşturma sırasında basına bilgi sızdırılmıştı. Bu konuda ne diyeceksiniz?” diye sordu.

Anna tedirgin bir sesle, bildiği kadarıyla o sızıntısının polisler yararına dokunduğunu ve basını yönlendirmekte usta olan katile karşı avantaj elde etmelerini sağladığını açıkladı.

Langton, birlikte çalıştıkları bütün davalar tartışılırken, o günlerde kadını yapmaması için uyardığı konuları gündeme getirdi.

Sonunda görüşme tamamlandı ve bekleme salonuna dönüp bir sonraki mülakata hazırlanmasına izin verildi.

“Lanet olsun!” diye mırıldanarak kendisine verilen dosyayı açtı. Başlıkta ‘**Uyurgezerler suç işleyebilir mi?**’ yazıyordu. Dosya, cinayet sırasında uyuduğunu iddia eden bir zanlıyla ilgiliydi. Uyurgezerlik meselesinin polis için ne kadar endişe uyandırıcı bir kavram olduğunu altı çizilmişti. Çünkü gerçek uyurgezerlerle bunu bahane olarak kullananları ayırt etmek zordu. Bir uzman, bir zamanlar zararsız olduğu söylenen uyurgezerliğin, zaman zaman çok tehlikeli olabileceğini iddia etmişti. Anna soruşturmanın detaylarını not aldı.

Mülakata çağırıldığında neredeyse öğlen olmuştu. Notlarına bakmasına izin verildi ama bakmazsa daha iyi bir izlenim bırakacağını biliyordu.

“Bir zanlı suçu işlerken uyuduğunu iddia ediyorsa, inanıyorum ki o kişinin aile geçmişine bakmak gerekir. Çocukluğunda uyurgezerliği ile ilgili şikayetler olmuş mu, öğrenilmelidir. Varsa, yetişkinlik döneminde rahatsızlığın nüksetmesi olağandır. Ama gerçek bir uyurgezerlik vakasında genetik yatkınlık aranır. Bunu tetikleyen, stres, alkol veya uykusuzluk olabilir. Ama bu dosyada...” Tereddüt etti. Ne söyleyeceğini unutmuştu. Karşısındakilerin konuşmasını beklediği sırada uzun bir sessizlik oluştu. Anna okuduklarını hatırlamaya çalıştı ama düşünemiyordu. Bir anda her şey aklından çıkıp gitmişti.

Langton öne eğilip kalemını tıklattı. Smith ise sıkıldığını göstermek istercesine parmaklarıyla masada ritim tutuyordu.

“Evet Müfettiş Travis, bize saldırının nasıl annesini öldürüp uyurgezerliği savunma olarak kullandığından bahsedin...”

Anna yazdığı raporu teslim ettiğinde saat daha üçtü. Ama kadına çok daha uzun süre geçmiş gibi geliyordu. Psikologla görüşmek için bir süre daha bekledi. Mülakat zamanı geldiğinde içi dışı kahve olmuş, sinirleri iyice gerilmişti.

Tuvalete gidip yüzünü soğuk suyla yıkadı ama tedirginliği geçmedi. Tam aksine endişeliydi. Langton'ın, kendisi hakkında kötü bir rapor yazacağına inanıyordu. Anna'ya ters davranmış ve sadece kötü duruma düşürecek sorular sormuştu. Bir sürü not almıştı ama Anna, adamın o notları raporunda kullanıp kullanmayacağını bilemezdi.

Sonraki görüşme de Anna'nın güvenini yerine getirmedi. Psikolog bir sorudan diğerine geçerken uzun süre bekliyordu. Anna, psikoloğun bir planı olduğundan şüphelendi. Yavaş konuşmasının amacının, kendisini daha da zorlamak olup olmadığını merak ediyordu. Yoksa adamın aynı konulara dönüp durduğunu düşünerek paranoyaklık mı ediyordu?

"Bana ne elde etmeyi umduğunuzu anlatın."

"Terfi," dedi Anna sert bir sesle. "Bu yüzden geldim."

Yine uzun bir sessizlik. Sonra adam başka bir soru sordu.

"Pek çok vakada çizgiyi aştığınız için uyarılmış olmanızı nasıl açıklayacaksınız?"

"Sorunuzu anlamadım."

Adam yavaş yavaş soruyu tekrarlarlarken Anna, Langton'ın raporunda, kendisinin tek başına çalışma alışkanlığıyla ilgili detayların da yer aldığını anladı. O kadar öfkelenmişti ki ellerini yumruk yapmaktan kendini alamadı.

"Çizgiyi aşmak derken, sonuç almayı mı kastediyorsunuz? Korkarım ki hala sorunuzu anlamadım. Hiçbir zaman, başarılı olmak uğruna çizgiyi aştığım olmadı. İşimi seviyorum.

Elimden gelenin en iyisini yapmak ve en iyi sonucu elde etmek istiyorum. Bu da suçlunun yakalanmasıdır.”

“Sizce yaptığınız bu mu?” Bu kez soruyu hiç beklemeden sormuştu.

“Evet, bence öyle.”

“Takım çalışmasında zorlanıyor musunuz?”

“Hayır.”

“Daha detaylı bir yanıt verebilir misiniz?”

“Terfi almak için buradayım. Yani koyun ruhlu değil, lider ruhlu biriyim. Bence liderlik pozisyonu için gerekli niteliklere sahibim.”

“Bulduğunuz bilgileri ekibinizin diğer üyeleriyle paylaşmayı zor mu buluyorsunuz?”

“Kesinlikle hayır. Zaman zaman tek başıma çalışıyormuş gibi görünmüşsem, bunun nedeni koşulların öyle gerektirmesidir.”

“Risk aldığınızı söyleyebilir miyiz?”

Anna öfkeleniyordu. “Kimin için risk? Benim için mi, dava için mi? Polis olarak zaten sürekli risk alıyorum. Ve suçluları yakalamak için, gerekirse kendimi riske atmaya hazırım.”

“Bu yüzden mi geçmişte, nerede olduğunuzu ekibinize bildirmeyi ihmal ettiğiniz zamanlar oldu?”

Bu soruların nedeni, belli ki Langton’ın raporuydu. Orada kalmak bile zaman kaybıydı. Koltuğunu ittirip ayağa kalktı.

“Sorularım bitmedi müfettiş.”

“Ama benim sizinle işim bitti efendim. Kalan soruları yanıtlamakta bir anlam görmüyorum. Bence kurul üyeleri, terfiye uygun olup olmadığım konusunda çoktan kararlarını vermiş.”

“Böyle düşünmekle hata ediyorsunuz,” dedi psikolog. “Sadece dosyanızda yazanları okuyorum. Bugün konuştuklarımız göz önünde bulundurulmadan, sizinle ilgili bir karar verilemez.”

Anna adama inanıp inanmamakta kararsızdı. Sonra, şansını çoktan kaybettiğine karar verip buz gibi bir sesle, gelecek sefer kurulda tanıdığı bir yüzün olmamasını tercih edeceğini söyledi ve psikoloğun yanından ayrıldı.

Anna konuşurken psikoloğun yüzünde beliren şaşkın ifadesi görmedi.

Anna eve dönmek yerine karakola uğradı. Mike Lewis, kadını karşılayıp nasıl gittiğini sordu.

“Her şeyi mahvettim. Langton’ın terfimi onaylayacağına bir an bile inanmadığım için yürüyüp gittim.”

“Birkaç hafta içinde haber verirler.”

“Yanıtı zaten biliyorum,” dedi öfkeyle. Sonra özür diledi. “Özür dilerim, uzun bir gün oldu. Destek olduğun için teşekkürler.”

Mike, kadının içini rahatlatmıştı. Kendisinin de ikinci denemede terfi ettiğini söyledi. Anna daha çok gençti, önünde başka fırsatlar da olacaktı.

“Biraz da iyi haber.” Cebinden bir zarf çıkartıp iki davetiye-yi Anna’ya gösterdi. “Yapım şirketi, *Mum Işığı*’nın galası için bize davetiye yollamış.”

“Dalga mı geçiyorsun?”

“Hayır. Anlaşılan, bir yolunu bulup filmi tamamlamışlar. Lester James’le gelen reklamın da yararı olmuştur. Hep birlikte sinemaya gideceğiz.”

Amanda Delany beyaz perdede belirdiğinde, seyircilerden sevinç çığlıkları yükseldi. Victoria dönemi kıyafeti kadına çok yakışmıştı. Sarı bukleli peruğu, omuzlarını ortaya çıkarıyordu. “Mum Işığı”nın korkmuş kahramanını mükemmel oynamıştı.

Anna’nın yanında oturan Mike, kadının ne kadar güzel olduğunu hiç bilmediğinden bahsetti. Hepsini etkileyen bir güzelliği ama filmdeki görüntüsüne rağmen, kadının morgdaki hali Anna’nın gözlerinin önünden gitmiyordu. İnsan ona üzülmekten kendini alamıyordu. Amanda Delany bir yıldızdı ve öylesine parlamıştı ki film sona erdiğinde içeriye bir sessizlik çöktü. Seyirciler ayağa kalkıp kadını alkışladı.

Langton film başladıktan sonra içeri girmiş olmalıydı. Sıranın sonuna oturmuştu. Herkes gibi filmi alkışlamıyor başını öne eğmiş sessizce ayakta duruyordu. Anna adamın yüzündeki ifadeyi göremedi. Alkışlar sonra erip herkes kalkmaya başladığında, Anna zıt yöne gitti. Bazıları film ekibiyle sohbet ediyor, diğerleri hızlı adımlarla dışarı çıkıyordu. Anna, dışarı çıkanlar arasında James kardeşleri de gördü. Kendisi de sinemadan ilk çıkanlardan biriydi. Taksi durağına gidip yağmurun altında taksi beklemeye başladı. Derken önüne bir taksi yanaştı. Yolcu kapısı açıldı.

“Bin,” dedi Langton.

Anna tereddüt ettiyse de araca bindi.

“Çok çirkin bir gösterimdi,” dedi taksi ilerlerken.

“Bilmiyorum. Bence film büyük başarı elde edecek. Seni orada gördüğüme şaşırdım,” diye karşılık verdi Anna.

“Davetiyenin teki bendeydi.”

Anna arkasına yaslandı. Bir süre hiç konuşmadılar. Acaba o da Anna gibi ne söyleyeceğini mi bilemiyordu?

“Terfi edemeyeceğimi biliyorum,” dedi sonunda genç kadın.

“Doğru. Henüz terfi etmeye hazır değilsin Anna. Resmi açıklamayı birkaç hafta içinde alacaksın.”

“Senin yüzünden terfi edemeyeceğim!”

“Sadece benim kararım değildi.”

“Yalan! Psikoloğu öyle doldurmuşsun ki bütün sorularında seni duyar gibiydim.”

Langton omuz silkti. Adamın bu hareketi, Anna’yı daha da sinirlendirdi.

“Kurulda senin de olacağını bilseydim, gitmeye zahmet bile etmezdim. Seni gördüğüm anda, hepsinin zaman kaybı olacağını anladım.”

“Her şey sana bağlıydı. Bundan alman gereken ders, tek başına hareket etmemen gerektiği. Ekip çalışmasının önemini kavramadığın sürece, terfiye uygun olmayacaksın.”

Anna öfkeyle adama baktı.

“Ayrıca psikologla yaptığın görüşmeden, kurul üyelerinden biriyle ilişkin olduğunu ima ederek ayrılman çok aptalcaydı. Bayan Cox’la birlikte olduğun yönünde dedikodular çıkarsa hiç karışmam.”

“Ne?”

Adam sırıttı. “Bayan Cox eşcinsel,” dedi, açıklamaya gerek varmış gibi.

“Öyle mi? Sana başka kimin eşcinsel olduğunu söyleyeyim.”

Langton kadına döndü.

“Sevgili arkadaşın, masaj tanrısı Gordon. Ayrıca senin için yanıp tutuşuyor.”

Langton'ın kahkahalara boğulmasını beklemiyordu.

"Doğru söylüyorum," dedi öfkeyle.

"Eminim öyledir. Eşcinsel olabileceğini düşünmüştüm!"

"Bütün söyleyeceğin bu mu?"

Adam gülümseyip başını salladı. Ardından, taksi şoförünün camına vurabilmek için öne eğildi.

"Londra kulesine doğru gideceğiz."

Anna, arkasına yaslanıp kollarını kavuşturdu.

"Tabii aç değilsen. Bir şeyler yemeye gidelim mi?"

Anna başını iki yana salladı.

"Hüzünlü bir gece, değil mi?" diye devam etti Langton.

Anna karşılık vermedi. "Kokain kullanmaya devam ederse zaten er ya da geç hayatını mahvederdi. En üzücüsüyse, bence bu film. Çok güzel, çok yetenekli bir kadınmış. Yaşasaydı, bu film onu gerçek bir yıldız yapardı."

Anna pencereden dışarı baktı. Hala yağmur yağıyordu. Langton elini tuttuğunda, irkilmekten kendini alamadı.

"Öfkelenmek yerine akıllanmalısın Anna. Sana inanıyorum. Bence önünde güzel bir kariyer var."

Langton'ın elini tutması kadına kendini garip hissettirdi. Derken, taksi evin önüne yanaştı. Kadın ancak o zaman elini adamın elinden çekti. Langton şoför kısmıyla yolcu kısmını ayıran paneli kapadı.

"Seni seviyorum Anna." Alçak sesle konuşuyordu. "Bunu biliyorsun değil mi? Sana göz kulak olmak istiyorum. Asla benimle konuşamayacağını düşünmemelisin. Her zaman yanında olacağım."

Anna, adamın yüzüne baktı. Bakışları içine işliyordu. İlk kez, adamın söylediklerini gerçekten düşündü. Kendisinden

ne kadar yaşlı olduğunu ve belki de nezaketen kendisini uyardığını fark etti.

“İyi geceler,” dedi nazikçe.

“Hayır, gitme. Benimle konuş.”

“Söylenecek bir şey yok.”

“Elbette var. Ne kadar hayalkırıklığına uğradığını bilmediğimi mi sanıyorsun? Bana olan öfkenden bahsetmiyorum bile.”

“Sana öfkeli değilim,” diye bağırdı Anna.

“Elbette öfkelisin. Bunun bile farkında değil misin? Bir de Gordon’la ilgili sözlerin var. Nasıl bir tepki vermemi bekliyordun?”

“Bilmen gerektiğini düşündüm.”

“Öyle mi? Özel hayatı onu ilgilendirir ama seninki benim için önemli. Bana kin tutmanı istemiyorum Anna. Seni önemsiyorum, ayrıca yeniden birlikte çalışmamız muhtemel.”

“Endişelenme, seni utandırmam.”

“Tanrı aşkına, kes şunu. Çocuk gibi davranıyorsun. Bense bize olumlu yaklaşılmaya çalışıyorum.”

Anna öfke içinde, “Biz mi?” diye sordu adama. “Bana ne zaman istersen gelip beni görme hakkını kendinde buluyormuşsun gibi geliyor. Davet edilmediğin halde, Gordon benimleyken yanımda belirdin. Üstelik yattığımızı biliyormuşsun. Sürekli özel hayatıma müdahale ediyorsun!”

Langton güldü. “Anlaşılan endişelenmem gerekmiyormuş.”

“Komik olduğunu mu sanıyorsun?” Anna neredeyse ağlayacaktı.

“Seni kıskanıyordum tamam mı? Duymak istediğin bu muydu?” Langton iç çekti. “İşte duydun. Haklısın, dilediğim

gibi kapına dayanmaya hakkım yok. Dürüst olmam gerekirse, şimdiye kadar bu konuyu düşünmemiştim. Belki ben de ayrılığa dayanamıyorum.”

Adamın söyledikleri Anna'nın kafasını o kadar karıştırdı ki gözlerini kapama ihtiyacı duydu. Adam kendisine sarıldığında, kafası daha da karıştı.

“Anna, sana ihtiyacım olduğunda yanımdaydın. Bazen sabrını ne kadar takdir ettiğimi sana gösteremediğimi hissediyorum. Sen olmasan asla toparlanamazdım. En azından fiziksel olarak. Duygusal olarak hala toparlanamadım.”

“Benim yüzümden mi?” diye fısıldadı kadın.

“Elbette senin yüzünden. Seni sevdiğimi söylerken ciddiydim. Seni seviyorum ve seni kaybetmenin düşüncesine bile katlanamıyorum. Ama biraraya gelmemizi istediğimizi zannetme. İstedğim bu değil.”

“Neden?”

Adam kolunu kadının boynuna doladı.

“Anna, evliyim ve iki çocuğum var. Benim hayatım artık onlar. Seni istesem bile evliliğimi yürütmeye çalışacağım. Bana güvenmeni ve terfin konusunda yaptığım şeyleri, başarılı olmanı istediğim için yaptığımı bilmeni istiyorum. Zamanla terfiye hak kazanacağına eminim.”

“Gidebilir miyim?” Anna yalnız kalmak istiyordu.

Adam iç çekip kadının yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu öptü. “Evet, gidebilirsin tatlım. Kızgın değilsin ya?”

“Kızgın değilim. Bana söylediklerini takdir ediyorum. Haklısın, hala gencim, başka fırsatlar da olacak. Onlara göstereceğim!”

Anna arabadan inerken Langton kadına gülümsedi. Taksi uzaklaşırken arkasından el salladı. Sonra arkasına yaslanıp bir sigara yakabilmeyi diledi. Ne söylemiş olursa olsun, tek istediği taksiden inmek, kadına koşmak ve onu yeniden öpmekti. Anna gençliği ve tazeliği temsil ediyordu, onun yanında Langton kendini yaşlı ve yıpranmış hissediyordu. İlişkilerini sürdüremeyecek kadar yorgundu. *Hayatında ilk kez, sorumluluk sahibi biri gibi davranıyorsun*, dedi kendi kendine.

En azından yeniden işleri mahvedene dek...

Öldüren Sırlar

POLİS

OLAY YERİ GİRİLMEZ

OLAY YERİ GİRİLMEZ

MANŞETLERDEN İNMEYEN
BİR HAYAT. GERÇEĞİ OFTAYA
ÇIKARACAK BİR ÖLÜM.

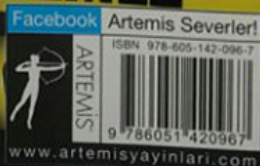
Sessiz sakin bir hayat Amanda Delany'ye göre değildi. Delany, gününü gün etmesiyle ve birbirinden yakışıklı aktörlerle yaşadığı aşklarla tanınıyordu. Derken, bir gece setten eve döndü ve son kez olduğunu bilmeden, anahtarını kilide soktu. Ertesi sabah Amanda'nın cesedini buldular. Defalarca bıçaklanmış, ancak güzel yüzüne dokunulmamıştı.

Anna Travis, Delany cinayetini çözmekle görevlendirilen ekipteki polislerden biriydi. Amanda'yla ilgili gerçekleri keşfettiğinde çok geçirecekti. Uyuşturucu bağımlılığı, anoreksi, duygusuz ebeveynler, sahtekar bir menajer ve sadece kendi çıkarlarını düşünen eski sevgililer... Tüm bu hikaye bir yana, Amanda'nın hayatına son vermek isteyen kim olabilirdi?

Anna ve ekibi, Amanda'nın katilinin izini sürerken Anna'nın üstesinden gelmesi gereken kendi özel sorunları da vardı. Terli etmeye çok yaklaşmıştı ama iş, kurulun önüne çıkmaya gelince hiçbir şeyin görüldüğü kadar kolay olmadığını öğrenecekti.

POLİS OLAY YERİ GİRİLMEZ

Kapak Tasarım: photoRepublic / M. A. U. 2012
Görüler: Shutterstock

www.artemisayinlari.com